

ANNE RICE

A TESTTOLVAJ
MESÉJE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Anne Rice: The Tales of the Body Thief

Copyright © 1992 by Anne O'Brien Rice
All rights reserved.

Fordította: Sóvágó Katalin
Borítót készítette: Koha Kolett

Szüleimnek, Howard és Katherine O'Briennek,
Bátorságotok, álmaitok elkísértnek, amíg élek.

ISBN 9638614099

Hungarian translation © Sóvágó Katalin,
2004 Hungarian edition © Dáin 2000 Kft., 2004

Kiadja a Dáin 2000 Kft.
Levélcím: 6726 Szeged, Déryné u. 41.
Tel.: 20/337-1501 E-mail: morad@axelero.hu
<http://www.dain.hu>
Felelős kiadó: Csukonyi Zoltán

Szaklektor: Dr. Torkos Attila
Tördelés: Szekretár Attila

Nyomtatta és kötötte
a Kaposvári Nyomda Kft. – 240700
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

BEVEZETÉS

Mielőtt hozzákezdenél e könyvhöz, szeretnék Hozzád néhány szót szólni, Kedves Olvasó.

A testtolvaj meséjemint történet, önállóan is megállja a helyét. Része ugyanakkor egy nagyobb sorozatnak, mely a *Vámpírkrónikák* címet viseli. Emellett lazán kapcsolódik egy másik regényfolyamhoz, *A Mayfairboszorkányok* élete köteteihez is.

Hogy méltóképpen tudd értékelni a kezeden tartott regényt, szívesen elmondanám Neked, hogyan fonódik egymásba a két sorozat, miközben előkészíti *A testtolvaj meséje* eseményeit. Lássuk hát...!

A *Vámpírkrónikák* (és az ehhez szervesen illeszkedő Új vámpírtörténetek) című regénysorozat e sorok írása pillanatában 12 kötetet számlál. *A testtolvaj meséje* a negyedik a sorban. A sorozat tagjai a vámpírok eredetéről, történetéről és jelenkori cselekedeteiről szólnak, és időben a sorszámoknak megfelelően követik egymást. A *Vámpírkrónikák* – Új vámpírtörténetek mint sorozat, kerek egész; ugyanakkor egy olyan világegyetemet mutat be, melyben nem a vámpírok az egyedüli “természetfeletti” elem. Ezt a világot a vérivők mellett boszorkányok, szellemek, kísértetek, halhatatlanok és egyéb furcsa szerzetek népesítik be az egyszerű halandókkal karöltve. A vámpírokról szóló könyvek tehát Anne Rice világának csak egyik aspektusával foglalkoznak részletesen.

A Mayfair-boszorkányok élete sorozat három kötete Rice fiktív világának boszorkányait és kísérteteit mutatja be egy hihetetlenül ágas-bogas család több száz éves történetén keresztül. Hogy e sorozat szokatlan lényei ugyanazt a képzelt birodalmat népesítik be, mint a vámpírok, mi sem bizonyítja jobban, mint annak a rejtélyes tudóstársaságnak a léte, mely a “természetfeletti” jelenségeket vizsgálja mindkét regénysorozat történeteiben. E társaság, a Talamasca egyik tagja e könyv lapjain is feltűnik.

A két regényfolyam egymástól függetlenül is olvasható, én azonban azt javaslom, Olvasó Barátom, hogy ne válaszd el őket egymástól! A *Vámpírkrónikák* későbbi köteteiben ugyanis számos szereplő fel fog bukkanni, aki a Mayfair-boszorkányok élete trilógiában főszerepet kapott. Ilyen szintű összefonódás a most kezeden tartott könyvben még nem valósul meg, de már itt is fel-feltűnnek utalások a Mayfair-könyvek eseményeire. A két sorozat köteteit a lentebb ismertetett sorrend szerint a legcélszerűbb végigolvasni (a magyarul már kiadott köteteknél feltüntetem a magyar kiadó nevét és a megjelenés évét is). Egyébként a lista a könyvekben leírt események időbeli egymásutánosságát is tükrözi.

Interjú a vámpírral (*Vámpírkrónikák* 1.), Európa, 1995; Szukits, 2003

Lestat, a vámpír (*Vámpírkrónikák* 2.), Európa, 1995

A kárhozottak királynője (*Vámpírkrónikák* 3.), Dáin, 2000

Boszorkányok órája (*A Mayfair-boszorkányok élete* 1.), Dáin, 2001

Lasher (*A Mayfair-boszorkányok élete* 2.), Dáin, 2002

Táltos (*A Mayfair-boszorkányok élete* 3.), Dáin, 2003

A testtolvaj meséje (*Vámpírkrónikák* 4.), Dáin, 2004

Memnoch, a Sátán (*Vámpírkrónikák* 5.)

Pandora (*Új vámpírtörténetek*), Szukits, 2001

Armand, a vámpír (*Vámpírkrónikák* 6.)

Vittorio, a vámpír (*Új vámpírtörténetek*)

Merrick (*Vámpírkrónikák* 7.)

Vér és arany (*Vámpírkrónikák* 8.)

A Blackwood-farm (*Vámpírkrónikák* 9.)

Vér himnusz (*Vámpírkrónikák* 10.)

A teljességhez hozzátartozik, hogy Rice két további, önálló regénye is beilleszthető a vámpírok és boszorkányok világát taglaló könyvek közé. Ezek: *A Csontok Szolgálója* (Szukits, 2000) és *A múmia avagy*

Ramszesz, a kárhozott (Szukits, 1999). Mindkét kötetet bármikor elolvashatod, nem muszáj beilleszteni az előbbi olvasási sorrendbe.

Végezetül annyit, hogy *A testrabló meséje* utolsó oldalain találsz egy kronológiát, mely magában foglalja A Mayfair-boszorkányok élete trilógia és az első négy Vámpírkrónika, valamint *A Csontok Szolgáloja* és A múmia eseményeit.

Jó szórakozást!

Dr. Torkos Attila

Szeged, 2004. május 13.

HAJÓZÁS BIZÁNCBA

I

*Vénnek nem jó e táj. Az ifjak itt
Egymás nyakán, a fán a madarak
– halandó népség – zengik dalaik,
Lazacos zúgók, angolnás tavak,
Hal, vad nyárvégében dicsérgetik,
Mi csak tenyész, él-hal a nap alatt,
Buja zsongásba hullva megvetik
Az időtlen szellem remekeit.*

II

*Egy értes ember szánanáő dolog,
Boton rongyos kabát csupán, hacsak
Nem esd a lélek, énekel s zokog
halottasingben is rongyainak,
– Nem dal-iskola ez, hanem konok
Buvárlata önnön csodainak,
Erre hajóztam tengereken át,
Hogy meglássam Bizánc szent városát.*

III

*Kik Isten szent tüzében állotok,
Bölcsek, a fal arany mozaikán,
A szent tűzből peregve szálljatok,
Lelkem énekmestert ugyan kíván!
Szívjátok fel szívem; vágyban sajog,
S halandó testhez kötve mostohán,
Nem ért ahhoz, vigyétek hát ti be
A halhatatlanság remekibe!*

IV

*Lelkem többé, levetvén testemet,
Semmi természeti formát nem őlt;
De milyet görög aranyművesek
Kezem zománc-aranyból remekelt,*

*Ébren tartván álmos császár-szemet,
Vagy dall, hogyha egy aranyágra ült,
Bizánc urainak s úrnőinek
Arról, mi volt, mi van, s mi még lehet.*¹

W. B. YEATS

¹ Jékely Zoltán fordítása

Itt Lestat, a vámpír! Mesélnék önöknek valamit. Valamiről, ami velem történt.

Ez a történet Miamiban indul, az 1990-es évben. Akkor is akarom kezdeni, de ehhez beszélnem kell arról, miket álmodtam előzőleg, mert az álmaim szorosan hozzátartoznak a mesémhez. Álmodtam egy asszonyi lelkű, angyalarcú gyermekvámpírról, és álmodtam halandó barátomról, David Talbotról.

De álmodtam franciaországi halandó fiúkoromról is: havas telekről, apám sivár és rozszant várkastélyáról Auvergne-ben, és arról a vadásatról, mikor kilovagoltam a farkasfalkák ellen, amelyek szegény falunkat szorongatták.

Az álmok olyan valószerűek lehetnek, mint az élet. Legalábbis nekem később úgy rémlett.

Komor kedvemben voltam, mikor elkezdődtek ezek az álmok, csavargó vámpírja a földnek; néha annyira beporosodtam, hogy senkinek sem tűntem fel. Mi haszna a gyönyörű aransörénynek, az éles kék pillantásnak, a kihívó eleganciának, az ellenállhatatlan mosolynak, a délceg, öles természetnek, amelyet a jó kétszáz év ellenére is vállalhatna bármelyik húszéves halandó. Bár valahol még mindig a gondolkodó ember voltam, annak a tizenhatalcadik századnak a gyermeke, amelyben halandóként éltem, mielőtt megszülettem volna a Sötétségre.

De ahogy végéhez közeledett a huszadik század nyolcadik évtizede, nagyon megváltozott az egykori varázslatos vámpírkölyök, aki úgy szerette a hagyományos fekete köpenyt meg a brüsszeli csipkét, a sétatálcás, glasszékesztűs úrt, aki táncolt a gázlámpa alatt.

A kín és a diadal, no meg vámpír őseink vérenek telhetetlen nyakalása átalakított egyfajta sötét istenné. Olyan hatalomra tettem szert, hogy én is csak hűledeztem, néha még meg is rémültem tőle. Olyan hatalmam lett, ami elszomorított, bár ennek nem mindig értettem az okát.

Például ha akartam, repülhettem a magasban, vitethettem magamat az éjszakai széllal, olyan sebesen, akár a gondolat. Elmém erejével módosíthattam vagy elpusztíthattam az anyagot. Pusztá akarattal tudtam tüzet gyújtani. Érzék fölötti hangommal más országokba, földrészekre is átszólhattam a többi halhatatlanhoz, játszva olvashattam a vámpírok és a halandók gondolataiban.

Nem rossz, vélhetik önök. Én gyűlöltem. Minden bizomnyal a régi éneimet gyászoltam: a halandó fiút meg az újszülött lidércet, aki elhatározta, hogy ha egyszer ez a sors jutott neki, akkor nagyon jól fogja csinálni a rosszasságot.

Félre ne értsenek, én nem vagyok praktikus lény, Könyörtelen és éber lelkiismeretem van. Lehettem volna rendes pasas. Néha talán az is vagyok. De világéletemben a tettek embere voltam. A gyász ugyanolyan pocskolás, mint a félelem. Lesz itt is akció bőven, amint átestem ezen a bevezetőn.

Ne feledjék, minden kezdet nehéz, és többnyire önkényes. A legjobb esetben is az valóban! Mikor a boldog családok se mind egyformák, ezt még Tolsztojnak is be kellett látnia. Nem úszhatom meg azzal, hogy Kezdetben halandó sajtóba? Nem hagynám békén halandó barátomat, David Talbotot, akit a Sötét Ajándékkal kísérték? Nem megbeszéltük, hogy okosabb, ha nem teremünk újakat?

Szabály, szabály, szabály! Mindennek a szabály a vége! Én pedig úgy szeretem megszegni a szabályokat, ahogy a halandók szeretik belecsapni a metszett poharukat a kandallóba a pohárköszöntő után.

De most már elég a többiekől. Ez az én könyvem az elejétől a végéig.

Hadd meséljek most az álmokról, amelyek zaklattak bolyongásaimban..

Claudiával majdnem olyan volt, mint egy kísértetjárás. Hajnalban, mielőtt álomra hunytam szememet, láttam magam mellett, hallottam fojtott, türelmetlen suttozását, és néha visszacsúsztam képzeletben a századokon át a kis gyarmati kórházba, ahol apró ágyak sorakoztak, és az árva kislány haldokolt.

Nézzék a szárnalmas, pókhasú, vén doktort, ahogy felemeli reszkető kezével a gyermeket! És az a sírás! Ki sír! Claudia nem sírt. Aludt, amikor az orvos átadta nekem, akit a kislány halandó apjának hitt. Claudia olyan szép ezekben az álmokban. Akkor is ilyen szép volt! Hát persze hogy ilyen.

Így kitépni engem a halandó kezekből, mint két szörny egy lidérces regében, ti tunya, vak szülők!

David Talbottal csak egyszer álmodtam.

Ebben az álomban David fiatal, és egy mangroveerdőben jár. Nem az a hetvennégy éves öregember, aki a barátom lett, a türelmes, halandó tudós, aki következetesen elutasít, ha a Sötét Vérral kínálom, és szemrebbenés nélkül megérinti meleg, törékeny kezével hideg húsomat, hogy mutassa, mennyire szeret és bízik bennem.

Nem, ez a réges-régi, fiatal David Talbot, akinek még lassabban vert a szíve. De akkor is veszélyben forog.

Tigris, tigris, éjszakánk erdejében sárga láng!

David hangja suttozza ezeket a szavakat, vagy az enyém!

És jön a foltos fényben. alig láthatón, mert narancs-fekete csíkjai olyanok, mint a fény és az árnyék maga. Látom hatalmas fejét, milyen puha, fehér az álla, hogy meredeznek bajszának hosszú, vékony szálai! De nézzék a résnyire összehúzott, sárga szemét, amiből süt az iszonyú, lélektelen vérszomj! David, vigyázz az agyarára! Nem látod az agyarárt?

Ő azonban a gyerek kíváncsiságával figyeli, ahogy a hosszú, rózsaszín nyelv megérinti a torkát, megnyalja a nyakán viselt, vékony aranyláncot. Vajon megeszi a láncot? David, az istenért, a szemfoga!

Miért akad el a szavam? Ott vagyok a mangroveerdőben egyáltalán? Reszketek, annyira erőltetném a mozgást, tompa nyögéseim nem törhetnek át összezárt ajkaim kerítésén, és minden nyögés külön megpróbáltatás minden porcikámnak. David, vigyázz!

Aztán azt látom, hogy fél térdre ereszkedik, vállához emeli a hosszú csövű, fényes puskát. Rohanva közeledik a hatalmas macska, addig, amíg a dördülés meg nem állítja. A tigris felbukfencezik, a puska másodszor is mennydörög, a sárga szem ég a haragtól, az egymást keresztező mancsok az elszálló lélegzettel még egy utolsót dagasztanak a puha földön.

Felébredek.

Mit jelent ez az álom? Azt, hogy halandó barátom veszélyben van, vagy csak az, hogy a genetikai órája megállt? Hetvennégy éves emberért bármikor eljőhet a halál.

Egyáltalán gondolok-e Davidre úgy, hogy ne jusson eszembe a halál.

David, hol vagy?

Hujhá! Pihá! Brit vért orrontok itt.

Akarom, hogy kérje tőlem a Sötét Ajándékot – mondtam neki az első találkozásunkkor. – Lehet, hogy nem adom oda, de akkor is azt akarom, hogy kérje!

Sose kérte. Sose fogja. De most már szerettem. Találkoztam vele, nem sokkal az álom után. Találkoznom kellett. De nem felejthettem el az álmot, amely talán egynél többször is meglátogatott nappali alvásom legmélyebb óráiban, amikor jéghidegen és kiszolgáltatottan fekszem a sötétség takarója alatt.

Jó, tehát most már ismerik az álmokat.

De ha akarják, képzeljék el még egyszer, ahogy hull Franciaországban a hó, feltorlódik a várfal tövében, és a tűz melletti szénaágyon fiatal halandó alszik a vadászkutyáival. Ez jelképezi elveszett emberi életemet, sokkal inkább, mint bármely emlék a párizsi bulvárszínházról, ahol oly boldog voltam ifjú színészként a forradalom előtt.

Most már valóban felkészültünk a kezdésre. Akkor lapozzunk, jó?

EGY

Miami, a vámpírok városa. Alkonyat a villanyfényben fürdő, tiszta, mozgalmas South Beachen, a télvíz nélküli télidő kéjes melegében, ahol a sötét krémszín homokkal szegélyezett, békés tengerről fújdogáló puha szellő hűti a boldog halandó gyermekektől nyüzsgő, sima, széles járdákat.

A forgalom és az emberi hangok tompán morajló löktetésétől aláfestett, ínycsiklandó menetben vonulnak a divatos fiatal férfiak, akik megható bárdolatlansággal mutogatják felfújtt izmaikat, és az áramvonalasan aszexuális, modern alakjukkal büszkélkedő fiatal nők.

Elegáns, új neoncégért villogtatnak a sikkes pasztellszínekben újjászületett, stukkós fogadók, amelyekben régen az öregek találtak másodosztályú menedéket. Gyertyák lobognak a fehér asztalokon, az éttermek teraszán. Csillogó-villogó, nagy amerikai autókból sofőrök és utasok bámulják a tündöklő parádét, miközben a járművek cammogva kerülgetik a sugárutat elálló, ráérős gyalogosokat.

A távoli szemhatáron nagy, fehér fellegek nőnek hegyekké a határtalan, csillagos égbolt alatt. Ó, ettől a délszaki, azúrosan kápráztató égtől, és az álmatag, örök mozgástól mindig elakad a lélegzetem!

Északon az új Miami Beach tornyai sziporkáznak. Délen és nyugaton a belváros vakító acél felhőkarcolói, a mennydörgő felüljárók, a sétahajók forgalmas mólói. Apró motorcsónakok cikáznak az ezernyi csatorna villódzó vizén.

Coral Gables csendes, makulátlan kertjeiben lámpaözön világítja meg a csinos, piros cseréptető, zezzugos villákat, és a türkiz fényben derengő úszómedencéket. Szellemek járnak a Biltmore grandiózus, elsötétített szobáit. A hatalmas mangrovefák vaskos ágakkal takarják el az aggályos rendben tartott, széles utcákat.

Coconut Grove-ban vásárlók soknemzetiségű hada tolong a luxusszállókban és a divatos bevásárlóutcákon. Párok csókolóznak az üvegfalú társasházak magas erkélyein, árnyalakok nézegetik az öböl békés vizét. Autók suhannak a forgalmas utakon az örökké bókoló pálmák között, a cifra kovácsoltvas kapuk mögé zárkózó, piros-lila bougainvilleával elfátyolozott, zömök betonvillák mellett.

Ez Miami, a víz városa, a sebesség városa, a trópusi virágok városa, a hatalmas egek városa. Ha kimozdulok valamiért New Orleans-i otthonomból, azt elsősorban Miamiért teszem. Sűrűn lakott peremvárosaiban sokféle nemzet szín pompás képviselői tanyáznak. Hallható itt jiddis, ivrit, spanyol beszéd, Haiti nyelvei, Latin-Amerika, a mély dél és a messzi észak hangsúlyai és tájszólásai. Veszély és kétségbeesés lappang, mohóság zakatol Miami fénylő felszíne alatt; a nagyváros sötét, állhatatos pulzáással örli a folyamatos kockázatot.

Miamiban soha sincs igazán sötét és igazán csend.

Tökéletes város ez a vámpírnak, mindig megajándékoz egy halandó gyilkossal, valami aljas, feketemájú falattal, akiből a gyilkosságok tucatjait szívhatom magamba a vérrrel és a memóriabankokkal.

Ma este igazi nagyvadra megyek, előre hozom a húsvéti dözsölést a koplalós nagyböjt után! Olyan pompás emberi trófeát szemeltem ki, akinek vérfagyasztó módszere oldalakat tölt meg a halandó bűnüldözők számítógépes mappáiban, akit névtelenségében a "Sikátori Fojtogató" névvel tisztelt meg az áradozó sajtó.

Megveszek az ilyen gyilkosokért!

Mekkora szerencse, hogy egy ilyen híresség bukkant fel a kedvenc városomban! Mekkora szerencse, hogy hatszor csapott le ugyanezek az utcákon az öregekre és a betegek, akik csapatosan érkeznek ide, hogy a meleg égöv alatt éljék le, ami még hátra van! Ó, egy kontinensen átkeltem volna, hogy megkaparintsam, erre ő itt van, engem vár! Nem kevesebb mint húsz kriminológus állította össze baljós történetét, amit játék volt átlopnom New Orleans-i barlangom számítógépébe. Ezt titokban kiegészítettem a kulcsfontosságú elemekkel: a nevével és a lakcímével, ami igazán szimpla trükk egy gondolatolvasó, sötét istentől. Vértől latyakos álmain keresztül találtam rá. A mai kéjes estén én rekeszthetem be hírhedt pályafutását egy irgalmatlan öleléssel, amelynek feketeségében szikrája sem pislákol majd az erkölcsi

jóvátételnek.

Ó, Miami! Tökéletes hely ehhez a kis passzióhoz!

Mindig visszatérek Miamiba, úgy, ahogy New Orleansba térek vissza. Ma én vagyok az egyetlen halhatatlan, aki a Sötétlő Erdő e dicső zugában vadászik, mert mint említettem, a többiek réges-rég elhagyták az itteni rendházat. Ugyanúgy nem bírták egymás társaságát, mint ahogy én se bírtam őket.

De mennyivel jobb így, hogy Miami csak az enyém!

Álltam a népszerű kis Park Central hotelben fenntartott lakosztályom ablakánál, amely az Ocean Drive-ra néz; időnként végigpásztáztam természetfölötti hallásommal a körülöttem levő szobákat, amelyekben gazdag turisták élvezték a drágán megvásárolt magányt, ahol tökéletesen egyedül lehetnek, alig néhány lépésre a csiricsaré utcától, ami most az én Champs Elysées-m, az én Via Venetóm.

Fojtogatóm csaknem készen állt, hogy átlépjen a töredékesen rángó víziók birodalmából a szó szerinti halál földjére. Ó, ideje, hogy én is felöltözzek álmaim hőséne tiszteletére!

Kiválasztottam a frissen feltépett kartondobozok, a bőröndök és táskák szokott káoszából egy szürke bársonyöltönyt, ami régi kedvencem, mert a vastag kelmén épp csak hogy dereng a fény. Elismerem, nem éppen ezekre a meleg éjszakákra való, de én nem úgy érzékelem a meleget és a hideget, mint a halandók. A zakó keskeny hajtókájú, szűk és nagyon egyszerű; derékban karcsúsított fazonjával lovaglókabátra, sőt inkább a régebbi korok elegáns szalonkabátjaira emlékeztet. Mi, halhatatlanok, az ómódi ruházzkodást kedveljük, hogy viseletünk is felidézze a századot, amelyben megszülettünk a Sötétségre. Néha az öltözék szabásából ki lehet találni egy halhatatlan korát.

Nálam a szövet is fontos. A tizennyolcadik század ragyogott! Nem élhetek egy kis csillogás nélkül. És ez a csinos kabát olyan jól állt az egyszerű, szűk bársonynadrághoz. A fehér selyeming olyan puha volt, hogy ha gombóccá gyúrom, elfért volna a tenyeremben. Miért viselnék mást elpusztíthatatlan és sajátságosan érzékeny bőrömmön? Aztán a cipő. Ó, ez is olyan, akár a többi finom lábbelim, amit az utóbbi időben viselek. A sarka, mint a patyolat, oly ritkán érinti az anyaföldet.

Megráztam izzó aranyszőrényemet, hogy a szokott sűrű hullámokban omoljon a vállamra. Milyennek láthatnak a halandók? Fogalmam sincs. Kék szememet, ahogy szoktam, eltakartam sötét szemüveggel, nehogy sugárzása válogatás nélkül delejessen és igézzon, ami nagyon idegesítő tud lenni, míg finom fehér kezemet, áruló kristályfényű körmeimet a szokott puha szürke bőrkesztyű alá rejtettem.

Ó, még egy kis barna álcázófesték! Elsimogattam az alapozót a járomcsontjaimon, nyakam és mellkasom szabadon hagyott foltján.

Megszemléltem a készterméket a tükörben. Még mindig ellenállhatatlan. Nem is csoda, ha sztár voltam rövid rockénekesi pályafutásom alatt. Vámpírnak pedig mindig bombasiker voltam. Hála az isteneknek, hogy nem lettem láthatatlan légi kalandozásaimban, amikor szél sodorta pernyeként lebegtem a fellegek fölött! Sírni tudtam volna a gondolattól!

A nagyvad mindig visszazökkent a jelenbe, mert azt követni kell, ki kell várni, abban a pillanatban kell lecsapni rá, amikor meg akarja ölni a következő áldozatot, és lassan, fájdalmasan kell kiinni, habzsolva gonoszságát, lelkének mocskos lencséin át lesve az előző áldozatokat...

Kérem, értsék meg, hogy nincs ebben semmi nemesség. Nem hiszek benne, hogy ha megmentek egy szegény áldozatot egy ilyen latortól, azzal megválthatom a lelkemet. Túl sokat öltem. Persze elhíhetjük, hogy egyetlen jöttnek is mérhetetlen hatalma van. Nem tudom, hiszem-e ezt. Abban hiszek, hogy egyetlen gyilkosság is mérhetetlenül gonosz, és lelkifurdalásom olyan, mint a szépségem. Örökkévaló. Nekem nem jár a megbocsátás, mert nincs, ki megbocsássa, amit tettem. Ezzel együtt szeretem megmenteni az ártatlanokat a végzetüktől, és szeretem magamhoz venni gyilkosaimat, mert ők az én véreim, összetartozunk, és miért ne ők haljanak meg a karjaimban valami szegény, jólelkű halandó helyett, aki sose ártott szándékkal senkinek? Ezek az én játékszabályaim, ezek szerint játszom, mert én alkottam őket. Megfogadtam, hogy ilyenkor eltakarítom a hullákat, igyekszem úgy viselkedni, ahogy a többiek parancsolták, ennek ellenére... Szerettem otthagyni a tetemeiket a hatóságoknak, szerettem, ha New Orleansba hazatérve bekapcsolhatom a számítógépet, és elolvashatom a halottkém jelentését.

Fölrezzentem. Az utcán rendőrautó gördült lassan, a benne ülő emberek az én gyilkosomról beszélgettek, hogy hamarosan lesújt megint, a bolygók a megfelelő együttállásban vannak, a hold a kellő magasságban áll. Minden bizonnyal South Beach valamelyik mellékutcajában lesz most. De ki ez? Hogy lehetne megállítani? Hét óra, mondták a pici zöld digitális számok az órán, bár persze nélkülük is tudtam. Behunytam a szememet, kissé félrehajtottam a fejemet, és megacéloztam magamat, hogy elviseljem gyűlölt hatalmam roncsolását. Először a hallásom élesedett ki, mintha felpöccinttem volna egy modern kapcsolót. Pokoli

kóruhá változott a világ halk dorombolása, megtelt visongó nevetéssel, jajszóval, hazugsággal, fájdalommal, zűzavaros könyörgéssel. Befogtam a fületem, mintha ezzel elnémíthattam volna, aztán végül lekapcsoltam.

Fokozatosan kirajzolódtak a gondolatok, elmosódó szélű képekben fedték át egymást, milliónyi repeső szárnyként szálltak az égnek. Adjátok nekem a gyilkosomat, adjátok a látomását!

Ott volt egy lepusztult kis szobában, ami nagyon nem hasonlított az enyémre, pedig csak két sarokra volt tőlem. Akkor mászott ki az ágyából. Olcsó ruhája gyűrött volt, borostás arca izzadt, vaskos keze idegesen kotorászott az ingzsebben a cigaretta után, de rögtön el is engedte, már el is felejtette, hogy rá akar gyújtani. Jellegtelen képű, tagbaszakadt ember volt, a szeme ködös aggodalmat, vagy tompa sajnálkozást tükrözött.

Eszébe se jutott, hogy kicsípje magát az estére, a lakomához, amelyre éhezett. És most az ébredező elme csaknem beomlott a ronda, pulzáló álmok súlya alatt! Megrázta magát, haja zsírosan lógott csapott homlokába. A szeme olyan volt, mint két fekete üvegcserep.

Álltam mozdulatlanul szobám néma árnyékai között, onnan követtem, le a hátsó lépcsőn, ki a Collins Avenue csiricsaré fényébe, ahol poros kirakatok és rogyant reklámok mellett úzte-hajtotta az egyelőre tárgyaltan gerjedelem.

Ugyan ki lesz majd a szerencsés delnő, aki vakon és feltartóztathatatlanul ténfereg az iszonyat elé ebben a kietlen városrészben, a kora este gyérülő, sivár tolongásában? Van-e nála dobozos tej, és egy fej saláta, barna papírzacskóban? Szaporázza-e a lépést, ha meglátja a sarkon ácsorgó gengsztereket? Siratja-e a régi vízpartot, ahol olyan boldogan élhetett, mielőtt az építészek és a várostervezők elűzték az onnan jóval távolabb omladozó-repedező szladiba?

És mit fog gondolni e szennyes halálangyal, ha majd meglátja? Eszébe jut-e róla gyerekkorának mitikus satafája, aki hülyére verte, mielőtt föllépett a tudatalatti lidérces oltárára, vagy túl sokat kérünk?

Mert vannak ebben a műfajban gyilkosok, akik egyáltalán nem kapcsolják össze a jelképet a valósággal, és legfőljebb néhány napig tart az emlékezetük. Az az egy a bizonyosság, hogy az áldozatok nem ezt érdemlik, viszont ők, a gyilkosok, megérdemlik, hogy velem találkozzanak.

Igen, ki fogom tépni fenyegetőző szívét, mielőtt “megcsinálhatná” az áldozatot. Nekem fogja adni magát, és mindenét.

Leballagtam a lépcsőn, keresztülvágtam a szeccessziós előtér magazinba illő villogásán. De jólesett úgy mozogni, mint egy halandó, ajtókat nyitni, csellengeni a szabadban! Észak felé indultam a járdán az esti sétálók között, természetűen nézegetve a felújított szállodákat és apró kávéházaikat.

A saroknál sűrűbb lett a sokaság. Egy divatos étterem előtt óriási tévékamerák szögeződtek egy járdaszakasgra, amelyre irdatlan reflektorok ontották a nyers, fehér fényt. Furgonok torlaszolták el az utat. Az autók lassítottak, majd megálltak. Fiatalok és öregek verődtek össze, de csak mérsékelten tátották a szájukat, mert a South Beachen megszokott látvány a filmes és a tévés kamera.

Kikerültem a fényeket, mert féltem, hogy arcom tükörként verné vissza őket. Bár lehetnék én is egy ilyen bronzbőrű, aki rojtos pamutrongyokat teker félmeztelenségére, és barna teste szaglik a drága napolajtól. Befordultam a sarkon, és megint pásztáztam a préda után. Loholt. Agya annyira eldugult a káprázatoktól, hogy alig bírta fegyelmezni lomha, csoszogó lépseit.

Nem vesztegethettem az időt.

Ráadtam egy kis sebességet, és felpattantam az alacsony tetőre. A szellő erősebb, édesebb lett. Jó volt az izgatott hangok moraja, a rádiók tompa éneke, a szél dalolása.

Némán felszívtam képét a járókelők érdektelen pillantásából; némán figyeltem hagymázás látomásait ráncos kezekről, ráncos lábokról, horpadt arcokról, aszott emlőkről. Szakadozott a vékony hártya a képzelet és a valóság között.

Leszökkentem a Collins Avenue-ra, olyan sebesen, mint egy jelenés, de senki sem figyelt rám. Levegőnek néztek.

Percek alatt utolértem, alig néhány lépéssel maradtam el tőle. Talán fenyegetőnek is látszottam, amint átvágtam az utat elálló vagányok kis csoportjain, és követtem a zsákmányt egy üvegajtós, jéghidegre hűtött, hatalmas drogériába. Ó, micsoda trakta volt a szemnek ez az alacsony barlang, pukkadásig tömve minden elképzelhető tartós élelmiszerral, piperecikkekkel, hajápoló szerekkel, amelyeknek kilencven százaléka semmiféle formában nem létezett születésem századában!

Egészségügyi betétek, szemcseppek, műanyag hajtűk, filctollak. Vagy a krémek a test összes részeire, a mosogatószerek a szivárvány minden színében, a hajbemosók, sohasem létezett, sőt ma sem létező árnyalatokban! El tudják képzelni XVI. Lajost, amint felbontja egy ilyen csoda zörgős műanyag tasakját?

Mit szólna vajon a műanyag kávéscsészékhez, celofánba csomagolt csokoládés sütikhez, vagy azokhoz a tollakhoz, amelyekből sose fogy ki a tinta?

Még magam se egészen szoktam meg ezeket a dolgokat, pedig a saját szememmel követhettem nyomon az ipari forradalom két évszázadát! Órákig tudok ámuldozni az ilyen drogériákon. Előfordul velem, hogy valósággal sóbálvánnyá változok a diszkont nagyáruház közepén!

Most azonban vadászatot lennék, ugyebár. Hagyjuk későbbre a *Time*-st és a *Vogue*-ot, a fordító zsebszámítógépet, és a karórát, amely még akkor is jelzi az időt, ha a tengerben úszunk.

Mit akar ez itt? A kisgyermekes fiatal kubai család nem az ő stílusa. Mégis itt csámborog a gondolák közötti szűk sikátorokban, vörös karikás szemmel bámulva a rendetlen polcokat, ügyet sem vetve a sötét arcokra, a spanyol beszéd sebes futamaira, és őt se veszi észre más, csak én.

Egek Ura, hiszen ez koszos! Hát minden ildomot kiölt belőle a mániája? A képe borostás, a nyaka retkes. Fogom szeretni? Eh, ez egy vértasak. Minek kockáztatnék? Kisdedekeket nem öldökölhetek többé, nemde? Se rakparti ribancokat, azzal érvelve, hogy ez teljesen jogos, ők is épp elég csónakost megéttettek már. Megölne a lelkipurdalás, és egy halhatatlannak az nagyon hosszas és alantas halál lehet. Igen, nézd csak meg jól ezt a koszos, bűdös, kacsázó gyilkost! A börtönben külön kaját kapnak a rabok.

Még egyszer végigpásztáztam az elméjét, mintha felhasított sárgadinnyébe néznék, és akkor belém villant, hogy hiszen ez azt se tudja, kicsoda! El se olvasta a róla szóló cikkeket! Nem tudja, milyen sorrendben követték egymást életének epizódjai, nem tudna vallomást tenni a gyilkosságairól, mert nem is nagyon emlékszik rájuk, és azt se tudja, kit fog megölni ma éjszaka! Nem tudja, amit én tudok!

Ó, keserű balsors! A legrosszabb lapot húztam! Uramisten! Mi ütött belém, hogy ezt akartam levadászni, holott a csillagfényes világ bővelkedik sokkal ravaszabb és gonoszabb dúvadakban? Sírni tudtam volna!

Ám ekkor tüzet fogott a kanóc. Meglátta az öregasszonyt, meglátta csupasz, ráncos karját, görbe hátát, vékony, remegőcombját a pasztellszín sortban. Ráérősen ténfergett a rideg, fluoreszkáló fényben, élvezte az emberi zsongást és lüktetést. Apró arcát félig elrejtette a zöld műanyag napellenző, összecsavart haját sötét hullámcsatokkal rögzítette a tarkóján.

Kosárkájában narancslé volt, félliteres műanyag palackban, és egy pár mamusz, olyan puha, hogy össze lehetett göngyölni takaros kis csővé. Ezekhez most látni való örömmel tette hozzá az állványról leemelt, papírkötésű regényt, amit már olvasott, de azért szeretettel húzta végig rajta a kezét, elképzelve, milyen lesz újra elolvasni, mintha egy régi ismerőssel találkozna. Egy fa Brooklynban. Igen, ezt én is szeretem.

Révült önkívületben szegődött a nyomába a gyilkos. Olyan közel volt hozzá, hogy az öregasszonynak éreznie kellett a tarkóján a leheletét. Pocsolyás szemmel, bambán leste, ahogy az öregasszony lépésenként közeledik a pénztárhoz, és előhúz blúzának lötytyedt gallérja alól néhány szutykos dollárt.

Kimentek, a gyilkos a tüzelő szuka után loholó kan kutya fásultságával, a szürke reklámszatyrot lógató öregasszony tipegő léptekkel, széles és félszeg ívekben kerülgetve a nagyszájú, nyegle suhancokat. Csak nem magában beszél? Úgy látszik. Nem őt pásztáztam, ezt a lényecskét, aki most szaporábbra fogta a lépést, hanem a dúvadat mögötte, aki képtelen volt egész emberként érzékelni a zsákmányt.

Hajtás közben savószín, ernyedtt arcok villogtak az agyában. Vén húson akart hasalni, vén szájra akarta tapasztani a tenyerét.

Mikor az öregasszony megérkezett ványadt legyezőpálmáktól őrzött, sivár kis társasházához, ami olyan málló vakolatú épület volt, mint minden ebben a lerobbant városrészben, a gyilkos olyan hirtelen torpant meg, hogy beletántorodott, és némán leste prédáját, ahogy keresztülmegy a csempével kirakott, keskeny udvaron, és felkapaszkodik a zöld, poros betonlépcsőn. Megjegyezte, hányas számú a festett ajtó, amelyen benyit az öregasszony, aztán a falnak dőlt, és nagyon konkrét álmokat kezdett szőni arról, hogy miként öli majd meg egy fények és színek mázgas maszatjában összefolyó, üres, jellegtelen hálósobában.

Ó, nézd a félrecsukló fejét! Hogy támasztja a falat, mint akit leszúrtak! Érdektelen fajzat! Miért nem ölöm meg most?

De csak ketyegtek a percek. Az éjszaka elveszítette szürkületi izzását. A csillagok fényesebbek lettek. A szellő hol feltámadt, hol elült.

Vártunk.

Úgy láttam az öregasszony szemével a nappaliját, mintha valóban átláthatnék falon és padlón. Tiszta volt, noha rút furnérlemezből készült, ócska, megfáradt, értéktelen bútorokkal rendezték be, amelyek nem voltak fontosak neki, mégis olyan illatos bútorfényvel ápolta őket, amit szeretett. A műszálas függönyökön átszűrődő neonfény piszokszín és barátságtalan volt, mint a lenti udvar, ám a gondosan beállított lámpácskák megnyugtatóan aranylottak, és az öregasszonynak ez volt a fontos.

Ült a borzalmas skótkockás szövettel kárpitozott, juharfa hintaszékben, cseppségében is méltóságteljesen, kezében a puhafedelű, nyitott könyvvel. Milyen jó ismét találkozni Francie Nolannel! Vékony térdét alig takarta el a szekrényéből kivett, virágos kartonpongyola, bütykös kicsi lábán a kék mamuszt viselte, hosszú, szürke haját egyetlen szép, vastag varkocsba fonta.

Előtte, a kis televízió fekete-fehér képernyőjén halott filmszínészek vitatkoztak hangtalanul. Joan Fontaine azt gondolja, hogy Cary Grant meg akarja ölni. Cary Grant arcából ítélve nekem is úgy tűnik. Hogy bízhatna bárki is Cary Grantben, aki úgy néz ki, mintha teljes egészében fából csinálták volna?

Az öregasszonynak nem kell hallania a szavakat; alaposan utánaszámolva legalább tizenháromszor látta a filmet. Ezt a térdén tartott könyvet csak kétszer olvasta, így külön öröm lesz újra látni a bekezdéseket, amelyeket még nem tud kívülről.

Az árnyas kertből éreztem minden különösebb dráma nélkül elfogadott énképét, amit nem mosott magába környezetének általa is elismert izléstelensége. Néhány kincse elfért volna egy kis szekrényben. A könyv és a világító képernyő fontosabb volt számára minden más tulajdonánál, mert tudta, hogy ezeknek szelleme van, de még az se érdekelte, milyen színű az a stílustalanul, praktikus ruha, amit visel.

Bolygó gyilkosomat a hűdés kerülgette. Agyában olyan képek kavaroztak, amelyek dacoltak az értelmezéssel.

Lopva megkerültem a stukkós kis házat, és megkerestem a konyhaajtóhoz vezető lépcsőt. A zár készséggel engedett, mikor ráparancsoltam és az ajtó felpattant, mintha megérintettem volna, holott nem tettem ilyet.

Hangtalanul besurrantam a linóleumpadlós kis szobába. Émelyített az apró fehér tűzhelyből felszálló földgáz bűze, akárcsak a ragacsos cseréptányérba helyezett szappané, de maga a konyha szíven ütött. Milyen gyönyörű a nagy becsben tartott kék-fehér porcelánszerviz, milyen takarosán el van rendezve úgy, hogy jól lehessen látni a tányérokat! És a számfűlős szakácskönyvek! Milyen makulátlan az egyszínű, csillogó sárga viaszos vászonnal fedett asztal! A kerek tál, amelynek tiszta vizében viaszos repkény zöldell, remegő fénykört vet az alacsony mennyezetre.

Én azonban csak arra tudtam gondolni, – míg álltam ott mereven, és ujjaimmal belöktem az ajtót, – hogy az öregasszony, aki Betty Smith regényét olvasta, és időnként egy pillantást vetett a villogó képernyőre, nem fél a haláltól. Nem volt belső antennája, ami jelezze a közeli utcán deliráló ördögöt, vagy a konyhájában lappangó kísértetet.

A gyilkos annyira elmerült hallucinációiban, hogy azt se vette észre, ki jár az utcán. Nem látta a járőröző rendőrautót, se azt, hogy milyen gyanakodva és nem is titkolt fenyegetéssel nézik az egyenruhás halandók, akik mindent tudtak róla, azt is tudták, hogy ma este sújt le, csak arról nem volt sejtelmük sem, hogy kicsoda!

Borostás állán vékony csikban folyt a nyál. Neki most semmi sem létezett – se a nappali élet, se a lebukás félelme –, csak a villamos borzongás, amit ezek a látomások gerjesztettek otromba törzsében, lomha tagjaiban. Bal keze hirtelen megrándult, szája bal sarka reszketett.

Gyűlöltem ezt a pasast! Nem akartam inni a véréből! Nem volt minőségi gyilkos. Az öregasszony vérére sóvárogtam.

Milyen értelmes volt magányosságában és csendjében, milyen kicsike, milyen elégedett! Figyelme, amellyel a jól ismert történetet olvasta, olyan szép volt, mint egy fénysugár. Vissza, vissza azokhoz a napokhoz, amikor először olvasta ezt a könyvet, egy alkoholmentes üdítőt árusító, forgalmas büfében, a Lexington Avenue-n, New York városában, ahol sikkes fiatal titkárnő volt, piros gypjuszövet szoknyát viselt bodros fehér blúzzal, amelynek kezelője gyöngyház gombokkal záródott. Kőből épített irodaházban dolgozott, de hogy milyen bűbajosak voltak azok a díszes réz liftajtók, és a folyosók sötétsárga márványpadlójai!

Szerettem volna összeecsókolni emlékeit, körömcipője magas sarkának kopogását a márványon, sima lábikrájának képét a tiszta selyem harisnyában. Milyen óvatosan vette föl a harisnyáját, nehogy lakkozott hosszú körmével meghúzzon egy szálát. Láttam egy pillanatra vörös haját. Láttam széles karimájú, bizarr sárga kalapját, amely borzalmas is lehetett volna, engem mégis elbűvölt.

Ezt a vért már érdemes szívni. És éheztem, olyan éhes voltam, mint ezekben az évtizedekben úgyszólván soha. Ez az idő előtti nagybőjt szinte több volt, mint amit el tudtam viselni. Jaj Istenem, annyira meg akartam ölni az öregasszonyt!

Lent az utcán bágyadt gurgulázás szakadt fel a buta, esetlen gyilkosból. A gurgulázás utat tört magának a vámpírfülembeledben zubogó hangok harsogó kataraktájában.

A dúvad végre ellökte magát a faltól. Egy pillanatig dülöngélt, mint aki rögtön elhasal, aztán peckesen elindult felénk, be a kis udvarra, fel a lépcsőn.

Engedjem, hogy megjlessze az öregasszonyt? Értelmetlennek tűnt. Célba vettem, nemde bár? Mégis hagytam, hogy befűrja a fémszerkentyűt.

Milyen istenien esetlen! Milyen könnyű felszedni a tépett és gyűrött újságok rendetlenségéből, ahol egy felborult csésze csorgatja a hideg kávé a porszín szőnyegre!

Felrántottam a gallérjánál fogva. Nagy, üres szeme fennakadt. Aztán vaktában felém rúgott, ő, a dúvad, az öregek és gyengék gyilkosa. Cipője horzsolta a sípcsontomat. Éhes számhoz emeltem megint, ujjaimat befűrtam a hajába. Megmerevedett, mintha mérget oltottak volna belé szemfogaim.

A vér ismét elárasztotta agyamat. Éreztem villamosságát arcom apró ereiben. Még ujjaim is lüktettek tőle, és meleg bizsergés futott végig a gerincemen. Nagyokat húztam a nedvdús, nehéz falatból. Ismét elengedtem, és mikor arrébb bukdácsolt, utána mentem, keresztülvonszoltam a szobán, magam felé fordítottam az arcát, aztán ellöktem, hadd vergődjön.

Most megszólított – ennek nyelvnek kellett volna lennie, de nem az volt. Meglökött, de már nem látott tisztán. És most először, lett légyen bármilyen vak, átizzott rajta valami tragikus méltóság, egyfajta bizonytalan méltatlankodás. Gipszszobrok, névtelen szentek régi regéinek, emlékeinek palástja borult megszépült alakomra. A cipőmet karmolászta. Felemeltem, és tátongó sebet hasítottam a torkán. Elvégeztetett.

A halál olyan volt, mintha gyomorszájon öklöznének. Egy pillanatig émelegtem, aztán már csak a forróságot, a teljességet, az élő vér sugárzását éreztem, amikor utolsó tudatos rezdülése végiglüktetett tagjaimon.

Leroskadtam a mocskos ágyra. Nem tudom meddig feküdtem ott.

Az alacsony mennyezetet bámultam. Mikor nyomasztani kezdett a szoba savanyú dohszaga és a test büze, felálltam, és kitántorogtam, olyan esetlenül, amilyen ő lehetett, szótlan dühvel és gyűlölettel, nem bántam, ha elernyesztenek az emberi mozdulatok, mert nem akartam súlytalan, szárnyas éji vándor lenni. Ember akartam lenni, embernek akartam érezni magamat. Az ő vére áztatta minden porcikámat, mégse volt elég. Korántsem volt elég!

Hol vannak a fogadalmaim? Merev, tépett pálmalevelek horzsolják a vakolatot.

– Ó, hát visszajöttél! – mondta.

Milyen mély, erős hangja volt. Nem reszketett az egy cseppet se. A ronda kockásra kárpitozott, nyűtt juharfa hintaszék előtt állt, kezében a puha fedelű könyvvel, és ezüst drótkeretes pápaszemén át kémlelt. Kicsi, formátlan szájából kivillant sárga foga, förtelmes ellentétben a hang sötét egyéniségével, amely nem ismert rokkantságot.

Az ég szerelmére, mit gondolhat, amikor így mosolyog? Miért nem imádkozik?

– Tudtam, hogy eljössz – mondta. Aztán levette a szemüvegét, és láttam, hogy üveges a szemgolyója. Mit látott, mit láttattam vele? Én, aki simán parancsolok az elemeknek, annyira megzavarodtam, hogy legszívesebben elsírtam volna magamat. – Igen, tudtam!

– Ó, és honnan tudad? – súgtam, míg feléje közeledtem, élvezve a közönséges kis szoba ölelő szűkösségét.

Kinyújtottam szörnyeteg ujjaimat, amelyek túl fehérek, hogy emberiek legyenek, és elég erősek, hogy letépjék a fejét. Megérintettem vékony nyakát. Chantilly – vagy valami más, drogériában kapható illatszer.

– Igen – felelte hanyagul, de határozottan. – Mindig tudtam.

– Akkor csókolj meg. Szeress engem.

Milyen forró és milyen kicsi a válla, milyen csodálatos ebben a végső fonnyadásban, mint mikor sárgul, de még mindig illatos a virág. Halványkék erek remegtek a petyhüdt bőr alatt. Leereszkedő szemhéja tökéletesen simul a szemgolyóra.

– Vigyél az égbe – mondta szívből jövő őszinteséggel.

– Nem vihetlek. Bár megtehetném – doromboltam a fülébe.

Karomba zártam, orromat befűrtam puha, szürke hajába. Ujjai száraz levélként hullottak arcomra, és én megremegtem. Ő is reszketett. Ó, gyöngéd és elnyűtt apróság, ó, gondolattá és akarattá párolt egyéniség az anyagtalan test törékeny lángjában! Csak a "kis kortyot", Lestat, ne többet!

De már késő volt. Akkor jöttem rá, mikor az első ejakuláció a nyelvemre fröccsent. Lecsapoltam. Megriaszthatta a nyögésem, de akkor már túl volt a halláson... Amint elkezdődik, sose az igazi hangokat hallják.

Bocsáss meg nekem!

Ó, drágám!

Együtt omlottunk le a szőnyegre, mint szeretők a megfakult virágok rücskös mezejére. Láttam a szőnyegre hullott könyvet, a borítón a rajzot, de nem tűnt valóságosnak. Nagyon óvatosan öleltem, nehogy eltörjön. De üres tok voltam. Gyorsan jött a halála, mintha ő közeledne felém egy széles folyosón, egy roppant különleges és igen fontos helyen. Ó, igen, a sárga márványpadló! New York, még ilyen magasan is hallani lehet a forgalmat, és valahol a folyosó végén becsapódik a lépcső ajtaja.

– Bocsáss meg nekem, drágám! – suttogta.

Csak nem dolgokat hallok? Hogy képes szavakban beszélni még mindig?

Szeretlek.

– Igen, drágám. Én is szeretlek.

A folyosón állt. Vörös haja szépen göndörödött a vállán, és mosolygott. Az ő cipősarka kopogott olyan pattogósan, izgatón a márványon, ám most csend volt körülötte. Gyapjűszoknyája redői még mozogtak, és olyan különös, mindentudó arccal nézett. Fölemelt egy rövid csövű, kis fekete pisztolyt, és rám szögezte.

Mi az ördögöt művelsz?

Meghalt. A lövés akkorát szólt, hogy egy percre semmit sem hallottam, csak a fülem csengett. A padlón feküdtem, üresen bámultam a mennyezetet, és éreztem a lőpor szagát egy New York-i folyosón.

Csak hogy ez Miami. Az ő órája ketyeg az asztalon. A televízió túlhevült szívéből Cary Grant hallatszott, amint azt mondja színtelen vékony hangján Joan Fontaine-nek, hogy szereti. És Joan Fontaine olyan boldog volt! Bizonyosra vette, hogy Cary Grantnek meg kell ölnie őt.

Mint ahogy nekem is ezt kellett.

South Beach. Ide nekem még egyszer a Neon Stripet! Csak most letértem a zsúfolt járdákról, és a homokon ballagtam a tenger felé.

Addig mentem, amíg senki se maradt a közelemben: se a főveny vándorai, se az éjszakai úszók. Csak a homok volt, amely máris megtisztult a nappali talpnyomoktól, és a hatalmas, szürke, éjszakai óceán, amely örök hullámverésével mosta a türelmes partot. Milyen magas volt az ég, hogy dúskált sietős felhőkben, távoli, diszkrét csillagokban!

Mit műveltem? Megöltem az öregasszonyt, a gyilkos kiszemelt áldozatát, annak oltottam ki a gyertyáját, akit meg kellett volna mentenem! Visszamentem hozzá, vele háltam, elvettem, ő pedig túl későn sütötte el a láthatatlan pisztolyt.

És már megint kínozott a szomjúság.

Utána lefektettem a kicsi, takaros ágy tompa színű, steppelt nejlon takarójára, keresztbe tettem a karját, lezártam a szemét.

Édes Istenem, segíts! Hol vannak névtelen szentjeim? Hol vannak a madárszárnyú angyalok, hogy levigyenek a pokolba? Ha eljönnek, ők lesznek az utolsó szépség, amit láthatok? Míg elmerülök a tüzes tóban, láthatom-e, amint felroppennek az égbe? Remélhetem-e, hogy meglátom aranytrombitáik villanását, és fölfelé tekintő arcuk tükrében Isten arcának sugarait?

Mit tudok én a mennyekről?

Hosszú percekig bámultam az éjszaka távoli tiszta fellegeit, aztán visszafordultam az új szállodák villódzó lámpáihoz, a fényszórók lobogásához.

Magányos halandó állt a távoli járdán, és felém bámult, bár talán észre se vette, hogy ott vagyok, parányi alak a hatalmas tenger szélén. Talán csak az óceánt nézte, úgy, akár én, mintha csoda lenne a part, mintha a tengervíz tisztára mosdathatná lelkünket.

Valaha tengerből állt az egész világ. Százmillió évig esett az eső! Most azonban szörnyek hemzsegnek a kozmoszban.

Még mindig ott volt, a magányos és bémész halandó. Fokozatosan rájöttem, hogy velem néz farkasszemet a híg sötétségbe merülő, üres homokpart fölött. Igen, engem figyel!

Nemigen törődtem vele, csak azért néztem, mert annyi fáradságot se vettem magamnak, hogy elforduljak. Egyszer csak valami furcsát éreztem, olyat, amit még sose tapasztaltam.

Először kissé elszédültem. Ezt lágy bizsergés követte, amely a testemből terjedt át a tagjaimba. Olyan volt, mintha a tagjaim beszűkülnének, elkeskenyednének, és egyenletesen nyomnák a bennük levő anyagot. Határozottan azt éreztem, mintha kipréselnének önmagamból. Fantasztikus! Volt benne valami kéjes, főleg egy ilyen kemény, rideg és minden érzésnek hozzáférhetetlen lény számára, amilyen én vagyok. Olyan elemi erejű volt, mint a vérivás, csak egyáltalán nem zsigeri jellegű. Alighogy ezt kielemeztem, már el is múlt.

Összerázkódtam. Képzeltam volna az egészet? Még mindig a távoli halandót bámultam, azt a szegény ördögöt, aki visszabámult rám, és nyilván halvány sejtelve sem volt, hogy ki és mi vagyok.

Eszelősen rajongó, merev mosoly ült a fiatal arcon. Fokozatosan ráeszméltem, hogy nem most látom először. Még meglepetőbb volt, hogy az ő arcára is kiült a tagadhatatlan felismerés, meg még valami különös várakozás. Hirtelen fölemelte a jobb kezét, és intett.

Elképesztő!

Ismertem ezt a halandót. Pontosabban többször láttam futólag. Aztán teljes erővel belém robbantak azok az emlékek, amelyek nem hagytak helyet a kételynek.

Velencében a Szent Márk tér szélén ácsorgott. Hónapokkal később Hongkongban láttam, az éjszakai piac közelében. Mindkét alkalommal azért figyeltem oda rá, mert ő is megfigyelt engem. Igen, ez ugyanaz a magas, izmos alak, és a haj is az a dús, hullámos, barna.

Az nem lehet! Vagy inkább azt akartam mondani, hogy valószínű, hiszen itt áll?

Ismét intett, majd feltűnően idétlen mozgással, futva indult felém. Különös, csámpás léptekkel közeledett, én pedig fagyos ámulattal figyeltem.

Letapogattam az agyát. Semmi. Szorosan be volt zárva. Csupán a vigyora lett egyre láthatóbb, ahogy belépett a tenger villódzó fénysávjába. Orromat megcsapta vérének és félelmének szaga. Igen, rettegett, ugyanakkor hallatlanul fel volt villanyozva. Hirtelen roppant csábítónak tűnt. Még egy áldozat, aki jóformán a karjaimba veti magát!

Hogy ragyogott a nagy barna szeme! És milyen fénylő foga volt!

Tőlem méternyire dübörgő szívvel megtorpan, és egy vastag borítékot nyújtott felém nyirkos és remegő kezével.

Továbbra is mereven bámultam, nem mutatva semmit – sem sértett büszkeséget, sem tiszteletet elképesztő teljesítménye iránt, hogy képes volt –, hogy merészelt rám találni. Voltam annyira éhes, hogy felkapjam, és faljak belőle, aztán ne törődjek vele többet. Már nem gondolkoztam. Ha rá néztem, csak a vért láttam.

Mintha ezt ő is tudta, vagy érezte volna, mert megmerevedett. Egy pillanatig vadul meredt rám, aztán a lábamhoz dobta a vastag borítékot, és visszacsámpázott, át a laza homokon. Vártam, mikor csuklik össze a térde. Kis híján el is esett, mikor megfordult, és elinalt.

A szomjúság enyhült valamicskét. Lehet, hogy nem gondolkoztam, de haboztam, és abban, úgy látszik, volt némi gondolat. Ki ez a pimasz fiatal strici?

Újból megpróbáltam letapogatni. Semmi. Fölöttébb különös. De hát léteznek halandók, akik ösztönösen fátyolozzák el magukat, még akkor is, mikor nem sejtik, hogy valaki be akar tolni az agyukba.

Ő csak rohant, rémülten és esetlenül, amíg el nem tűnt egy mellékutca sötétségében.

Percek teltek el.

Már nem éreztem a szagát, csak a borítékon, amit elém dobott.

Mi a manót jelentsen ez? Az kétségtelen, hogy tökéletesen tisztában van velem, ki vagyok. Velence és Hongkong nem volt véletlen. Ha másból nem, a hirtelen rémületéből megérthettem. De azért mosolyognom kellett a bátorságán. Hogy kövessen egy ilyen fajzatot, mint én!

Eszelős rajongó lenne, aki abban a reményben döngeti a templom ajtaját, hogy szánalomból vagy vakmerősége jutalmául megajándékozom a Sötét Vérről? Ettől váratlanul méregbe gurultam, aztán elkeseredtem, végül pedig legyintettem az egészre.

Fölvettem a borítékot. Sima volt, nem ragasztották le. Egy nyomtatott novellát találtam benne, amit látni valóan egy puha fedelű könyvből vágta ki. Hát ez volt az, amire végképp nem számítottam.

Újságpapírra nyomtatott, kicsi, de vastag kötet volt, a bal felső sarokban összetűzve. Levelet nem mellékeltek hozzá. A szerző egy imádni való egyén volt, akit jól ismertem, név szerint H. R. Lovecraft, a természetfölötti és a vérfagyasztó mestere. Ismertem én is a történetet, örökre megjegyeztem a címét: "Az a dolog a küszöbön". Megnevettetett.

"Az a dolog a küszöbön". Most is mosolyogtam. Igen, emlékszem a novellára. Elmés és mulattató.

De miért ad az a furcsa halandó egy ilyen novellát nekem? Röhejes! Váratlanul megmérgeztam megint, legalábbis annyira, amennyire a szomorúságtól tehettem.

Szórakozottan zsebre gyűrtem a paksamétát. Mérlegeltem. Igen, a fickó végérvényesen elment. Még másokból se tudtam kihalászni a képét.

Ó, ha egy másik éjszakán jön el kísértetni hozzám, amikor nem beteg és fáradt a lelkem, amikor érdekelhetett volna, ha csak egy kicsit is, de legalább annyira, hogy kiderítsem, miről van itt szó?

Ám úgy rémlett, egy örökkévalóság telt el azóta, hogy itt járt. Csak a nagyváros csikorgott-zúgott, és a tenger dörgött fojtottan az üres éjszakában. Még a felhők is felhígultak és eltűntek. Végtelen és gyötrelmesen mozdulatlan volt az égbolt.

Felnéztem a villogóan kemény csillagokra, és magamra terítettem a hullámverés mormolásának csöndpalástját. Utoljára még egy szomorú pillantást vetettem szeretett Miamim fényeire.

Aztán felszálltam, könnyedén, mint a gondolat, és oly sebesen, hogy nincs halandó, ki láthatta volna emelkedő alakomat, amely egyre magasabbra fúrta magát a siketítő szélben, míg végül lassan távolodó csillaghalmazzá enyészett a mélyben a hatalmas város.

Milyen hidegen fújt a magasban a szél, amely nem ismer évszakokat. Kiszippantotta belőlem a vér édes melegét, arcom és kezem hamarosan hideg kérget növesztett, mintha keményre fagytam volna, és a kéreg tovább terjedt, vékony ruhám alatt is benőtte a bőrömet.

De nem fájt. Vagy fogalmazunk úgy, nem fájt eléggé.

Inkább csak kiszikkasztotta a vigasztalást. Komor és kietlen volt, hiányzott belőle az, amiért élni érdemes: a tüzek, a cirógatások, a csókok, a viták, a szerelem, a vágy és a vér forró lángja.

Ó, az azték istenek bizonyosan mohó vámpírok voltak, ha elhitették szegény halandókkal, hogy a világ is összeomlik, ha megáll a vérnek árja. Még csak el is képzelni, hogy egy ilyen oltáron ülök, és csak pattintanom kell az ujjammal, hogy hozzanak még, és még, és még, és mint a szőlőfürtöt, facsarhatom a szájamba a friss szíveket!

Forogtam-pörögtem a széllal, zuhantam néhány métert, ismét fölemelkedtem, karomat játékosan kitártam, majd leejtettem. Hanyatt feküdtem, mint egy jó úszó, és megint felbámultam a vak és közömbös csillagokra.

Pusztá gondolattal hajtottam magamat kelet felé. Az éjszaka ege feszül London felett, bár órái a hajnalt jelzik. London.

Ideje, hogy elbúcsúzzak David Talbottól, halandó barátomtól.

Hónapok teltek el utolsó találkozásunk óta, amikor olyan gorombán hagytam faképnél Amszterdamban. Szégyenkeztem miatta, szégyelltem, amiért egyáltalán zaklattam. Azóta többször kilestem, de nem zavartam. Tudtam, hogy most el kell mennem hozzá, bármilyen is a lelkiállapotom. Ő kétségtelenül azt akarná, hogy jöjjek. Így ildomos és tisztességes.

Egy percre eszembe jutott a kedves Louis. Most bizonyára a New Orleans-i vizenyős kert mélyén rogyadozó viskójában olvas a holdvilágnál, ahogy szokta, vagy ha nagyon sötét és felhős az éjszaka, megenged magának egy szál reszketeg gyertyát. De már késő, hogy elbúcsúzzak tőle... Ha van köztünk, aki meg fogja érteni, akkor az Louis. Legalábbis ezt mondtam magamnak. Az ellenkezője alighanem, közelebb áll az igazsághoz.

Mentem tovább Londonba.

KETTŐ

London mellett, vastag hópaplan alá bújt pázsitjainak, százados tölgyeinek gyűrűjében csendesen alszik az őspark közepén a Talamasca nyeregvetős anyaháza.

Szép, háromemeletes épület, csupa színes üvegablak és kémények, amelyek füstpamacsokat pipálnak az éjszakába.

Ez a sötét faburkolatú könyvtárak és társalgók, kazettás mennyezetű hálósobák, vastag borvörös szőnyegek, kolostori csendességű ebédlőtermek háza, ahol a szerzetesi elhivatottságú rendtársak olvasnak a gondolatokban, látják a másik ember auráját, megjósolják tenyérből a jövőt, és szakavatottan fejtegetik, hogy kik lehettünk az előző életünkben.

Boszorkányok? Nos, néhányan talán azok. De zömükben egyszerű tudósok, akik az okkult jelenségek tanulmányozására tették fel az életüket. Egyesek többet tudnak, mint mások. Egyeseknek erősebb a hite, mint másoknak. Például vannak olyanok ebben az anyaházban – és más anyaházakban is, az amszterdami, a római, a louisianai posvány mélyén, akik láttak vámpírokat és farkasembereket, érezték olyan halandók öldökléssel fenyegető hatalmát, akik telekinetikus erejükkel ölni, gyújtogatni képesek, megszólítottak szellemeket, és válaszokat kaptak tőlük, csatáztak láthatatlan entitásokkal, és győztek – vagy veszítettek.

Több mint ezer éve, hogy létezik ez a rend. Tulajdonképpen ennél is régibb, ám eredetét a titkok homálya fedi – illetve konkrétabban David nem fogja elárulni nekem.

Honnan szerzi a Talamasca a pénzét? Mert páncélszobái bődületes mennyiségben őrzik az aranyat és a drágaköveket. Legendák keringenek beruházásairól a nagy európai bankokban. Minden székhelyén vannak olyan ingatlanai, amelyek egyedül elegendőek lennének a fenntartására. Aztán ott vannak változatos régiségei, a különböző okkult esetek kapcsán szerzett képek, szobrok, szőnyegek, antik mű- és dísz tárgyak, amelyeknek történeti és tudományos értékét föl sem lehet becsülni.

A könyvtár önmagában egy vagyon. Vannak itt kéziratok minden nyelven, még Alexandria évszázadokkal ezelőtt leégett, híres régi könyvtárából, meg a vértanúhalált szenvedett katarok könyvtáraiból is, akiknek kultúrája nincs többé. Nincs az a régész, aki ne gyilkolna boldogan, ha cserében egy pillantást vehetne a Talamasca óegyiptomi szövegeire. Vannak itt több ismert természetfölötti fajta képviselőitől, köztük vámpíroktól származó kéziratok. Vannak a Talamasca archívumában levelek és okmányok, amelyeket én írtam.

Engem egyik drágaság sem érdekel. Sose érdekelték. Ő, dévajabb pillanataimban eljátszottam a gondolattal, hogy betörök a páncélszobákba, és visszaszerzek néhány régi ereklyét, olyan halhatatlanok ingóságait, akiket szerettem egykoron. Tudom, hogy ezek a tudósok összegyűjtötték az én elhagyogatott tárgyaimat is – párizsi századvégi lakosztályom berendezését, könyveket és bútorokat régi házamból a kertvárosi árnyas utcában, amely alatt évtizedeket aludtam át, és nem érdekelt, kik járnak fölöttem a korhadtn padlón. Isten tudja, mi mindent mentettek még meg az idő vasfogától.

Engem már nem érdekelték ezek a dolgok. Ha összeszedték, tartsák meg.

Engem csak David érdekelt, a rendfőnök, aki a barátom ama réges-régi éjszaka óta, amikor egy hirtelen ötlettel kíméletlenül rátörtem harmadik emeleti lakosztályában.

Milyen bátran és büszkén viselkedett! És milyen jólesett néznie magas alakját, mély barázdáktól felszántott arcát, vasszürke haját! Akkor arra gondoltam, lehet-e fiatal ember ilyen szép valaha? De az volt a legnagyobb vonzereje, hogy ismert engem, tudta, ki vagyok.

Mi lenne, ha áthoznám hozzánk? Képes vagyok rá, ugye tudja?

Sohasem ingott meg. “Még a halottas ágyamon se fogadnám el” mondta. Holott még a jelenlétem is megbűvölte, ezt nem palástolhatta, bár a gondolatait az első találkozásunk óta jól el tudta rejteni.

Olyan lett az elméje, mint egy páncélkazetta, amihez nincsen kulcs, és nekem nem maradt más, mint az a nyájasságot sugárzó arc, és a lágy, pallérozott hang, ami az ördögöt is rá tudja beszélni az illedelmes

viselkedésre.

Mikor megérkeztem az anyaházhoz az angliai havas téli hajnalban, rögtön David ismerős ablakába szálltam, de a lakosztály sötét és üres volt.

Eszembe jutott a legutóbbi találkozásunk. Lehet, hogy ismét Amszterdamba ment?

Váratlanul utazott el, legalábbis ennyit sikerült kiderítenem, mielőtt körmönfont médiumainak nyája megérezte telepatikus tolokodásomat ehhez nagyon értenek, és haladéktalanul lekapcsoltak.

Úgy tűnik, egy fölöttébb fontos ügy igényelte David jelenlétét Hollandiában.

A hollandiai anyaház régibb volt a londoninál, pánccsütemeihez csak a rendfőnöknek volt kulcsa. Davidnek meg kellett keresnie egy Rembrandt-arc képet, ami az egyik legféltettebb kincse volt a rendnek, le kellett másoltatnia, és a másolatot az Államokba kellett küldetnie bizalmas barátjának, Aaron Lightnernek, aki egy nagy horderejű ügyben folytatott nyomozást.

Követtem Davidet Amszterdamba, és észrevétlenül kilestem, amit már többször megcsináltam.

Hadd meséljem el most ezt az epizódot.

Késő este követtem biztos távolból gyors lépteit, olyan ügyesen álcázva gondolataimat, ahogyan ő szokta álcázni a sajátjait. Micsoda megragadó jelenség volt a Singel racht szilfái alatt! Időnként megállt, hogy elgyönyörködjön a három- és négyemeletes, magas manzárdtetejű, keskeny hollandus házakban, amelyeknek fényes ablakait mintha a járókelők kedvéért nem függönyözték volna el.

Szinte azonnal megéreztem benne a változást. Sétabotját, amire nyilvánvalóan most sem volt szüksége, szokása szerint a vállára vetette, ám most valami borongás, egyértelmű elégedetlenség sugárzott belőle, miközben úgy borongott órák hosszat, mint akinek nem számít az idő.

Hamarosan rájöttem, hogy David emlékezik. Hébe-hóba sikerült elkapnom egy zamatos morzsát a trópusokon telt ifjúságából, sőt fel-felvillant egy zöld őserdő, szöges ellentéte ennek a fagyos északi városnak, ahol bizonyára soha sincs meleg. Akkor még nem álmodtam a tigrisről. Nem tudtam, mit jelent ez.

Örjítően töredékes volt. David nagyon értett hozzá, hogy magába zárja a gondolatait.

Csak ment, egyszer-másszor úgy, mint akit üznek, én pedig követtem. Különös módon már az is megvigasztalt, hogy láthatom néhány saroknyira.

Ha nem cikáznak mellette a biciklisták, egészen olyan lett volna, mint egy fiatalember. De a kerékpárok megriasztották. Öregesen rettegett tőle, hogy elgázolják, és az fájni fog. Haragosan nézett a fiatal kerékpárosok után, aztán viaszosulycd a gondolataiba.

Csaknem hajnal volt, mire visszatért az anyaházba, ahol vélhetőleg átaludta a nappalok nagyobb részét.

Séta közben találtam egy másik estén. Most is úgy tűnt, hogy bolyongásának nincs meghatározott célja, inkább csak kószált az amszterdami macskaköves sikátorok útvesztőjében. Legalább annyira látszott szeretni Amszterdamot, mint Velencét, amire meg is volt az oka, mert ebből a két sűrű, sötét ragyogású városból hasonló bűbáj árad, minden hangsúlyozott különbségük ellenére; az egyik katolikus, fűledt, imádni valóan hervadó, a másik református, ennél fogva annyira tiszta és praktikus, hogy néha muszáj mosolyognom rajta.

A következő estén ismét csavargott; halkan fűtőrészve, fűgén gyalogolt mérűfölkeden át. Megértettem, hogy kerül az anyaházat. Sőt kerűlni látszott mindent, és amikor egyik régi barátja – az is angol, és a Talamasca tagja – véletlenül összefutott vele a Leidsestraat egyik könyvesboltjánál, a beszélgetésből egyértelműen lesűrűhettem, hogy David egy ideje nem őnmaga.

A britek olyan udvariasan tudják megvitatni és azonosítani az ilyen dolgokat. Ennyit hüvelyeztem ki a csodálatosan diplomatikus fogalmazásból: David elhanyagolja rendfűnűki kötelezettségeit. David minden idejét az anyaházon kívül tölti. Ha Angliában tartózkodik, egyre gyakrabban utazik el családjának cotswoldsi házába. Mi a baj?

David csak a vállát vonogatta, mintha nem érdekelné a párbeszéd. Tett valami bizonytalan célzást, hogy ennyi fegyelemmel, hagyományhűséggel és elkötelezett tagokkal a Talamasca száz évig is elműködik rendfűnűk nélkül. Aztán bement böngészni a könyvesboltba, és megvásárolta Goethe *Faust*jának papírkötésű angol fordítását. Aztán egyedűl vacsorázott egy kis indonéz étteremben, feltámasztotta maga elé a *Faust*ot, és azt olvasta fűszeres lakomája közben.

Míg ő a késsel-villával szorgoskodott, visszamentem a könyvesboltba, és én is vásároltam magamnak egy *Faust*ot. Micsoda bizarr egy műalkotás!

Nem állíthatom, hogy megértettem, vagy megértettem volna, hogy David miért olvassa. Olyan riasztóan nyilvánvaló volt a lehetséges magyarázat, hogy azonnal kivertem a fejemből a gondolatot.

De azért tetszett, főleg persze a vége, ahol *Faust* a mennybe kerül. Nem hinném, hogy a korábbi legendákban így történt. *Faust* mindig a pokolba kerül. Ezt Goethe romantikus optimizmusának

tulajdonítottam, no meg persze annak, hogy már nagyon öreg volt, mikor befejezte a *Faustot*. A nagyon öreg emberek alkotásai minden esetben roppant erőteljesek, izgalmasak, és elgondolkoztatók, talán azért, mert az alkotói véna oly sok esetben megszakad, mielőtt a művész igazán megöregedne.

Kora hajnalban, miután David eltűnt az anyaházban, magányosan jártam a várost. Ismerni akartam, mert David ismerte, mert Amszterdam hozzátartozott az életéhez.

Becsavarogtam az óriási Rijksmuseumot, megbámultam Rembrandt festményeit, akit mindig szerettem. A Jodenbreestraaton tolvajként osontam át Rembrandt házán, amely nappal szentélyként szolgál a közönségnek. Bolyongtam a keskeny utcákon, hogy érezzem a múlt borzongását. Amszterdam izgalmas hely, nagyon sok benne a fiatal, akik az új, homogenizált Európából érkeznek. Olyan város, amely sohasem alszik.

Ha nincs David, valószínűleg sose jövök ide. Ez a város sose gyűjtötte fel a fantáziámat. Most viszont rendkívül megnyerőnek találtam – igazi vámpírnak való hely, mert még késő éjszaka is tömegek hömpölyögnek az utcákon -, de persze elsősorban Davidet akartam látni. Nem távozhatok innen anélkül, hogy ne váltanánk pár szót.

Végül egy héttel később éppen alkonyat után találtam rá az üres Rijksmuseumban. Egy padon ült a fenséges Rembrandt-kép előtt, ami a posztós céh előjáróit ábrázolta.

Tudta-e valamiből, hogy itt jártam? Lehetetlen! Mégis itt volt.

A búcsúzófélfelben levő teremőrrel folytatott beszélgetéséből az is kiviláglott, hogy tiszteletreméltó rendjének vaskalapos konzervatívjai valamennyi székvárosukban bőkezűen áldoztak a művészetekre, így a rend tagjai akkor is gyönyörködhetnek a múzeumok kincseiben, amikor a közönség ki volt onnan zárva.

Nekem pedig úgy kellett betörnöm ide, mint egy piti tolvajnak!

Halálos csend volt a magas márványcsarnokban, amikor rábukkantam Davidre. A hosszú fapadon ült, jobbájában hanyagul, közönyösen lógott a számfűlesre olvasott, könyvjelzőkkel megspékelt *Faust*.

Merőn figyelte a festményt, amelyen becsületes hollandus emberek ültek körül egy asztalt, és vélhetőleg a kereskedelem kérdéseivel foglalkoztak, ám közben is békésen tekintettek a szemlélőre nagy fekete kalapjuk széles karimája alól. Ám ezzel nem foglalható össze a kép hatása. A rendkívüli szépségű arcokból valósággal süt a bölcsesség, a jóság és a már-már angyali türelem. Sokkal inkább hasonlítanak angyalokra, mint közönséges emberekre.

Mintha egy hatalmas titok ismerői lennének, és ha mindenki megtudná ezt a titkot, nem lenne többé háború, gonoszság és bűn. Ilyen emberek hogyan lehettek a posztós céh tagjai az 1660-as évek Amszterdamjában? De előreszaladtam, David összerezsent, mikor megjelentem. Lassan és hangtalanul közeledtem az árnyékból, majd mellé ültem a padra.

Olyan göncöket viseltem, mint egy csavargó, mert Amszterdamban nem tettem szert tisztességes lakásra, és a hajamat összekócolta a szél.

Sokáig nagyon mozdulatlanul ültem. Akarattal megnyitottam az elmémet, hadd tudja, mennyire aggódtam érte, és az ő érdekében megpróbáltam békén hagyni.

Szíve gyorsan vert. Amikor feléje fordultam, az arca felragyogott a jóság melegétől. Kinyújtotta a jobbját, és megragadta a jobb karomat.

– Annyira örülök, hogy látlak! Neked mindig örülök.

– Pedig én ártottam neked. Tudom, hogy bántottalak! – Nem akartam elmondani, hogy követtem, hogy kihallgattam rendtársával folytatott beszélgetését, és azt sem akartam elárulni, mit láttam.

Megesküdtem, hogy nem kínozom többé a régi kérdéssel. Pedig a halált láttam benne, amit élénksége, nyájassága, szemének erős tüze talán még feltűnőbbé tett.

Hosszan, töprengve nézett, aztán elengedte a karomat, és a pillantása visszatért a festményhez.

– Léteznek vámpírok ilyen arcokkal? – kérdezte a hollandusok felé intve, akik minket figyeltek a vászonról. – A tudásról és a megértésről beszélek, ami ezek mögött az arcok mögött rejlik. Olyasmiről beszélek, aminek több köze van a halhatatlansághoz, mint egy halhatatlan testnek, amelynek anatómiai léte a vérivástól függ.

– Vámpírok ilyen arcokkal? – kérdeztem vissza. – David, ez nem tisztességes. Emberek sem léteznek ilyen arcokkal. Sose léteztek. Nézd meg akármelyik Rembrandt-képet. Abszurd feltételezés, hogy ilyen emberek bármikor is éltek, pláne, hogy hemzsegték volna Amszterdamban, Rembrandt korában, hogy angyal volt minden férfi vagy nő, aki valaha is rányitotta az ajtót. Nem, ezekben az arcokban Rembrandtot látod, és Rembrandt természetesen halhatatlan.

– Nem mondasz igazat – mosolygott. – És micsoda kétségbeesett magány árad belőled! Nem érted, hogy

nem fogadhatom el az ajándékodat? Ha pedig megtenném, mit gondolnál rólam? Akkor is éheznél a társaságomra? Akkor is éheznék a tiedre?

Ezeket az utolsó szavakat alig hallottam. Mereven bámultam a festményt, bámultam ezeket az embereket, akik valóban olyanok voltak, akár az angyalok, és elfogott a néma harag. El akartam menni innen. Esküvel fogadtam, hogy kímélni fogom, ő mégis védekezik ellenem. Nem, nem kellett volna idejönnöm!

Leselkedni szabad utána, mellette időzni nem szabad. Megint elrohantam tőle.

Haragudott érte. Az üres csarnok visszhangzott a kiáltásától.

– Inkorrekt dolog így távozni! Kimondottan durvaság! Nincs benned semmi tisztesség? Mi lesz a modorral, ha nincs többé tisztesség? – Aztán elhallgatott, mert úgyse voltam a közelében, mintha eltűntem volna, ő pedig magában beszélt a hideg, hatalmas múzeumban.

Szégyenkeztem, de nem mehettem vissza hozzá, ahhoz túlságosan haragudtam és megsértődtem, bár magam sem tudtam, miért. Mit műveltem ezzel a halandóval! Hogy szidna most Marius!

Órákig csavarogtam Amszterdamban, csórtam valami pergamenszerű, vastag levélpapírt, azt a fajtát, amit a legjobban szeretek, hozzá vékony fekete tollat, ami kifogyhatatlanul köpi a fekete tintát, aztán kerestem egy zajos és gyászos kiskocsmát a régi vöröslámpás negyedben, ahol a kifestett nők és a belőtt fiatal csellengők között nyugodtan írhattam levelet Davidnek, mert senki sem zavart, és nem is figyelt rám, amíg volt mellettem egy krigli sör.

Nem tudtam, mit akarok írni, annyit tudtam, hogy el akarom mondani, mennyire fájlalom a viselkedésemet, de Rembrandt alakjainak láttán megpattant bennem valami, így hát leírtam, kapkodva és üzötten, ezt a mesefélét:

Igazad van. Szégyenletes módon távoztam, sőt, gyáván. Ígérem, ha legközelebb találkozunk, hagyom, hogy elmondd, amit mondanod kell.

Nekem van ez az elméletem Rembrandtról. Hosszú órákig tanulmányoztam a festményeit mindenütt – Amszterdamban, Chicagóban, New Yorkban, ahol csak láttam őket –, és hiszem is, amit neked mondtam: nem létezhetett annyi nagy lélek, mint ahogy Rembrandt képei szeretnék elhiteni velünk.

Ez az én elméletem, és kérlek, tartsd észben, ha majd olvasod, hogy összehangol minden ismert elemet. Valaha ezen az összehangoltságon mérték egy elmélet eleganciáját... mielőtt a “tudomány” szó azt jelentette, amit ma.

Hiszem, hogy fiatalságában Rembrandt eladta a lelkét az ördögnek. Egyszerű üzlet volt. Az ördög megígérte, hogy a kor leghíresebb festőjévé teszi Rembrandtot. Csapatokban küldte hozzá az embereket, akik mind Rembrandttal akartak arcképet festetni. Adott neki gazdagságot, adott kellemes házat Amszterdamban, feleséget, később szeretőt, mert biztosra vette, hogy a végén úgyis megkaparintja Rembrandt lelkét.

Ám Rembrandtot megváltoztatta a találkozás az ördöggel. Miután ily cáfolhatatlan bizonyítékot kapott a gonosz létezéséről, nem szabadulhatott a kérdéstől: mi a jó? Modelljei arcában kereste a belső istenséget, és ámulatára a legérdemtelenebb emberben is képes volt megtalálni ennek egy szikráját.

Olyan tehetsége volt – és jól értsd meg, ezt a tehetséget nem az ördögtől kapta, ezzel született –, hogy nemcsak meg tudta látni a jóságot, de le is tudta festeni, amit ismert, és amiben hitt.

Minden arcképpel mélyebben megértette az emberiség jóságát. Megértette, hogy minden lélekben ott lakozik a képesség részvételre és a bölcsességre. Tehetségét kibontakoztatta a munka; a végtelen szikrája még sejtelmesebben ragyogott, a modell még különlegesebb, az alkotás még fenségesebb, derűsebb és nagyszerűbb lett.

A végén a Rembrandt-festmények arcai már nem is voltak hús-vér ábrázatok, hanem szellemi portrék; azt mutatták meg, ami az arc mögött van, látomásosan fölragyogtatva, hogy ki ez a modell az élete legfényesebb pillanatában, vagy ki lehetne.

Ezért olyanok a posztós céh elöljárói, mint a legöregebbek és a legbölcsebbek Isten szentjei között.

Ám sehol sem nyilvánul meg tisztábban ez a lelki mélység és éleslátás, mint Rembrandt önarcképeiben. Te biztosan tudod, hogy százhuszonkét önarcképet hagyott ránk.

Mit gondolsz, miért festett ilyen sokat? Ez volt az ő imája Istenhez, hogy venné észre, mivé fejlődött az az ember, akit embertársainak tüzetes megfigyelése gyökeresen átalakított. “Ez az én látomásom”, mondta Rembrandt Istennek.

Rembrandt életének vége felé az ördög gyanút fogott. Nem akarta, hogy kegyeltje ily nagyszerű képeket alkosson, amelyekből sugárzik a kedvesség és a jóság. Rembrandt praktikus, ennél fogva világias népnek hitte a hollandokat. Festményeinek pompás ruháiban és drága tárgyaiban az a cáfolhatatlan tény

tükröződik, hogy az ember egyedülálló lény a kozmosznak, aki gyönyörűen egyesíti magában a húst és a halhatatlan lángot.

Nos, ezek után Rembrandt elszenvedett minden gyalázatot, amit az ördög kiagyalhatott, Elveszítette szép házát a jodenbreestraaton. Elveszítette a szeretőjét, végül még a fiát is. De ő csak festett tovább, és nem volt egy keserű vagy rosszindulatú ecsetvonása, mert továbbra is átlelkesítette képeit a szeretet.

Aztán mikor a halálos ágyán feküdt, az ördög vígan szökdécselt, alig várva, hogy elragadhassa Rembrandt lelkét, és megszorongathassa gonosz kis ujjával. Ám az angyalok és a szentek Istenhez kiáltottak, hogy lépjen közbe.

“Ki az ezen a világon, aki többet tud a jóságról?” – mutattak a haldokló Rembrandtra. – “Ki mutatta meg jobban, mint ez a festő? Az ő képeire tekintünk, ha látni akarjuk az emberben az Istent.”

Igy hát Isten megsemmisítette Rembrandt és az ördög kötését. Magához vette Rembrandt lelkét, az ördög pedig, akit nemrég ugyanezen okból forgattak ki Faustból, őrzöngött dühében.

Jó, akkor Rembrandt életét temeti el a homályba. Majd ő gondoskodik róla, hogy minden személyes tárgyát és feljegyzését elnyelje az idő árja. Ezért nem tudunk szinte semmit Rembrandt életéről, vagy arról, miféle ember volt.

Ám az ördög nem szabhatta meg a festmények sorsát. Akárhogy erőlködött, nem bírhatta rá az embereket, hogy égessék el, dobják el, vagy mellőzzék újabb, divatosabb művészek kedvéért a képeket. Sőt valami különös dolog történt, aminek mintha nem lenne meghatározható kezdete. Minden festők között Rembrandtot övezi a legnagyobb csodálat. Rembrandt lett minden idők legnagyobb festője.

Ez az én elméletem Rembrandtról és azokról az arcokról.

Hogyha halandó lennék, regényt írnék Rembrandtról ebben a témában. De nem vagyok halandó. Művészettel vagy jó cselekedetekkel nem menthetem meg a lelkemet. Olyan fajzat vagyok, mint az ördög, egy eltéréssel. Én szeretem Rembrandt képeit!

Mégis megszakad a szívem, ha nézem őket. Attól is megszakadt, mikor láttalak a múzeumban. Tökéletesen igazad van abban, hogy a vámpíroknak nincs olyan arca, mint a posztós céh szentjeinek.

Ezért hagytalak ott olyan durván a múzeumban. Nem az ördög dűhe volt. Csak szomorúság.

Ismételten ígérem, hogy ha legközelebb találkozunk, hagyom, hogy elmondd, amit mondani akarsz.

A levél aljára odafirkantottam párizsi ügynököm nevét, és a postafiókom számát, ahogy akkor szoktam, mikor Davidnek írok, bár David sohasem válaszolt.

Aztán afféle zarándoklatra indultam, és végiglátogattam Rembrandt festményeit a legnagyobb gyűjteményekben. Utazásaimban semmit sem láttam, ami megingatta volna hitemet Rembrandt jóságában. Önsanyargatás volt ez a zarándoklat, mert ragaszkodtam ahhoz, amit én találtam ki a festőről. Ismét megfogadtam, hogy soha többé nem zaklatom Davidet.

Aztán láttam az álmot. Tigris, tigris... David veszélyben van! Úgy riadtam föl Louis vityillójában, a karosszékemben, mintha egy figyelmeztető kéz rázott volna fel.

Angliában már majdnem véget ért az éjszaka. Sietnem kellett. Végül egy cotswoldsi faluban találtam rá Davidre, egy furcsa, ósdi kis kocsmában, amelyet csak egy szűk és veszélyes úton lehetett megközelíteni.

Mint a többiek gyors pásztázásából megállapítottam, ez volt David szülőfaluja, nem messze a Talbot-udvarháztól, egyetlen utcás falucska, tizenhatodik századi házakkal, boltokkal, a turisták kegyétől függő fogadóval, amit David a saját pénzén újíttatott fel, és egyre sűrűbben látogatott, ha menekülni akart a londoni élettől.

Rettentő fura helyecske volt!

Ám David csak szopogatta a kedvenc skót whiskyjét, és ördögöket rajzolt a szalvétájára. A lantoló Mefisztót? A szarvas Sátánt, ahogy táncot jár a holdsugarban? A csüggedését kellett megéreznem mérföldekről, vagy inkább az őt kémlelő emberek nyugtalanságát. Azt a képet fogtam el, amilyennek ők látták.

Annyira szerettem volna beszélni vele, de nem mertem. Túlságosan nagy felbolydulást keltettem volna a kis kocsmában, ahol az aggodalmas vén csaplár és két szótlan, drabális unokaöccse csak azért maradt ébren, csak azért pipálta a szagos dohányt, mert megtisztelte őket jelenlétével az uraság, aki épp most szopta le magát az asztal alá.

Egy óra hosszat leselkedtem a kis ablakon, aztán elmentem.

Most pedig – sok-sok hónappal később –, míg hullt Londonra a hó, bolyhos, néma pelyhekben ült meg a Talamasca anyaházának magas homlokzatán, megint Davidet kerestem, fáradságtól eltompult aggyal, és

arra gondoltam, hogy az egész világon ő az egyetlen, akivel találkoznom kell. Letapogattam az éber és alvó rendtársak elméjét. Felráztam őket.

Olyan tisztán érzékelttem felocsúdó éberségüket, mintha villanyt gyűjtottak volna, miközben kikászálódtak az ágyból.

De megkaptam, amit akartam, mielőtt kirekeszthettek volna.

David elutazott a cotswoldsi udvarházba, amely ott lehet valahol annak a fura falucskának a közelében, ahol az ódivatú kocsmá van.

Hiszen azt megtalálhatom! Elindultam a keresésére.

Sűrűsödött a hőés. A föld közelében szálltam, fáztam és haragudtam. Már el is felejtettem a sok vért, amit összeittam.

Más álmokra emlékeztem, ahogy télvíz idején szokott történni velem, álmokra halandó fiúkorom farkasordító teleiről, apám várának kőfalú, dermesztő szobáiról, az apró tűzről, megtermett sinkoránjaimról, amelyek mellettem hortyogtak a szalmában, és melegítettek.

Azok a kutyák elpusztultak az utolsó farkasvadászatomon.

Gyűlöltem emlékezni erre, mégis olyan édes gondolat volt, hogy ott vagyok ismét, a tüzecke tiszta illatában, a fészkelődő nagy kutyák között, és élek, csakugyan élek! – és nem is történt meg a vadászat. Sose mentem Párizsba, sose kísértettem meg Magnust, a hatalmas és örült vámpírt. A kőfalú kis szoba megtelt a kutyák kedves szagával. Nyugodtan alhatok közöttük, nem lesz semmi bajom.

Végül feltűnt Cotswoldsban a Tudor-stílusú, gyönyörű kis udvarház, meredek tetejével, keskeny manzárdablakaival, vastag üvegszemű, bemélyedő üveglablakaival. Jóval kisebb az anyaháznál, a maga módján mégis fenséges.

Csupán egy helyiségben világítottak az ablakok. Amikor közelebb húzódtam, láttam, hogy a könyvtár az. David a ropogó tűz mellett ült.

Ismerős bőrkötésű naplóját tartotta a kezében, és sebesen írt a töltőtollával. Egyáltalán nem érzékelte, hogy figyelik. Időnként bepillantott egy másik bőrkötésű könyvbe, ami a mellette levő asztalon feküdt. Könnyen megállapíthattam, hogy a keresztény *Biblia* az, kettős oszlopban nyomtatott, apró betűs szövegével, aranymetszésű lapjaival, a könyvjelzőként szolgáló selyemszalaggal.

Egy kis iparkodással azt is megállapíthattam, hogy David a *Teremtés könyvét* olvassa, abból jegyzetel. A *Biblia* mellett ott volt a *Faust*. Mi a csuda érdekli ezekben?

A falak nem látszottak a könyvektől. David mögött egyetlen lámpa égett. Az északi égövek jellegzetes könyvtára volt: alacsony, gerendás mennyezetű, nagy, régi, kényelmes bőrfotelekkel berendezett, barátságos, hívogató.

Egy más égtájon leélt élet ereklýei tették különlegessé. Itt voltak David szeretett emléktárgyai a hajdani évekből.

A kandalló fölött egy párduc foltos feje. Az átellenes falon a hatalmas fekete kafferbivaly tróféája. A polcokon és asztalokon hindu bronzszobrocskák serege. A barna padlószőnyegen, a kandalló, az ajtó és az ablakok előtt ékszerként ragyogó indiai szőnyegek.

A szoba közepén terpeszkedett a bengáli tigris hosszan elnyúló, lángszínű bőre, gondosan preparált, üvegszemű fejével. Ezeket az óriási agyarakat láttam dermesztően életszerű álmomban.

David hirtelen rábámult a tróféára, amelytől mintha kellenlennél tépte volna el a tekintetét, hogy folytassa az írást. Megpróbáltam letapogatni. Semmi. Ugyan miért bajlódtam? Egy villanást sem érzékelttem a mangroveerdőből, ahol egy ilyen fenevadat le lehet teríteni. David megint a tigrisre nézett, és ezúttal olyan mélyen elgondolkozott, hogy elfelejtette a töltőtollát.

Már az is megvigasztalt, hogy figyelhetem. Mindig így voltam vele. Sok fényképet láttam a homályban – a fiatal David fényképeit, amelyeknek zöme Indiában örököltte meg egy széles tornácú, magas tetejű, csinos ház előtt. Voltak fényképek a szüleiről. Voltak róla, és a leterített állatokról. Ez lenne az álmom magyarázata?

Eszre se vettem, hogy esik a hó, behavazza hajamat, vállamat, még lazán keresztbe font karomat is. Akkor ocsúdram fel, mikor már csak egy órá választott el a hajnaltól.

Megkerültem a házat, kerestem egy mellékajtót, ráparancsoltam a zárnyelvre, hogy húzódjon vissza, és beléptem az alacsony mennyezetű, meleg, szűk folyosóra. A régi faburkolatot vastagon átitatta a fénymáz vagy az olaj. Rátettem tenyeremet az ajtó deszkájára, és földerengett előttem a napfénybenúszó hatalmas tölgyerdő, aztán ismét árnyékok vettek körül. Éreztem a távoli tűz illatát.

Akkor láttam, hogy David a folyosó végén áll, és int, hogy menjek közelebb. De valami megriasztotta a

külsőmben. Ó, persze, belepett a hó, és vékony jégkéreg nőtt rajtam.

Bementünk a könyvtárba. Leültem az övével átellenes fotelbe. Magamra hagyott, én meg csak bámultam a tűzbe, miközben olvadt rólam a jeges hó. Azon töprengtem, miért is jöttem, hogyan foglaljam szavakba. Kezem olyan fehér volt, akár a hó.

David visszajött egy nagy, meleg törülközővel. Elvettem tőle, megtörülgettem az arcomat, a hajamat, végül a kezemet. De jó volt!

– Köszönöm – mondtam.

– Olyan voltál, akár egy szobor – mondta.

– Igen, annak látszom, ugye? Elmegyek.

– Hogy érted ezt? – Leült velem szemközt. – Magyarázd meg.

– Elmegyek egy sivatagba. Azt hiszem, kitaláltam, hogy lehet ezt befejezni. Mert nem egyszerű.

– Miért akarod ezt tenni?

– Nem akarok élni. Eddig egyszerű. Én nem úgy tekintek a halálra, ahogy te. Nem erről van szó. Ma este én... – Elnémultam. Láttam a virágos pongyolás öregasszonyt a takaros ágy steppelt nejlonterítőjén. Aztán láttam azt a különös, barna hajú embert, aki engem figyelt, odajött hozzám a parton, és odaadta a novellát, amely most is itt volt a kabátom alatt.

Hasztalan. Elkéstél, akárki is vagy.

Minek fárasszam magamat a magyarázattal?

Hirtelen Claudiát láttam, mintha egy másik dimenzióból bámulna át, onnan parancsolná, hogy vegyem észre. Milyen ügyes az elme, amely ilyen valószínű képeket alkot. Claudia itt is állhatna David íróasztala mellett, az árnyékban. Claudia, aki átdöfött hosszú késével. “Beteszelek én, apám, a koporsódba örökre!” Bár mostanában mindig látom, sorra álmodom róla az álmokat...

– Ne tedd ezt! – kérlelt David.

– Itt az idő – suttogtam. Az a tétova gondolatom támadt, hogy milyen csalódott lesz Marius.

Hallotta vajon David? Lehet, hogy túlságosan halkan beszéltem. Halk roppanás hallatszott a tűzből, vagy egy szál gyújtós tört ketté, vagy talán a nedv szisszent, ami még megmaradt a tuskóban. Ismét láttam fiúkorom hideg hálószobáját, és hirtelen magamhoz öleltem az egyik sinkoránt, az egyik lusta, hízelgő, hatalmas kutyát. Rettenetes végignézni, hogy egy ilyen kutyát megöljön a farkas!

Azon a napon kellett volna meghalnom. Még a legjobb vadász sem képes végezni egy egész farkasfalkával. Talán ez volt a kozmikus melléfogás. Mennem kellett volna, de én átléptem a korlátot, és ezzel felhívtam magamra az ördög figyelmét. “Farkasölő!” Milyen gyöngéden mondta Magnus, a vámpír, miközben elhurcolt a barlangjába.

David hátradőlt a székében, szórakozottan föltette az egyik lábát a rácsra, és a lángokba meredt. Nagyon szomorú volt, sőt egy kicsit zaklatott, bár jól magába zárta.

– Nem fog fájni? – tekintett rám.

Egy darabig nem tudtam, mire érti. Aztán észbe kaptam.

Kurtán fölnevettem.

– Búcsúzni jöttem, és meg akartam kérdezni, hogy megmaradsz-e a döntésed mellett. Így tűnt helyesnek – sőt, sportszerűnek –, hogy szóljak a távozásomról, és megmondjam, ez az utolsó esélyed. Érted? Vagy azt gondolod, hogy ez csak egy újabb ürügy? Nem mintha számítana.

– Mint Magnus a mesében – mondta. – Megteremtéd az örökösödet, aztán átadod magadat a tűznek.

– Az nem pusztán mese volt! – Nem akartam veszekedni, mégis annak hangzott. – Igen, talán valóban olyan. Becsületesemre nem tudom.

– Miért akarod elpusztítani magadat? – kérdezte fájdalmasan.

Hogy megkínóztam!

Néztem az elnyúló tigris pompás fekete csíkjait, sötét narancsszín prémjét.

– Emberevő volt, ugye? – kérdeztem.

Tétovázott, mintha nem egészen értené a kérdést, majd úgy bólintott, mint aki álmából ocsúdik.

– Igen. – A tigrisre pillantott, aztán rám. – Nem akarom, hogy ezt tedd. Halaszd el, az ég szerelmére. Ne tedd. Miért éppen ma éjszaka?

Akaratom ellenére elnevettem magamat.

– A mai éjszaka tökéletesen megfelel rá – mondtam. – Megyek. – Hirtelen részeg öröm töltött el, mert rádöbrentem, hogy csakugyan akarom! Nem üres hóbort! Ha az lett volna, sose mesélem el neki! – Kiagyaltam egy módszert. Mielőtt a nap kibukkanna a láthatár mögül, felmegyek olyan magasra, amennyire

bírok. Így nem találok menedéket. A sivatag ott nagyon zord. És meghalok a tűzben. Nem hidegben, mint ott a hegyen, mikor a farkasok bekerítették. Hőségben, ahogy Claudia halt meg.

– Ne, ne tedd! – kérlelt David.

Milyen komoly volt, milyen meggyőző! De rám nem hatott.

– Akarod a vért? – kérdeztem. – Nem tart nagyon sokáig. Csak egy kicsit fáj. Biztosra veszem, hogy a többiek nem bántanak. Olyan erőssé teszek, hogy pokolian meggyűlik veled a bajuk, ha mégis megpróbálnák.

Ismét olyan volt, mint Magnusnál, aki ott hagyott árván, egy szóval se figyelmeztetett, hogy Armand és átkozódó ősrégi bokra megtámadhat, és megpróbálhat véget vetni újszülött életemnek. Magnus tudta, hogy én maradok felül.

– Lestat, nem akarom a vért, de azt szeretném, ha maradnál. Nézd, mindössze néhány éjszakát kérek. Csak ennyit. Lestat, a barátságunk kedvéért maradj most velem! Nem ajándékozhatok meg ezzel a néhány órával? Ha azután is végig kell csinálnod, nem vitatkozom tovább.

– Miért?

– Hadd beszéljek veled – mondta összetörten. – Hadd bírjalak rá, hogy megváltoztasd az elhatározásodat.

– Nagyon fiatalon ölted meg a tigrist, ugye? Indiában történt. – Végighordoztam tekintetemet a többi trófeán. – Egyszer álmodtam a tigrisről. Nem válaszolt. Zavartnak, szorongónak látszott.

– Fájdalmat okoztam neked – folytattam. – Visszavezettelek fiatalságod emlékeinek mélységébe. Rádöbentettelek az időre, amelynek eddig nem voltál a tudatában ennyire.

Valami megváltozott az arcán. Felsértettem ezekkel a szavakkal. Mégis megrázta a fejét.

– David, fogadd el tőlem a vért, mielőtt elmegyek! – súgtam hirtelen kétségbeeséssel. – Már egy éved sincs! Hallom, ha a közeledben vagyok! Hallom a szíved gyengeségében!

– De azt nem tudhatod, barátom – válaszolta türelmesen. – Maradj itt velem. Mindent elmesélek a tigrisről, azokról az indiai napokról. Aztán Afrikában vadásztam. Egyszer az Amazonasnál. Micsoda kalandjaim voltak; Nem voltam ám mindig ilyen besavanyodott tudós...

– Tudom – mosolyogtam. Még sose beszélt erről, sose kínált ilyen sokat. – Késő, David. – Megint láttam az álmot. Láttam David nyakán a vékony aranyláncot. A láncra ugrott rá a tigris? Badarság. De most is éreztem a veszélyt. Bámultam a bestia bőrét. A pofája maga volt a rosszindulat.

– Jó mulatság volt megölni a tigrist? – kérdeztem.

Tétovázott, aztán kikényszerítette magából a választ:

– Emberevő volt. Gyerekeket falt fel. Igen, azt hiszem, jó mulatság volt.

– Ah, úgy? – nevettem lágyan. – Akkor ez közös bennem és a tigrisben. Mellesleg Claudia már vár rám.

– Ugye, ezt nem hiszed komolyan?

– Nem. Úgy vélem, ha elhinném, félnék meghalni. – Tisztán láttam Claudiát... porcelánra festett, ovális, pici portré, aranyhaj, kék szem. A szirupos színek és a tojásdad keret ellenére is van az arcában valami ádáz őszinteség. Volt valaha ilyen medálom? Hiszen ez nyilvánvalóan medál. Megborzongtam. Emlékeztem haja selymére. Megint olyan volt, mintha szorosan mellettem állna. Ha elfordulnék, talán meg is látnám az árnyékban, ahogy fogja a székem támláját. Elfordultam. Semmi. El fogom veszíteni a bátorságomat, ha nem megyek el innen.

– Lestat! – türelmetlenkedett David. Engem pásztázott, kétségbeesetten erőlködött, hátha eszébe jutna még valami. A kabátomra mutatott. Mi az ott a zsebedben? Levél, amit te írtál? Itt akarod hagyni nekem? Hadd olvassam el most.

– Ó, ez a különös kis novella – mondtam. – Tessék, megkaphatod. Rád tesztálom. Stílusos, hogy egy könyvtárba kerüljön, talán beszoríthatod valamelyik polcra. – Elővettem az összehajtott paksamétát, megnéztem. – Igen, olvastam. Egész mulatságos! – Odadoztam David ölébe. – Egy bolond halandótól kaptam, valami szegény féleszűtől, aki tudta, ki vagyok, és annyi bátorsága volt, hogy a lábaimhoz vesse.

– Magyarázd ezt el – mondta David. Széthajtogatta a papírt. – Miért hurcolod magaddal? Egek Ura – Lovecraft! – Megcsóválta a fejét.

– Pont most magyaráztam meg – közöltem vele. – Semmi értelme, David. Nem beszélhetsz le. Elmegyek. Különben a novella nem jelent semmit. Szegény bolond...

Milyen furcsán villogott a szeme! Miért volt olyan visszás, ahogy futott felém a homokon? És az a kacsázó, halálra rémült visszavonulás? A viselkedése arra utalt, hogy fontos dologról van szó. Eh, ostobaság! Nem érdekel. Tudom, mit kell tennem.

– Lestat, maradj itt! – könyörgött David. – Megígérted, hogy amikor legközelebb találkozunk, engeded,

hogymondjam, amit mondanom kell. Te írtad ezt nekem, Lestat, emlékszel? Nem fogod megmásítani a szavadat.

– Hát pedig meg kell másítanom, David. Neked pedig meg kell bocsátanod, mert elmegyek. Lehet, hogy nem létezik se mennyország, se pokol, és találkozni fogunk a másik oldalon.

– És ha mindkettő létezik? Akkor mi van?

– Túl sokat olvastad a *Bibliát*. Olvasd el inkább a Lovecraft-történetet. – Kurtán fölnevettem ismét, és a paksamétára böktém, amit a kezében tartott. – Jobbat tesz a lelkiállapotodnak. És tartózkodj *Fausttól*, az ég szerelmére! Csakugyan azt képzeled, hogy végül angyalok jönnek értünk? Jó, értem, talán nem, de érted?

– Ne menj! – Olyan halk és esdeklő volt a hangja, hogy elállt tőle a lélegzetem.

De már útban is voltam. Alig hallottam, amit utánam kiáltott:

– Lestat, szükségem van rád! Te vagy az egyetlen barátom!

Milyen tragikusak voltak ezek a szavak! Szerettem volna azt mondani, hogy sajnálom, mindent sajnállok. De ehhez már késő. Különben is, szerintem tudta.

Kilőttem a hideg sötétségbe, fel a hószakadásba. Nem bírtam elviselni az élet borzalmait és ragyogását. A mélyben olyan melegnek tűnt a házikó, ahogy ontotta a fényét a fehér földre, és a kéményéből kék füstpántlika pöndörödött.

Ismét eszembe jutott David, ahogy magányosan kószál Amszterdamban, de utána Rembrandt arcaira gondoltam. És megint láttam David arcát a könyvtár kandallója mellett. Olyan volt, mintha Rembrandt festette volna. Ilyen volt, amióta ismertem. És ugyan milyenek vagyunk mi, akik örökre belefagyunk abba a formánkba, amikor ereink befogadták a Sötét Vért? Claudia évtizedekig megmaradt porcelánra festett kisgyermeknek. Én pedig olyan lettem, mint egy Michelangelo-szobor. Kifehéredtem, mint a márvány, és ugyanolyan hideg vagyok.

Tudtam, hogy megtartom a szavamat.

Hanem volt ebben valami szörnyű hazugság. Nem igazán hittem el, hogy akár a nap is megölhetne. Mindenesetre teszek egy próbát.

HÁROM

A Góbi-sivatag.

Évmilliókkal ezelőtt, – a dinoszauruszok korában, ahogyan az emberek elnevezték, – ezrével döglöttek meg az óriásgyíkok a világnak ebben a különös zugában. Senki sem tudja, miért jöttek ide, mitől pusztultak el. Trópusi fák nőttek volna itt, mocsarak gőzölögtek? Nem tudjuk. Nekünk nem maradt más, csak a sivatag, a kövületek milliói, és a töredékes mese, amit a csontok mesélnek olyan óriáshüllőkről, amelyeknek a lépése megrengette a földet.

A Góbi-sivatag tehát egy gigászi temető, épp a megfelelő hely, hogy belenézsek a napba. Sokáig feküdtem a homokban a napkelte előtt, összeszedtem utolsó gondolataimat.

A trükk az, hogy föl kell emelkednem a légkör határáig, hogy úgy mondjam, bele a hajnalhasadásba. Aztán mikor elveszítem az eszméletemet, lebuszkázok az iszonyú forróságban, és testem szétzúzódik az eséstől a sivatag földjén. Hogy menekülhetne így a felszín alá, amit megtehetne gonosz ösztöneitől hajtva, ha ép lenne, és puha televényben kellene ásnia?

Különben ha a fényrobbanás elég erős, hogy összeégesse meztelenségemet a roppant magasságban, talán rég halott leszek, mire maradványaim becsapódnak a kemény homokba.

Akkor jó ötletnek tűnt, ahogy mondani szokták. Semmi sem tántoríthatott el. Mégis megfordult a fejemben, tudja-e a többi halhatatlan, mit tervezek, és aggódnak-e legalább egy kicsit? Én biztosan nem küldtem nekik búcsúüzenetet; nem sugároztam képeket a szándékomról.

Végre-valahára belopakodott a sivatagba a hajnal melege. Feltérdeltem, levetkőztem, és emelkedni kezdtem. A szemem máris égett az alig észrevehető világosságtól.

Egyre magasabbra szálltam, jóval túlhajtvam magamat a ponton, ahol testem meg akart állni. Végül már nem bírtam lélegezni, olyan ritka volt a levegő, és erőlködnöm kellett, hogy megtartsam magamat ebben a magasságban.

Aztán jött a fény, olyan irdatlanul, tüzesen, vakítón, hogy nemcsak láttam, de mintha nagy zúgását is hallottam volna. Sárga és narancsszín tűzbe borult a világ. Belenéztem, pedig olyan érzés volt, mintha lobogó forró vízzel öntenének szemem. Úgy rémlik, a szájamat is eltátottam, mintha nyeldekeln akarnám ezt az isteni tüzet! Váratlanul az enyém lett a nap! Láttam, utána kaptam! Aztán olvasztott fémként borított be a fény, megbénított, elviselhetetlenül megkínzott. Hallottam, hogy sikoltok, de még mindig nem voltam hajlandó elfordulni és lezuhanni!

Dacolok veled, mennybölt! Hirtelen nem volt többé szó, nem volt gondolat. Vonaglottam, úsztam a világosságban. De most felnyúlt értem, beburkolt a sötét meg a hideg, és ebből jöttem rá, hogy hullani kezdtem.

A levegő süvített mellettem, mintha a többiek szolongattak volna, és tisztán hallottam az iszonyú harsogáson át egy gyermek hangját.

Aztán semmit.

Álmodtam?

Szűk kis helyen voltunk, egy betegségtől és haláltól bűzlő kórházban. Rámutattam az ágyra és a párnán fekvő gyermekre, aki fehér volt, kicsi és félhalott.

Metsző, skálázó nevetés. Olajlámpa szagát éreztem, azt a szagot, amikor elalszik a kanóc.

– Lestat! – mondta. Milyen gyönyörű a hangocskája! Apám kastélyáról, a havazásról, várakozó kutyáimról próbáltam magyarázni valamit. Oda akartam menni. Hirtelen hallottam a sinkoránok mély ugatását, ahogy végigvisszhangzik a havas lejtőn, és már-már láttam a vár tornyait! Ám ő azt mondta:

– Még nem.

Újból éjszaka volt, amikor felébredtem. A sivatag földjén feküdtem. A szélben mocorgó dűnék finom homokfátylat szitáltak tagjaimra. Fájt mindenem, még a hajhagymáim is. Annyira fájt, hogy nem bírtam mozogni.

Órákig feküdtem ott. Időnként nyögdécseltem. Ez sem enyhítette a fájdalmat. Ha csak egy kicsit is megmozdultam, mintha éles üvegmorzsák szúrták volna hátamat, lábikrámat, sarkamat.

Azokra gondoltam, akiket segítségül hívhattam volna. Nem hívtam őket. Lassan felfogtam, hogy ha maradok, ismét eljön a nap, itt ér, ismét összeéget, de lehet, hogy még abba sem halok bele!

Maradnom kell, ugye? Miféle gyáva keresne most menedéket?

De csak rá kellett néznem a kezemre a csillagfényben, és máris láthattam, hogy nem fogok meghalni. Megégttem, igen, a bőröm megbarnult, ráncos lett, üvöltött a fájdalomtól, de hol volt még a halál!

A végén hasra fordultam, és megpróbáltam a homokon pihentetni az arcomat, de ez se volt kellemesebb, mint a csillagokat bámulni.

Majd éreztem, hogy közeledik a nap. Sírtam, amikor a hatalmas, narancsszín fény elöntötte a világot. A hátamban kezdődött a fájdalom, aztán a fejem égett, de olyan erősen, hogy azt vártam, szétrobban, és a tűz fölemészti a szememet. Örült voltam, mire rám borult a felejtés sötétsége, tökéletesen eszelős voltam.

Mikor este felébredtem, homok volt a szájamban, homok takarta kínszenvedésemet. Úgy látszik, örvongésemben elevenen elástam magamat.

Órákig maradtam így, és csak arra bírtam gondolni, hogy ez a fájdalom nagyobb, mint amit akárki élő elviselhet.

Végül állatként nyüsztítve kivergődtem a levegőre, és feltápáskodtam. Minden mozdulat tovább tüzelte a fájdalmat. Felparancsoltam magamat a levegőbe, és elkezdtem hosszú utamat nyugat felé az éjszakában.

Képességeim nem csökkentek. Ó, csupán testemnek felszíne sérült!

A szél kimondhatatlanul puhább volt a homoknál, de azért ő is tudott kínozni, mert mintha ujjak simogatták volna égett testemet, húzgálták volna égett hajamat. A szél csípte égett szemhéjamat, karcolta égett térdemet.

Órákig tartó, elővigyázatos utazás után David házához irányítottam magamat. Isteni megkönnyebbülés volt az a néhány perc, amikor leereszkedtem a nedves, hideg hóba.

Angliában majdnem hajnalodott.

Megint a mellékajtón mentem be. Kínszenvedés volt minden lépés. Félig vakon eltapogatóztam a könyvtárba, térdre ereszkedtem, nem törődve a fájdalommal, és lerogytam a tigrisbőrre.

A tigris feje mellé hajtottam a fejemet, arcomat tátozt szájához szorítottam. Milyen finom, sűrű prém! Kitértam karjaimat a lábain, és éreztem csuklóm alatt a sima, kemény karmokat. A fájdalom hasogatott. A szőr majdnem selymes volt, a szoba hűvös és sötét. Földerengett előttem az indiai mangroveerdő. Sötét arcokat láttam, távoli hangokat hallottam. És egy teljes pillanatra nagyon élesen láttam a fiatal Davidet, úgy, mint álmomban.

Valóságos csoda volt ez az élő fiatalember, tele vérrel, szövetekkel, és olyan csúcsteljesítményekkel, mint a szem, a dobogó szív, és öt-öt ujj a két hosszú, keskeny kézen!

Láttam magamat Párizsban, a régi napokban, amikor még én is éltem. A vörös bársonyköpenyt viseltem, azoknak a farkasoknak a prémjével bélelve, amelyeket én öltem meg auvergne-i szülőföldemen, és álmomban se gondoltam, hogy valamik ólálkodnak az árnyékban, amik megláthatnak, és belém szerethetnek, csak mert fiatal vagyok, amik megölhetnek, csak azért, mert szeretnek, és mert legyőztem egy egész farkasfalkát...

David, a vadász, az öves khakiszínű kabátjában, azzal a pompás puskával!

Egyszer csak észrevettem, hogy máris enyhült a fájdalom. Jó öreg Lestat, az isten, aki természetfölötti sebességgel gyógyul. A fájdalom sötéten izzott bennem. Elképzeltam magamat, amint meleg fénybe borítom a szobát.

Halandószagot éreztem. Bejött egy alkalmazott, de rögtön lódult is kifelé. Szegény öreg szivar! Félálomban elnevettem magamat, ha arra gondoltam, mit látott: egy borzas szőke üstökű, sötét bőrű, meztelen férfit, aki David tigrisén fekszik az elsötétített szobában.

Hirtelen megcsapott David szaga, és megint hallottam a vér tompa, ismerős dübörgését a halandó ereken. Vér. Úgy szomjaztam a vérre! Megperzselt bőröm, égő szemem vértért kiáltott.

Puha flaneltakaró hullott rám, nagyon könnyű és hűvös. Ezt halk hangok követték. David összehúzta az ablakok nehéz bársonyfüggönyeit. Egész télen először tett ilyet. Aggályosan igazgatta a kelmét, nehogy egy résen beszökjön a fény.

– Lestat! – súgta. – Hadd vigyelek le a pincébe, ott biztonságban leszel.

– Nem érdekes, David. Maradhatok ebben a szobában?

– Igen, természetesen maradhatsz. – Hogy szeretne segíteni!

– Köszönöm, David. – Megint elaludtam, és havat vágott be a szél a kastélybeli szobám ablakán, aztán minden megváltozott. Újra láttam a kórházi ágyacskát, benne a gyermeket, hála Istennek, az ápolónő nem volt ott, elment csitítani azt, amelyik sírt. Ó, ez a borzasztó, rettenetes hang! Gyűlöltem! Hova is... hol is akartam lenni? Hát persze, otthon, a csikorgó francia télben.

Ezúttal nem kialudt, hanem felgyúlt az olajlámpa.

– Megmondtam, hogy még nincs itt az idő. – Milyen habfehér a ruhája, milyen parányik a gyöngyház gombok! És a fején az a vékony, kedves rózsakoszorú!

– De miért? – kérdeztem.

– Mit mondtál? – kérdezte David.

– Claudiával beszélgetek – válaszoltam. A gobelines karosszékekben ült, lábait előre nyújtva, bokáit összezárva, lábujjai a mennyezetre mutattak. Atlaszcipőt visel? Megfogtam a bokáját, és összecsókoltam. Mikor felnéztem, az állát és a szempilláját láttam, mert hátravetette a fejét, úgy kacagott, gyönyörű, telt hangon.

– Vannak mások is odakint – mondta David.

Kinyitottam a szememet, pedig fájt, fájt látni a ködös alakzatokat a szobában. Már majdnem feljött a nap. Megtapogattam a tigriskarmokat. Ó, búbajos bestia! David az ablaknál állt, és a függönyök hajszálvékony részén leskelt kifelé.

– Itt vannak – folytatta. – Eljöttek megnézni, hogy jól vagy-e.

Ehhez szóljanak!

– Kik azok? – Nem hallottam őket, nem is akartam hallani. Marius lenne? Biztos, hogy nem a legöregebbek. Azokat nem érdekli az ilyesmi.

– Nem tudom – mondta. – De itt vannak.

– Ismered a régi eljárást – suttoztam. – Ne végy tudomást róluk, és elmennek. – Különben is, mindjárt fölkel a nap. Menniük kell. Téged pedig, David, úgyse bántanának.

– Tudom.

– Ha nem engeded, hogy belelássak a fejedbe, te se olvass a gondolataimban – mondtam.

– Ne zsémbelj. Ebbe a szobába senki nem jön be, nem fognak zavarni.

– Igen, veszélyes vagyok még alva is... — Többet is akartam mondani, de aztán beláttam, hogy ő az egyetlen halandó, aki nem szorul rá az ilyen figyelmeztetésre. Talamasca. A paranormális jelenségek tudósai. Ő tudja.

– Most aludj – mondta.

Ezen kacagnom kellett. Mi mást tehetnék, mikor kelőben a nap? Még akkor is, ha az arcomba világít. De akkor is olyan határozott és megnyugtató volt a hangja.

Ha elgondolom, hogy valamikor koporsóban aludtam, amit néha addig subickoltam szép ráérősen, míg selymesen csillogott, aztán rátértem a fedelén az apró feszületre, megmosolyogva magamat, hogy mekkora gonddal fényszeretem a meggyilkolt Krisztusnak, Isten fiának kicsavarodott testét. Szerettem a koporsó atlaszbélését. Szerettem a formáját, szerettem a szertartásos szürkületi feltámadást halottaimból. Ez sincs többé.

Valóban feljött a nap, Anglia fagyos, téli napja. Éreztem, hogy így van, és hirtelen, megrémültem. Éreztem, ahogy a világosság végigoszon a földön, és belevág az ablakba. Ám a sötétség állta a sarat a bársonyfüggöny innenső oldalán.

Láttam, hogy az olajlámpában a magasba nyúlik az apró láng. Ettől is elfogott a félsz, mert mindenem fájt, és ez is tűz volt. Claudia kicsi, gömbölyű ujjai az aranyozott srófon, és a gyűrű, az a gyűrű, amit én adtam neki, a gyöngyök közé foglalt, parányi gyémánttal. Mi van a medállal? Rákérdeztek a medálra? Claudia, volt valamikor egy aranymedál...

Egyre magasabbra csavarja a lángot. Megint az a szag. Az ő gödrös kacsója. A Royal utcai lakás egész hosszában érezni lehetett az olajszagot. Ó, a régi kárpit, és a kézműves munkájú, szép bútorok! Louis az asztalánál ír, szúrós szagú, fekete tintával, serceg a lúdtoll...

Claudia kicsi keze megsimogatja az arcomat. Milyen finom hideg! Végigborzongott rajtam az a homályos izgalom, ami akkor fog el, ha egy fajtámbeli ér hozzám. A mi bőrünk.

– Miért akarna bárki is élni? – kérdeztem, vagy legalábbis elkezdtem kérdezni... aztán kialudtam.

NÉGY

Szürkület. Még mindig nagyon fájt. Nem akartam mozogni. Az volt az egyetlen változás, hogy mellkasomon és lábaimon feszült, bizsergett a bőr. Még a tikasztó vérszomj, és a házban tartózkodó alkalmazottak vére sem bírhatott rá, hogy megmozduljak. Tudtam, hogy David itt van, de nem szóltam hozzá. Azt gondoltam, hogy ha beszélni próbálok, az annyira fog fájni, hogy elsirom magamat.

Aludtam, tudom, hogy álmodtam is, de mire legközelebb kinyitottam a szememet, nem emlékeztem az álmokra. Ismét láttam az olajlámpát, és még mindig rettegtem a világosságtól. Akárcsak Claudia hangjától.

Egyszer arra ébredtem a sötétségben, hogy vele beszélek: “Miért éppen te? Miért rólad álmodom? Hol a véres késed?”

Hálás voltam, mikor eljött a hajnal. Néha össze kellett szorítanom a szájamat, hogy ne jajduljak fel a fájdalomtól.

Mikor a második estén felébredtem, már nem gyötört annyira a kín. Egész testem sajgott, mintha össze lenne horzsolva, de a kínszenvedés elmúlt. Még mindig a tigrisbőrön feküdtem, és fáztam egy kicsit a kihűlt szobában.

Egymásnak támaszkodó fahasábok álltak a kandallóban, a csúcsíves nyílás és a megfeketedett téglák között. Ott volt alattuk a gyújtós, és egy darab összegyűrt újságpapír. Csak be kellett gyújtani. Hm, valaki veszélyesen közel jött hozzám, amíg aludtam. Nagyon reméltem, hogy nem kaptam oda szegényhez, ahogy néha előfordul velünk önkívületben, és nem csaptam le.

Behunytam a szemem, és figyeltem. Hó hullott a tetőre, a kéménybe. Kinyitottam a szememet, és láttam a fénylő páracseppeket a fahasábokon.

Összpontosítottam. Vékony, hosszú nyelvként lövellt ki belőlem az energia, megnyalta a gyújtóst, amelyen azon nyomban végigfutottak a táncoló lángocskák. A vastag fahasábok kérges felszíne átmelegedett, aztán felhólyagzott. A tűz végezte a munkáját.

Borzasztó fájdalom hasított az arcomba és a homlokomba, ahogy fényesebb lett a láng. Érdekes. Feltérdeltem, majd felálltam. Egyedül voltam a szobában. A David széke mellett álló rézlámpára néztem, és egy telepátikus kis csavarintással felkapcsoltam.

Ruhák voltak a széken, egy új nadrág, puha, sötét, vastag flanelből, fehér vászoning, és egy meglehetősen kinyúlt, régi kötött szveter, mind egy kicsit nagy rám. David ruhái voltak. Még a szőrmebéléses papucs is lötyögött volna a lábamon. De mindenképpen fel akartam öltözni. Volt még pamut fehérnemű, az a jellegtelen fajta, amit általánosan viselnek a huszadik században, és egy fésű.

Kapkodás nélkül öltöztem, és csak lüktető sajgást éreztem, amikor a ruha végigsúrolta a bőrömet. A fejbőröm annyira fájt a fésülködéstől, hogy végül csak kiráztam a hajamból a port és a homokot a vastag szőnyegre, ahol az kényelmesen el is tűnt. Nagyon jó érzés volt papucsot húzni, de most legfőképpen tükröt szerettem volna.

Találtam egyet a folyosón, egy régi, sötét tükröt, súlyos, aranyozott keretben. A bőröm változatlanul sima és hibátlan volt, csak ámbraszínűvé sötétedett, ugyanolyan árnyalatúra, mint a tükör kerete, és enyhén csillogott, mint azoké a halandóké, akik hosszú, fényűző vakációt töltenek a trópusi tengereknél.

Szemöldököm és szempillám fényesen ragyogott, ahogy a napbarnított szőke embereké szokott, arcomon kissé elmélyült az a néhány redő amelyeket a Sötét Ajándék meghagyott. Van két kis karmolás a szájam szögletében, mert olyan sokat mosolyogtam életemben, pár szarkaláb a szemem sarkában, és egy-két barázda a homlokomon. Nagyon örültem nekik, mert elég hosszú ideig kellett nélkülöznöm őket.

A kezem jobban megszenvedett. Sötétebb volt az arcomnál, és nagyon emberi a sok parányi barázdájával, amiről azonnal arra kellett gondolnom, hogy milyen ráncosak a halandó kezek.

Körmöm még mindig úgy villogott, ami megriaszthatja a halandókat, de könnyen el lehet fedni egy kis hamuval. A szemem, az persze más. Még sose ragyogott és szivárványlott ennyire. Viszont ide elég lesz egy füstszín lencséjű szemüveg. Már nincsen szükségem a nagy fekete napszemüvegre, hogy azzal takargassam

világítóan fehér bőrömet.

Istenek, hiszen ez maga a csoda! Majdnem olyan vagyok, mint egy ember! Mint egy ember! Égett szöveteim tompán sajogtak, de az is jólesett, mintha testem emberi korlátjaira emlékeztetne.

Kurjongatni szerettem volna, de inkább imádkoztam. Hadd legyen ez tartós, és ha nem, ismét végig fogom csinálni.

Aztán letaglózott a tudat, hogy hiszen nekem nem a külsőmet kellett tökéletesítenem, hogy kevesebb feltűnéssel forgolódhassak az emberek között, hanem el kellett volna pusztítanom magamat. Meg kellett volna halnom. Ha nem végezte el a Góbi-sivatag napja... az egész hosszú nappal a világosságban, meg a második hajnal...

Te gyáva!, gondoltam, kimódolhattad volna, hogy a második napon is fent maradj a homokon!

Valóban kimódolhattam volna?

– Nos, hála Istennek, úgy döntöttél, hogy visszajössz!

Megfordultam. David közeledett a folyosón. Most jött haza, vastag, sötét nagykabátja nyirkos volt a hótól, és még a cipőjét sem vetette le. Megtorpant, és végigjártatta rajtam a tekintetét. Erőltette a szemét, hogy jobban lásson a homályban.

– Ó, a ruha megfelel – mondta. – Egek Ura, hiszen olyan vagy, mint egy szörföző jampec, tudod, azok a fiatalok, akik örökösen nyaralnak!

Mosolyogtam.

Megfogta a kezemet, amihez, gondolom, nem csekély bátorság kellett, és bevezetett a könyvtárba, ahol most már vidáman pattogott a tűz, és ott ismét megszemlélte.

– Már nem fáj? – kérdezte bizonytalanul.

– Még érzek valamit, de nem azt, amit fájdalomnak neveznek. Most elmegyek egy kicsit. Ó, ne aggódj, visszajövök! Csak vadásznom kell, mert szomjas vagyok.

Elsápadt, de nem annyira, hogy ne láttam volna az arcában a vért, vagy a szemében a parányi ereket.

– Miért, mit képzeltél? – kérdeztem. – Hogy felhagyok veled?

– Természetesen nem képzeltem ezt.

– Akkor jó. Akarsz te is jönni, hogy végignézd?

Nem szólt, de láttam rajta, hogy megijesztettem.

– Nem szabad elfelejtened, ki vagyok! – figyelmeztettem. – Ha nekem segítesz, az ördögöt segíted! – A *Faust*ra böktém, amely még mindig az asztalon hevert. És ott volt az a Lovecraft-novella is. Hmm.

– De nem muszáj ölnöd hozzá, ugye? – kérdezte komolyan.

Micsoda bárdolatlan kérdés! Kurtán, gúnyosan horkantottam.

– Szeretek ölni. – A tigrisre mutattam. – Vadász vagyok, amilyen te voltál valaha. Szerintem jó mulatság.

Sokáig nézett rám valami feldúlt álmélkodásfélével, aztán lassan bólintott, mintha elfogadná, amit mondok, holott messze állt az elfogadástól.

– Vacsorázz meg, amíg elvagyok – tanácsoltam. – Látom rajtad, hogy éhes vagy. Érzem, hogy hús sül a házban. Azt pedig biztosra veheted, hogy én is vacsorázom, mielőtt visszajönnék.

– Mindenképpen azt akarod, hogy ismerjelek téged, igaz? – kérdezte. – Nem akarsz helyet hagyni a tévedésnek vagy az érzelmeskedésnek?

– Pontosan. – Felhúztam a felső ajkamat, és rávillantottam a szemfogamat. Tulajdonképpen nagyon kicsi, semmiség a párducéhoz vagy a tigriséhez képest, amiket David célzatosan választott társaságul. De ez a grimasz mindig megrémíti a halandókat. Illetve több ez a rémületnél: sokkolja őket. Szerintem valami primitív riasztást küld a szervezetnek, aminek semmi köze a tudatos bátorsághoz vagy a kifinomult értelemhez.

David elfehéredett. Mozdulatlanul állt és nézett. Csak lassan tért vissza az arcába a melegség és a kifejező erő.

– Nagyon helyes – mondta. – Itt leszek, amikor visszajössz. Ha nem jössz vissza, dühös leszek, és esküszöm, soha többé nem állok szóba veled! Úgy tűnjél el ma éjszaka, hogy nem ismerlek többé! A vendégszeretetemet sérted meg veled. Megértetted?

– Jó, jó! – vonogattam a vállamat, noha titokban megindított, hogy ennyire fontos neki a társaságom. Én egyáltalán nem vettem biztosra, azért gorombáskodtam vele. – Visszajövök. Különben is tudni akarom.

– Mit?

– Hogy miért nem félsz a haláltól.

– Nos, te sem félsz tőle, nemde?

Nem feleltem. Ismét láttam a napot, a nagy tűzgömböt, amint elnyel eget-földet, és megborzongtam. Aztán az álombeli olajlámpát láttam.

– Mi az? – kérdezte David.

– Félek a haláltól – mondtam, és még bólintottam is a nyomaték kedvéért. – Összes illúzióm romba dőlt.

– Neked vannak illúzióid? – kérdezte őszinte csodálkozással.

– Természetesen vannak. Az egyik illúzióm az volt, hogy értelmes ember nem utasíthatja el a Sötét Ajándékot...

– Lestat, nekem kell emlékeztetnem téged, hogy magad is elutasítottad?

– David, akkor én még csak suhanc voltam. Kényszerítettek. Ösztönösen kapálóztam. De annak semmi köze az értelemhez.

– Ne becsüld alá magadat. Szerintem te akkor is elutasítottad volna, ha tudod, mit jelent.

– Ez már a te illúziód – mondtam. – Éhes vagyok. Tűnés az utamból, vagy megöllek.

– Nem hiszek neked. Okosabban teszed, ha visszajössz.

– Visszajövök. Ezúttal megtartom az ígéretemet, amiről írtam. Elmondhatsz mindent, amit mondanod kell.

London mellékutcaiban vadásztam. A Charing Cross állomás közelében kerestem valami piti gengsztert, aki jó lesz harapnivalónak, akkor is, ha sekélyes lénye elrontja a szájam ízét. De nem így alakult.

Arra csoszogott egy csontig átfázott, bolond öregasszony, mocskos kabátban, rongyokba bugyolált lábbal. Úgyszólván bizonyos volt, hogy nem éri meg a reggelt. Kiszökött a hátsó ajtón valami helyről, ahová megpróbálták bezárni, legalábbis ezt bögte bele a világba, fogadkozva, hogy őt el nem fogják még egyszer.

Micsoda szeretők voltunk! Nevet adott nekem, és emlékek nagy, meleg csokrát; együtt jártuk a táncot a kanálisban, és sokáig tartottam a karjaimban. Igen jó húsban volt, ami elég gyakori a huszadik századi koldusoknál az ételben dúskáló nyugati világban. Lassan, kéjesen, élvezettel ittam, vérével zsongítva-hűsítve égett bőrömet.

Amikor vége lett, rájöttem, hogy nagyon erősen érzékelem a hideget. Sokkal érzékenyebb lettem a hőmérséklet ingadozásaira. Érdekes.

Utálatosan korbácsolt a szél. Talán csakugyan leégett a húsból egy réteg. Nem tudtam. A fogamban is éreztem a nyirkos hideget, és a kezem annyira fájt, hogy zsebre kellett dugnom. Ismét megcsapott annak a francia télnek az emléke, az utolsó év, amelyet otthon töltöttem, láttam a halandó falusi fiatalurat, aki szalmán hált, és a kutyáin kívül nem volt más társasága. Hirtelen a világ összes vére sem volt elég. Enni akartam megint, és megint.

Úgyis halálra ítélt roncsok voltak valamennyien, akiket kicsalogattam szemétből és kartonpapírból tákolt viskóikból a jeges hidegbe, legalábbis ezt mondtam magamnak, miközben nyöszörögve töltekeztem az áporodott izzadság-, vizelet- és takonyszagban. A vér ott is vér.

Az óra már elütötte a tízet, de még mindig szomjaztam, és még mindig bőven volt áldozat, de elfáradtam, és már nem érdekelt.

Átrepültem sok sarokkal arrébb a divatos West Endre, és ott bementem egy sötét kis üzletbe, amely elegáns, remekül szabott férfiruhákat kínált – ó, pompázatos modern konfekció! –, és fölszereltem magamat ízlésemnek megfelelő szürke tweednadrággal, övvel átfogott kabáttal, vastag fehér pulóverrel, még egy vékony aranykeretű, halványzöld lencsés szemüveggel is. Aztán tovább csavarogtam a jeges éjszakában, örvénylő hópelyhek között. Dudorásztam, és még dzsiggeltem is egy kicsit az utcai lámpa alatt, ahogy Claudiának szoktam, és...

Hoppá! Színre lépett a boros leheletű, istenien szakadt, vad és gyönyörű fiatal vagány, aki kést fogott rám, hogy megöljön a pénzemért, amim nem volt. Erről eszembe jutott, hogy magam is nyavalyás tolvaj vagyok, mert épp most loptam magamnak elegáns ír ruhákat. Hmmm. De aztán ismét belevesztem a szoros, tüzes ölelésbe, összeroppantottam a strici bordáit, zörgő szárazra szoptam, ő pedig ámult révületben esett össze, utolsó mozdulatával fájdalmasan beletépve a hajamba.

Volt némi pénz a zsebemben. Micsoda szerencse! A pénzt elvittem a boltba a ruhákért, ami több mint elég volt, ha jól számolom, mert számtanban nem vagyok valami jó, csodás képességek ide vagy oda. Hagytam egy írásos köszönetet is, persze aláíratlant. Néhány kis telepátikus csavarral jól bezártam az ajtót, aztán elmentem.

ÖT

Éjféltharangoztak, amikor visszaérkeztem Talbot Manorba. Olyan volt, mintha először látnám. Most volt időm bebarangolni a hóban az útvesztőt, tanulmányozni a nyírott sövény mintáját, elképzelni, milyen lesz tavasszal a kert. Szépséges, régi hely!

Aztán sort kerítettem a sötét szobácskákra, amelyeket azért építettek ilyenre, hogy kizárják a hideg angol teleket, és az apró, ólomcsíkos, osztott ablakokra, amelyek hívogató fénnel világítottak a havas éjszakában.

David nyilvánvalóan megvacsorázott, az alkalmazottai – egy öregember és egy öregasszony – még mindig tettek-vettek a földszinti konyhában, miközben az úr az emeleti hálósobában átöltözött pizsamára.

Figyeltem, ahogy fölvetett a pizsamájára egy bársonyhajtokájú, bársonyövű, hosszú, fekete házikabátot, amiben nagyon hasonlított egy szerzetesre, habár ez túlságosan díszes volt csuhának, főleg a fehér selyem nyaksállal.

Aztán lejött a lépcsőn.

Bementem a kedvenc mellékajtómon, és akkor jelentem meg mellette a könyvtárban, amikor lehajolt, hogy megpiszkálja a tüzet.

– Ó, hát visszajöttél! – mondta, titkolni próbált örömmel. – Egek Ura, hogy te milyen halkan jársz-kelsz!

– Nagyon idegesítő, ugye? – Az asztalon ott volt a *Biblia*, a *Faust*, és a Lovecraft-novella, ez az utóbbi még mindig összetűzve, de kisimítva. Ott állt David whiskys palackja is, és egy vastag aljú, szép, metszett pohár.

Néztem a novellát, és eszembe jutott az ideges fiatalember. Milyen sajátosan mozgott. Kissé megborzongtam a gondolattól, hogy három, ennyire különböző helyen is rám talált. Valószínűleg sose látom többé, viszont... Majd máskor lesz időm erre a nyűgös halandóra. Egyelőre David foglalkoztatott. Micsoda öröm, hogy egész éjszaka beszélgethetünk!

– Honnan szedted ezeket a mutatós ruhákat? – kérdezte. Tekintete lassan végigsiklott rajtam. Nem látszott tudomást venni a könyveiről.

– Ó, valahol egy kis butikban. Ha ez érdekel, sose lopom el az áldozataim ruháit. Különben is, túlságosan kedvelem a kétes elemeket, ők pedig nem öltözködnek elég jól.

Letelepedtem vele szemben a mély bőrfotelbe. A rugók nyikorogtak, de nagyon kényelmes volt, magas, füles támlájával, széles karfáival. David karszéke nem egészen ilyen formájú volt, de azért az is jó, csak egy kicsit nyűttebb, elhasználtabb.

Állt a lángok előtt, továbbra is engem tanulmányozva, aztán leült. Kihúzta a palackból a metszett kristálydugót, töltött magának, rám emelte a poharat, nagyot kortyolt, és összerándult, amikor a szesz végigperzselte a torkát.

Váratlanul nagyon élesen emlékeztem erre az érzésre. Emlékeztem, hogy fent vagyok a csűr padlásán francia hazámban, és ugyanígy iszom a konyakot, sőt ugyanígy grimaszolok, Nicki pedig, halandó barátom és szeretőm mohón kitépi a kezemből a palackot.

– Látom, ismét önmagad vagy – mondta David váratlan melegséggel, kissé lehalkítva a hangját. Hátradőlt, széke jobb karfájára tette a poharat. Nagyon méltóságteljes volt, bár sokkal fesztelenebb, mint amilyennek valaha is láttam. Sűrű, hullámos haja gyönyörű sötétszürkére őszült.

– Annak látszom? – kérdeztem.

– Megint olyan vásott a nézésed – felelte halkan, miközben átható pillantással fürkészett. – Ott a szádon az a halvány mosoly, amely legföljebb pillanatokra tűnik el, ha beszélsz. És a bőröd – az nagyon sokat számít. Remélem, nem szenvedsz. Ugye nem?

Elutasítóan legyintettem. Hallottam a szívdobogását. Kicsit gyengébben vert, mint Amszterdamban, és hébe-hóba kalimpált is.

– Meddig marad ilyen sötét a bőröd? – kérdezte.

– Talán évekig. Úgy emlékszem, az egyik őstől hallottam. Nem írtam erről *A kárhozottak királynőjében* –

Mariusra gondoltam. Hogy haragudott rám! Mennyire rosszállja majd, amit most tettem.

– Maharet volt, vörös hajú ősanyátok – mondta David. – Állítása szerint ugyanezt tette, hogy sötétebb legyen a bőre.

– Milyen bátor – mormoltam. – Te pedig nem hiszel a létezésében, ugye? Holott itt ülök veled szemben.

– Ó, dehogynem hiszek Maharetben. De mennyire hiszek. Elhiszek mindent, amit írtál. De téged ismerlek! Mondd, mi történt valójában a sivatagban? Valóban azt hitted, hogy meg fogsz halni?

– Te aztán nem kerülgeted a kását, David. – Sóhajtottam. – Azt nem állíthatom, hogy valóban hittem benne. Valószínűleg szokott játékaim egyikét űztem. Istenre esküszöm, hogy másoknak nem hazudok, de magamnak igen. Nem hiszem, hogy most meg tudnék halni, legalábbis én nem tudom kiigazítani a módját.

Nagyot sóhajtott.

– Tehát te miért nem félsz a haláltól, David? Nem a régi ajánlattal akarlak kínozni, de komolyan nem bírom megfejtani. Te csakugyan, igazán nem félsz meghalni, és ezt nem értem, hiszen te halandó vagy.

Kétkedett volna? Nem válaszolt azonnal. Mégis láttam rajta, hogy rettentően fel van villanyozva. Szinte hallottam, ahogy dolgozik az agya, bár persze nem láttam a gondolatait.

– Miért a *Faust*, David? Én vagyok Mefisztó? – kérdeztem. – Te vagy *Faust*?

A fejét rázta.

– Lehetek *Faust* – felelte végül, és ismét meghúzta a whiskyjét –, de te nem vagy az ördög, ez teljesen világos. – Sóhajtott.

– Elrontottam a dolgaidat, ugye? Már Amszterdamban tudtam. Kizárólag akkor maradsz az anyaházban, ha muszáj. Nem kergetlek az örületbe, de nagyon rossz hatással vagyok rád, ugye?

Most se válaszolt azonnal. Nézett nagy, fekete szemével, miközben nyilvánvalóan minden oldalról körüljárta a kérdést. Arcának mély redői a homlok ráncai, a szarkalábak a szeme sarkában, a barázda a szája mellett – még hangsúlyosabbá tették a belőle áradó nyájas nyíltságot. Nem volt benne egy szemernyi keserűség sem, ám a felszín alatt boldogtalanság lappangott, összegabalyodva egy hosszú élet mélyen szántó gondolataival.

– Mindenképpen megtörtént volna, Lestat – mondta végül. – Megvan annak az oka, hogy miért nem vagyok már olyan jó rendfőnöknek. Mindenképpen megtörtént volna, ebben viszonylag bizonyos vagyok.

– Ezt magyarázd el. Azt hittem, hogy az életed, a mindened a rend.

Megrázta a fejét.

– Sose voltam megfelelő jelölt a Talamascához. Már említettem, hogy telt az ifjúságom Indiában. Élhettem volna így az egész életemet. A szó hagyományos értelmében nem vagyok tudós, sose voltam az. Ennek ellenére olyan vagyok, mint a dráma *Faustja*. Öreg vagyok, és nem törtem fel a világegyetem titkait. Szó sincs róla. Fiatalon ezt gondoltam. Amikor először volt... látomásom. Amikor először találkoztam boszorkánnyal, amikor először hallottam egy szellem hangját, amikor először idéztem meg egy szellemet, és rákényszeríttem, hogy teljesítse a parancsomat. Akkor azt hittem, pedig ez semmi. Ezek földhöz kötött dolgok... földi misztériumok. Vagy olyanok, amelyeket soha, semmi esetre sem fogok megfejtani.

Úgy hallgatott el, mintha még valamit mondani akart volna, de aztán csak fölemelte a poharát, és ivott, szinte oda sem figyelve. Ezúttal nem is grimaszolt, úgy látszik, a fintor mindig az aznapi első pohárnak szól. Merőn bámulta a poharát, majd újratöltötte a palackból.

Gyűlöltem, hogy nem olvashatok a gondolataiban. Így egy szikrányit sem foghattam föl abból, ami a szavai mögött lapul.

– Tudod, miért lettem a Talamasca tagja? – kérdezte. – Semmi köze sem volt a tudományhoz. Sose álmodtam arról, hogy bezárkózom az anyaházba, térdig gázolok a papírban, számítógépbe gépelek be anyagokat, faxokat küldözgetek a világba. Szó sem volt ilyesmiről. Egy másik vadászattal kezdődött, egy új határral, hogy úgy mondjam, amikor Brazília legsötétebb részébe vezettünk expedíciót. Ott, a régi Rio girbegurba sikátoraiban fedeztem fel az okkult világot, ami volt olyan izgalmas és veszedelmes, mint egykori tigrisvadászataim. Ez vonzott, a veszedelem. Nem is értem, hogyan kerülhettem ilyen messzire tőle.

Nem válaszoltam, de rájöttem valamire: David veszedelmesnek tartja az én ismeretségemet. Szeretnie kell a veszélyt. Eredetileg arra gondoltam, hogy a tudós naivitásával néz, de most már nem egészen ez volt a helyzet.

– Igen! – mondta rögtön. Nagyobbra nyitotta a szemét, és mosolygott. – Pontosan! Bár őszintén szólva nem hihetem, hogy valaha is ártanál nekem.

– Ne ártasd magadat – vágtam rá. – Mert hogy ez önáltatás, azt te is tudod. Az ősi hibába esel. Azt hiszed, amit látsz. Én nem az vagyok, amit látsz.

– Hogyhogy?

– Á, menjél már. Úgy nézek ki, mint egy angyal, de nem vagyok az. A természetbe sok magamfajta belefér. Gyönyörűek vagyunk, mint a gyémánt csörgőkígyó, vagy a csíkos tigris, de könyörtelen gyilkosok vagyunk. Hagyod, hogy a szemed becsapjon. De nem akarok veszekedni veled. Meséld el ezt a történetet. Mi történt Rióban? Nagyon szeretném tudni.

Kicsit elszomorodtam ezektől a szavaktól. Azt akartam mondani, hogyha nem kaphatlak meg vámpírtársamul, legalább hadd ismerjelek meg, mint halandót. Bársonyosan borzongó izgalmat okozott már az is, hogy itt ülhetünk együtt.

– Jól van – mondta. – Kifejtetted a véleményedet, helyt adok neki. Amikor évekkkel ezelőtt láttalak a csarnokban énekelni, – már akkor éreztem a veszély sötét ígését. Hogy pedig az ajánlatoddal kísértesz – az is veszedelmes, mert én csak halandó vagyok.

Valamennyire felvidultam. Hátradőltem, felhúztam a lábamat a régi bőrszékbe. Vállat vontam.

– Szeretem, ha félnek tőlem. De mi történt Rióban?

– Szemtől szembe kerültem a szellemek vallásával – válaszolta. A kandombléval. Ismered a szót?

Ismét vállat vontam.

– Hallottam egyszer-kétszer. Majd egyszer én is elmegyek oda. Talán nem is olyan soká. – Fölvillantak előttem Dél-Amerika nagyvárosai, az esőerdők, az Amazonas. Igen, harsogó étvágyam volt a kalandozásra. Nagyon távolinak tűnt a kétségbeesés, amely levitt a Góbi-sivatagba. Örültem, hogy élek, és nem voltam hajlandó szégyenkezni.

– Ó, ha még egyszer láthatnám Riót! – mondta David halkán, inkább magának, mint nekem. – Persze, ma már nem olyan, mint akkor. Teleépítették felhőkarcolókkal és luxusszállókkal. De azért szeretném viszontlátni azt a sarló alakú partot, a Cukorsüveget, és Krisztus szobrát a Corcovadón. Nincs még egy ilyen káprázatos fekvésű város. Miért is halogattam ennyi évig a visszatérést?

– Hát nem mehatsz oda, amikor akarsz? – kérdeztem váratlan sajnálattal. – Azok a londoni csuhások csak nem tarthatnak vissza! Különben is te vagy a főnök.

– Nem, nem tartanának vissza – mondta. – Azon múlik, hogy lenne-e hozzá lelki és testi erőm. Ám ez most mellékes. Azt akartam elmesélni, hogy mi történt. Vagy mit tudom én, lehet, hogy épp ez a tö?

– Van rá módod, hogy Brazíliába utazz, ha akarsz?

– Ó, igen, sohasem ez volt a gond. Apám okosan bánt a pénzzel. Ennek következtében nekem sohasem kellett foglalkoznom vele.

– Mert ha nincs pénzed, én adhatok.

Nagyon melegen, nagyon türelmesen mosolygott rám.

– Öreg vagyok – mondta. – Magányos vagyok, és egy kicsit bolond is vagyok, mint mindenki, akibe szorult egy szemernyi bölcsesség. De hála az égnek, szegény nem vagyok.

– Szóval mi történt veled Brazíliában? Hogy kezdődött?

Szóra nyitotta a száját, aztán egy pillanatig mégis hallgatott.

– Valóban itt akarsz maradni? Meg akarod hallgatni, amit mondani akarok?

– Igen! – vágtam rá. – Kérlek! – Semmit sem akartam ennyire. Nem volt más tervem, törekvésem, gondolatom, mint hogy itt legyek vele. Ez a vágy olyan egyszerű volt, hogy egy kicsit meglepődtem.

Ő azonban még mindig mintha vonakodott volna kitárulkozni. Aztán valamilyen alig észrevehető változás játszódott le benne; mintha fölengedett volna, vagy olyan belenyugvásféle.

És belevágott.

– A második világháború után történt – mondta. – Gyerekkorom Indiája eltűnt, nem volt többé. Különben is új helyekre éheztem. Vadászatot szerveztünk barátaimmal az amazonasi őserdőbe. Mániám volt, hogy lássam az Amazonast. A nagyszerű dél-amerikai jaguárt üldöztük... – Az egyik sarokban álló, pettyes trófea felé intett, amit eddig nem vettem észre. – Hogy szerettem volna levadászni azt a macskát!

– Úgy veszem észre, sikerült is.

– Nem azonnal. – Kurtán, csúfondárosan fölnevetett. – Úgy döntöttünk, hogy expedíció előtt kiutalunk magunknak egy kellemes, kényelmes riói vakációt, bebarangoljuk a Copacabanát, a régi gyarmati műemlékeket, kolostorokat, templomokat meg a többit. Ne felejtse el, akkor még egészen más volt a város központja, csupa szűk sikátor és gyönyörűséges régi épületek! Alig vártam, hogy lássam, csak azért, mert annyira idegen! Ez úz bennünket, angolokat a trópusra. Ki kell szabadulnunk ebből az illedelmességből, a hagyományokból, és bele kell vetnünk magunkat valami barbárnak tűnő kultúrába, amit sohasem házasíthatunk, és nem is érthetünk meg igazán.

Egész lénye megváltozott beszéd közben; még határozottabb, még energikusabb lett, szeme felragyogott, és gyorsabban pergette szavait, azzal a pattogós brit hangsúllyal, amit úgy szeretek.

– Nos, a város természetesen felülmúlta minden várakozásunkat, de varázslatosságban messze elmaradt a lakosai mögött. A brazil emberekhez fogható még csak nem is láttam. Először is rendkívül szépek, aminek az okát, noha magában a tényben mindenki egyetért, senki sem ismeri. – De nem, komolyan beszélek! – szólt rám, mert látta, hogy elmosolyodok. Talán a portugál elegyedése az afrikaival, és hozzá még az indián vér, meg nem mondhatom. Na szóval, hihetetlenül vonzók, és hihetetlenül érzéki hangjuk van. Már a hangjukba bele lehet szeretni, össze lehet csókolni a hangjukat. A zenéjük, a bossa nova, az csakugyan az ő nyelvük.

– Ott kellett volna maradnod.

– Ó, nem! – Sietve kortyolt a whiskyből. – Nos, hogy folytassam, már az első héten, mondjuk úgy, belehabarodtam ebbe a Carlos nevű fiúba. Egyszerűen odáig voltam érte. Mást se csináltunk éjjel-nappal, mint ittunk és szeretkeztünk a lakosztályomban, a Palace szállóban. Ez már trágárság volt.

– A barátaid megvártak?

– Nem. Egyértelműen közölték: gyere velünk, vagy itt hagyunk! Az ellen persze nem volt kifogásuk, ha Carlos is jön. – Legyintett. – Ó, természetesen kifinomult ízlésű úriemberek voltak.

– Természetesen.

– Viszont ezzel szörnyű hibát követtem el. Fogalmam sem volt róla, hogy Carlos anyja kandomblé papnő, aki nem akarta, hogy a fia az amazonasi dzsungelben bolyongjon. Járjon csak szépen iskolába. Tehát rám küldte a szellemeket.

Elhallgatott, rám nézett, hogy mit szólok ehhez.

– Hiszen az nagyon mulatságos lehetett!

– Pofoztak a sötétségben. Kiborítottak az ágyamból. Teljesen kinyitották a zuhanyomat, és a víz majdnem leforrázott. Vizeletet töltöttek a teáscsészémbe. Hét nap után azt hittem, megbolondulok. A bosszankodástól és a hitetlenkedéstől eljutottam a vakrémületig. Elrepültek előlem a tányérok. Csengők csörömpöltek a fülemben. A polcokról lezuhantak és ripityára törtek a palackok. Ahová mentem, mindenütt sötét arcok figyeltek.

– Tudtad, hogy ez az asszony műveli?

– Kezdetben nem. Ám Carlos egy idő után összeroppant, és mindent bevallott. Az anyja addig nem hajlandó levenni rólam az átkot, amíg el nem megyek. Még azon az estén távoztam. Kimerülten, félig eszelősen tértem haza Londonba, Itt sem lett jobb. A szellemek velem jöttek. Itt, Talbot Manorban is elkezdődtek ugyanazok a dolgok. Ajtócsapkodás, bútorok borogatása, a földszinti cselédtaktusban egyfolytában kolompolt a csengő. Mindenkit az örületbe hajszoltak. És akkor anyám, aki többé-kevésbé spiritiszta volt, London-szerte ismerte a médiumokat, kihozta a Talamascát. Elmeséltem nekik mindent, ők pedig elmagyarázták nekem a kandomblét és a szellemvilágot.

– Kiűzték a démonokat?

– Nem, de miután egy hetet töltöttem elmélyült tanulmányokkal az anyaház könyvtárában, és kimerítő beszélgetéseket folytattam azokkal a rendtagokkal, akik megjárták Riót, magam is az uralmam alá tudtam hajtani őket, amin mindenki meglepődött. A meglepődésből hüledezés lett, amikor úgy döntöttem, hogy visszatérek Rióba. Figyelmeztettek, hogy a papnő meg is ölhet, akkora hatalma van!

“Épp erről van szó – válaszoltam. – Én is ilyen hatalmat akarok. A tanítványa leszek, és ő tanítani fog.” Könnyörögtek, hogy ne menjek. Megígértem, hogy írásos jelentést készítek nekik, miután hazatértem. Képzelheted, mit éreztem. Láttam ezeknek a láthatatlan lényeknek a munkálkodását. Éreztem az érintésüket. Láttam a levegőben röpködő tárgyakat. Arra gondoltam, hogy most van megnyílóban előttem a hatalmas, láthatatlan tartomány. Oda kell mennem! Semmi sem tarthatott volna vissza, az égvilágon semmi!

– Igen, értem – válaszoltam. – Olyan izgalmas volt, mint nagyvadra vadászni.

– Pontosan. – A fejét csóválta. – Azok voltak a szép napok. Nyilván arra gondoltam, hogy ha a háború nem ölt meg, akkor semmi sem ölhet meg. – Váratlanul elhallgatott, visszasüllyedt az emlékeibe, ahonnan kizárt engem.

– Összecsapta az asszonnyal?

Bólintott.

– Összecaptam, mély hatást tettem rá, aztán annyit fizettem neki, ami legmerészebb álmait is felülmúlta. Megmondtam, hogy a tanítványa akarok lenni. Térden állva tettem esküt, hogy tanulni akarok, addig nem távozok, míg föl nem tártam a titkot, és meg nem tanultam mindent, amit megtanulhatok. – Kurtán

fölnevetett. – Nem hiszem, hogy ez az asszony bármikor találkozott volna antropológussal, akár amatőrrel is, mert akkor leginkább ez a név illett rám. Mindenesetre egy évig maradtam Rióban, és nekem elhiheted, hogy az volt életem legnagyobb szerűbb éve. Csak azért jöttem el, mert tudtam, hogy ha nem teszem, sohase leszek az angol David Talbot többé.

– Megtanultál szellemeket idézni?

Bólintott. Megint olyan képeket láthatott, amelyek nekem láthatatlanok maradtak. Zaklatott volt, kissé szomorú.

– Mindent leírtam – mondta végül. – Ott van az anyaház aktáiban. Sokan, nagyon sokan elolvasták az évek során.

– Sose estél kísértésbe, hogy megjelentesd?

– Nem tehetem. Tiltja a Talamasca. Sohasem hozunk nyilvánosságra semmit.

– Ugye, attól félsz, hogy elpocsékolad az életedet?

– Nem, igazából nem... Habár amit mondtam, az igaz volt. Nem tártam fel a világegyetem titkait. Sose léphettem túl azon a ponton, amit Brazíliában elértem. Ó, utána is volt részem megrázó kinyilatkoztatásokban. Emlékszem, hogy hitetlenkedtem, amikor először olvastam a vámpírok aktáját, és hogy milyen különös volt, amikor lementem a pincébe, és átnéztem a bizonyítékokat. De végül is annyi volt, mint a kandomblé. Idáig jutottam.

– Hidd el, David, a világban meg kell maradnia a titoknak. Ha van is rá magyarázat, annak felfedésére nem mi rendeltettünk, ebben bizonyos vagyok.

– Úgy vélem, igazad van – mondta szomorúan.

– Azt is gondolom, hogy jobban félsz a haláltól, mint amennyire bevallod. Velem szemben a rendíthetetlen erkölcs taktikáját alkalmazod, amiért nem hibáztatlak. Talán vagy már annyira öreg és bölcs, hogy valóban eldönthesd, akarsz-e közénk tartozni. De ne beszélj úgy a halálról, mintha az adhatná meg a válaszokat. Gyanúm szerint a halál rettenetes. Egyszerűen félbeszakadsz, nincs többé életed, se lehetőség, hogy bármit is megtudj.

– Nem! – tiltakozott – Ebben, Lestat, nem érthetek egyet veled. Egyszerűen nem érthetek egyet. – Megint a tigrisre pillantott, majd azzal folytatta: – Azt a rettentő szimmetriát kimérte valaki, Lestat. Valakinek meg kellett tennie. A tigris és a bárány... nem következhetett be magától az egész.

A fejemet ráztam.

– David, több értelem szorult annak a régi versnek a megalkotásába, mint a világéba. [*Célzás Blake versére A tigrisre (ford. mj.)*] Úgy beszélsz, akár egy teológus! De értem, mire gondolsz. Hellyel-közzel magam is gondolkoztam rajta. Olyan ostobán egyszerű. Kell lenni valami okának. Kell! Annyi a hiányzó rész. Minél jobban odafigyelsz az ateistákra, annál jobban emlékeztetnek a vallási fanatikusokra. De szerintem akkor is öncsalás az egész. Van a folyamat, és azon kívül semmi.

– Hiányzó részek, Lestat? Hát persze! Képzeld el, hogy készítettem egy robotot, ami tökéletes másom. Képzeld el, hogy átadtam neki minden átadható tudásom enciklopédiáját. Beprogramoztam az agyába. Nos. Csak idő kérdése, mikor jön oda hozzám: “David, hol a többi? Hol a magyarázat? Hogy kezdődött? Miért hagytad ki annak a magyarázatát, hogy miért volt az ősrobbanás, és pontosan mi történt, amikor az ásványok és más élettelen létezők hirtelen átcsaptak szerves anyagba? És mi volt a kövületek krónikájának nagy részében?”

Felkacagtam.

– Azt kellene közölnöm a szegény ördöggel – folytatta David –, hogy nincs magyarázat. Nem állnak rendelkezésemre a hiányzó részek.

– David, azok senkinek sem állnak rendelkezésére. Soha nem is fognak.

– Ebben ne légy olyan biztos.

– Tehát ebben reménykedsz? Ezért olvasod a *Bibliát*? Nem törheted fel a világmindenség okkult titkait, tehát visszamész Istenhez?

– A világmindenség okkult titka maga az Isten – felelte David mélységesen elgondolkozva. Az arca majdnem fiatalnak látszott, annyira eltűnt belőle a feszültség. A kezében levő poharat bámulta, mit tudom én, talán az tetszett neki, ahogy a metszett üveg összegyűjti a fényt. De meg kellett várnom, hogy ő beszéljen.

– Azt hiszem, a *Genezis*ben lehet a válasz – mondta végül. – Komolyan azt hiszem.

– David, komolyan meghökkentesz! Hát van ennél hiányosabb? A *Genezis* a törmelékek halmaza.

– Igen, Lestat, de sokatmondó törmelékeket hagytak ránk. Isten a saját képére és hasonlatosságára

teremtette az embert. Gyanúm szerint ez a kulcs. Senki se tudja, hogy tulajdonképpen mit jelent, ezt, ugye, tudod? A héberek nem tartották embernek az Istent.

– Akkor hogyan lehet a kulcs?

– Isten alkotó erő, Lestat, mint ahogy mi is az vagyunk. Azt mondta Ádámnak: “Szaporodjatok és sokasodjatok”. Lestat, a szerves anyag első sejtjei is ezt tették. Szaporodtak és sokasodtak. Nemcsak megváltoztatták az alakjukat, de másolták is magukat. Isten teremtő erő. Osztódással hozta létre magából a világmindenséget. Ezért irigylik annyira az ördögök, mármint a bukott angyalok. Ők nem alkotnak, mert nincs testük, nincsenek sejtjeik. Ők szellemek. Gyanúm szerint nem is annyira irigység volt az, mint gyanakvás – hogy Isten téved, amikor egy hozzá olyannyira hasonlító alkotót teremt Ádámban. Az angyalok vélhetőleg azt érezték, hogy épp eléggé rossz a fizikai világ is az önmagukat másoló sejtjeivel – de ráadásul még beszélő, gondolkodó lények is, amelyek sokasodni, szaporodni képesek? Nyilvánvalóan felháborodtak a kísérleten. Ez volt a bűnük.

– Tehát azt mondd, hogy Isten nem tiszta szellem.

– Pontosan. Istennek teste van. Mindig is volt. Istenben kell keresni a sejtosztódással kezdődő élet titkát. Lestat, minden élőben van egy szemernyi az isteni szellemből, ez az a hiányzó rész, amely előidézi az életet, elválasztja az élettelenről. Te mesélted, hogy a gonosz Amel szelleme van benne minden vámpírban... Nos, az emberek ugyanígy osztoznak Isten szellemében.

– Jóságos ég, David, neked elment az eszed! Mi mutánsok vagyunk.

– Ó, igen, de a mi világunkban léteztek, és mutációkban az a mutáció tükröződik, ami az ember. Mellesleg mások is eljutottak eddig az elméletig. Isten a tűz, mi vagyunk a lángocskák, és ha meghalunk, a lángocskák visszatérnek Isten tüzébe. De a legfontosabb, hogy azt lásd be, miszerint maga Isten is test és lélek! Kétségen kívül!

A nyugati civilizáció egy eltévelyedésen alapul, de én őszintén hiszem, hogy mindennapi cselekedeteinkben ismerjük az igazságot, és térdet hajtunk előtte. Csak ha a vallás kerül szóba, akkor mondjuk, hogy Isten tiszta szellem, mindig az volt, mindig az lesz, a hús pedig gonosz. Az igazság a *Genezis*ben van, itt van. Majd én megmondom neked, Lestat, mi volt az ősrobbanás. Az akkor volt, amikor Isten sejtjei osztódni kezdtek.

– Ez valóban bájos elmélet, David. Meglepődött az Isten?

– Ő nem, de az angyalok igen. Komolyan beszélek! A babona... mármint a vallásos meggyőződés szerint Isten tökéletes, holott nyilvánvalóan nem az.

– Hát ez megkönnyebbülés – szögeztem le. – Ez sok mindent megmagyaráz.

– Most kinevetsz. Nem hibáztatlak érte. De abban igazad van, hogy ez mindent megmagyaráz. Isten számos hibát követett el. Nagyon sok hibát. Amit nyilván ő is tud. Gyanítom, hogy az angyalok megpróbálták figyelmeztetni. Az ördögből azért lett ördög, mert inteni akarta Istent. Isten a szeretet, de abban nem vagyok biztos, hogy briliáns intellektus lenne,

Megpróbáltam visszafojtani a nevetést, de nem egészen sikerült.

– David, ha így folytatod, beléd csap az istennyila!

– Badarság. Isten akarja, hogy találjuk ki.

– Nem, ezt nem fogadhatom el.

– Vagyis a többit elfogadod? – Ismét elnevette magát. – Nem, én komolyan beszélek. A vallás, ezekkel a logikátlan következtetéseivel, kezdetleges dolog. Képzeld már el egy tökéletes Istent, amely engedi az ördög létezését! Ez egész egyszerűen értelmetlen. A *Biblia* legfőbb gyarlósága az a fogalom, hogy Isten tökéletes, amit a korai tudósok fantáziátlanságának számlájára írhat. Ez a felelős az összes, a jóhoz és a rosszhoz kapcsolódó, lehetetlen teológiai kérdésért, amelyekkel évszázadok óta viaskodunk. Isten mindazonáltal jó, döbbenetesen jó. Igen, Isten a szeretet. Csak hát egyetlen teremtő erő sem tökéletes. Ez világos.

– Hát az ördög? Benne van értelem?

Nézett rám. Nem is volt olyan türelmetlen.

– Hogy micsoda cinikus lény vagy te! – mormolta.

– Nem vagyok az – vitatkoztam. – Komolyan tudni akarom. Nyilvánvaló, hogy számomra különleges érdeklődéssel bír az ördög. Sokkal gyakrabban emlegetem, mint Istent. Fel nem foghatom, miért szeretik annyira a halandók, mármint azt az eszmét, hogy létezik ördög, de szeretik.

– Mert nem hisznek benne – válaszolta David. – Mert egy tökéletesen gonosz ördögnek még annyi értelme sincsen, mint egy tökéletes Istennek. Csak képzelj el egy ördögöt, aki semmit sem tanul, aki sose akar más lenni, mint ördög. Ez az elképzelés megsérti az emberi értelmet.

– Akkor hát mi a te igazságod a hazugság mögött?

– Az ördög nem veszett el végleg. Ő csak Isten tervének része: egy szellem, amelynek szabad kísértenie és próbára tenni a halandókat. Az ördög rosszallja az emberiséget, az egész kísérletet. Én ebben látom a bukás okát. Az ördög nem hitte el, hogy beválják az ötlet. Lestat, be kell látni, hogy Isten anyagi! Ez a lényeg! Isten fizikai, Isten az Osztódás Ura, az ördög pedig borzad ennek a nekivadult osztódásnak a túlzásaitól.

Megint elmerült abba az őrzítő némaságba. Szeme elkerekedett az ámulattól. Aztán így szólt:

– Nekem van egy másik elméletem az ördögről.

– Mondd el.

– Nincs egyedül. És egyik sem kedveli túlzottan a nekik jutott munkát. – Ezt majdnem súgva mondta. Zaklatottnak látszott, mintha akarna mondani még valamit, aztán mégse tette.

Hahotáztam.

– Hát ezt megértem! Ki szeretné, hogy ördögnek kell lennie? És ha belegondolok, hogy egyik se győzhet! Hát még ha hozzáteszem, hogy a kezdet kezdetén az ördög is angyal volt, még hozzá igen okos!

– Pontosan. – Rám szögezte az ujját. – A te kis meséd Rembrandtról. Az ördög, ha lett volna esze, elismeri Rembrandt zsenialitását.

– És *Faust* jóságát.

– Ó, igen, kilestél Amszterdamban, amikor a *Faustot* olvastam, ugye? Minek következtében magadnak is vásároltál egy példányt.

– Ez honnan tudod?

– Másnap délután mesélte a könyvesbolt tulajdonosa. Pár perccel az én távozásom után bejött egy szőke hajú, furcsa fiatal francia, megvásárolta ugyanazt a könyvet, aztán félóraig állt mozdulatlanul az utcán, és olvasott. A legfehérebb bőre volt, amit a boltos látott valaha. Ez csak te lehettél.

Mosolyogva csóváltam a fejemet.

– Vannak ilyen baklövéseim. Kész csoda, hogy valami tudós ki nem halászott még magának.

– Ez nem tréfa, barátom! Pár napja fölöttébb gondatlanul viselkedtél Miami-ban! Két, szárazra szívott áldozat!

Ettől annyira zavarba estem, hogy először semmit se mondtam, aztán csak annyit, hogy ilyen csodálatos gyorsasággal kelnek át a hírek a tengeren? A régi kétségbeesés érintett meg feketén suhogó szárnyával.

– A bizzarr gyilkosságokból szalagcím lesz a nemzetközi sajtóban – felelte David. – Mellesleg, a Talamascához mindenféle jelentés befut. Minden városban vannak szemlélőink, akiktől kapjuk az adatokat a paranormális jelenségek minden válfajáról. “Dupla vámpírgyilkosság Miami-ban!” Több forrásunk megküldte.

– De igazából nem hiszik el, hogy vámpír volt, tudod, hogy nem.

– Most még nem, de ha így folytatod, egyszer el fogják. Nem ezért csaptál fel rockzenésznek? Hogy kapjanak észbe? Nem elképzelhetetlen! És ez, hogy sportot űzol a sorozatgyilkosok vadászatából! Jó kis nyomot hagysz velük!

Ettől valóban elképedtem. A gyilkosokra vadászva ide-oda cikáztam a kontinenseken. Sose gondoltam, hogy valaki is kapcsolatba hozhatná egymással ezeket a széles körben szóródó haláleseteket, kivéve természetesen Mariust.

– Hogy találtad ki?

– Már megmondtam. Az ilyen sztorik mindig a mi kezünkben kötnek ki. Sátánizmus, vámpírok, vudu, boszorkányság, küldött farkasok odakerülnek az asztalokra. A zöme persze a szemétkébe kerül. De felismerem az igazság morzsáját, és a te öldökléseidet nagyon könnyű meglátni. Már egy ideje ezeket a tömeggyilkosokat vadászod. Otthagyod a hullájukat a terepen, mint ezt az utolsót egy hotelben, ahol rá is találtak, egy órával a halála után. Az öregasszonynál ugyanez a hanyagság! Másnap lelt rá a fia. A halottkém egyiken sem talált sebeket. Névtelen nevezetesség vagy Miami-ban, ugyancsak elhomályosítod annak a hotelbeli szegény holtnak a hírhedségét.

– Nem érdekel! – mondtam dühösen. Pedig nagyon is érdekek. Engem is elkésért a trehányaságom, mégse tettem ellene semmit. Pedig ezen változtatni kell. Ma éjszaka jobban viselkedtem talán? Olyan gyáva-ságnak tűnt, hogy mentségekért kapkodjak.

David éberén figyelt. Ez volt a legjellemzőbb tulajdonsága, az éberség.

– Nem elképzelhetetlen, hogy egyszer elfognak – mondta.

Megvetően, elutasítóan fölnevettem.

- Bezárhatnak egy laboratóriumba, egy golyóálló üvegkalitkába. Tanulmányozhatnak.
- Lehetetlen. Egyébként érdekes gondolat.
- Tudtam! Akarod, hogy megtörténjen!

Vállat vontam.

– Egy darabig akár szórakoztató is lehet. Nézd, ez nonszensz. Már elég hajmeresztő dolgokat indított el az az este is, amikor kiléptem rockénekesként a közönség elé. De a halandó világ csak szépen felsöpört utánam, és zárta sorait. Ami a miami öregasszonyt illeti, az borzasztó melléfogás volt, sohasem lett volna szabad megtörténnie... – Elnémultam. Hát azok, akik Londonban haltak meg ezen az éjszakán?

– Csakhogy te élvezed, ha életet olthatsz ki – jegyezte meg David. – Magad mondtad, hogy szórakoztat. – Hirtelen olyan fájdalom hasított belém, hogy el akartam menni. De megígértem, hogy nem fogok. Csak ültem, bámultam a tűzbe, a Góbi-sivatagra gondoltam, a nagy gyíkok csontjaira, arra, ahogy a nap betöltötte a világot. Claudiára gondoltam. Éreztem az olajlámpa szagát.

– Ne haragudj, nem akartam kegyetlen lenni – mondta David.

– No és mi az ördögért nem? El se tudok képzelni primább szempontot a kegyetlenséghez. Különben én se mindig vagyok kedves hozzád.

– Tulajdonképpen mit akarsz? Mi a legfőbb szenvedélyed?

Mariusra gondoltam, Louis-ra gondoltam, akik oly sokszor kérdezték tőlem ugyanezt.

– Mi tehetné jóvá, amit elkövettem? – kérdeztem. – El akartam pusztítani a gyilkost. Emberevő tigris volt, az én testvérem. Lesben fekvé vártam rá. De az öregasszony, ő gyermek volt az erdőben, nem több. Bár mit számít? – A nyomorultakra gondoltam, akikre ma este csaptam le. Micsoda vérfürdőt rendeztem London síkátoraiban! – Bár hihetném, hogy nem számít! De mit ér egyetlen irgalmas cselekedet ahhoz képest, amit tettem? Itt süllyedjek el, ha van Isten vagy ördög! Most miért nem folytatod a vallási értekezést? Érdekes, feltűnően megnyugtatónak találom az Istenről és az ördögről való beszédet. Mesélj még az ördögről. Változékony, az bizonyos. Értelmes. Kell, hogy legyenek érzései. Miért maradna ugyanaz?

– Pontosan. Tudod, mit mond Jób könyvében?

– Juttasd eszembe.

– Nos tehát, Sátán ott van a mennyben, Istennel. Isten azt kérdi, hol voltál? Mire Sátán azt feleli, hogy a földön kószált. Teljesen közönséges beszélgetés. Aztán vitatkozni kezdenek Jóbról. Sátán úgy véli, hogy Jób kizárólag azért jó, mert szerencsés. Isten pedig beleegyezik, hogy Sátán megkínózhassa Jóbot. Ez a nagyjából legkorrektebb képünk a dolgok állásáról. Isten nem tud mindent. Az ördög a jó barátja. És az egész dolog egy kísérlet. Ez a Sátán ugyan messze esik attól az ördögtől, akit ma ismer a világ.

– Úgy beszélsz ezekről az ideákról, mint a valóságos létezőkről...

– Valódinak is hiszem őket – mondta.

Ismét elmerült a gondolataiban.

– El akarok mesélni neked valamit – mondta, miután felocsúdott. – Tulajdonképpen rég el kellett volna. Bizonyos értelemben magam is olyan vallásos és babonás vagyok, mint a többi ember. Mert az egész egyfajta látomáson alapul. Tudod, az a kinyilatkoztatás, ami megváltoztatja a gondolkodást.

– Nem, nem tudom. Álmodni szoktam, de abban nincsen kinyilatkoztatás – feleltem. – Magyarázd el, kérlek.

A tüzet nézte révetegen.

– Ne zárj ki – kértem halkan.

– Hmm. Na jó. Azon gondolkoztam, hogy írjam le. Nos, azt tudod hogy ma is kandomblé pap vagyok. Tehát képes vagyok felidézni a láthatatlan erőket: a nyagगतó démonokat, az asztrális hobókat, nevezd őket aminek akarod... a kopogó szellemeket, a kis mumusokat. Vagyis mindig ott kellett lappangania bennem annak a képességnek, hogy meglátom szellemeket.

– Igen, azt hiszem...

– Nos, láttam egyszer valamit, valami megmagyarázhatatlant, mielőtt elutaztam Brazíliába.

– Igen?

– Brazília előtt ugyancsak alábecsültem. Igazság szerint annyira felzaklató és váratlan volt, hogy kivertem a fejből, mire Rióba utaztam. De most örökösen erre gondolok. Kénytelen vagyok rá gondolni. Ezért fordultam a *Bibliához*, mintha abban találnék bölcsességre.

– Meséld el.

– Párizsban történt, közvetlenül a háború előtt. Anyámmal utaztam oda. A bal parton voltam egy kávéházban, már arra sem emlékszem, melyik kávéház volt, csak arra, hogy szép tavaszi nap van, igazi

Párizsra valló idő, ahogy a sanzonokban énekelik. Sört ittam, az angol újságokat olvastam, és egyszer csak észrevettem, hogy odafigyelek egy beszélgetésre – Ismét elrévedt. – Bár tudnám, mi történt igazából – mormolta.

Előrehajolt, fölvette a piszkavasat, megpiszkálta a hasábokat. Tűz-szikrafelhő szállt a fekete téglák előtt.

Rettentően szerettem volna visszarántani, de vártam. Végül folytatta:

– Mint mondtam, egy kávéházban voltam.

– Igen.

– És rádöbbsentem, hogy belehallgatok egy különös beszélgetésbe. amit nem angolul, és nem franciául folytatnak... és fokozatosan rájöttem, hogy nincs semmiféle nyelven, én mégis értem. Letettem az újságomat, összpontosítottam. A beszélgetés csörgedezett tovább. Valami vitaféle volt. Hirtelen nem tudtam, hogy a hangok hallhatók-e a szokott értelemben. Már abban is kételkedtem, hogy mások hallják-e! Felnéztem, és lassan megfordultam. És ott volt... két lény, egy asztalnál, akik beszélgettek... egy pillanatig teljesen természetesnek tűnt, hogy két férfi beszélgessen. Visszafordultam az újságomhoz, és akkor elfogott ez a sodródóérzés. Valamihez oda kellett kötöznöm magamat, az újságra, majd az asztallapra kellett összpontosítanom, hogy megszűnjön ez a sodródás. Teljes erővel felharsant ismét a kávéházi zsvaj. Én pedig tudtam, hogy a két lény, akiket akkor láttam, amikor megfordultam, nem volt ember. Ismét megfordultam. Kényszerítettem magamat, hogy minden erőmből összpontosítsak, hogy nagyon élesen tudatosítsam magamban a dolgokat. Még mindig ott voltak, és én gyötrelmes tisztasággal tudtam, hogy káprázat az egész. Egyszerűen nem abból az anyagból voltak, mint a környezetük. Érted, mit akarok mondani? Részleteiben megközelíthetem. Például nem az a fény világította meg őket; egy olyan tartományban léteztek, amelyben a fény más forrásból ered.

– Mint Rembrandt fénye.

– Igen, mint az. Öltözetük és arcuk simább volt, mint az embereké. Az egész látomás eltérő anyagból készült, olyanból, amelyben egyforma minden részlet.

– Ők láttak téged?

– Nem. Vagyis nem néztek rám, nem vettek tudomást a létezésemről. Egymást nézték, beszélgettek. Szinte azonnal sikerült ismét felvennem a beszélgetés fonalát. Isten beszélt az ördöghöz, és azt mondta, folytatnia kell a munkáját. Az ördög meg nem akarta. Arra hivatkozott, hogy máris túl hosszú a szolgálata. Ugyanaz történt vele, mint a többiekkel. Isten azt felelte, megérti, de az ördögnek tudnia kell, milyen fontos, nem bújhat ki a kötelessége alól, ez nem ilyen egyszerű, Istennek szüksége van rá, erősnek kell lennie. Mindez nagyon baráti hangnemben.

– Hogy néztek ki?

– Hát ez benne a legrosszabb. Nem tudom. Akkor két homályos alakot láttam: nagyok voltak, kétségtelenül férfiak, vagy mondjuk úgy, férfialakot öltöttek, egyébként kellemeset. Semmi szörnyűséges, semmi rendellenes. Akkor nem tudatosodott bennem, hogy hiányoznak a jellegzetességek – hajszín, arcvonások, ilyesmi, tudod. Azzal együtt teljesnek tűntek. De mikor később próbáltam rekonstruálni az eseményt, nem emlékeztem részletekre! Nem hiszem, hogy a káprázat akár távolról is teljes lett volna. Azt hiszem, így is beértem vele, de a teljesség érzése mástól származott.

– Mitől?

– Természetesen a beszélgetés tartalmából, értelméből.

– Nem láttak, nem tudták, hogy ott vagy.

– Drága fiam, tudniuk kellett, hogy ott vagyok. Bizonyosan tudták. Nekem kellett csinálniuk! Mi másért volt szabad látnom?

– Nem tudom, David. Talán nem is azzal a szándékkal csinálták, hogy lásd. Talán az van, hogy egyesek látnak, mások nem. Talán csak az a másik szöttek szakadt föl egy kicsit, a kávéházé és mindené, ami benne volt.

– Akár igazad is lehet, de félek, hogy nem így volt. Attól félek, azért volt, hogy lássák, és hogy rám gyakoroljon valamilyen hatást. Hát ez az iszonyú, Lestat. Nem is hatott rám túlságosan.

– Nem változtattad meg miatta az életedet.

– Ó, nem, egyáltalán nem! Két nappal később már abban is kételkedtem, hogy egyáltalán láttam valamit. És minden elmeséléstől, minden kis verbális csörtétől – “David, te meghibbantál” – még bizonytalanabb és ködösebb lett. Nem, sose tettem miatta semmit.

– De hát mit tehetett volna? Mi mást tehet az ember bármiféle kinyilatkoztatás után, mint hogy megpróbál tisztességesen élni? Talamascás rendtársaidnak nyilvánvalóan beszámoltál a látomásról.

– Igen, igen, elmondtam nekik. De az jóval később volt, Brazília után, amikor a rend kötelességtudó tagjaként kartotékoltam hosszú emlékeimet. Akkor persze elmeséltem nekik az egész történetet, úgy, ahogy volt.

– És ők mit mondtak?

– Lestat, a Talamasca soha, semmiről se mond valami sokat, ezt tudomásul kell venni. “Figyelünk, és mindig itt vagyunk.” Megmondom őszintén, látomásom nem örvendett túlzott népszerűségnek a rendtársak körében. A brazíliai szellemekre mindig van hallgatóság. De a keresztény Isten, és az ő ördöge? Nem, attól félek, a Talamasca ugyanúgy hajlamos az előítéletekre, sőt a rigolyákra, mint minden intézmény. Néhányan felhúzták a szemöldöküket a történetemtől. Másra nem emlékszem. No de mit vársz, ha olyan úriemberekkel beszélsz, akik vérfarkasokat láttak, vámpíroknak álltak ellen, és boszorkányokkal harcoltak?

– De hát Isten és az ördög! – mondtam kacagva. – David, ez az igazi nagy falat! A többiek talán jobban irigyeltek érte, mint hiszed!

– Nem, nem vették komolyan. – Ő is kurtán fölnevetett a maga csendes módján. – Őszintén megmondom, meglep, hogy te ennyire komolyan veszed.

Váratlan izgalommal felállt, az ablakhoz sietett, félrehúzta a függönyt, kinézett a havas éjszakába.

– David, mit kellett volna tenned ezektől a látomásoktól?

– Nem tudom – felelte csüggedt, keserű hangon. – Hetvennégy éves vagyok, és nem tudom. Tudás nélkül fogok meghalni. De ha nincs megvilágosodás, akkor ne legyen. Ez önmagában is felelet, akár tudok, akár nem.

– Légy szíves, gyere vissza, és ülj le. Szeretem látni az arcodat, ha beszélsz.

Szinte gépiesen engedelmeskedett. Leült, az üres pohárért nyúlt, miközben megint a lángokat bámulta.

– Lestat, te mit gondolsz valójában? Belül? Van Isten vagy ördög? Mit hiszel igazán? Sokáig töprengtem, mielőtt válaszoltam:

– Azt gondolom, hogy Isten létezik. Nem szívesen mondom ki, de akkor is ezt gondolom. És valószínűleg létezik valamiféle formája az ördögnek is. Elismerem, ezek a hiányzó részek közé tartoznak. Te akár a Legfelsőbb Lényt és a Sötétség Fejedelmét is láthattad abban a párizsi kávéházban. Ez is hozzátartozik őrzítő játszadozásukhoz, hogy sose tudhatunk biztosat. Akarsz egy valószínű magyarázatot a viselkedésükre? Hogy miért engedték meg azt a rövid bepillantást? Mert be akartak cselezni valamilyen vallási útvesztőbe! Így szórakoznak velünk: hintik a látomásokat, a csodákat, az isteni kinyilatkoztatások cserepeit. Mi meg nekiindulunk nagy hévvel, és találunk egy templomot. Ez mind része a játéknak, a folyamatos és végtelen párbeszédnek. Figyelj csak ide! Szerintem ez, amilyenek te láttad őket, a tökéletlen Istent és az okosodó ördögöt, ez is van olyan jó, mint akármelyik értelmezés. Szerintem ráhibáztál.

Feszülten figyelt, de nem válaszolt.

– Nem – folytattam -, mi nem arra lettünk, hogy tudjuk a feleleteket. Nem kell tudnunk, hogy utazik-e a telünk testből testbe. Nem kell tudnunk, hogy Isten teremtette-e a világot. Hogy a neve Allah-e, vagy Jahve, Krisztus vagy Siva. Egyszerre veti a kételyeket és a kinyilatkoztatásokat. Mind az ő bolondjai vagyunk.

Még mindig nem válaszolt.

– Hagyd ott a Talamascát, David! – mondtam. – Menj Brazíliába, mielőtt túlságosan megöregszel. Menj vissza Indiába! Nézd meg a helyeket, amiket látni akarsz!

– Igen, gondoltam már rá, hogy ezt kellene tennem – mondta halkan. – Valószínűleg simán tudnának pótolni. A Vének már meg is beszéltek, hogy újabban mennyit hiányzom az anyaházból. Természetesen csinos nyugdíjjal küldenének el.

– Tudják, hogy találkozol velem?

– Ó, igen. Ez is baj. A Vének tiltják a kapcsolatot, ami tulajdonképpen mulatságos, mert majd meghalnak, hogy ők is láthassanak. Azt persze tudják, mikor vizitelsz az anyaházban.

– Tudom, hogy tudják – mondtam. – Hogyhogy tiltják a kapcsolatot?

– Ó, csak a szokványos tilalom. – Az égő hasábokat nézte. – Igazából tiszta középkor, egy régi előírás alapján: “Nem bátorítod ezt a lényt, nem elegyedsz beszédbe vele; ha nem szűnik meg látogatni téged, mindent elkövetsz, hogy népes helyre csaljad. Köztudott, hogy ezek a kreatúrák gyűlölnék támadni a halandó sokaságban. Soha nem próbálsz meg kifürkészni a titkait, és nem hiszel érzelmei őszinteségében, mert ezek a lények nagyon értenek a színleléshez, és felfoghatatlan okokból képesek megőrizni a halandót. Megesett ez tudós nyomozókkal ugyanúgy, mint szerencsétlen avatatlanokkal, akikkel a vámpírok érintkeztek. Figyelmeztetünk, hogy mindennemű találkozást, jelenést stb. haladék nélkül jelentsed a Véneknek.”

– Így tudod kívülről?
– Magam írtam – mondta, és csendesen elmosolyodott. – Hány rendtársamnak átadtam az évek során!
– Most tudják, hogy itt vagyok?
– Nem, dehogy. Rég megszűntem jelenteni a találkozásainkat. – Ismét elmerült a tűnődésbe, aztán: – Te keresed Istent? – kérdezte.

– Ugyan, dehogy! – válaszoltam. – Nem tudok elképzelni nagyobb időpocsékolást, még akkor sem, ha valaki évszázadokat pocsékolhat el. Végeztem ezekkel a keresésekkel! Ebben a világban keresem az igazságokat, amelyeket meghempergettek az anyag és az esztétika sarában, a feltétlenül elfogadható igazságokat. Fontosnak tartom a látomásodat, mert te láttad, te mesélted el, és én szeretlek, de csak ezért.

Hátradőlt, a szoba árnyékait nézte.

– Nem érdekes, David. Egyszer úgyis meghalsz. Valószínűleg én is. Megint olyan melegen mosolygott, mint aki ezt kizárólag tréfa számba tudja venni.

Hosszú hallgatás következett. David töltött egy kevés whiskyt, ám lassabban ivott meg, mint korábban. Még csak a közelében sem járt a részegségnek. Láttam rajta, hogy ezt így tervezte. Halandó koromban én mindig azért ittam, hogy berúgjak. De hát akkor még nagyon fiatal voltam és nagyon szegény, várkastély ide vagy oda, és leginkább vacak virkókat nyakaltam.

– Te keresed Istent – mondta David, és bólintott.

– Keresem az ördögöt. De nagyon el vagy telve a saját tekintélyeddel. Nagyon jól tudod te, hogy nem az a suhanc vagyok, akit látsz.

– Ó, igazad van, ha emlékeztetsz rá. De te sohasem örvendeztél a gonoszságnak. Ha csak a fele igaz annak, amit a könyveidben írtál, akkor nyilvánvaló, hogy elejétől fogva betege voltál a gonoszságnak, és mindent megtettél volna, hogy megtudd, mit akar tőled Isten, és aszerint cselekedhess.

– Te meg szenilis vagy. Írd meg a testamentumodat.

– Ó, te köszívű! – mondta ragyogó mosolyával.

Éppen szólni akartam, amikor valami megzavart. Apró húzást éreztem a tudatomon. Hangok. Autó gördült nagyon lassan a keskeny úton a távoli falun át, a vakító hóban.

Pásztáztam, nem találtam semmit, csak a havazást és az araszoló járművet. Szegény, szomorú halandó, hogy ilyen időben kell autóznia! Hajnali négy óra volt.

– Nagyon késő van – mondtam. – Most mennem kell. Nem akarok itt tölteni még egy éjszakát, noha nagyon jó voltál hozzám. Nem azért, mert megtudhatják, csak jobban szeretek...

– Megértetek. Mikor látlak ismét?

– Talán hamarabb, mint várod – feleltem. – David, árulj el nekem valamit. Múlt éjszaka, mikor ész nélkül elrohantam, hogy tepertővé égessem magamat a Góbiban, miért mondtad, hogy az egyetlen barátod vagyok?

– Mert az vagy.

Egy darabig hallgattunk.

– Nekem is te vagy az egyetlen barátom, David – mondtam.

– Hová mész?

– Nem tudom. Talán vissza Londonba. Majd értesítelek, mielőtt átkelek az óceánon. Jó lesz így?

– Igen, szóljál. Ne... sose hidd, hogy nem akarlak látni, ne hagyj magamra még egyszer.

– Ha azt hinném, hogy jót teszek neked, ha azt hinném, hogy jót tenne, ha otthagynád a rendet, és megint elmennél utazgatni...

– Ó, de hát én már nem is tartozom a Talamascához! Már abban is kételkedem, hogy bírom-e még benne, vagy hiszek-e a céljaiban...

Még tudtam volna mit mondani – hogy mennyire szeretem, és sose felejttem el, hogy védelmet és fedelet nyújtott a házában, és bármit megtennék, ha ő kérné, akármit!

De értelmetlennek tűnt, hogy bármit is mondjak. Nem tudom, elhitte volna-e, vagy lett volna-e súlya a szavaimnak. Még mindig meg voltam győződve róla, hogy ártalmára vagyok a látogatásaimmal. Már nem sok volt hátra neki ebből az életből.

– Tudom én azt – szólt halkán, megint azzal a gyönyörű mosollyal.

– David, van jelentés a braziliai kalandjaidról? – kérdeztem. – Itt nincs belőle egy példány? Elolvashatnám?

Felállt, odament az üvegezett könyvszekrényhez, ami a legközelebb volt az asztalához. Sokáig keresgért a papírok tengerében, aztán kivett a polcra két jókora bőr iratgyűjtőt.

– Ez az én braziliai életem – amit utána írtam le az őserdőkben, egy vacak kis hordozható írógépen, tábori

asztalon, mielőtt hazajöttem Angliába. Mert persze vadásztam a jaguárra. Azt meg kellett tenni. De a vadászat semmi, abszolút semmi volt a riói élményeimhez képest. Az jelentette a fordulópontot. Hiszem, hogy már a leírása is valami kétségbeesett kísérletféle volt, hogy megint angol lehessenek, eltávolodhassak a kandomblé varázslóitól, az élettől, amit velük éltem. Jelentésem a Talamascának ezen az íráson alapult.

Hálásan vettem el tőle.

– Ez pedig – nyújtotta a másik dossziét – indiai és afrikai napjaim rövid összefoglalása.

– Ezt is szeretném elolvasni.

– Többnyire régi vadásztörténetek. Még fiatalon írtam. Csupa akció és fegyverdörgés! Még a háború előttről.

Elvettem ezt az iratgyűjtőt is. Felálltam, ráérősen, jól nevelten.

– Végiglocsogtam az éjszakát – mondta váratlanul. – Ez tapintatlanság volt tőlem. Talán neked is lett volna mondanivalód.

– Ugyan már. Épp ezt akartam. – Kezemet nyújtottam, és ő elfogadta. Döbbenetes volt bőrének érintése az én megperzselt húson.

– Lestat – mondta -, ez a kis történet... A Lovecraft-novella. Kéred vissza, vagy tegyem el neked?

– Ő az? Hát az is érdekes mese – mármint ahogy hozzájutottam. Elvettem a novellát, és a kabátom zsebébe gyűrtem. Talán elolvasom még egyszer. Újra feltámadt bennem a kíváncsiság, és vele együtt valami félős gyanakvás. Velence, Hongkong, Miami. Miként találhatott rám ezeken a helyeken az a különös halandó, és miként módolhatta ki, hogy én is meglássam?

– Akarod elmondani? – kérdezte David szelíden.

– Majd elmesélem, ha több időnk lesz – ígértem. Főleg, gondoltam, ha ismét látom azt a pasast. Hogy hozta össze?

Civilizáltan távoztam, szándékosan csaptam még egy kis zajt is, mikor becsuktam a mellékajtot.

Majdnem hajnalodott, mire Londonba értem. Számos éjszaka óta először őszintén örültem hatalmas erőmnek, és a vele járó biztonságnak. Nem volt szükségem koporsóra, sötét rejtekhelyre, csak egy szobára amelyből ki lehet zárni a napfényt. Egy divatos szállodában, ahol elég vastag a függöny, tökéletesen meglesz a nyugalom és a kényelem.

Még arra is marad egy kis időm, hogy felkapcsoljam a meleg fényű lámpát, és elkezdjem olvasni David brazil kalandjainak leírását, amire nagyon fentem a fogamat.

Eszelős hebehurgyaságomnak köszönhetően úgyszólván semmi pénz sem volt nálam, és minden meggyőző erőmet be kellett vetnem, hogy tiszteletre méltó vén Claridge alkalmazottai igazoló hitelkártya nélkül elfogadják a számlaszámomat, és csak az aláírásomra – Sebastian Melmoth-t használtam, egyik kedvenc álnevemet – nyissanak nekem egy bűbajos Anna királynő-stílusú bútorokkal zsúfolt és minden megkívánható kényelemmel berendezett szép lakosztályt az egyik felsőbb emeleten.

Kitettem az udvarias kis nyomtatott kérést, hogy ne zavarjanak, meghagytam a recepcióban, hogy csak naplemente után vagyok elérhető, aztán magamra zártam az ajtót.

Mégse lesz időm olvasni. Már készülődött az ólomszürke égből omló nedves, nagy hópelyhek mögött a reggel. Összehúztam a függönyöket, kivéve egyet, hogy felnézhessek az égboltra. Ehhez a homlokzati ablakhoz álltam, és vártam a fényt. Még mindig tartottam kissé a dühétől, és a bőröm megfájdult a félelemtől.

David körül forogtak a gondolataim. Amióta elváltunk, örökösen a beszélgetésünk járt az eszemben. Egyre hallottam a hangját, és megpróbáltam elképzelni töredékes látomását, amikor megjelent neki a kávéházban az ördög és az Isten. Az én álláspontom ebben egyszerű és kiszámítható. Azt gondoltam, hogy David a vigasztaló önáltatás martaléka. És hamarosan eltávozik tőlem. Megkaparintja a halál. Nekem nem marad más, csupán a kézíratai. Nem tudtam elhithetni magammal, hogy bármiről is többet tudhat meg a halálban.

Ezzel együtt nagyon meglepő volt a beszélgetés váratlan fordulatossága, és az energia, amivel David mesélte ezeket a különös dolgokat.

Ezekkel a jóleső gondolatokkal figyeltem az ólomszín eget és a havat, amely felgyülemlett lent a mélyben a járdákon, amikor váratlanul megszédültem, illetve úgy összezavarodtam, mintha elalvóban lennék. Tulajdonképpen nagyon kéjes volt a finom bizsergés, meg a vele járó súlytalanság, mintha már úsznék is át az anyagból az álmokba. Aztán megint jött az a nyomás, amit futólag éreztem Miami-ban, hogy a tagjaim összehúzódnak, a külsőm szűk lesz a belsőmnek, sajtolja, szorítja, és hirtelen láttam magamat egy ijesztő képben, ahogy a koponyám tetején kipréselnek önmagamból!

Mitől van ez? Összerázkódtam, akárcsak azon a floridai kihalt, sötét parton, ahol először történt. Azonnal elmúlt az érzés. Magam voltam megint, és kissé bosszankodtam.

Szemrevaló, Istenhez hasonlatos anatómiámmal lenne valami baj? Képtelenség! Ezt az öregek nélkül is tudtam. Még nem döntöttem el, hogy aggódjak-e miatta, felejtsem-e el, vagy próbáljam-e magam megcsinálni magammal, amikor dühítő kopogtatás rezzentett föl a gondolataimból.

– Üzenete jött, uram. Az úriember ragaszkodott hozzá, hogy azonnal adjam át önnek.

Ez csak tévedés lehet. Ettől függetlenül ajtót nyitottam.

A fiatalember átnyújtott egy vaskos borítékot. Egy pillanatig csak bámultam rá. Maradt még egy egyfontosom a kis tolvajtól, akiből este falatoztam. Odaadtam a pénzt a londinernek, majd bezártam az ajtót.

Ugyanaz a fajta boríték volt, amit Miami-ban kaptam attól a hobbant halandótól, aki hozzám rohant a homokon át. És az érzés! Akkor fogott el ez a bizarr érzés, amikor megpillantottam. De hát ez lehetetlen...

Feltéptem a borítékot. Váratlanul reszketni kezdett a kezem. Újabb kis novella volt, amelyet ugyanúgy vágta ki egy könyvből, és pontosan ugyanúgy tűzték össze a bal felső sarokban!

Csak hápogtam. Hogy az ördögbe nyomozott ki itt az a fajzat? Senki sem tudja, hogy itt vagyok! Még David sem tudja! Ó, természetesen itt vannak a hitelkártyaszámok, de egy halandónak ezzel együtt is órákba telne, hogy rám találjon, már ha egyáltalán lehetséges volna ez!

És mi köze ehhez az érzésnek – annak a furcsa vibrálásnak, és a feszülésnek, amely mintha a tulajdon tagjaimból indulna?

De most nem volt idő ennek a latolgatására. Már csaknem kivilágosodott.

Rögtön megértettem, mi ebben a veszedelem. Hogy az ördögbe nem szűrt szemet már korábban? Ez a fajzat valamilyen módon pontosan be tudja tájolni, hol vagyok, még azt is, hol rejtőzöm nappal. Ki kell jutnom ebből a szobából! Ez vérlázító!

A haragtól reszketve kényszerítettem magamat, hogy átfussam az alig néhány oldalas novellát. Az volt a címe, hogy “A múmia szeme”, és Robert Bloch írta. Szellemes kis mese, de mi közöm hozzá? A Lovecraftra gondoltam, amely jóval hosszabb és egészen másféle volt. Mi a manót jelenthet ez? Olyan bárgyúságnak tűnt, hogy még jobban megmérgeztem tőle.

De már késő volt ezen morfondírozni. Összekapkodtam David kéziratait, elhagytam a lakosztályt, felrohantam egy vészkijáraton a tetőre. Minden irányban pásztáztam az éjszakát, de sehol se találtam a kis latort. Szerencséje! Ott helyben megölöm, ha rátalálok! Ha a nappali búvóhelyemet kell védenem, nem ismerek türelmet vagy tartózkodást.

Fölszálltam, és a tölem telhető legnagyobb sebességgel repültem mérföldeken át, majd Londontól messze északra leereszkedtem egy behavazott erdőben, ahol, mint már annyiszor, sírt ástam magamnak a fagyos földbe.

Dühöngtem, hogy ezt kell csinálnom. Veszettül dühöngtem. Megölöm a stricit, akárki legyen! Hogy merészel körülöttem ólálkodni, és az orrom alá lökni ezeket a novellákat! Igen, ezt kell tennem, meg kell ölnöm, amint elkapom!

Am ekkor elfogott az álmoság, a zsibbadtság, és hamarosan nem számított már semmi.

Újból álmodtam. Claudia meggyújtotta az olajlámpát, és így szólt: “Ó, te már nem is félsz a lángtól!”

“Ne csúfolódj” – kértem szerencsétlenül.

Sírdogáltam.

“Ó, Lestat, te borzasztó gyorsan felgyógyulsz a kétségbeesés e kozmikus rohamaiból! Nem ott táncoltál máris London utcai lámpái alatt? Szavamra!”

Tiltakozni akartam, de annyira sírtam, hogy elakadt a szavam.

A tudat utolsó vonaglásaiban azt a halandót láttam – Velencében, a Szent Márk tér árkádjai alatt, ahol először megpillantottam. Láttam barna szemét, bársonyos fiatal száját.

Mit akarsz kérdeztem.

Amire mintha azt felelte volna:

De hiszen te akarod!

HAT

Mikor felébredtem, már nem haragudtam annyira az ördögfiókára, sőt roppant kíváncsiságot keltett bennem. De hát lement a nap, így én voltam előnyben.

Úgy döntöttem, elvégzek egy kis kísérletet. Villámgyorsan átkeltem Párizsba.

Itt most engedjenek meg egy percnyi kitérőt, amíg elmondom, hogy az utóbbi időben messze elkerültem Párizst, amelynek huszadik századi arcát egyáltalán nem ismertem. Gondolom, ehhez nem kell magyarázat, azok után, amiket ott elszenvedtem. Azonkívül óvtam magamat az Aprószentek temetőjének helyén álló modern épületek és a Tuileriákban forgó, kivilágított óriáskerekek látványától. De titokban persze mindig arra vágytam, hogy visszatérjek Párizsba. Hogy is ne kíváncsoztam volna ide?

Ez a kis kísérlet felbátorított, és tökéletes ürüggyel szolgált. Mivel célom volt, ez enyhítette a vizsgálódásaimmal járó, elkerülhetetlen fájdalmat. De néhány perccel az érkezésem után, amikor tudatosodott bennem, hogy valóban Párizsban vagyok – hiszen ez nem lehet másutt! –, valami mérhetetlen boldogság töltött el. Így csatangoltam a bulvárokon, ahol óhatatlanul el kellett haladnom az egykori Vámpírszínház helye mellett.

Egyébként a modernebb építmények között fennmaradt annak a kornak néhány ékes-fényes színháza, amelyek máig vonzották a közönséget.

Bolyongtam a cikázó pici autóktól és a gyalogosok ezreitől zsúfolt, vakítóan kivilágított Champs Elysées-n, és megállapítottam, hogy ez bizony nem múzeumváros, mint Velence. Most is úgy pezseg benne az élet, mint kétszáz éve. Igazi főváros, még mindig az újítások és a merész változtatások helye.

Ámultam vakmerő, a Georges Pompidou-központ kopár nagyságán, ahonnan látni lehetett a Notre Dame tiszteletre méltó külső támíveit. Ó, de örültem, hogy eljöttem!

De most munkám volt.

Egy lélekkel – se halandóval, se halhatatlannal – sem közöltem, hogy itt vagyok. Nem telefonáltam párizsi ügyvédemnek, bár ez egy csomó kényelmetlenséget okozott, inkább a régi megszokott módon a sötét mellékutcákban, két émelvítő és jól eleresztett, bűnöző áldozatomtól szedtem össze a pénzt.

Azután megcéloztam a behavazott Vendometeret, ahol ma is ugyanazok a paloták álltak, mint az én időmben, és Van Kindergarten báró álnevéen bevettem magamat a Ritz egyik fejedelmi lakosztályába.

Itt bújtam el két éjszakára a város elől, olyan nagystílusú pompában, amely méltó lett volna Marie Antoinette versailles-i palotájához. Komolyan, könnyek szöktek a szemembe a szertelen párizsi díszítmények, a fényűző XVI. Lajos-stílusú székek, a gyönyörű, dombormintás falburkolat láttán. Ó, Párizs! Hol másutt lehetne aranyra festeni a fát úgy, hogy mégis csodaszép legyen!

Elterültem egy gobelines directoire heverőn, és belemerültem David kézírataiba. Csupán néha tartottam szünetet, hogy járkáljak egy kicsit a csendes szalonban meg a hálósobában, vagy a kövekkel kirakott, ovális kallantyút elfordítva kinyissak egy valódi francia ablakot, és lenézzek a szálloda rendkívül geometrikus, csendes és kevély hátsó kertjére.

David írása valósággal megigézett. Még sohasem éreztem ennyire közel magamhoz.

Az nyilvánvalóan kitetszett, hogy a tettek embere volt fiatalkorában, csak olyan könyveket olvasott, amelyekben sok volt a cselekmény, és mindig a vadászatban lelte a legnagyobb örömét. Alig tízévesen ejtette el az első zsákmányt. Amikor leírta vadászatait a nagy bengáli tigrisekre, elbeszélése valósággal áttüzeseedett az üldözés meg a kockázat izgalmaitól. Többször is majdnem meghalt, mert mindig csak akkor lőtt, ha egészen közel jutott a vadhoz.

Afrikát is ugyanúgy szerette, mint Indiát; elefántokra vadászott akkoriban, amikor még senki sem sejtette, hogy egyszer majd a kipusztulástól kell féltetni a fajtát. Itt is számtalanszor megrohanták a hatalmas bikák, mielőtt leterítette őket. Hasonló kockázatokat vállalva vadászott oroszlánokra a Serengeti-síkságon.

Semmitől sem riadt vissza; kapaszkodott nyaktörő hegyi csapásokon, úszott veszedelmes folyamatban, hogy megérinthesse a krokodil kemény páncélját, legyőzte ösztönös idegenkedését a kígyóktól. Szeretett a

szabad ég alatt aludni; petróleumlámpa vagy gyertya mellett írta a naplóját; csak olyan állat húsát ette, amit maga ejtett el, még akkor is, ha kevés volt, és önállóan nyúzta meg a zsákmányait.

Nem volt valami színes elbeszélő, nemigen volt türelme a szavakhoz, főleg fiatalon. Ezen az emlékiraton mégis átütött a trópusok forrósága, hallatszott benne a rovarzűmmögés. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy ugyanez az ember élvezni tudta Talbot Manor fagyos kényelmét, vagy az anyaházak fényűzését, amire mostanra kissé rákapott.

Ám sok más brit úriember került hasonló választás elé, és azt tette, amit korához és helyzetéhez illendőnek tartott.

A brazíliai kalandról mintha egy másik ember számolt volna be. Persze ugyanazzal a precíz, kopár szókészlettel írt a veszély imádatáról, de érdeklődésének megváltozásától személyiségének egy sokkal értelmesebb, intellektuálisabb vetülete került előtérbe. Tulajdonképpen a szókincse is változott, mert érthetetlen portugál és afrikai szavakat használt olyan fogalmakra és érzésekre, amelyeket angolul láthatólag nem tudott megfogalmazni.

A beszámolóban az volt a lényege, hogy primitív és rémítő élmények – kandomblé papnők ismeretsége, szellemekkel való találkozások – fejlesztették ki telepatikus képességeit. Teste pusztán eszközévé lett ennek az okkult hatalomnak, így készítve elő az utat a későbbi évek tudósának.

Rengeteg konkrét leírás volt ebben a brazíliai emlékezésben. Beszámolt a vidéki deszkavityillókról, ahol a kandomblé hívők összegyűltek, és gyertyát gyújtottak a katolikus szentek és a kandomblé istenek gipszszobrai előtt. Mesélt a dobokról és a táncról, amikor a csoport önkívületbe esett tagjai magukba fogadják a szellemeket, és elfelejtett idők istenei nyilatkoznak meg általuk.

De a hangsúly most már áttolódott a láthatatlanra, a belső erőkre, a külső hatalmakkal folytatott harcra. Eltűnt a kalandvágyó ifjú, aki csak az anyagban – a vadállat szagában, az őserdei ösvényben, a puskaropogásban, a préda összeroskadásában – kereste az igazságot.

Más ember volt, mire elhagyta Rio de Janeirót. Noha elbeszélését később meghúzta, csiszolta, kétségtelenül meg is szerkesztette, akkori naplójának sok részletét is befoglalta. Az kétségtelen, hogy a hagyományos értelemben vett örület szélén imbolygott. Már nem utcákat, házakat, személyeket látott, hanem szellemeket, isteneket, a másokból kisugárzó, láthatatlan hatalmakat, és az emberek tudatos és öntudatlan szellemi ellenállásának különböző fokozatait. Ha nem utazik el az amazonasi őserdőbe, ha nem kényszeríti vissza magát a brit vadász szerepébe, talán örökre elveszett volna a régi világa számára.

Hónapokig bolyongott a riói utcákon az ingujjra vetkőzött, pecsétes nadrágot viselő, napégette, ösztövérv árnyék, még elementárisabb szellemi élményeket hajszolva, minden nyaggatás ellenére sem érintkezve honfitársaival. Aztán egyszer csak átöltözött khaki vadászruhába, fogta a puskáit, megrendelte a legjobb brit termékeket, amik egy táborozáshoz szükségesek, és elutazott gyógyulni. Elejtette a foltos jaguárt, megnyúzta és kibelezte a saját késével.

Test és lélek!

Csakugyan nem olyan érthetetlen, hogy azóta sem tért vissza Rio de Janeiróba, mert ha odamegy, talán sose jön haza.

Pedig most már láthatólag nem volt elég neki a kandomblé beavatott élete. A hősök kalandra vágynak, de a kaland nem tölti ki őket.

Mennyire felforrósította iránta való szeretetemet ezeknek az élményeknek az ismerete, és mennyire elbúsultam a gondolaton, hogy azóta a Talamascának él. Nem tűnt hozzá méltónak, illetve nem tűnt a boldogság legtokéletesebb útjának, akárhogy erősködött David, hogy neki ez kell. Nagyon helytelennek tűnt.

Persze, most, hogy jobban ismertem, még hevesebben vágytam utána. Eszembe jutott természetfölötti sötét ifjúságom. Társakat teremtettem magamnak, akik sohasem lehettek igazi társaim. Gabrielle-nek nem volt szüksége rám, Nicolas megőrült, Louis nem tudta megbocsátani, hogy átcsábítottam az élőhalottak birodalmába, akkor sem, ha maga is oda kíváncszott.

Claudia volt az egyetlen kivétel, az én rettenthetetlen kis Claudiám, vaktában öldöklő vadásztársam, a tökéletes vámpír. Épp ez a lenyűgöző ereje vette rá, hogy a teremtetője ellen forduljon. Igen, ő volt az egyetlen, aki valóban hasonlított rám – talán ezért kísért most.

Kell, hogy legyen valami köze a David iránti szeretetemhez! Csak eddig nem láttam az összefüggést. Mennyire szerettem Davidet! Mennyire kiürült a világ, amikor Claudia föllázadt ellenem, és nem volt a társam többé!

Ezek a kéziratok egy másik tényt is megvilágítottak. David az az ember, aki holtáig el fogja utasítani a Sötét Ajándékot. Tulajdonképpen semmitől sem fél. Nem szereti a halált, de nem is fél tőle. Sose félt.

Ám nemcsak azért jöttem Párizsba, hogy elolvassam ezt az emlékiratot. Volt egy másik célom is. Elhagytam a szálloda időtlen, áldott elszigeteltségét, és kóborolni kezdtem, ráérősen, jól láthatón.

A Madeleine utcán elegáns ruhákat vásároltam, köztük egy kétsoros gombolású kabátot, sötétkék kasmírgyapjából. Aztán órákig csellengtem a bal parton, beültem a fényesen hívogató kávéházakba, David meséjére gondoltam az Istenről meg az ördögről, és törtem a fejemet, hogy ugyan mit láthatott? Hát persze, Párizs remek hely lenne az Istennek meg az ördögnek, de akkor is...

Egy ideig metróztam a föld alatt, tanulmányoztam utastársaimat, azt próbáltam meghatározni, mi olyan jellegzetes a párizsiakban. Talán az éberségük, az energiájuk? Az, ahogy kerülnek a szemkapcsolatot? Nem tudtam eldönteni, de azt láttam, hogy nagyon különböznek az amerikaiaktól. Megértettem őket, szerettem őket.

Elképesztett, hogy Párizs milyen gazdag. Csupa drága szőrmebunda és ékszer, butikjainak se szeri, se száma. Még az amerikai városoknál is gazdagabbnak tetszett. Volt ennyire gazdag az én koromban is talán, üvegezett hintóival, fehér parókás dámaival, uraival. De akkor mindent elleptek a szegények, ott haldokoltak az utcákon. Most csak gazdagságot láttam, és időnként egészen irreálisnak tűnt a város, milliónyi gépkocsijával megszámlálhatatlan kőházával, szállodáival, palotáival.

Természetesen vadásztam is, és ettem.

Másnap szürkületkor, amikor az ég olyan tiszta ibolyaszín volt, mint az én drága New Orleansomban, a Beaubourg legfelső emeletéről figyeltem, ahogy életre kelnek a hatalmas város fényei. Az Eiffel-torony élesen hasított az isteni félhomályba.

Ó, Párizs! Tudtam, hogy visszajövök még ide, még hozzá hamarosan. Majd egy éjszakán készítek magamnak rejtékhelyet Szent Lajos szigetén, amelyet mindig úgy szerettem. Vigye el az ördög a Foch sugárút palotáit! Megkeresem azt a házat, ahol egykoron Gabrielle és én műveltük a Sötét Mágiát, amelyben az anya lett leánya a fiúnak, és úgy engedte el őt a halandó élet, mintha egy kéz lenne, amelyet csuklón ragadtam.

Hozom magammal Louis-t, aki úgy szerette ezt a várost, mielőtt elveszítette Claudiát. Majd ismét megszerettettem vele.

De addig is lassan elsétálok a Café de la Paix-ig a fényes palotába, amelyben Louis és Claudia lakott abban a tragikus évben, III. Napóleon uralma idején. Elüldögélek érintetlen borospoharam mellett, és kényszerítem magamat, hogy higgadtan átgondoljam, ami történt.

Igen, nyilvánvalóan megedzett sivatagi próbatételem, és készen álltam az új dolgokra...

...És éjfél után, mikor kissé elégikus hangulatban az 1780-as évek rozszant vén házai után búsultam, mikor köd gomolygott a félig befagyott Szajrán, én pedig a Cité-sziget hídjának közelében könyököltem a rakpart magas kőpárkányára, végre megláttam emberemet.

Az érzéssel kezdődött, amit ezúttal rögtön felismertem. Figyeltem, mik történnek velem; enyhe zavar, amit higgadtan tűrtem; puha, kéjes vibrálás; majd az egész testemre – ujjaimra, tagjaimra, törzsemre – kiterjedő, belülről induló összehúzóadás. Igen, mintha testem, arányait megtartva, töpörödni kezdene, és ez a zsugorodó hüvely ki akarna sajtolni magából! Abban a pillanatban, amikor úgyszólván lehetetlennek rémlett, hogy megmaradhassak a bőrömben, a fejem kitisztult, és az érzés elmúlt.

Ugyanez történt az előző két alkalommal. Ezen töprengve álltam a hídon, és agyamba véstem a részleteket.

Aztán zöttyenve fékezett a túlparton egy koszlott kis autó, és kikászálódott belőle ismerősen idétlen mozdulatokkal a barna hajú fiatalember. Tétován főlegyenesedett, és rám szögezte mámorosan villogó szemét.

Nem kapcsolta ki a kis autó motorját. Most is éreztem a félelme szagát. Hát persze, kétségtelenül tudta, hogy látom. Két teljes órája vártam rá. Szerintem ezt is tudta.

Végül marokra fogta a bátorságát, és félig lépésben, félig futva nekivágott a ködös hídnak. Igen hatásos jelenség volt hosszú nyakabátjában, fehér nyaksáljával. Megtorpant méternyire tőlem, aki a korlátra könyökölve, fagyosan figyelte. Újabb kis borítékot nyújtott felém. Elkaptam a kezét.

– Ne hebehurgyáskodjék, Monsieur de Lioncourt! – susogta rémülten. Csiszolt angol hanghordozása, kiejtése nagyon emlékeztetett Davidére, és a francia szavakat is majdnem tökéletesen ejtette. Látszott rajta, hogy majd meghal a félelemtől.

– Ki az ördög maga? – kérdeztem.

– Van egy ajánlatom önnek! Bolond lenne, ha nem hallgatna meg. Olyasmi, amit rettentően akar! És biztosra veheti, hogy rajtam kívül senkitől sem kaphatja meg!

Elengedtem. Akkora hévvel hátrált, hogy majdnem felborult, hadonászva kellett elkapnia a kökorlátot. Miért ilyen furcsák a taglejtései? Atlétatermetű, mégis úgy mozog, mint egy göthös, egyszálbélű valaki. Nem értettem.

– Akkor magyarázza el! – parancsoltam, és hallottam, hogy a szív egy pillanatra megáll a széles mellkasban.

– Nem – mondta –, de hamarosan beszélünk róla. – Milyen finom, iskolázott hang.

Túlságosan is kifinomult és elegáns a nagy, fátyolos barna szemhez, és a makkegészséges, bársonyos fiatal archoz. Afféle üvegházi fájvirág lenne, aki öregek között nőtt hatalmasra, és sohasem találkozott magakorúakkal?

– Ne hebehurgyáskodjék! – ordította megint, és botladozva elloholt. Beszuszakolta hosszú, idétlen testét az apró autóba, és elrobogott a fagyott hóban.

Olyan szélsebesen tűnt el a St. Germain utcán, hogy arra gondoltam, valószínűleg összetörte az autót és saját magát.

A borítékot néztem. Biztosan megint egy átkozott novella. Dühösen feltéptem. Nem is tudtam, jól tettem-e, hogy elengedtem ezt az embert, ugyanakkor valahogy mulattatott ez a játszadozás, sőt élveztem, méltatlankodtam az agyafürtségén, amellyel képes rám lenni!

Ezúttal egy új film videóvázlatát találtam a borítékban. *És viszont*, ez volt a címe. Mi az ördög...? Megfordítottam, átfutottam a reklámszöveget. Vígjáték.

Visszatértem a szállodába, ahol egy újabb csomag várt. Egy másik videó, a *Mindenem*. A műanyag doboz hátulján levő leírás nem hagyott kétséget a tartalmat illetően.

Fölmentem a lakosztályomba. Nincs videólejátszó! Még a Ritzben se! Telefonáltam Davidnek, pedig már hajnalra járt az idő.

– Nincs kedved átjönni Párizsba? Mindent elintéztetek. Viszlát holnap este nyolckor, vacsoránál, a földszinti étteremben.

Aztán telefonáltam halandó ügynökömmek, felvertem álmából, és utasítottam, hogy szervezzék meg jegyet, limuzint, lakosztályt és mindent, amire Davidnek szüksége lehet. Gondoskodjék készpénzről, virágokról, behűtött pezsgőről. Ennek végeztével távoztam, hogy keressek egy biztonságos alvóhelyet.

De még egy órával később, a régi, lakatlan ház sötét, dohos pincéjében se tudtam kivenni a fejemből a gondolatot, hogy hátha most is lát a kis pizsok, hátha tudja, hol hállok nappal, és hátha rám ereszti a napfényt, mint az olcsó vámpírfilmekben szokták, mert ennek még a misztérium se szent!

Mély gödröt ástam a pincében. Nincs halandó, aki megtalálhatja itt, De ha mégis, álmomban fojtom meg, úgy, hogy észre se veszem, mit teszek.

– Szóval szerinted mit jelent ez? – kérdeztem Daviddal a félig üres, pazarlóan díszes étteremben. Fekete szmokingot, keményített fehér inget viseltem, és élveztem, hogy egy halványlilára színezett üveg is elegendő a szemem elrejtéséhez. Milyen élesen láttam a hímzett ajtófüggönyöket, és az ablakok előtt a félhomályos kertet!

David jó étvággal evett. Mérföldnyire örült a párizsi utazásnak, tetszett neki aranyozott bútorokkal berendezett, bársonyfüggönyös lakosztálya, és az egész délutánt a Louvre-ban töltötte.

– Te is látod a mintát, nem? – kérdezett vissza.

– Ebben nem vagyok biztos – válaszoltam. – Természetesen látok közös elemeket, de ezek a novellák mind különböznek.

– Hogyan?

– Nos, a Lovecraft-novellában Asenath, az ördögi asszony testet cserél a férjével. Férfitestben csatangol a városban, míg a mit sem értő, boldogtalan férj otthon kuksol asszonytestben. Nekem borzasztóan tetszett. Hihetetlenül elmés! Ráadásul, ha jól emlékszem, Asenath nem is Asenath, hanem az apja, aki testet cserélt a lányával. Persze mindennek a vége a szokásos lovecrafti demonológia, a nyálkás félemberekkel és hasonlókval.

– Ez a lényegtelen része. Hát az egyiptomi sztori?

– Egész más. Oszló hullá, amely mégis él...

– Igen, de mi a cselekmény?

– Szóval a múmia lelkének sikerül megkaparintania a régész testét, a szegény ördög meg átkerül a rothadó porhüvelybe...

– Igen?

– Úristen, értem már, mire akarsz kilyukadni! Aztán az *És viszont* film. Egy férfi és egy fiú lelke testet cserél, amiből elszabadul a pokol, és nem is lesz rend, csak mikor sikerül visszacserélniük. A *Mindenemben* szintén testeket cserélnek ki. Tökéletesen igazad van! Mind a négy történet ugyanarról szól.

– Pontosan.

– Jézusom, David! Nem is értem, hogyhogy nem láttam eddig! De...

– Ez az ember el akarja hitetni veled, hogy tud valamit erről a testcseréről. Azzal próbál elbolondítani, hogy az ilyesmi lehetséges.

– Jóságos Isten! Hát persze! Hát ezért mozog, jár, szalad úgy!

– Hogyan?

Ültem, mint akit letaglóztak, és mielőtt feleltem volna, felidéztem a képét mindenféle szögből, amit csak engedett az emlékezet. Igen, még Velencében is látszott rajta az esetlenség!

– Meg tudja csinálni, David.

– Lestat, ne hamarkodd el a következtetést! Képzelheti, hogy meg tudja csinálni. Akár meg is próbálhatja. De csak áztatja magát...

– Nem! Ez az ő ajánlata, David! Erre mondta, hogy nagyon fog érdekelni engem! Tud testet cserélni másokkal!

– Lestat, nem hiheted...

– Mi a fonák benne, David? Azóta próbálom kitalálni, hogy megláttam a miami parton. Ez nem az ő teste! Ezért nem képes használni az izomzatát... vagy a magasságát. Futás közben ezért esik orra majdnem. Nem tudja irányítani a hosszú, erőteljes végtagokat. Édes Istenem, ez valaki másnak a testébe bűjt! És a hangja, David, említettem a hangját! Ez nem egy fiatal férfi hangja! Így már érthető! És tudod, mit mondok még? Szerintem azért választotta ezt a testet, hogy megakadjon rajta a szemem. De ez semmi! Már megpróbálta velem ezt a cserélő trükköt, csak nem sikerült!

Nem bírtam folytatni. Beleszédültem a lehetőségbe.

– Hogyhogy megpróbálta?

Leírtam a különös élményt: a vibrálást, az összehúzódot, azt az érzést, hogy a szó szoros értelmében kipréselnek önmagamból.

Nem felelt, de láttam rajta a szavaim hatását. Mozdulatlanul ült, szeme összeszűkült, jobb keze lazán begömbölyő ujjakkal pihent a tányérja mellett.

– Megtámadott, ugye? Ki akart üzni a testemből! Talán azért, hogy ő bújhasson bele. Amire persze nem képes. De miért kockáztatja, hogy halálra sért egy ilyen próbálkozással?

– Halálra sértett? – kérdezte David.

– Nem, csak felkeltette a kíváncsiságomat, borzasztó kíváncsivá tett!

– Megkaptad a választ. Úgy gondolom, ez az ember túl jól ismer téged.

– Mi? – Hallottam, mit mondott, de most nem tudtam válaszolni, annyira magával sodort az emlékezés. – Olyan erős volt az az érzés! Ó, hát nem érted, mit csinál? Azt ajánlja, hogy cserél velem! Felajánlja azt a jóvágású, fiatal, halandó testet!

– Igen – mondta David hidegen. – Szerintem igazad van.

– Mi másért maradna meg abban a testben? – folytattam. – Nyilvánvalóan nagyon rosszul érzi magát benne. Cserélni akar. Azt állítja, hogy tud cserélni! Ezért vállalta ezt a kockázatot. Tudnia kell, hogy játszva végezhetnék vele, úgy szétlapíthatnám, mint egy muslincát. Még csak nem is tetszik – mármint a modora. A test kitűnő. Erről van szó, David! Képes megtenni, David, tudja, hogy kell!

– Szállj ki ebből! Ezzel nem próbálkozhatsz!

– Hogy? Miért nem? Azt mondod, nem lehet megcsinálni? Nincs a levéltárakban feljegyzés...? David, tudom, hogy megcsinálta! Engem nem bírt rákényszeríteni, de egy másik halandóval cserélt, ezt tudom!

– Lestat, az ilyesmit, ha előfordul, megszállottságnak hívják. Okkult baleset. A halott lelke elfoglal egy élő testet; a szellem megszállja az embert; ilyenkor rá kell beszélni őket a távozásra. Élő emberek nem csinálnak ilyet, közös megegyezéssel, tudatos elhatározásból. Nem, nem is hiszem, hogy lehetséges, szerintem nincs is ilyen esetünk... – Tétován elhallgatott.

– Tudod, hogy van! – vágtam rá. – Kell hogy legyen!

– Lestat, ez nagyon veszélyes, túl veszélyes a próbálkozáshoz!

– Nézd, ha véletlenül becsúszhat, akkor megtörténhet tudatosan is. Amire egy holt lélek képes, miért ne tehetné meg azt egy élő? Tudom, mit jelent a testen kívüli utazás, tudod te is, megtanultad Brazíliában. Részletesen leírtad. Sok-sok ember képes rá. Hiszen hozzátartozott az ősi vallásokhoz! Nem

elképzelhetetlen, hogy valaki egy idegen testbe térjen vissza, és horgonyt vessen benne, miközben a másik lélek hasztalanul próbálja visszaverekedni magát a régi testbe.

– Borzalmas gondolat!

– David, lehetséges, hogy lopta azt a testet! – mondtam, miután ismét elmagyaráztam azokat az erős érzéseket.

– Hát ez elragadó.

Újra eszembe jutott az összehúzódas, a rettenetes és furcsán kéjes érzés, hogy kipréselnek önmagamból. Milyen erős volt! Ha bennem képes ilyen érzéseket kelteni, akkor egy halandót kiűzhet önmagából, főleg, ha annak a halandónak fogalma sincs, mi történik vele.

– Csillapodj, Lestat! – mondta David enyhe viszolygással. Letette a nehéz villát a félig kiürült tányérra. – Gondoljuk ezt végig. Egy ilyen csere kitarthat talán néhány percig. De hogy horgonyt vess az idegen testben, megmaradj benne, működjl napról napra? Nem. Ez azt jelentené, hogy ébren és alva is működni kellene a testnek. Amiről most beszélsz, az egészen más, és nagyon veszedelmes. Ezzel nem kísérletezhetsz. És ha sikerül?

– Hiszen épp ez a lényeg! Ha sikerül, akkor átmehetek abba a testbe! – Elakadt a szavam. Alig bírtam kipréselni magamból: – David, ember lehetek!

A lélegzetem is elállt tőle. Egy pillanatig szótlanul bámultuk egymást. David tekintetének ködös rettegése a legkevésbé sem hűtötte a lelkesedésemet.

– Én tudnám, hogy kell használni azt a testet! – folytattam, majdnem suttogássá tompult hangon. – Én tudnám, hogy használjam azokat az izmokat és azokat a hosszú lábakat! Ó, igen, azért azt a testet választotta, mert tudta, hogy fontolóra venném, mint lehetőséget...

– Lestat, nem folytathatod ezt! Nem adhatod oda ennek a gyanús alaknak a testedet! Elképzelni is iszonyú! Te is épp elég vagy ebben a testben!

Bávatagon hallgattam.

– Nézd – mondta –, bocsásd meg, ha úgy beszélek, mint egy szerzetesrendfőnöke, de egyszerűen nem csinálhatsz ilyet. Először is, honnan szedte ez az alak a testet? Mi van akkor, ha lopta? Mert nincs az a délceg ifjú, aki csak úgy, tányéron nyújtana át a porhüvelyét. Ez a lény gonosz! Nem engedhetsz át neki olyan félelmetes hatalmú testet, amilyen a tied!

Hallottam, mit mond, meg is értettem, de lepergett rólam.

– Gondolj bele, David! – tördeltem ziláltan. – Ember lehetnék, David!

– Kérlek, lennél szíves felébredni, és idefigyelni rám? Ez nem filmvígjáték, és nem lovecrafti romantikus horror. – Megtörölte a száját a szalvétájával, rosszkedvűen ivott egy korty bort, aztán átnyúlt az asztalon, és rátette a kezét a csuklómra.

Engednem kellett volna, hogy fölemelje, és megmarkolhassa, de nem engedtem. Ennyi erővel egy gránitszobrot is megpróbálhatott volna arrébb tolni.

– No látod! – diadalmaskodott. – Ezzel nem szabad játszani. Nem vállalhatod a kockázatot, hogy sikerülni fog, és ez a gonosz lélek, akárki legyen is, megkaparintsa az erődöt.

A fejemet ráztam.

– Tudom, mit akarsz mondani, David, de akkor is: gondolkozz! Beszélnem kell vele! Meg kell találnom, utána kell járnom, hogy megcsinálható-e ez! Ő nem fontos, a folyamat a fontos! Meg lehet csinálni?

– Lestat, könyörgök! Ne menj tovább ebben! Megint valami rettenetes hibát fogsz elkövetni!

– Mire gondolsz? – Olyan nehéz volt most arra figyelnem, amit mond. Hol van most az a minden hájjal megkent ördög? A szemére gondoltam. Milyen szép lenne, ha nem ő nézne vele. Igen, jó test az ehhez a kísérlethez! Ugyan hol szerezte? Ki kell derítenem!

– Most elmegyek, David.

– Nem mész el! Itt maradsz, különben Isten engem, rád uszítok egy légió lidércet, minden ronda kis manót, akivel Rio de Janeiróban trafikáltam, és rám figyelsz!

– Halkabban – nevettem –, különben kirúgnak a Ritzből!

– Nagyon jó, kössünk egyezséget. Visszamegyek Londonba, rászállok a számítógépre, lehívom a nyilvántartásunkból a testcsere összes esetét. Ki tudja, mire bukkanunk rá? Lestat, és ha az a test felbomlóban van, ő pedig nem szabadulhat belőle, és nem állíthatja meg az oszlást? Erre gondoltál!

– Nem oszlik – ráztam a fejemet. – Éreztem volna a szagát. Nincs annak a testnek semmi baja.

– Kivéve, hogy ellophatta a jogos tulajdonosától, és az a szegény lélek azóta is az ő testében bukdácsol, és hogy az milyen lehet, arról fogalmunk sincs!

– Kérlek, David, higgadj le! Menj vissza Londonba, és szállj rá a számítógépre, ahogy mondtad. Én pedig megkeresem a kis csirkefogót, és meghallgatom a mondókáját. Ne aggódj! Semmit sem teszek úgy, hogy előzőleg ne beszéljem meg veled. És ha úgy döntök...

– Nem döntesz úgy! Addig nem, amíg nem beszéltél velem!

– Jó.

– Vegyem ezt ígéretnek?

– Öldöklő vérszopói becsületekre!

– Kérek egy New Orleans-i telefonszámot.

Szúrósan néztem egy darabig.

– Na jó. Még sose tettem meg senkinek, de neked igen. – Megadtam francia negyedbeli, tetőtéri lakásom számát. – Nem írod fel?

– Már megjegyeztem.

– Akkor Isten áldjon!

Felálltam. Igyekeztem úgy mozogni, mint egy halandó. Izgalmas volt. Ó, ha úgy mozoghatnék, mint egy halandó ember! Ha emberi testben lehetnék! Csak el is képzelni! Látnám a napot, csakugyan látnám, a pici tűzgolyót a kék égen!

– Mielőtt elfelejteném, David, itt minden ki van fizetve. Telefonálj az ügynökömnek, szerezz neked jegyet a repülőre...

– Lestat, engem az nem érdekel! Figyelj! Most rögtön egyezzünk meg egy időpontban, amikor mindezt megbeszélhetjük! Úgy merészelj eltűnni, hogy soha...

Lemosolyogtam rá. Láttam, mennyire ígézőnek talál. Dehogyan fenyegetne meg azzal, hogy soha többé nem áll szóba velem! Képtelenség!

– Rettenetes hibák – mondtam egyfolytában mosolyogva. – Ilyeneket követtek el, ugye?

– Hát a többiek? Például nagyra becsült Mariusod, meg a vének? Ők mit tesznek veled, ha ilyet csinálasz?

– Most meg fogsz lepődni, David: talán valamennyien emberek akarnak lenni ismét. Talán ez minden vágyunk: egy második esély. – Louis-ra gondoltam a New Orleans-i házában. Édes Istenem, mit fog szólni, ha ezt elmesélem neki?

David haragos türelmetlenséggel motyogott valamit, de az arca kedts és aggodalmas volt. Csókot dobtam neki és elmentem.

Nem egészen egy óra múlva beláttam, hogy nem találhatom meg az agyafűrt ördögöt. Ha Párizsban tartózkodott, annyira elfátyolozta magát, hogy egyetlen vibrálást sem éreztem a jelenlétéből. Idegenek agyában sem bukkantam rá a képére,

Ami nem azt jelentette, hogy nincs Párizsban. A telepátia vagy bejön, vagy nem; ráadásul Párizs óriási város, amelynek embertengerében ott nyüzsögnek az összes ország képviselői.

Mire visszajutottam a szállodába, David már kijelentkezett. Hagyott nekem egy csomó számot, faxhoz, számítógéphez, közönséges telefonhoz.

“Kérlek, keress meg holnap este!” – írta, – “Addigra összeszedek neked némi információt.”

Felmentem, hogy összekészüljek a hazaútra. Alig vártam, hogy viszontlássam ezt a holdkóros halandót. És Louis-t! El kell ezt mesélnem Louis-nak. Persze nem fogja elhinni, hogy lehetséges, ez lesz az első, amit mondani fog. De a kísértést, azt meg fogja érteni! Ó, igen, de mennyire!

Egy perce se voltam a szobámban, éppen azt fontolgattam, vigyek-e magammal valamit – ó, igen, David kézíratait –, amikor megláttam az éjjeliszekrényen egy sima borítékot. Egy nagy virágvázának volt támasztva, és a “Kindeigarten grófnak” szavakat írták rá határozott, férfias betűkkel. Abban a pillanatban tudtam, hogy ő üzent. A levelet ugyanaz a kéz írta, erőlesen megnyomva a tollat:

Ne kapkodjon, és ne hallgasson a talamascás bolond barátjára. Holnap este találkozunk New Orleansban. Ne okozzon csalódást nekem. A Jackson téren. Akkor majd megbeszéljük, mikor kerítünk sort egy kis varázsolásra. Gondolom, most már érti, mi forog kockán.

Öszinte híve: Raglan James

– Raglan James – mormoltam. Raglan James. Nem tetszett a név.

A neve is olyan volt, mint ő. Tárcsáztam a portát.

– Van önöknek ilyen legújabb gyártmányú faxuk? – kérdeztem franciául. – Magyarázza el, kérem.

Úgy volt, ahogy sejtettem: ennek a levélkének a tökéletes másolatát át lehet küldeni telefonon David

londoni gépébe. Akkor Davidnek nemcsak simformádó áll a rendelkezésére, de a kézírás is, már amennyit az ér.

Megrendeltem a szolgáltatást, összeszedtem a kéziratokat, lementem a recepcióhoz, átfaxoltattam Raglan James levelét, visszavettem, aztán elsétáltam a Notre Dame-ba, hogy imádkozzam egy kicsit, és istenhozzádot mondjak Párizsnak.

Örült voltam. Eszeveszett voltam. Mikor is éltem át ehhez fogható, tiszta boldogságot? Álltam a sötét székesegyházban, amely be volt zárva a kései óra miatt, és arra gondoltam, mikor először léptem be ide, évszázadokkal ezelőtt. Akkor nem volt nagy tér a templomajtó előtt, csak a girbegurba házakkal szegélyezett Gréve terecske, és nem léteztek a mostaniakhoz hasonló, fényes bulvárok, csak széles, kövezetlen utcák, amiket roppant előkelőnek tartottunk.

Az akkori kék égre gondoltam, és arra, hogy milyen érzés éhezni kenyérre-húsrá, meg milyen lerészegedni a jó bortól. Halandó barátomra, Nicolasra gondoltam, akit úgy szerettem. Milyen hideg volt a kis padlásszobánk! Épp úgy vitatkoztam Nickivel, ahogy Daviddal! Ó, igen!

Úgy rémlett, hogy azóta nem volt más az életem, mint egyetlen hosszú lidércnyomás, titánok és szörnyek éjszakája, amelyben arcukat vérfagyasztó álca mögé rejtő lények riogattak az örök sötétséggel. Reszkettem. Könnyeztem. Ember akarok lenni, gondoltam. Vissza akarok változni emberré. Azt hiszem, ezt hangosan mondtam.

Összereztem. Valaki halkán nevetgölt. Egy gyermek volt itt valahol a sötétségben, egy kislány.

Megfordultam. Szinte láttam apró, szürke alakját, ahogy fut a padok között egy mellékoltárhoz, majd eltűnik. Alig hallatszottak a léptei. De ez csak tévedés lehet! Nincs szaga. Nem igazi lény. Pusztá káprázat.

Akkor is felkiáltottam:

– Claudia!

Csak a rekedt visszhang válaszolt. Persze, hogy senki se volt itt.

David jutott eszembe: “Megint valami rettenetes hibát fogsz elkövetni!”

Igen, rettenetes hibákat követtem el. Miként tagadhatnám? Iszonyú tévedésekbe estem. Felködlött bennem álmaim hangulata, de most nem éreztem olyan erősen, hogy együtt vagyunk. A nevetését hallottam, és mintha lett volna egy olajlámpa is.

Megint a kivégzésére gondoltam, a közeledő napra, a csepp lányra a téglafalú világítóaknában, aztán belevegyült a Góbi-sivatagban elszenvedett kínok emléke, és ezt már nem bírtam. Karba fontam a kezemet, és merev törzzsel rázkódtam, mint akit villanyárammal vullatnak. Ah, bizonyosan nem szenvedett! Ily zsenge kicsikéért bizonyos tüstént eljön a halál! Porból lettél, porrá leszel...

Gyötrelmem volt. Nem erre az időre akartam emlékezni, – bármilyen sokáig rostokoltam a Café de la Paix-ben, bármilyen hosszasan elmélkedtem azon, akivé lettem, – hanem az én Párizsomra, a Vámpírszínház előtt, mikor még ártatlan és élő voltam!

Még álldogáltam egy kicsit a sötétségben, a boltívek szövevényes, fenséges ágait nézegetve. Milyen csodálatos, fejedelmi templom ez, még most is, mikor motorok berregnek a falain túl. Olyan, akár egy kőből teremtet erdő.

Csókot dobtam a Notre Dame-nak, mint Davidnek, aztán eljöttem, és nekivágtam a hosszú hazaútnak.

HÉT

New Orleans. Egész korán érkeztem, mert visszafelé haladtam az időben, a föld forgásával ellentétes irányban. Csípős, de nem kellemetlen hideg fogadott, bár már feltámadóban volt a komisz északi szél. A felhőtlen égen apró csillagok ragyogtak élesen.

Rögtön a Francia Negyedbe mentem, az én kis lakásomba, amely eleganciája ellenére nincs is túl magasan, mert egy, jóval a polgárháború előtt épített, háromemeletes ház legfelső szintjét foglalja el. Szép kilátás nyílik belőle a folyóra meg a gyönyörű ikerhídra; ha nyitva vannak az ablakok, felhallatszik a Café du Monde-ban tolongó tömeg, a Jackson térről induló utcák és forgalmas üzletek vidám zsivajgása.

Majd csak holnap este kell találkoznom Raglan James úrral. Akármilyen türelmetlenül vártam a találkozást, az időpont éppen megfelelt, mert most Louis-t akartam felkeresni.

Am először kiélveztem egy forró zuhany halandó kényelmét. Fölvettem egy nagyon elegáns és egyszerű, fekete bársonyöltönyt, olyasfélét, amilyeneket Miami-ban viseltem, vadonatúj fekete cipőt húztam hozzá, majd általános fáradtságommal nem törődve – ha Európában lennék, rég a földben aludnék – nekivágtam a városnak, mint egy halandó. Magam sem értettem, miért fordulok be a Royal utcába, ahol Claudia, Louis és én laktunk egykoron. Tulajdonképpen elég gyakran megcsináltam, de csak akkor engedtem meg magamnak, hogy erre gondoljak, mikor már túl voltam a félúton.

Fél évszázadnál tovább bírtuk együtt abban az emeleti szép lakásban. Ezt a tényt is figyelembe kell venni, amikor – jómagam vagy mások – pálcát törnek fölöttem. Én teremtettem Louis-t és Claudiát, magamnak teremtettem őket, készséggel elismerem. Ezzel együtt sajátosan szenvedélyes és teljes életet éltünk, amíg Claudia úgy nem döntött, hogy halállal kell lakolnom az alkotásaimért.

A szobákat telezsúfoltuk minden ékességgel és pompával, ami kapható volt abban a korban. Fogatot és lovakat tartottunk a közeli istállóban, cselédek laktak a hátsó udvar végében. De mára megfakult és romlásnak indult a régi téglaház, a lakásban mostanság nem laktak, kivéve talán a szellemeket, a földszinti üzletet egy könyvárus bérelte, aki annyi fáradságot nem vett magának, hogy leporolja a kirakatban vagy a polcokon levő könyveket. Hébe-hóba szerzett nekem könyveket; Jeffrey Burton Russell történész írásait a gonosz természetéről, Mircea Eliade csodálatos bölcselmi munkáit, vagy kedvenc regényeim ünnepi kiadásait.

Az öregember most is olvasott. Néhány percre figyeltem az üveg mögül. Mennyire mások New Orleans lakói, mint a többi amerikai! Ennek az ősz öregnek semmit sem jelentett a profit.

Hátraléptem, felnéztem a kovácsoltvas rácsokra. Azokra a nyugtalanító álmokra gondoltam – az olajlámpára, Claudia hangjára. Miért kísért könyörtelenebbül, mint valaha?

Amikor behunytam a szememet, ismét hallottam. Hozzám beszélt, de nem értettem, hogy mit. Megint életén és halálán töprengtem.

Nyomtalanul eltűnt a viskó, ahol először láttam Louis karjaiban. A ragály háza volt, ahova csak egy vámpír merészelt belépni. Még egy tolvaj is félt volna lelopni az aranyláncot Claudia halott anyjának nyakáról. Hogy szégyellte magát Louis, amiért ilyen cseppnyi gyermeket választott áldozatul. De én megértettem. Nem maradt nyoma a régi kórháznak se, ahova később vitték Claudiát. Micsoda szűk utcákban tapostam a sarat, karomban a meleg, élő batyúval. Louis futott utánam, és esdekelt, mondjam már meg, mit akarok tenni!

Felocsúdtam a váratlan, hideg szellőkéstől.

Idáig hallatszott a saroknyíra levő Bourbon utca kocsmáiból a fojtottan csörömpölő zene. Emberek sétáltak a székesegyház előtt, a közelben egy nő nevetett. A sötétben autó túlkölt, és egy modern telefon lüktetett halkan.

Az üzletben az öregember rádiózott. Dixie-t hallgatott, aztán átcsavarta komolyzenére, végül megállapodott egy panaszos hangnál, amely verseket énekelt egy angol zeneszerző dallamára...

Miért jöttem ide, ehhez a régi házhoz, amely olyan közömbös és elhagyatott, mint a sírkő, amelyről

lekoptak a számok és betűk?

Nem akartam tovább halogatni.

Kellően kiélveztem lázas izgalmamat. A felsővárosba indultam, hogy elmeséljem Louis-nak, mi történt Párizsban.

Ismét a gyaloglás mellett döntöttem. Érezni akartam a földet, ki akartam mérni a lépteimmel.

A mi korunkban – a tizennyolcadik század végén – nem létezett a felsőváros, csak a folyóparti ültetvények, meg a falvak, amelyeket zúzott kagylóhéjjal felhintett, nehezen járható, keskeny utak kötötték össze.

Később, a tizenkilencedik században, miután kis bokrunk elpusztult, és én megtörten, sebzetten Párizsba indultam, Claudia és Louis keresésére, a falucskák beleolvadtak a nagyvárosba, és akkor sok szép viktoriánus faház épült.

Vannak köztük óriási, agyoncicomázott építmények, de a maguk zagyva módján épp olyan fenségesek, mint a polgárháború előtről maradt klasszicista villák a Kertvárosban, amelyek engem mindig a templomokra emlékeztettek, vagy a Francia Negyed lenyűgöző sorházai.

A felsőváros nagy része máig megtartotta vidékies jellegét, mert hatalmasra nőtt magnóliák és tölgyek árnyéka borul a lécburkolatú, megemelt alapú házikókra és a kúriákra, sok utcán nincs is járda, a csatornát egyszerű árkok pótolják, amelyekben a téli hidegben is burjánzik a vadvirága

Még az összeépült házak között váratlanul fel-feltűnő kis bevásárlóutcák sem az óvilágiasan rafinált kőházakból álló Francia Negyedre, inkább amerikai mezővárosok furcsa és ódon "főutáira" hasonlítanak.

Nagyszerű hely ez az esti sétára. Itt úgy dalolnak a madarak, ahogy a Vieux Carréban soha; a kanyargós folyót szegélyező raktárak fölött átragyog az ágak vaskos rostélyán az örökös esthajnal. Lehet itt találkozni pompás villákkal, amelyekhez lombfűrészelt csipkével ékesített, zezugos galériák tartoznak, fiatornyos, manzárdablakos házakkal, amelyeknek a tetején pallók vannak. Nagy hintaágyak lengedeznek frissen mázolt korlátok mögött. Vannak fehér deszkakerítések, széles sugárutak, ahol manikürollóval nyírják a pázsitot.

A kis házak között nincs két egyforma; vannak, amelyeket harsogó divatszínekre mázoltak; másoknak, amelyek elhanyagoltabbak, de attól még nem kevésbé szépek, olyan kellemesen szürkés árnyalata van, mint az uszadékfának. Ilyen trópusi klímában könnyen kifakulnak a házak.

Helyenként annyira burjánzik a növényzet, mintha nem is városban lennének. Elvadult csodatölcsér és kék plumbágó fátyolozza le a telekhatárokat jelző kerítéseket; a tölgyek olyan mélyre csüngetik ágaikat, hogy a sétálónak be kell húznia a nyakát. New Orleans zöld még a leghidegebb télben is. A fagy nem tudja megölni a kaméliákat, bár néha meghorzsolja őket. A falakat és a sövényeket befutja a sárga karolinai vadjázmin, és a bíbor bougainvillea.

Egy ilyen lombos, puha, sötét zárványban, hatalmas magnóliafák mögött rejtőzött Louis búvóhelye.

A rozsdás kerítés mögött, a sárga festését csaknem elhullatott, régi viktoriánus udvarházban már nem lakott senki. Csak Louis bolyongott benne hébe-hóba a gyertyájával. Igazából a hátsó kis kunyhóban tanyázott, amit formátlan kazallá változtatott a gubancos rózsaszín szulák. Ide zsúfolta be az évek során összegyűjtött könyveit és kacatjait. A kunyhó ablakai nem látszottak az utcáról. Részemről kétlem, hogy bárki is tudott volna ennek a kis háznak a létezéséről. A szomszédok nem láthatták a magas téglafalaktól, a sűrű öreg fáktól és az elvadult leandertől. A magas fűben nem vezetett ösvény.

Mikor megérkeztem, a néhány egyszerű szoba összes ajtaja és ablaka ki volt tárva. Louis az asztalánál ült, és egyetlen gyertya mellett olvasott.

Hosszú ideig figyeltem. Szerettem ezt csinálni. Gyakran követtem vadászataim, csak azért, hogy lássam evés közben. Louis-ról lepereg a modern világ. Nesztelen fantomként suhan az utcákon, lassan cserkészi be azokat, akik örülnek – vagy örülni látszanak – a halálnak. (Nem hiszem, hogy van ember, aki örülne neki. Gyorsan, elegánsan táplálkozik, nem okoz fájdalmat, de mindig megöli az áldozatát. Nem tanulta meg, hogyan kell kímélni. Sose volt elég erős a "kis kortyhoz", amin én kibőjtöltem számtalan éjszakát, addig, amíg habzsoló isten nem lett belőlem.

Mindig ódivatúan öltözködik. A vámpírokra jellemző módon olyan ruhákat keres, amelyek emlékeztetnek halandó életének viseletére. Tetszik neki a csuklóban ráncolt, hosszú kezelőjű bő ing és a testhez álló nadrág. Ha kabátot vesz, ami ritkán fordul elő vele, az olyan szabású, mint az enyéim: lovaglókabáttra emlékeztetően hosszított, lefelé bővülő.

Néha én hozom neki ajándékba az ilyen öltözetet, hogy ne viselje elrongyolódásig a ruháit. Szerettem volna rendbe hozatni a házat, képeket akasztani a falakra, megtölteni a szobákat pompával, elárasztani Louis-t a régi, részegítő fényűzéssel.

Szerintem ő akarta, hogy ezt tegyem, bár sose vallotta volna be. Nem volt nála se villany, se modern fűtés, beleveszett a káoszba, és mímelte, hogy nagyon elégedett.

Némelyik ablakból az üveg is kitört. Louis csak hébe-hóba reteszelte be a régimódi zsalugátéereket. Nem látszott izgulni, ha az eső eláztatja az ingóságait, mert ezek nem is voltak igazi ingóságok, csak felhalmozott szemétkupacok.

Megismétlem, gyanúm szerint azt szerette volna, ha lépnék ebben a dologban. Rendkívül gyakran meglátogatott alsóvárosi túlfűtött, ragyogóan kivilágított lakásomban. Órákig bámulta televízióm óriási képernyőjét. Időnként áthozta lemezen vagy kazettán a saját filmjeit. A farkasfalkával nem győzött betelni. Borzasztóan tetszett neki *A szépség és szörnyeteg*, Jean Cocteau filmje. Vagy ott volt *A halott*, amit John Houston forgatott James Joyce egyik művének alapján. Hangsúlyozom, ennek a filmnek semmi köze a fajtánkhoz; teljesen hétköznapi ír halandókról szól, akik a huszadik század első felében összegyűlnek szentestén egy kedélyes karácsonyi vacsorára. Volt még sok más film, melyekben Louis örömét lelte. Ám én nem parancsolhattam oda magamhoz, és a látogatásai sose tartottak valami soká. Gyakran panaszkodott az “áporodott anyagelvűsége”, amelyben “dagonyázok”, elfordult bársonypárnáimtól, vastag szőnyegeimtől, pazar márvány fürdőkádamtól, és visszaténfergett iszalagtól gúzsba kötött, sivár kulipintyójába.

Ült tehát poros glóriájának teljében, fehér orcáján tintafoлтtal, és egy kényelmetlenül túlméretezett könyvet böngészett, egy angol regényíró nemrég megjelent Dickens-életrajzát. Lassan lapozott, mert nem olvas gyorsabban a halandók zöménél. Tulajdonképpen a túlélők között ő a legemberibb, és tudatosan az is marad.

Sokszor ajánlgattam neki fölerősített véretem. Mindig elutasította. A Góbi-sivatag napja hamuvá égette volna. Érzékelése vámpírfínomságú, de nem annyira, mint a Millennium Gyermekéi. Nem valami sikeres a gondolatolvasásban, és legfőljebb véletlenségből ejti révületbe a halandókat.

Persze én se olvashatok a gondolataiban, mert én alkottam, és a mester meg a tanítvány agya mindig zárva marad egymás elől, bár hogy miért, ezt egyikünk sem tudja. Gyanúm szerint sokat tudunk egymás érzéseiről, vágyairól, de az erősítés olyan hangos, hogy megakadályozza a tiszta képek kialakulását. Különb ez elmélet. Egy napon talán csakugyan laboratóriumban tanulmányoznak majd minket. Börtönünk vastag üvegfalai mögül rimázkodunk majd élő áldozatokért, miközben kérdésekkel bombáznak, és vért vesznek tőlünk. No de hogy fogják ezt megcsinálni Lestattal, aki gondolattal is képes üszökké perzselni másokat?

Louis nem hallotta, mikor odajöttem a kis házhoz a magas fűben.

Árnyékként suhantam be a szobába, és mire felnézett, ott ültem vele szemközt a kedvenc alacsony, piros bársony karosszékemben, amit magam hoztam ide valamikor régen.

– Ó, te vagy az! – mondta, és csattanva becsukta a könyvet.

Természetből keskeny, finom arca – ez a minden erejével együtt is légiesen átszellemült arc – gyönyörűen kipirult. Már vadászott. Egy pillanatra szörnyen lehangolódtam.

Észbontó látvány volt, amikor így felélesztette az emberi vér lomha lüktetése. Én is éreztem a vér szagát, ami sajátos ízt adott közelségünknek. Szépsége mindig megőrzött. Azt hiszem, eszményíteni szoktam, ha nem vagyunk együtt, de mikor megint találkozunk, ismét letaglóz.

A szépsége vonzott annak idején is, első amerikai éjszakáimon, amikor Louisiana még zabolátlan, barbár kolónia volt, Louis pedig részeges, krakéler bolond, aki kocsmákban játszott, kötözködött, és minden módon kereste a halált. Nos, többé-kevésbé megkapta azt, amit akarni vélt.

Egy pillanatig nem értettem, miért bámul olyan iszonyodva, miért pattan föl, siet hozzám, és érinti meg az arcomat. Aztán eszembe jutott. Lebarantam a napon!

– Mit tettél? – súgta. Elém térdelt, úgy nézett föl rám, kezét könnyedén nyugtatva a vállamon. Nem akartam mutatni, hogy ellágyultam a meghittségtől. Flegmán ültem tovább.

– Semmit – mondtam. – Túl vagyok rajta. Elmentem a sivatagba, látni akartam, mi fog történni...

– Látni akartad, mi történik? – Felállt, egy lépést hátrált, haragosan meredt rám. – El akartad pusztítani magadat, ugye?

– Nem igazán – feleltem. – Egy teljes napig feküdtem a világosban. Másnap reggel valamilyen módon beástam magamat a homokba.

Sokáig bámult rettentő rosszallással, majd visszament az íróasztalához és leült, ily kecses lényhez képest elég zajosan, összekulcsolta ujjait a becsukott könyvön, és dühösen végigmért.

– Miért tetted?

– Louis, most valami fontosabbat kell elmesélnem – mondtam –, úgyhogy ezt – mutattam az arcomra –

felejtse el. Óriási jelentőségű dolog történt, amiről be kell számolnom neked. – Felálltam, mert nem bírtam ülni maradni, és járkálni kezdtem, vigyázva, nehogy orra essek a gusztustalan szemétkupacokban. Kissé bosszantott a sápadt gyertyafény, nem mintha nem láttam volna mellette, hanem mert olyan gyenge, megtört volt, és én szeretem a világosságot.

Elmeséltem mindent – hogy miként pillantottam meg Velencében, Hongkongban, majd Miamiban ezt a Raglan James nevű frátert, hogyan üzent nekem Londonban, és sejtésemnek megfelelően hogyan követett Párizsba. Holnap este a főtéren találkozunk. Beszéltem a novellákról, elmagyaráztam jelentésüket. Elmondtam, milyen furcsán fest ez a fiatalember, mert nem a saját testét viseli, és hitem szerint képes az ilyen cserére.

– Neked elment az eszed! – mondta Louis.

– Ne hebehurgyáskodj! – válaszoltam.

– Te ezt az idiótát idézed nekem? Pusztítsd el! Irtsd ki! Keresd meg már ma éjszaka, ha tudod, és végezz vele!

– Louis, az ég szerelmére...

– Lestat, ez a fajzat akkor talál meg, amikor akar? Ezek szerint tudja, hol a búvóhelyed. Most idevezetted. Most ismeri az én rejtekeimet is. Ez az elképzelhető legcudarabb ellenség! Mon Dieu, minek keresed a bajt? Most, mikor az égvilágon semmi sem tud elpusztítani, még a Millennium Gyermekeinek egyesített ereje sem, még a delelő nap sem a Góbi-sivatagban, te kokettálsz az egyetlen ellenséggel, akinek hatalma van fölötted! Egy halandóval, aki nappal is járhat-kelhet! Egy emberrel, akinek öntudatlan állapotodban feltétel nélkül kiszolgáltatód magadat! Pusztítsd el! Túlságosan veszedelmes! Ha látom, magam ölöm meg!

– Louis, emberi testet tud adni nekem! Figyeltél egyáltalán arra, amit mondtam?

– Emberi testet! Lestat, nem lehetsz ember annyitól, hogy emberi testet öltesz! Halandó korodban se voltál ember, hanem szörnyszülött! Te is tudod! Hogy az ördögbe áltathatód magadat ezzel?

– Mindjárt elsirom magamat, ha nem hagyod abba!

– Sírj! Szeretném is látni, hogy sírsz! A könyveidben rengeteget itatod az egereket, de én még sose láttam könnyet a szemedben.

– Te szavajátszó hazug! – csattantam fel. – Nem te írtad meg vacak memoárodban, miként sírtam egy jelenetben, amelyről mindketten tudjuk, hogy nem történt meg?

– Lestat, öld meg ezt a fajzatot! Örült vagy, ha akár három szó erejéig is közel engedted magadhoz!

Meg voltam zavarodva, mérhetetlenül meg voltam zavarodva. Visszaroskadtam a karosszékbe, és bámultam a semmit. Odakint puhán, kedvesen pihegett az éjszaka, és a szulák illata épp csak egy leheletnyi volt a nyirkos, hűvös levegőben. Louis arca, összekulcsolt keze halványan derengett. Beburkolózott a mozdulatlanságba, úgy várta a válaszomat.

– Erre azért nem számítottam! – mondtam lesújtottan. – Azt hittem, hosszadalmas filozófiai kirohanást rendezel, a memoárodban összehordott gezemice stílusában. De hogy ez!

Ült, hallgatott, kitartóan bámult rám. Borongó zöld szeme egy pillanatra fellobbant a gyertyafényben. Szenvedni látszott, mintha szavaim megütötték volna. Biztos nem azért, mert a könyvét pocskondiáztam. Azt folyton pocskondiáztam. Az csak olyan vicc volt. Jó, viccféle.

Fogalmam sem volt, mit mondjak vagy tegyek. Louis az idegeimen zongorázott.

– Nem is igazán akarsz ember lenni – mondta végül nagyon halkán. Nem hiszel benne, ugye?

– Igenis hiszek! – vágtam rá. Megalázott a hangomban csengő hév. Te hogyhogy nem hiszel benne? – Felálltam, és előlről kezdtem a járkálást. Körbejártam a kis házat, majd kísétáltam az elvadult kertbe, félretolva a vastag, ruganyos iszalagot. Annyira zaklatott voltam, hogy nem bírtam beszélni.

Hiába próbáltam tartózkodni az átköltéstől, nem szabadulhattam mítosszá magasztosított halandó életem emlékeitől, az utolsó farkasvadászattól, kutyáim haldoklásától a hóban, Párizstól, a körüti színházról. Bevégezetlen maradt! Nem is igazán akarsz ember lenni! Hogy mondhat Louis ilyet?

Örökkévalóságnak tűnő ideig csellengtem a kertben, de végül csak visszamentem. Louis még mindig az asztalánál ült, és gyászosan, mondhatni összetörten nézett rám.

– Nézd – mondtam –, összesen két dologban hiszek. Az első, hogy nincs halandó, aki visszautasíthatná a Sötét Ajándékot, ha valóban tudja, mi az. Ne vágd a fejemhez, hogy David Talbotnak nem kell. David nem hétköznapi ember. A második, hogy ha megtehetnék, valamennyien vissza akarnánk változni emberré. Ebben foglalhatók össze az én elveim.

Belenyugván, fáradtan bólintott, és hátradőlt. A fa halkán megnyikkant a súlya alatt. Bágyadtan felemelte a kezét – fogalma sem volt, mennyire csábító ez az egyszerű mozdulat –, és beletúrt sötét hajába.

Belém hasított annak az éjszakának az emléke, amelyen átadtam neki a vért. Mekkora indulattal vitatkozott velem az utolsó pillanatig, hogy nem szabad ezt tennem, aztán mégis megadta magát. Előzőleg, amikor még az iszákos fiatal ültetvényes feküdt a betegágyon, amelynek tartóoszlopára rózsafüzért csavartak, mindent elmagyaráztam neki. Bár el lehet magyarázni az ilyesmit? És annyira hitte, hogy velem akar jönni, annyira biztosra vette, hogy számára semmit sem tartogat a halandó élet – olyan keserű volt, olyan kiégett, és olyan fiatal!

Mit tudott akkor? Olvasott valaha Milton-verset, meghallgatott egy Mozart-szonátát? Mondott volna valamit neki Marcus Aurelius neve? Minden valószínűség szerint azt gondolta volna, hogy egy fekete rabszolgát hívnak ilyen kacifántosan. Ó, azok a műveletlen, szájhős ültetvényesek, a vítőreikkel és a gyöngyház markolatú pisztolyaikkal! Méltányolták a szertelenséget; ezt így visszamenőleg is meg kell adnom nekik.

De Louis már rég eltávolodott azoktól a napoktól. *Az Interjú a vámpírral* szerzője! Még egy ilyen bombasztikus címet! Megpróbáltam lehiggadni. Túlságosan szerettem ahhoz, hogy türelmetlen legyek. Kivárom, amíg megszólal. Én alkottam húsból és vérből, hogy természetfölötti kínzó legyek, nem igaz?

– Azt nem lehet ilyen könnyen semmivé tenni. – Kizökkentett az emlékezésből, visszarántott a poros szobába. Szándékolt gyengédséggel, majdnem engesztelően vagy kérlelve beszélt. – Nem lehet ilyen egyszerű. Nem cserélhetsz testet egy halandóval. Őszintén megmondom, szerintem nem is lehetséges, de ha az lenne...

Nem válaszoltam. Azt akartam mondani: de mi van, ha mégis lehetséges! De mi van, ha ismét megízlelhetem, mit jelent élni!

– És mi lesz a testeddel? – kérdezte, kedvemért visszafojtva haragját és felháborodását. – De csak nem nyújtod át minden erődöt ennek a fajzatnak, ennek a varázslónak vagy akármicsodának! A többiektől hallottam, hogy hatalmad egyszerűen fölmérhetetlen! Ó, nem, rémítő gondolat! Mondd, hogyan sikerül megtalálnia? Ez a legfontosabb része.

– Ez a legkevésbé fontos része – vágtam rá. – Ha ez az ember képes testet cserélni, akkor el is tudja hagyni a testét. Képes elég hosszú ideig utazni szellem alakban, hogy kinyomozzon, és megtaláljon. Ilyen állapotban nagyon feltűnő lehetek számára, tekintve, hogy az vagyok, aki vagyok. Ebben egymagában nincsen semmi csoda.

– Tudom – felelte. – Illetve így olvastam, és ezt hallottam. Az a véleményem, hogy nagyon veszélyes lénybe botlottál bele. Ez rosszabb, mint mi,

– Hogyhogy rosszabb?

– Ez a testcsere újabb kétségbeesett kísérlet a halhatatlanságra! Azt képzeled, hogy ez a halandó bevárja, amíg megöregszik ebben vagy abban a testben, és eltűri a halált?

El kellett ismernem, hogy ez logikus. Aztán meséltem a halandó csiszolt hangjáról, a pattogó brit kiejtésről. Nem olyannak tűnt, mint egy fiatalember hangja. Louis összeborzongott.

– Alighanem a Talamascából való – mondta. – Alighanem ott szerzett tudomást rólad.

– Hogy rólam tudomást szerezzen, ahhoz elég megvásárolnia egy papírkötésű könyvet.

– De attól még nem hisz, Lestat, nem hiszi el, hogy igaz.

Elmeséltem, mit beszéltem Daviddel. David tudná, ha ez az ember a rendjéhez tartozna. Jómagam nem hittem. Ezek a tudósok sose tennének ilyet. És ebben a halandóban volt valami perverz. A Talamasca tagjai már-már fárasztóan egészségesek. Különben mit számít? Majd én beszélek ezzel az emberrel, és magam derítek ki mindent.

Louis megint elmélázott, és nagyon szomorú lett. Szinte fájt rá néznem. Legszívesebben megráztam volna a vállánál fogva, de azzal csak megharagítottam volna.

– Szeretlek – mondta halkan.

Elhültem.

– Te mindig a győzelem útját keresed – folytatta. – Sose adod fel. De a győzelemhez nem vezet út. A tisztítótüzhöz vagyunk, te meg én, és még hálások lehetünk, mert mégse a pokol.

– Nem, én nem hiszem ezt – válaszoltam. – Nézd, felőlem te és David beszélhettek, amit akartok, akkor is találkozom Raglan Jamesszel. Tudni akarom, mi ez, és ebben senki sem akadályozhat meg!

– Ó, tehát David Talbot is intett tőle!

– Ne keress magadnak szövetségeseket a barátaim között!

– Lestat, ha ez az ember közel jön hozzám, ha azt kell hinnem, hogy veszélyeztet, akkor el fogom pusztítani. Megértetted?

– Persze hogy megértettem. Nem megy közel hozzád. Tudatosan választott engem.

– Téged választott, mert nemtörődöm, hencegő és hiú vagy. Ó, nem azért mondom, hogy megbántsalak! Igazán nem! Mindenáron azt akarod, hogy lássanak, körülrajongjanak és megértsenek, ezért muszáj kutyálkodnod, és a feje tetejére állítanod mindent, mert hátha kiborul a pohár, és maga Isten jön le személyesen, hogy a nyakad közé sózzon. Nincs Isten. Ennyi erővel te is lehetsz az Isten.

– Te és David... ugyanaz a nóta, ugyanaz a prédikáció, csak ő azt állítja, hogy látta Istent, te pedig nem hiszel a létezésében.

– David látta Istent? – kérdezte tisztelettel.

– Nem igazán – dünnyögtem lenézően. – De mindketten egyformán korholtok. Marius is így korhol.

– Hát persze, te direkt olyanokat választasz, akik szidnak! Mindig is ezt tetted! Mint ahogy azokat is kiválogatod, akik ellened fordulnak, és a szívedbe döfik a kést.

Claudiára célzott, de nem bírta kiejteni a nevét. Tudtam, hogy megsebezhetném, ha kimondanám. Olyan lenne, mint szemtől szembe megátkozni. Legszívesebben odavágtam volna: Neked is benne volt a kezed! Ott voltál, mikor megteremtettem, akkor is ott voltál, mikor felemelte a kést!

– Erről nem akarok hallani többet! – mondtam. – Te úgyis csak a tilalmak nótáját fűjod, mindama sivár években, amíg itt kell járnod a földön. Nem vagyok Isten, és nem vagyok a poklok ördöge sem, még ha időnként meg is játszom magam. Nem vagyok agyafűrt és körmönfont Jago, nem szövögetek rémséges ármányokat. És nem tudom elfojtani a kíváncsiságomat vagy merszemet. Igen, tudni akarom, hogy ez az ember valóban képes-e rá. Tudni akarom, mi fog történni, és nem adom fel!

– Te pedig örökösen a győzelem nótáját fűjod, pedig nincsen győzelem.

– Dehogynincs. Lennie kell.

– Nem. Minél többet tanulunk, annál inkább tudjuk, hogy nem győzhetünk. Nem lehetne, hogy elfogadjuk, ami a természetünk, tegyük, amit kénytelenek vagyunk tenni, és kész?

– Ez a legsatnyább meghatározása a természetnek, amit hallottam! Nézd csak meg jól! Nem a költészetben, hanem a világban! Miért van a nyirkos padlódeszka alatt szaladgáló pók, miért vannak a tarka lepkék, amelyek olyanok a sötétben, mint a nagy, gonosz virágok? Miért létezik a tengerben a cápa? – Odamentem hozzá, az asztalára tenyereltem, és az arcába néztem. – Annyira bizonyosra vettem, hogy megértesz! Mellesleg nem születtem szörnyetegnek! Ugyanolyan halandó gyerekek születtem, mint te! Csak erősebb voltam, és jobban akartam örülni az életnek! Kegyetlenség volt tőled, hogy ezt mondtad.

– Tudom. Rosszul tettem. Néha annyira rám ijesztasz, hogy kénytelen vagyok csapkodni és vagdalkozni. Ostobaság. Örülök, hogy látlak, bár borzadok beismerni. A hideg lel a gondolattól, hogy valóban elpusztíthatad volna magadat a sivatagban! Elviselhetetlen gondolat, hogy nélküled kelljen létezniem! Felbőszítesz! Miért nem nevensz ki? Máskor megtetted.

Főlegyen esedtem, elfordultam. Néztem a fűvet, amely lágyan hullámozott a folyami szélben, és a nyitott ajtót elfátyolozó szulák indáit.

– Nem nevetek – mondtam –, de ezzel sem hagyok fel. Nincs értelme, hogy éppen neked hazudjak erről. Uramisten, hát nem érted? Mi mindent tanulhatnék, ha csak öt percig lehetnék emberi testben!

– Jól van – mondta csüggedten. – Remélem, rá fogsz jönni, hogy az az ember emeletes házugságokkal áltat, mert csak a Sötét Vért akarja, és egyenesen leküldöd a pokol fenekére. Még egyszer figyelmeztetlek: ha látom, és veszélyesnek találok, akkor megölöm. Bennem nincs meg a te erő, de bízhatom a névtelenségemben. Kis memoárom, ahogy következetesen titulálok, oly idegen volt ennek a kornak a szellemétől, hogy senki se vette komolyan.

– Nem engedem meg neki, hogy bántson – mondtam. Megfordultam, rávillantottam egy gonosz pillantást. – Soha, senkinek sem engedném meg, hogy téged bántson.

Azzal elmentem.

Ez persze vádló célzás volt, aminek, öröömre, meg is érezte a szúrását. Észrevettem rajta, mielőtt megfordultam, hogy távozzak.

Azon az éjszakán, amikor Claudia fellázadt ellenem, Louis ott állt, mint tehetetlen szemtanú. Iszonyodott, de eszébe se jutott közbelépni, akkor se, mikor a nevét kiáltottam.

Fogta élettelennek hitt testemet, és beledobta az ingoványba. Ó, naiv kisdedeim! Azt hittétek, ilyen könnyen megszabadultok tőlem?

De minek gondolok most erre? Louis akkor is szeretett, ha tudta, ha nem; hogy pedig én szerettem őt és azt a boldogtalan, dühös gyermeket, abban egy pillanatig sem kételkedtem.

Louis meggyászolt, ezt elismerem. De hát ő olyan jól tud gyászolni! Úgy viseli a gyászt, mint mások a

bársonyt, a bánat jól áll neki, mint a gyertyafény, a könny illik hozzá, mint az ékszer.

No hát, rám egyik marhaság sem hat.

Visszatértem lakásomba, felkapcsoltam összes elegáns villanylámpámat, és néhány óráig dagonyáztam az áporodott anyagelvűségben. Videókat néztem az óriás képernyőn, aztán aludtam egy kicsit puha díványomon, majd elmentem vadászni.

Fáradt voltam, kizökkentett az időből a sok csavargás. Szomjas is voltam.

Csend volt a Francia Negyed lámpái és a belváros örökösen kivilágított felhőkarcolói mögött. New Orleans, legyen szó az idilli utcákról, amelyekről már meséltem, vagy a városközpont sivárabb téglaházairól, nagyon gyorsan elmerül a sötétségben.

Ezekben a kihalt ipari negyedekben, bezárt üzemek, raktárak, komor kis viskók között kószálva jutottam el egy folyó menti csodálatos helyre, amelyet rajtam kívül talán senki sem talált fontosnak.

Elterpeszkedő puszta föld volt a rakodópart közelében, a gyorsforgalmi felüljáró titáni tartóoszlopainak lábánál; a magasban húzódó sztráda vezet az ikerhídhöz, amelyet első látásra elneveztem Dixie-kapunak.

Tudom, a hivatalos világ valamilyen más, földhözragadtabb nevet adott a két hídnak, de engem igen kevésbé érdekel a hivatalos világ. Nekem örökre Dixie-kapu lesz, és minden hazatérésem után gyorsan időt szakítok rá, hogy elsétáljak hozzá, és megcsodáljam ezernyi hunyorgó fényét.

Tudom, nem olyan dekoratív alkotás, mint a Brooklyn-híd, amely rajongó szavakra ihlette Hart Crane költőt; semmi sincs benne a friscói Aranykapu királyi komolyságából.

De akkor is híd, márpedig minden híd gyönyörű és elgondolkoztató; és ha úgy kivilágítják őket, mint a Dixie-kaput, a koszorúgerendák és a dúcok erdeje misztériummá nemesedik.

Hadd tegyem hozzá, hogy Délen a hatalmas olajfinomítóknál és villanyerőműveknél is megfigyelhető a világosságnak ugyanez a lélegzetelállító csodája. Ahogy ezek előtündökölnék a láthatatlan lapályon a feketeségből! Ráadásul füstölgő kémények és örökégő gázfáklyák is koronázzák őket! Ma már az Eiffel-torony sem egy üres acélállványzat, hanem a villamosság sziporkázó szobra.

De térjünk vissza New Orleansba. Ebben a folyóparti pusztában bolyongtam, amit egyfelől pizsokszín, elsötétült házak, másfelől kihalt raktárházak határolnak, északon pedig a kiselejtezett gépek csodálatos rozsdatemetője, amelynek drótkerítését természetesen elborítja a gyönyörű, virágzó futónövények pazar bősége.

Ó, pusztaságai a reménytelenségnek és a gondolatnak! Szerettem itt kószálni a puha parlagon, felmagzott gyomok, szétszórt üvegcserepek között, hallgatva a láthatatlan folyó halk lüktetését, innen kémlelve az alsóváros távoli, rózsás izzását.

Magának a modern világnak volt a párlata ez az iszonyatos, elfelejtett ugar, ez a szakadék a festői vén házak között, amelyben csak nagy néha osont végig egy-egy autó a veszélyes hírben álló, néptelen utcákon.

Amihez hozzá kell tennem, hogy ezen a helyen, noha árnyas csapások vezettek hozzá, sose volt igazán sötét. Folyamatosan csorgott rá a fény a felüljáróról és a néhány utcai lámpából, úgyhogy egyenletes derengésben fürdött, amelynek látszólag nem volt forrása.

Ugye, hogy maguk is rohannának már ide? Odáig vannak egy kis portyázásért a pizsokban, ugye?

Komolyan mondom, fenségesen búbanatos élmény itt állni elenyésző csekélységemben a kozmoszban, a város fojtott morájától, távoli ipartelepek rémítő masináinak nyögésétől, vagy a magasban elhúzó kamionok mennydörgésétől borzongva.

Innen kőhajításnyira volt a bedeszkázott bérkaszánya, amelynek szemetes szobáiban rátaláltam két hagymázásra butult agyú, narkós gyilkosra, akikből ráérős lassúsággal iszogattam, majd otthagytam őket ájultan, de élve.

Aztán visszatértem a puszta földre. Konzervdobozokat rugdosva, zsebre dugott kézzel sokáig csatangoltam a felüljáró alatt, majd felugrottam rá, és kísértáltam a közelebbi, északi hídra.

Milyen sötét és mély az én folyóm! Mindig hűvös van a víz felett, így a világra ülepedő gyászos homály ellenére is láthattam a kegyetlen, apró csillagok mezejét.

Sokáig ácsorogtam itt, végigrágva mindent, amit Louis mondott, amit David mondott, és továbbra is reszkettem a részeg izgalomtól, hogy holnap este találkozhatom a különös James Raglannel!

Végül ráuntam még a nagy folyóra is. Végigpásztáztam a várost a bolond halandó kukkoló után, de nem találtam. Ám ez nem nyugtatott meg.

Visszamentem a fogyatkozó éjszakában Louis házához, amely sötét volt és kihalt. Csavarogtam a szűk utcácskákon, többé-kevésbé még mindig a halandó kukkolót keresve, és öröködtem. De Louis biztonságban volt titkos szentélyében, a koporsójában, amelybe jóval hajnal előtt szokott visszafeküdni.

Megint lesétáltam a pusztaságba. Dudorásztam, és arra gondoltam, mennyire hasonlít a kivilágított Dixie-kapu a tizenkilencedik század szép gőzhajóira, amelyek olyanok voltak, mintha gyertyákkal teletűzdelt, hatalmas esküvői torták siklanának a folyón. Ez most képzavar? Fűtyülök rá. Szólt a gondolataimban a gőzhajók muzsikája.

Megpróbáltam elképzelni a következő századot, hogy vajon milyen formákat hoz reánk, és miként keveri össze századok szokása szerint a rótságot meg a szépséget az erőszak új formáival.

Figyeltem a felüljáró tartóoszlopainak égne rohanó ívét, ezt a vasbetonból simára faragott szobrot. Egyszerű volt és szörnyűséges, mintha színehagyott fűszálból hajlították volna.

Végre jött a vonat, mint egy rontó és rémítő hatalom; végigcsattogott a távoli sínen a raktárak előtt, vonszolta a kopott tehervagonok unalmas fűzerét, és fülrepestő fűtő félreverte még mindig túlságosan emberi lelkem mélyén az összes vészharangot.

A dübörgés-csörömpölés elhalt, az éjszaka összekattantotta üres állkapcsát. A hidakon nem lehetett járműveket látni. Vastag pára hömpölygött a folyón, kioltotta a sápadó csillagokat.

Már megint folyt a könnyem. Louis-ra és az intelmeire gondoltam. De mit tehetnék? Én nem ismerem a belenyugvást, soha nem is fogom ismerni. Ha holnap este nem jön el az a nyomorult Raglan James, a világot tűvé teszem érte. Már nem akartam Daviddal beszélni, nem akartam hallani a figyelmeztetését, úgyse bírtam volna odahallgatni rá. Tudtam, hogy végig fogom csinálni ezt.

Nem bírtam eltérni a tekintetemet a Dixie-kaputól, nem bírtam betelni a hunyorgó fények szépségével. Templomot szerettem volna látni, ahol gyertyák vannak, olyanok, mint a Notre Dame-ban, sok kicsi remegő láng, amelyeknek kanócából fohászként száll a magasba a füstpántlika.

Egy óra múlva virrad. Az elég. Lassan elindultam az alsóvárosba.

A Szent Lajos-székesegyházat bezárták éjszakára, de nekem semmiség volt ez a zár.

Megálltam a templom elején, a sötét előtérben, onnan bámultam a Szűzanya szobra előtt égő gyertyaerdőt. A hívők adományt csúszttak a rézperselybe, mielőtt meggyújtották a gyertyájukat, ahogy ők nevezték, a virrasztó fényt.

Kora este sokszor kiültem a főtérre, hogy halljam ezeknek az embereknek a jövésmenését. Szerettem a viasz illatát, szerettem az árnyas kis templomot, amely száz év alatt se változott semmit. Lélegzet-visszafojtva előhúztam a zsebemből két gyűrött dolláros bankót, és átnyomtam őket a rézbe vágott résen.

Fogtam a hosszú viaszgyertyát, beletartottam egy lángba, és új tüzet gyújtottam. A pici láng megnyúlt, és aranyvörös lett.

Csoda, gondoltam. Mennyi láng lesz egy pici lángból; egy pici láng tűzbe boríthat egy egész világot. Ugye, hogy ezzel az egyszerű mozdulattal még én is gyarapítottam a világ világosságát?

Csoda, még sincs rá magyarázat; és nincsen se Isten, se ördög, akik egy párizsi kávéházban diskurálnak. Valamiért mégis megnyugtatónak találtam David bolond elméletét. Szaporodjatok és sokasodjatok, mondta Jahve, az Úr, a Mindenható – és sokaság lőn két ember húsból, mint ahogy nagy tűz kerekedik két pici lángból...

Váratlan zajt hallottam, félreérthetetlen koppanásokat, mintha ráérős lépések közelednének a templomban. Megdermedtem. Miért nem gondoltam rá, hogy más is lehet itt? Aztán eszembe jutott a Notre Dame, és a kislány lépteinek hangja a köpadlón. Hirtelen megrémültem. Claudia van itt, ugye? Ha most hátranéznék, talán meg is látnám; kötött kesztyű lenne rajta, talán a fölkkötőjét viselné, tincsei lobognának a szélben, és fölnezné rám azzal a hatalmas szemével. Aranyhaja és gyönyörű szeme van.

Megint egy koppanás. Gyűlöltem ezt a félelmet!

Megfordultam. Louis összetéveszthetetlen alakja merült föl az árnyékból. Csak Louis. Kissé beesett, szelíd arca lassan kirajzolódott a gyertyafényben.

Ócska, poros kabátot, kihajtott gallérú, nyúlt inget viselt, és mintha didergett volna. Lassan odajött hozzám, és megmarkolta vállamat erős kezével.

– Megint valami szörnyűség fog történni veled – mondta. Mélyzöld szeme gyönyörűen villódzott a gyertyafényben. – Majd meglátod. Én tudom.

– Én fogok győzni – feleltem kínos kis kacajjal. Vállat vontam. – Mostanra se tanultad meg? Mindig én győzök.

De azért megdöbbenett, hogy rám talált, hogy ilyen sokáig fent maradt, holott mindjárt itt a hajnal. És még mindig reszkettem az eszelős képzelődéstől, hogy Claudia idejött, úgy, mint az álmaimban. Tudni akartam, hogy miért.

Hirtelen aggódni kezdtem Louis-ért, olyan sebezhetőnek látszott halvány bőrével, hosszú, vékony

kezével. Ennek ellenére most is éreztem a belőle áradó hűvös erőt, úgy, mint mindig, annak a gondolkodónak az erejét, aki semmit sem tesz hirtelen fellobbanásból, körbejárja a kérdéseket, gondosan megválogatja a szavait, és sose játszik a felkelő nappal.

Váratlanul otthagytott, az ajtóhoz suhant, nesztelenül eltűnt. Utána mentem, az ajtót is elfelejtettem bezárni, ami megbocsáthatatlan, mert a templomok békéjét nem szabad megzavarni. Louis akkor már a tér túlsó oldalán, a Pontalba-ház előtti járdán sietett a hideg, fekete hajnalban.

Hosszú, könnyű léptekkel haladt, a maga elegánsan kecses módján. A fény már közeledett, szürkén és gyilkosan, a kirakatok üvege tompán csillogott az eresz alatt. Én talán még félóráig bírom, de Louis nem.

Rádöbbsentem, hogy nem tudom, hol rejlik a koporsója, és milyen sokat kell mennie, hogy odaérjen. Halvány fogalmam sem volt.

Mielőtt a folyóhoz legközelebb eső sarokhoz ért, megfordult, és intett. Ebben a mozdulatban több szeretet volt, mint bármiben, amit mondott,

Visszamentem, hogy bezárjam a templomot.

NYOLC

Másnap este a Jackson téren kezdtem.

Addigra lecsapott New Orleansra a rettegett északi szél, és dermesztő hideget hozott. Ilyesmi bármikor előfordulhat a téli hónapokban, bár vannak évek, amikor meg elmarad. Megálltam tetőlakásomnál, és felvettem egy vastag gyapjúszövet nagykabátot. Örültem, hogy frissen barnult bőröm fájni is tud.

Ennek ellenére a székesegyház közelében, a kávéházakból és pékségekből most se hiányoztak az időjárással dacoló turisták. Az esti csúcsgyörgalom lármásan, idegesen nyomakodott. A zárt ajtajú, szurtos vén Café du Monde zsúfolásig megtelt.

Rögtön megláttam. Micsoda szerencse!

A tér kapuit mostanában bezárják éjszakára, ami szörnyen bosszantó. Ő a rácson kívül állt a székesegyház előtt, és aggodalmasan nézegetett ide-oda.

Jó percig tanulmányozhattam, mielőtt észbe kapott volna, hogy ott vagyok. Kicsit magasabb volt nálam, saccra olyan száznolcvanöt centi, és valóságos atléta, amit korábban is megállapítottam. A korában se tévedtem: a test legfőljebb huszonöt éves lehetett. Méregdrága ruhát viselt: kitűnő szabású, szőrmével bélelt esőköpenyt, és vastag skarlátpiros kasmír sálát.

Amikor meglátott, szó szerint összerándult a leplezetlen rémülettől és a kerge örömtől. Szája arra a rémes, villogó mosolyra húzódott. Mereven nézte, amint lassan, emberre emlékeztető mozgással közeledem, és közben hasztalanul próbálta palástolni a rettegését.

– Ó, Monsieur de Lioncourt, ön olyan, mint egy angyal! – pihegte. Mily fenséges ez a barna bőr! Mily búbájosan kiemeli a szépségét! Bocsássa meg, amiért csak most említtem!

– Hát itt van, Mr. James! – mértem végig. – Hogy szól az ajánlata? Nem kedvelem magát, úgyhogy beszéljen gyorsan.

– Ne legyen ilyen goromba, Monsieur de Lioncourt! – mondta. – Rettentő hiba lenne megsérteni engem, az bizony. – Igen, a hanghordozása épp olyan, mint Davidé. Minden valószínűség szerint ugyanaz a nemzedék. Csipet indiai fűszer is van benne.

– Tökéletesen igaza van – mondta. – Sok évet töltöttem Indiában is. Meg egy kis időt Ausztráliában és Afrikában.

– Tehát ilyen könnyen olvas a gondolataimban – állapítottam meg.

– Nem, nem olyan könnyen, mint gondolja, és most már bizonyosan egyáltalán nem tudok.

– Meg fogom ölni magát – közöltem –, ha nem mondja el, hogyan sikerült követnie, és mit akar.

– Tudja, mit akarok. – Szárazon, szorongva heherészett, és elkapta rólam a szemét. – A novellákkal is azt üzentem meg. De ebben a dermesztő hidegben nem bírok beszélni. Hiszen ez rosszabb, mint Georgetown, ahol lakom! Azt reméltem, megszökhetek ettől az időjárástól. És miért kellett elvonszólnia ebben az évszakban Londonba és Párizsba? – Megint az a rikácsoló, ideges heherészés. Legfőljebb egy percig bírt nézni, aztán el kellett fordulnia, mintha vakító fény lennék. – Farkasordító hideg volt Londonban! Gyűlölöm a hideget! Hát ez a trópus? Ó, maga, az érzelmes álmaival a fehér telekről!

Ez az utolsó megjegyzés olyan hirtelen jött, hogy nem palástolhattam a meghökkenésemet. Egy néma pillanatig dühöngtem, aztán visszanyertem az önuralmam.

– Jöjjön, menjünk a kávéházba – mutattam a Régi Francia Piacra a tér túloldalán, és előresiettem. Túlságosan zavart és izgatott voltam, hogy meg merjek kockáztatni még egy szót.

A kávéház rettenetesen zajos volt, de meleg. Odamentem az ajtótól legtávolabb eső sarokban álló asztalhoz, rendeltem két híres tejes kávé. Mereven ültem a zavaróan maszatos kis asztalnál, és valami komor ígézet foglyaként figyeltem a reszkető James Raglant, ahogy aggodalmasan lecsavarja a nyakáról a piros sálát, aztán visszacsavarja, aztán lehúzza finom bőrkesztyűjét, zsebre gyűri, kiveszi, az egyiket felhúzza, a másikat az asztal szélére helyezi, aztán mégis felkapja, és visszahúzza a kezére.

Egyszerűen iszonyú volt nézni, ahogy ez a cinikusan heherésző, ugrabugra, sunyi szellem mozgatta a kísértően szép testet. Mégse bírtam levenni róla a szememet. Valami sátáni módon még gyönyörködtem is a látványban. Azt hiszem, tudta.

A makulátlan, gyönyörű arc mögött sunyító, provokáló értelem rádöbbsentett, mennyire nincsen türelmem

az igazi ifjúsághoz.

Elénk tették a kávét. Két kézre fogtam a meleg csészét, megfürdtem arcomat a gőzben. Raglan úgy figyelt ragyogó, nagy barna szemével, mintha ő lenne megigézve. Most megpróbálta huzamosabb ideig, higgadtan állni a pillantásomat, de nagyon nehezen ment neki. Elbűvölő szája, szép szempilla, hibátlan fogsor.

– Mi a fene van magával? – kérdeztem.

– Hiszen tudja. Kitalálta. Nem szeretem ezt a testet, Monsieur de Lioncourt. Egy testtolvajnak is megvannak a maga kis gondjai, tudja.

– Maga az?

– Igen, első osztályú testtolvaj. De hiszen tudta, mikor beleegyezett, hogy találkozik velem, vagy nem? Meg kell bocsátania alkalmi nehézkességemet. Életem túlnyomó részében szikár, sőt vézna ember voltam. Sose örvendhettem ilyen kicsattanó egészségnek. – Sőhajtott, a fiatal arc elszomorodott egy pillanatra. – Ám ez a fejezet már lezárult – mondta váratlan kényszeredettséggel.

– Engedje meg, hogy azonnal a tárgyra térjek, mert tisztelem annyira az ön mérhetetlen természetfölötti értelmét és hatalmas tapasztalatait...

– Ne gúnyolódjon velem, maga kis majomparádé! – sziszegtem. – Úgy szórakozzon velem, hogy lassan tépem ízekre! Megmondtam, hogy nem kedvelem magát! Utálom még a titulását is!

Ez befogta a száját, és lehiggasztotta. Talán elfogyott a pimaszkodhatnékja, vagy megfagyott a rémülettől. Azt hiszem, egyszerűen arról volt szó, hogy az ijedezést felváltotta a hideg düh.

– Nos jó – mondta halkan és nyugodtan, minden túlfűtöttség nélkül.

– Testet akarok cserélni magával. Egy hétre akarom a maga testét, és odaadom helyette ezt. Fiatal, makkegészséges. Magának látnivalóan tetszik. Ha óhajtja, megmutatom az orvosi leleteit. A testet kimerítő alapossággal megvizsgálták, mielőtt elfoglaltam. Vagy elloptam. Azt is láthatja, hogy elég erős, sőt nagyon erős...

– Hogy képes megcsinálni?

– Együtt csináljuk, Monsieur de Lioncourt – felelte nagyon udvariasan. Minden mondattal illedelmesebb és gálásabb lett a hangja. – Ilyen teremtménnyel szemben, mint ön, szó sem lehet testlopásról.

– De azért megpróbálta, igaz?

Egy darabig figyelt. Nyilvánvalóan nem tudta, mit feleljen.

– Nos, ezért csak nem hibáztathat? – kérdezte könyörögve. – Mint ahogy én sem hibáztathatom azért, hogy issza a vért. – Mosolygott, mikor kimondta a “vér” szót. – Valójában csak a figyelmét szerettem volna felkelteni, ami nem könnyű dolog. – Tökéletesen őszintének látszott. – Mellesleg egy bizonyos szinten, bármily mélyen legyen is az, mindig szükség van együttműködésre.

– Igen – mondtam –, de mi ennek a mechanizmusa, ha nem túlságosan otromba ez a szó? Hogyan működünk együtt? Tényeket mondjon. Nem hiszem, hogy meg lehet csinálni.

– Ó, menjen már, dehogynem hiszi! – felelte szelíden, mint egy türelmes tanító, szinte úgy, mint David, csak David erélye hiányzott belőle.

– Másképp hogyan szerezhettem volna meg ezt a testet? – mutatott magára. – Találkozunk egy megfelelő helyen. Aztán kiemelkedünk a testünkől, amihez ön kiválóan ért, és amit oly ékesszólóan ismertetett könyveiben, aztán elfoglaljuk egymását. Igazán semmiség, csupán rettenthetetlen bátorság és akaraterő kell hozzá. – Reszkető kézzel fölemelte csészéjét, és kortyolt a forró kávéból. – Önnek ez csak a bátorság próbája lesz.

– Mi fog odakötni az új testhez?

– Nincs benne semmi, Monsieur de Lioncourt, ami kilökhethné. Ez egészen más, mint a megszállottság. Ó, a megszállottság, az csata. Amikor ön belép ebbe a testbe, a legcsekélyebb ellenállással sem fog találkozni. Addig maradhat, amíg úgy nem dönt, hogy kilép.

– Túlságosan zavaros! – bosszankodtam. – Tudom, hogy könyvtárakat írtak össze erről a kérdésről, de akkor se...

– Hadd helyezzem kellő megvilágításba! – mondta halkan, csaknem tökéletes előzékenységgel. – Amiről beszélünk, az tudomány, de olyan tudomány, amelyet még nem sűrítettek törvényekbe a tudósok. Költőkre az okkultizmus kalandoraira vagyunk kénytelenek hagyatkozni, akik képtelenek elemezni, mi történik.

– Pontosan! Mint rámutatott, magam is megcsináltam, utaztam testen kívül, mégse tudom, mi történik. Miért nem hal meg a test, ha elhagytuk? Nem értem!

– A lélek, akárcsak az agy, nem egyetlen részből áll. Ön bizonyosan tudja, hogy szülehetnek gyermekek

agy nélkül, a testük mégis életben maradhat, ha rendelkezik úgynevezett agytörzssel.

– Ijesztő gondolat!

– Biztosíthatom, naponta megtörténik! Balesetek áldozatai, akik visszafordíthatatlan agykárosodást szenvedtek, tovább lélegeznek, sőt még ásanak is álmukban, ha az agy mélyebben fekvő része működik.

– Maga ilyen testeket száll meg?

– Ó, nem, nekem egészséges agyra van szükségem, amelynek minden sejtje működőképes, hogy összekapcsolódhasson a megszálló értelemmel. Jól figyeljen, Monsieur de Lioncourt! Az agy nem azonos az értelemmel. De ez nem megszállottság, ez sokkal magasabb szintű jelenség. Kérem, engedje meg, hogy folytassam.

– Lökje.

– Mint említettem, az agyhoz hasonlóan a léleknek is több része van. A nagyobbik rész – a személyiség vagy önazonosság vagy tudat – az, ami kiszabadul és utazik, de hátramarad egy kis reziduum. Ez élteti, hogy úgy mondjam, az üres testet, máskülönben az üresség halált okozna.

– Aha. A lélek üledéke tartja életben az agytörzset. Ezt akarja mondani?

– Igen. Amikor kiemelkedik a testéből, hátrahagyja lelkének reziduumát. Amikor belép ebbe a testbe, itt is megtalálja a reziduális lelket, ugyanazt, amit én találtam a foglaláskor. Ez a reziduum készségesen és automatikusan rákapcsolódik minden magasabb szintű lélekre, mert egyesülni akar vele. Nélküle hiányosnak érzi magát.

– És ha bekövetkezik a halál, mindkét lélek távozik?

– Pontosan. A két lélek, az alsó és a magasabb fokozat egyszerre távozik egy viharos ejakulációban, a test pedig, amely attól fogva élettelen héj csupán, oszlani kezd. – Elhallgatott, ismét azzal az őszintének látszó türelemmel nézett rám, majd folytatta: – Higgye el, az igazi halál sokkal erősebb. Amire mi vállalkozunk, az teljesen veszélytelen.

– De ha ez a kis maradvány ilyen piszkosul fogékony, én, az én hatalmammal hogyhogy nem tudok kiugratni a bőréből valami halandó lelkecskét, és beköltözni a helyére?

– Azért, Monsieur de Lioncourt, mert a nagyobb lélek megpróbálná visszakövetelni a tulajdonát. Bár nem érti a folyamatot, akkor is nekiveselkedik, újra és újra. A lélek nem szeret test nélkül lenni. És noha a reziduum befogadja a megszállót, mindig lesz benne valami, ami fölismeri egykori lélektársát, és ha csatára kerül sor, azt fogja választani. Még egy zavarodott lélek is hatalmas erőt képes kifejteni, hogyha porhüvelyét kell visszaszereznie.

Nem szóltam. Noha gyanakodtam rá, sőt, figyelmeztettem is magamat, hogy résen legyek, mégis logikusnak találtam, amit mondott.

– A megszállottság minden esetben véres küzdelem – ismételte nyomatékosan. – Csak azt nézze, mi történik a gonosz szellemek, hazajáró lelkek, ilyesmik esetében. Előbb-utóbb kiűzik őket, úgy, hogy a győztes esetleg észre sem veszi, mi történt. Mikor eljön a pap, és csinálja ezt a hókuszpókuszt a füstölővel meg a szenteltvízzel, a reziduumot szólítja, hogy dobja ki a betolakodót, és fogadja vissza a régi lelket.

– Viszont az együttműködésen alapuló cserénél mindkét lélek új testet kap.

– Pontosan! Nézze, ha azt hiszi, hogy a közreműködésem nélkül is átugorhat emberi testbe, hát csak próbálja meg, és majd meglátja, mire céloztam. Addig nem élvezheti igazán az öt halandó érzéket, amíg bent tombol a csata.

Még tapintatosabban, meghittebben folytatta:

– Monsieur de Lioncourt, nézze meg még egyszer ezt a testet! – mondta behízelve lágymódú hangon. – Az öné lehet, egyedül az öné! – Váratlanul az elhallgatásai is ugyanolyan funkciót nyertek, mint a szavai. – Egy éve, hogy először látta Velencében. Azóta folyamatosan egy betolakodónak nyújt szállást. Most önnek lesz házigazdája.

– Honnan szedte?

– Már mondta, hogy loptam – válaszolta. – Előző gazdája meghalt.

– Konkrétabban.

– Ó, csakugyan muszáj? Úgy nem szeretem vádolni magamat!

– Mr. James, én nem vagyok halandó rendőr. Vámpír vagyok. Olyan szavakat használjon, amelyeket megértek. Halkan, enyhe gúnnyal nevetett.

– A testet gondosan kiválasztottam – felelte. – Korábbi gazdájának elment az esze. Ó, nem volt semmiféle szervi baja, egyáltalán semmi. Ahogy mondtam, igen alaposan kivizsgálták. Mint egy nagy, csendes kísérleti állatot. Nem mozgott. Nem beszélt. Értelme reménytelenül összeomlott, bár az egészséges agysejtek vígan

ropogtak és pattogtak tovább téve a dolgukat. Szakaszosan hajtottam végre a cserét. A testéből kiugratni egyszerű volt. Becsalogatni az én öreg testembe, és ott hagyni ahhoz kellett az ügyesség!

– Hol van most a maga öreg teste?

– Monsieur de Lioncourt, az egyszerűen kizárt, hogy a régi lélek valaha is bekopogtasson. Ezt szavatolhatom.

– Mutasson egy képet az öreg testéről.

– Minek?

– Mert ebből dolgokat fogok megtudni magáról, talán többet, mint amennyit elmond. Követelem. Enélkül nem megyek bele.

– Nem? – Változatlan udvariassággal mosolygott. – No és ha most felállok, és távozom?

– Amint megpróbálja, megölöm pazar új testét, amit a kávéházban senki se fog észrevenni. Azt fogják hinni, hogy berúgott, azért omlott a karjaimba. Gyakran csinálók ilyet.

Elhallgatott, de láttam, hogy veszettül jár az agya. Egyszer csak rádöbbsentem, mennyire élvezi ezt, valósággal lubickolt benne egész idő alatt. Nagy színész volt, aki feltétlen önfeledtséggel játszotta pályájának legnehezebb szerepét.

Megdöbbsentően csábító mosolyt ragyogtatott rám, aztán óvatosan lehúzta a jobb kesztyűjét, kivett a zsebéből egy apró fotót, és a kezembe tette. Régi fénykép volt, egy dús, hullámos, fehér hajú, ösztövért embert ábrázolt. Olyan ötvennek néztem. Valami fehér egyenruhafélét viselt, apró fekete csokornyakkendővel.

Tulajdonképpen igen vonzó megjelenésű ember volt, külsőre jóval gyengébb, mint David, de ugyanaz a brit elegancia áradt belőle, és a mosolya nem volt kellemetlen. Mintha egy hajó korlátjára támaszkodott volna. Igen, egy hajón volt.

– Tudta, hogy kérni fogom, igaz?

– Előbb-utóbb – válaszolta.

– Mikor készült?

– Az nem fontos. Mi a manóért akarja tudni? – Látszott rajta egy kis bosszúság, de tüstént elfojtotta. – Tíz éve – mondta halkabban. – Megfelel?

– Akkor most maga... mennyi is? Hatvanöt?

– Ennyivel beérem! – válaszolta rendkívül széles és bizalmas mosollyal.

– Honnan tanulta ezt? Miért nem tudják mások is a trükköt?

Némileg hidegen mért végig; már azt hittem, rögtön lepereg róla a fegyelmezett máz. De aztán visszahátrált a finom modorba.

– Sokan megtették – válaszolta fesztelenül. – A maga David Talbot barátja mesélhetett volna róla. De nem akart. Hazudik, mint az az összes varázsló a Talamascánál. Az egy szerzetesrend. Azt képzelik, parancsolhatnak az embereknek. Parancsolásra használják a tudásukat.

– Maga honnan tud róluk?

– A rendhez tartoztam – mondta mosolyogva. Szeme dévajul felcsillant. – Csak kirúgtak. Azzal vádoltak, hogy nyereszkeskedésre használom a hatalmam. Mit akar még tudni, Monsieur de Lioncourt? Ön mire használja a hatalmát, ha nem nyereszkesedésre?

Tehát Louis-nak volt igaza. Nem szóltam. Próbáltam letapogatni, de hiába. Viszont tömény hullámban csapott meg testi mivolta, a belőle áradó hőség, vére tüzes kútjának kipárolgása. Zamatos, ez a megfelelő jelző a testére, mindegy, mit tartunk a lelkéről. Nem szerettem ezt az érzést, mert ettől kedvem támadt megölni.

– A Talamascánál szereztem tudomást önről – folytatta ugyanazon a bizalmaskodó hangon. – Természetesen ismertem kisdéd kitalálásait. Minden ilyesmit elolvastam. Ezért üzentem önnek azokkal a novellákkal. De a Talamasca archívumában jöttem rá, hogy a maga regényei egyáltalán nem koholmányok.

Némán tájékoztam. Louis ugyancsak ráhibázott!

– Na jó – mondtam. – Értem a megosztott agyat és a megosztott lelket, de mi van, ha a csere után nem akarja visszaadni a testemet, én pedig nem vagyok elég erős, hogy visszaköveteljem? Akkor mi tartja vissza attól, hogy lelépjen a testemmel?

Egy időre mozdulatlanra dermedt, aztán azt felelte, lassan, kimérten:

– Egy igen tetemes összeg.

– Aha!

– Tízmillió dollár egy bankszámlán, amit akkor vehetek fel, miután visszafoglaltam ezt a testet. – Ismét a

zsebébe nyúlt, és elővett egy apró, műanyag kártyát. Új arcának parányi képe volt rajta, egy ujjlenyomat, a Raglan James név, és egy washingtoni cím.

– Ön bizonyára képes megszervezni ezt. Egy vagyon, amelyre csak az az ember tarthat igényt, akinek ilyen az arca és az ujjlenyomata. Ugye, nem hiszi, hogy eldobnék ekkora vagyont? Különben sem kell az idők végezetéig a teste. Még magának sem kell az idők végezetéig, ugyebár. Ah hoz túlságos szóbőséggel ecsetelgette kinszenvedéseit, szorongását, hosszas és lármás alászállását a poklokra, satöbbi. Nem. Nekem csak egy kis időre kell a teste. Sok test van a világban, amelyek engem várnak, sokféle kaland kínálkozik.

Az apró kártyát néztem.

– Tízmillió – mondtam. – Elég tisztességes ár.

– Magának ez semmi. Nemzetközi bankokban milliárdokat halmozott fel különböző festői álneveken. Az ön félelmetes hatalmával a világ összes gazdagsága megszerezhető. Csupán a másodosztályú filmek selejtes vámpírai takaróznak hálóval egy örökkévalóságon át.

Finnyásan meglapogatta a száját egy vászonzsebkendővel, majd ivott egy korty kávé.

– Roppant módon felkeltette figyelmemet az ön leírása Armand vámpírról *A kárhozottak királynőjében*. Hogy miként használta hatalmát a vagyonszerzésre, majd építette föl nagylelegzetű vállalkozását, Éjszigitet, milyen szép név. Komolyan elállt tőle a szavam! – Mosolyogva, mézes nyájassággal folytatta: – Nem volt túlságosan nehéz ellenőrizni és igazolni az ön kijelentéseit, noha mint tudjuk, rejtélyes sorstársa réges-rég elhagyta Éjszigitet, és amennyire megállapíthattam, eltűnt a számítógépes nyilvántartásokból is.

Nem válaszoltam.

– Különben is, a tízmillió alkalmi ár azért, amit én kínálok. Kitől kapott ilyen ajánlatot? Senki sincs – legalábbis momentán –, aki erre képes vagy hajlandó.

– No és tegyük fel, ha én nem akarok visszacserélni egy hét után? – kérdeztem. – És ha örökre ember akarok maradni?

– Nekem úgy is jó – felelte nagyvonalúan. – Akkor szabadulok meg az ön testétől, amikor akarok. Sokan vannak, akik két kézzel kapnának rajta. – Tiszteletteljes csodálattal mosolygott rám.

– Mit fog kezdeni a testemmel?

– Élvezem! Élvezem erejét, hatalmát! Megkaptam mindent, amit az emberi test adhat: ifjúságot, szépséget, egészséget! Tudja, hogy egyszer voltam még női testben is? Mellesleg eltanácsolom az ilyesmitől. De most azt akarom tudni, hogy mit adhat ön! – Szeme összeszűkült, félrehajtotta a fejét. – Ha lennének testtel bíró angyalok, akkor talán azoknak egyikét környékezném meg.

– A Talamasca nem tud angyalok létezéséről?

Némi tétovázás után fojtottan kuncogott.

– Az angyalok tiszta szellemek, Monsieur de Lioncourt. Itt a test a lényeg, nemde? Megszállottja vagyok az anyagi örömeknek! A vámpírok pedig igazi anyagelvű szörnyetegek, nemde? A vértől virulnak. – A szeme ismét felcsillant a “vér” szónál.

– Mire játszik? – kérdeztem. – De őszintén! Mi a passziója? Nem lehet a pénz. Minek a pénz? Mit akar venni rajta? Olyan élményeket, amikben eddig nem volt része?

– Igen, így is megfogalmazhatnám. Élményeket, amelyekben nem volt részem. Jobb szó híján mondjuk azt, hogy kéjenc vagyok, de ha tudni akarja az igazságot – és ugyan miért kellene hazudnunk egymásnak –, tolvaj vagyok minden értelemben. Kizárólag akkor élvezek valamit, ha megalkuszom rá, csellel csalom ki valakitől, vagy ellopom. Én így csinálok valamit a semmiből, ettől leszek olyan, mint az Isten!

Elhallgatott, mintha annyira megrázta volna, amit most mondott, hogy ki kellene szuszognia magát utána. A szeme ragyogott. Lenézett a félig kiürült kávéscsészére, és hosszan, talányosan mosolygott.

– Érti, ugye? – kérdezte. – Ezeket a ruhákat loptam. Georgetowni házamban minden lopott: minden egyes bútor, minden festmény, minden kis műtárgy. Maga a ház is lopott, vagy mondjuk úgy, alaptalan remények és téves benyomások füstködében írátták át rám. Szélhámosnágnak hívják, ha jól tudom. Mindegy. – Olyan őszinte büszkeséggel mosolygott, hogy meghökkenem. – Minden pénzemet loptam. Loptam az autót, amellyel Georgetownban járok, továbbá a repülőjegyeket, amelyekkel önt kergettem a világ körül.

Nem válaszoltam. Arra gondoltam, milyen furcsa ember ez. Érdekelt, mégis undorodtam tőle, minden előzékenysége és látszólagos őszintesége ellenére. Színjáték volt, de csaknem tökéletes színjáték. És az a varázslatos arc, amely minden elárult titokkal mozgékonyabbnak, kifejezőbbnek, élénkebbnek tűnt! Felráztam magamat. Még sok mindent meg kellett tudnom.

– Hogyan sikerült követnie? Honnan tudta, hol vagyok?

– Hogy egészen őszinte legyek, erre két módszerem van. Az első nyilvánvaló. Rövid időszakokra képes

vagyok elhagyni a testemet, és ezekben az időszakokban hatalmas sugarú körökben kereshetem önt. De nem szeretem ezt a test nélküli utazást. Önt pedig természetesen nem könnyű megtalálni. Hosszú időszakokra álcázza magát, aztán hányaveti vigyázatlansággal felragyog, és a mozgásának a mintája kiszámíthatatlan. Sűrűn előfordult, hogy mire testben is odaautaztam, ahol meg kellett volna lennie, onnan már nyoma sem volt. A másik módszer csaknem ugyanennyire boszorkányos: a számítógép. Ön sok álnevet használ. Négyet sikerült kinyomoznom. Gyakran nem vagyok elég gyors, hogy utolérjem számítógépén át, viszont követhetem a nyomát. És mikor legközelebb visszatér, már tudom, hol csapjak le.

Nem feleltem, csak ámultam az élvezeten, amellyel ezt elmondta. – Tetszik, hogy milyen városokat szeret – folytatta. – Tetszik, hogy milyen szállodákat választ. Rómában a Hassler, Párizsban a Ritz, New Yorkban a Stanhope. És persze Miami-ban a Park Central, milyen kedves kis hotel. Jaj, ne gyanakodjék már annyira. Számítógéppel követni valakit, az igazán semmi. Nem több, mint kenőpénzt adni hivatalnokoknak, hogy mutassák meg a számlakivonatát, vagy kicsikarni banktisztviselőktől olyan adatokat, amelyeket tilos lenne elárulniuk. Furfanggal általában tökéletesen jól el lehet intézni, nem kell természetfölötti gyilkosnak lenni hozzá, ó, dehogy!

– Maga számítógépén keresztül lop?

– Ha megtehetem. – Kissé megrándult a szája. – Minden módon lopok. Nem ismerek olyat, hogy méltóságomon aluli. Ám tízmillió dollárt semmilyen módon nem lophatok. Ha megtehetném, nem itt lennék. Nem vagyok annyira fortélyos. Kétszer lebuktam. Börtönben is voltam. Ott fejlesztettem tőkélyre a testen kívüli utazást, nem lévén más eszközeim. – Fáradtan, maró keserűséggel mosolygott.

– Miért mondja el nekem ezt?

– Mert David Talbot barátja úgyis elmondaná. És mert úgy vélem, hogy tisztán kell látnunk egymást. Belefáradtam a kockázatba. Ez a nagy esély, a maga teste – és a tízmillió dollár, mikor visszaadom!

– Miféle ember maga? – kérdeztem. – Ez olyan kicsinyesen, olyan silányul hangzik.

– Magának tízmillió dollár silányság?

– Igen. Újított magának egy másik testet az öreg helyett, úgyhogy most megint fiatal. A következő lépés, amennyiben beleegyezem, az én testem és hatalmam. De magának csak a pénz a fontos. Semmi más nem érdekli.

– Mindkettő – vágta rá epésen és dacosan. – Ugyanis nagyon hasonlítanak. – Ismét fegyelmet parancsolt magára. – Ön ezt nem érti, mert egyidejűleg tett szert a gazdagságra és a hatalomra. A halhatatlanságra, és egy arannyal-ékkövekkel tömött kincses ládára. Nem így szólt a mese? Halhatatlan Krózusként sétált ki Magnus tornyából. Vagy ez hazugság? Ön mindenesetre valóságos, ez nyilvánvaló. Azokról a dolgokról, amiket összeírált, nem nyilatkozhatom. De meg kell értenie, amit mondok, hiszen ön is tolvaj.

Lobot vetett bennem a düh. Most még undorítóbb volt, mint abban az ideges ficánkolásában, amellyel leült az asztalomhoz.

– Nem vagyok tolvaj – mondtam halkán.

– Dehogynem! – válaszolta meghökkentő együttérzéssel. – Mindig meglopja az áldozatait. Ne tagadja!

– Nem, én sose lopok, csak... csak ha muszáj.

– Ahogy óhajtja. Szerintem maga tolvaj. – Előrehajolt. A szeme ismét villogott, miközben a szavai változatlanul megnyugtató kimértséggel csörgedeztek; – Ellopja a vért, amit iszik. Ezt nem vitathatja.

– Tulajdonképpen mi történt maga és a Talamasca között?

– Már megmondtam – felelte. – A Talamasca kirúgott. Azzal vádoltak, hogy egyéni haszonszerzésre használom a képességeimet. Csalással vádoltak, és persze lopással. Nagyon ostobán és rövidlátón viselkedtek a maga talamaszcsászárai. Abszolúte alábecsültek, pedig méltányolniuk kellett volna. Tanulmányozniuk kellett volna. Könyörögniük kellett volna, hogy tanítsam meg őket arra, amit tudok. Ehelyett lapátra tettek! Hat hónapos végkielégítéssel! Könyörömmel! És megtagadták utolsó kérésemet... hogy első osztályon utazhassak Amerikába a *Queen Elizabeth 2* fedélzetén! Pedig milyen egyszerűen teljesíthették volna kívánságomat! Ennyivel tartoztak nekem azok után, amiket felfedtem előttük! Ezt kellett volna tenniük! – Sóhajtott, előbb rám sandított, aztán a kávéjára. – Az ilyen apróságok a fontosak. Nagyon, de nagyon fontosak.

Nem feleltem. Ismét a képet néztem, a hajó fedélzetén álló alakot. Nem tudom, észrevette-e. Tekintete ide-oda csúszkált a ricsajosan talmi kávéház falain, mennyezetén, a turistákon, de semmit sem látott.

– Próbáltam alkut kötni velük – mondta halk, fegyelmezett hangon. – Ha viszont akarnak látni bizonyos tárgyakat, vagy választ szeretnének néhány kérdésre. Így, tudja. De hallani sem akartak róla! Nekik semmit sem jelent a pénz, akárcsak magának! Még ahhoz is túl szívtelenek voltak, hogy egyáltalán fontolóra

vegyék! Adtak egy turista osztályra szóló repülőjegyet, és hathavi fizetést! Hathavit! Ó, de belefáradtam ebbe, hogy ma hopp, holnap kopp!

– Miből képzelte, hogy túljárhat az eszükön?

– Túl is jártam! – mondta felvillanó szemmel és mosolyogva. – Elég hanyagul leltároznak. Fogalmuk sincs róla, hány apró drágaságukat sikerült megkaparintanom! Sohasem fognak rájönni! Persze maga volt az igazi zsákmány; a titok, hogy létezik! Ó, micsoda lelet volt az az ereklyével zsúfolt kis pincerekesz! Hangsúlyozom, semmit sem vettem el az ön holmijából – a tulajdon New Orleans-i gardróbszekrényéből származó, foszlott szalonkabátjai, a cirkalmas aláírását őriző pergamenek közül, sőt még egy medál is volt, és benne egy festett kép arról a balvégzetű kisgyermekről...

– Vigyázzon a nyelvére! – sziszegtem.

Azonnal elhallgatott.

– Bocsásson meg. Igazán nem akartam megbántani.

– Miféle medál? – kérdeztem. Hallhatta, hogy meglódult a szívverésem? Megpróbáltam nyugalmat kényszeríteni magamra, hogy ne hevüljön ki az arcom.

– Láncra fűzött aranymedál – felelte roppant alázatosan –, és abban egy ovális miniatűr. Ó, nem loptam el! Esküszöm magának! Otthagytam! Kérdezze meg Talbot barátját. Még mindig a pincében van.

Vártam. Megparancsoltam a szívemnek, hogy csituljon, száműztem az agyamból minden képet arról a medálról.

– Tehát az a lényeg – mondtam aztán –, hogy a Talamasca rajtakapta, és kitette a szűrét.

– Nem szükséges tovább sértegetnie – felelte meghunyászkodva. Megköthetjük mi ezt a kisded üzletet bármilyen ízetlenkedés nélkül. Őszintén fájjalom, hogy szóba hoztam azt a medált, nem kellett...

– Gondolkozni akarok a javaslatán – mondtam.

– Azzal hibát követhet el.

– Miért?

– Vállalja a kockázatot! Cselekedjék gyorsan! Cselekedjék máris! És ne feledje, kérem, hogy ha bánt engem, örökre eljuttassa ezt a lehetőséget. Csakis én nyitom ennek az élménynek az ajtaját; használjon föl, különben sose tudja meg, milyen érzés embernek lenni ismét. – Közelebb húzódtam hozzá, olyan közel, hogy éreztem a lélegzetét az arcomon. – Sose fogja megtudni, milyen érzés sétálni a verőfényben, jóízűen enni igazi étkeket, szeretkezni nővel vagy férfival.

– Most menjen innen. Hordja el magát ebből a városból, és sose jöjjön vissza. Én megyek el magához erre a georgetowni címre, majd ha felkészültem. És nem egy hétre cserélünk. Legalábbis nem az első alkalommal. Hanem...

– Javasolhatok két napot?

Nem válaszoltam.

– Mi lenne, ha egy nappal kezdenénk? – kérdezte. – Aztán, ha kedvét leli benne, akkor megszervezhetjük hosszabb időre.

– Egy nap – mondtam. Nagyon furcsának hallottam a hangomat. Huszonnégy óra... első alkalomra.

– Egy nap és két éjszaka – felelte halkan. – Hadd javasoljam a következő szerdát, napnyugta után annyival, amennyi önnek megfelel. A második cserét pénteken hajnalban hajtjuk végre, szürkület előtt.

Nem válaszoltam.

– A mai este és a holnapi az öné, hogy felkészülhessen! – győzködött mézédeseen. – A csere után a rendelkezésére áll az egész szerdai éjszaka, és a teljes csütörtök. Természetesen a csütörtök éjszaka is az öné egészen... mondjuk, a pénteki napfelkeltét megelőző második óráig? Ez elég bőséges ráhagyás.

Mohón meredt rám, aztán ismét felülkerekedett benne a szorongás:

– Ó, és hozza magával az egyik útlevelet! Nem érdekel, melyiket, de útlevelet akarok, továbbá hitelkártyát, és még zsebpénzt is a tízmillión fölül, megértette?

Nem szóltam.

– Tudja, hogy sikerülni fog!

Nem feleltem.

– Higgye el, minden igaz, amit magának mondtam! Kérdezze meg Talbotot! Nem születtem ilyen délcegnek. És ez a test ettől a perctől fogva az ön rendelkezésére áll!

Hallgattam.

– Jöjjön el hozzám szerdán! Nagyon fog majd örülni, hogy megtette!

– Pillanatnyi szünet után még sziruposabban folytatta: – Nézze, én... én úgy érzem, hogy ismerem magát

– mondta suttogássá tompított hangon.

– Tudom, mit akar! Rettenetes dolog akarni valamit, és nem kapni meg! Ó, de aztán a tudat, hogy kényszerűságra van!

Lassan föltekintettem. A szép arc nyugodtan és teljesen kifejezéstelenül nézett vissza rám. Ha megérinteném a rugalmas bőrt, biztos olyan tapintása lenne, mint az atlasznak. Aztán ismét megszólalt az a félig suttogássá tompult, kísértő hang, és pergette a szomorkás szavakat:

– Ez olyasmi, amire csak ön és én vagyunk képesek! Bizonyos értelemben csoda, amit csak mi ketten értünk!

Hirtelen szörnyűségesnek rémlett a nyugodt szépségű arc, sőt a kellemesen csengő, ékesszóló hang is, amely olyan hatékonyan juttatta kifejezésre a sajnálatot, sőt talán az együttérzést, esetleg magát a szeretetet!

Szívesen torkon ragadtam volna, és addig rázom, amíg lehámlik róla a higgadság és a mímelt mély érzések, de álmomban se tennék ilyet. Megbabonázott a szeme és a hangja. Engedtem, hogy megbabonázzanak, úgy, ahogy korábban eltértem az érzéki gerjedelmek ostromát. Eszembe jutott, hogy talán azért tűröm mindezt, mert ez a lény olyan sebezhetőnek és kótyagosnak tűnik, én pedig biztos vagyok az erőmben. Hazugság! Meg akartam tenni ezt a dolgot! Meg akartam csinálni a cserét!

Csupán hosszú percek után tépte el tőlem a tekintetét. Pillantása elkalandozott a kávéházban. Időnyerésre dolgozik? Mi történhet ebben a fortélyos, álnok és rejtőzködő lélekben? Egy ember, aki testeket tud lopni! Aki be tud költözni az idegen húsba!

Lassan kivett a zsebéből egy tollat, eltépte az egyik papírszalvétát, ráírta egy bank nevét és címét, majd odaadta nekem. Szótlatlanul elvettem, zsebre vágtam.

– Mielőtt cserélünk, átadom önnek az útlevelemet – mondta, egy pillanatra se véve le rólam a tekintetét. – Természetesen azt, amelyben a megfelelő kép van. Otthagynom házamnak kényelmében. Feltételezem, lesz magánál pénz. A maga zsebében mindig van. Nagyon lakályosnak fogja találni a házat. Tetszeni fog magának Georgetown. – Szavai olyanok voltak, mintha puha ujjak futkosnának a kezem fején: idegesítők, valamilyen ködös módon mégis izgatók. – Igen civilizált hely, régi hely. Persze, most havazik, ezt nyilván tudja, és nagyon hideg van. Ha csakugyan nem akarja hidegben csinálni...

– Nem bánom a havat – mormoltam.

– Ó, persze, természetesen! Nos, hagyok majd önnek néhány téli ruhát – mondta bocsánatkérően.

– A részletek nem számítanak – mondtam. Micsoda bolond ez, hogy ilyen fontosságot tulajdonít nekik!

A szívem összevissza kalimpált.

– Ó, hát nem is tudom – mondta. – Majd ha ember lesz, esetleg úgy találhatja, hogy nagyon sok dolog számít.

Talán neked, gondoltam. Nekem az számít, hogy ebben a testben lehessek, és élhessek! Gondolataim között Auvergne-ra hullott a hó azon az utolsó télen. Láttam a hegyoldalakat fűdető napfényt... Láttam a papocskát a falusi templomból, amint csarnokunkban dideregve panaszkodik, hogy éjszakánként farkasok portyáznak a faluban. Hát persze, hogy megölöm a farkasokat! Ez az én kötelességem.

Nem érdekelt, hogy a testtolvaj olvas-e a gondolataimban, vagy sem.

– Ó, hát nem akar finom ételt kóstolni? Nem akar jó bort inni? És mit szólna egy nőhöz, vagy egy férfihöz? Persze hogy szüksége lesz pénzre és kényelemre!

Nem feleltem. Láttam a napot a havon. Tekintetem lassan felcsúszott Raglan arcára. Érdekes, milyen méltóságteljes volt most, hogy ezt az újfajta meggyőzést alkalmazta, mennyire emlékeztetett Davidre!

Már folytatta volna áradozását a fényűzésekről, de csendre intettem.

– Jól van – mondtam. – Hát úgy gondolom, meglátogatom magát szerdán. Legyen egy órával sötétedés után? Valamire figyelmeztetem. Ezt a tízmillió dollárt kizárólag pénteken, napfelkelte után veheti fel. Saját személyében kell jelentkeznie érte. – Könnyedén megérintettem a vállát. – Ebben a személyben.

– Természetesen! Már alig várom.

– Szüksége lesz egy jelszóra is, hogy lebonyolíthassa a tranzakciót. A jelszót pedig csak tőlem tudhatja meg, miután egyezségünknek megfelelően visszaszolgáltatta a testemet.

– Nem, semmi jelszó! Szerda délután, zárásig át kell utalni a teljes összeget. Nekem annyi a dolgom, hogy pénteken megjelenek a bankban a képviselőnél, engedem, hogy ujjlenyomatot vegyen rólam, ha ön ragaszkodik hozzá, aztán ő kifizeti nekem a pénzt.

Hallgattam, tépelődtem.

– Végül is, szép barátom – mondta –, mi van akkor, ha önnek nem lesz kedvére az emberség, és úgy érzi, nem azt kapta, amire alkudott?

– Azt fogom kapni, amire alkudtam – mormoltam, inkább magamnak, mint neki.

– Nem – mondta türelmesen, de rendíthetetlenül. – Semmi jelszó. Ránéztem. Mosolygott, amitől majdnem ártatlannak, és egészen fiatalnak tűnt. Úristen, csak kellett, hogy jelentsen neki valamit ez az erő! Hogy nem részegült meg tőle, legalább egy ideig? Kezdetben biztosan azt hitte, hogy elért mindent, amit akart.

– Távolról sem! – bökte ki olyan hirtelen, mintha akarata ellenére szöknének ki a száján a szavak. Akaratlanul elnevettem magam.

– Hadd áruljak el önnek egy kis titkot az ifjúságról! – mondta váratlan ridegséggel. – Bernard Shaw szerint teljesen fölösleges az időt a fiatalokra vesztegetni. Emlékszik arra a túlértékelt kis szellemességre?

– Igen.

– Nos, ez nem igaz. A fiatalok tudják, milyen nehéz és kínos lehet az ifjúság. Az a legszörnyűbb, hogy nem ők pocskolják el, hanem a többi ember. A fiatalnak nincs tekintélye, senki sem tiszteli.

– Maga bolond – mondtam. – Kétlem, hogy jól használná, amit összelopkod. Hogyhogy nem hozza lázba az ifjúság tüze? Hogyhogy nem dicsőül meg, mikor a saját szépségét látja tükröződni minden szempárban?

A fejét rázta.

– Azt csak élvezze ön – mondta. – Ez a test olyan fiatal, amilyen maga. Lázba fogja hozni a tüze, ahogyan ön fogalmazott. Meg fog dicsőülni az imádó pillantásoktól. – Elhallgatott. Felhajtotta az utolsó korty kávéját, és az üres csészét bámulta.

– Ne legyen jelszó – kérte udvariasan.

– Helyes.

– Akkor jó! – felelte csodálatosan ragyogó, meleg mosollyal. – Emlékezzék, én egy hetet kínáltam ezért az összegért. Ön döntött az egy nap mellett. Lehet, hogy miután belekóstolt, hosszabb időt akar.

– Lehet – válaszoltam.

Zavart a látványa, zavart, ahogy a nagy, meleg kéz eltűnik a kesztyűben.

– Egy újabb csere újabb csinos summába kerül majd! – mondta vidáman, immár fülig érő szájjal, a sálját igazgatva.

– Igen, természetesen.

– Önnek valóban semmit sem jelent a pénz, ugye? – kérdezte tűnődve.

– Az égvilágon semmit. – Elég baj, gondoltam, hogy neked olyan sokat jelent.

– Nos, én akkor most távoznék is, hogy ne zavarjam a készülődésben. Tehát viszontlátásra szerdán.

– Ne próbáljon lelépni! – mondtam fojtottan. Kissé előrehajoltam, és megérintettem az arcát.

Látnivalóan megrémítette a mozdulat; megmerevedett, mint az erdei állat, amely váratlanul veszélyt érez ott, ahol az előbb még semmi sem fenyegette.

Ujjaim lassan lecsúsztak a simára borotvált bőrön a kemény állkapocsra, és onnan az izmos, rugalmas nyakra, ahol sötét árnyék maradt a borotvapenge után. Tiszta, fiatal szaga volt még a verejtékének is, amely kiütött a homlokán. A szája meglepően kedves mosolyra húzódott.

– Nyilván élvezte, hogy egy kis ideig fiatal lehetett – mondtam fojtottan. Úgy mosolygott, mint aki tudja, milyen sugárzó és csábító a mosolya.

– Az ifjak álmait álmodom – mondta. – Ők pedig mindig azt álmodják, hogy öregebbek, gazdagabbak, bölcsőbbek, erősebbek, nem gondolja?

Kurtán fölnevettem.

– Ott leszek szerda este – mondta mézes nyelvű őszinteséggel. – Bizonyosra veheti. Jöjjön! Meg fog történni, ezt megígérhetem. – Felém hajolt. – Ebbe a testbe kerül! – súgta, és ismét felvillantott egy elbűvölő behízsgó mosolyt. – Majd meglátja!

– Azonnal menjen el New Orleansból!

– Ó, igen, haladéktalanul! – Engedelmesen felállt, úgy, hogy távolabb kerüljön tőlem, de aztán megpróbálta elrejtteni hirtelen félelmét. – Már meg is van a jegyem – mondta. – Nem szeretem a maga kis mocskos antillai posványát. – Szerénykedve, már-már kedvesen kacarászott, aztán úgy folytatta, mintha egy bölcs tanár korholná a diákját: – Majd még beszélünk, ha Georgetownba jön. Addig se próbáljon kémkedni utánam, mert tudni fogom, ha ezt csinálja. Kiválóan veszem az ilyesmit. Még a Talamascát is megdöbbenettette a hatalmam. Meg kellett volna tartaniuk! Tanulmányozniuk kellett volna! – Elcsuklott a hangja.

– Kémkedni fogok – feleltem ugyanolyan csendes, udvarias hangon – és nem érdekel, hogy érzékeli-e vagy sem.

Fojtottan nevetett, bólintott, majd az ajtóhoz loholt, megint olyan csámpásan, idéetlenül, az izgalom forró lázában. Siralom volt nézni ezt a testet, amely, ha más lélek lakna benne, úgy mozoghatna, mint egy párduc!

A járdán értem utol. Alaposan ráijesztettem, sőt úgy megrémítettem, hogy majd elment a testrabló eszecskéje.

– Mit akar tenni a testemmel? – kérdeztem. – Azonkívül, hogy reggelente úgy menekül a naptól, mint egy éjjeli rovar, vagy egy óriási házatlan csiga?

– Hát mit képzelt? – Ismét az elragadó angol úriembert játszotta tökéletes élethűséggel. – Vért akarok inni! – Szeme hatalmasra nyílt. Közelebb, hajolt. – Ölni akarok, amikor iszom! Ez a lényeg, nem? Ön nemcsak a vérüket lopja el, hanem az életüket is. Még senkitől se loptam ilyen értéket! – Cinkoskodva mosolygott. – Testet loptam, de vért és életet nem.

Elengedtem, olyan hirtelen hátrálva tőle, ahogy ő tőlem az előbb. A szívem dübörgött, és kirázott a hideg ettől az ártatlannak tetsző, rendületlenül mosolygó, szép arcától.

– Ön a tökéletes tolvaj – mondta. – Lopott minden lélegzete! Ó, igen, meg kell kapnom a testét, át kell élnem ezt! Az is győzelem volt, hogy betörhettem a Talamasca vámpíraktáiba, de hogy a testét birtokolhassam, és vért lophassak, amíg benne vagyok! Ó, ez felülmúlja legnagyobb teljesítményeimet is! Ön a tolvajok netovábbja!

– Takarodjon! – súgtam.

– Ó, menjen már, ne finnyáskodjék – mondta. – Másokban bezzeg utálja. Tartsa szerencséjének, Lestat de Lioncourt, hogy megtalálta, amit Diogenész keresett: egy becsületes embert! – Újabb széles mosoly, majd pedig pukkadózó, fojtott hahota, mintha nem bírná magában tartani tovább. – Akkor viszontlátásra szerdán. Korán jöjjön! Olyan sokat akarok az éjszakából, amennyit csak kaphatok!

Megfordult és elinalt, eszeveszetten hadonászva egy taxinak, majd belerohant a forgalomba, hogy ő ülhessen be az autóba, amely nyilvánvalóan valaki másnak állt meg. Ebből lett egy kis szóváltás, de Raglan James rögtön be is rántotta az ajtót a másik orra előtt, és a taxis gázt adott. Láttam, hogy a testtolvaj int és kacsint a piszkos üveg mögül. Aztán taxistul eltűnt.

Annyira össze voltam zavarodva, hogy émelgyegtem. Álltam, mozdulni se bírtam. Noha hideg volt, az éjszaka zsongott a turisták, a térnél lassító autók hangjaitól. Megpróbáltam olyannak látni, amilyen a napsütésben lehet; megpróbáltam elképzelni a magasban azt a döbbenetesen kék eget. Lassan felhajtottam a kabátom gallérját.

Órákig járkáltam. Folyton azt a gyönyörű, pallérozott hangot hallottam. *Ön nemcsak a vérüket lopja el, hanem az életüket is. Még senkitől se loptam ilyen értéket! Testet, azt loptam, de vért és életet nem.*

Nem bírtam odaállni Louis elé. Gondolni se bírtam rá, hogy Daviddal beszéljek. Ha pedig Marius megtudja, akkor végem, mielőtt belevághatnék. Ki tudja, mit tenne velem pusztán azért, mert ilyen forgatok a fejemben! Pedig Marius az ő óriási tapasztalatával bizonyosan tudná, hogy ez igaz-e vagy lázálom! Ó, istenek, ő talán sose akart ilyen tenni magával?

Végül visszamentem a lakásomba, felkapcsoltam a villanyokat, elterültem a puha bársonydíványon, és a sötétre színezett üvegfal mögül lestem a várost.

Ne feledje, kérem, hogy ha bánt engem, örökre eljuttassa ezt a lehetőséget... Használjon föl, különben sose tudja meg, milyen érzés embernek lenni ismét... Sose fogja megtudni, milyen érzés sétálni a verőfényben, jóízűen enni igaz ételeket, szeretkezni nővel vagy férfival.

A hatalomra gondoltam, amely kiemel az anyagi testből. Nem szerettem ezt a hatalmat, spontán sose történt meg velem ez az úgynevezett asztrális kivetítés, a léleknek ez az utazása. Fél kezemen összeszámolhattam volna, hogy hányszor használtam.

Akkor se próbáltam elhagyni anyagi formámat, amikor szenvedtem a Góbi-sivatagban. Eszembe se jutott a lehetőség.

Iszonyúnak találtam a gondolatot, hogy lekapcsolódjak a testemről, és a föld közelében kelljen sodródnom, hasztalanul keresve a mennyország vagy a pokol ajtaját. Hogy pedig egy ilyen utazáson a test nélküli lélek nem léphet be saját akaratából a halál kapuján, azt már akkor is megértettem, amikor először kísérleteztem ezzel a kis mutatvánnyal. De hogy átmenjek egy halandó testbe, és ott lehorgonyozzak, úgy járkáljak, érezzek, lássak, mint egy élő ember! Annyira lázba jöttem tőle, hogy az már fájt.

A csere után a rendelkezésére áll az egész szerdai éjszaka, és a teljes csütörtök. A teljes csütörtök, a teljes csütörtök...

Valamikor hajnal előtt felhívtam New Yorkban az ügynökömet, akinek nem volt tudomása párizsi ügynököm létezéséről. Engem csak két néven ismert, amelyeket hónapok óta nem használtam. Nagyon

valószínűtlen, hogy Raglan James ismerné ezeket a személyazonosságokat. Ez tűnt a legegyszerűbb útnak.

– Van egy kis munkám az ön számára, igen bonyolult munka, méghozzá haladéktalanul el kellene végezni.

– Igen, uram, parancsoljon, uram.

– Nos tehát, itt egy bank neve és címe Kolumbia kerületben. Akkor írja...!

Olyan kőkemény megkötések voltak, amilyeneket csak kiagyalhattam, de Mr. James véleményével ellentétben én nem voltam tolvaj. Tudván pedig, hogy ő viszont az, újra és újra, már-már rögeszmésen végigragtam a szerződés minden pontját, nehogy ő legyen főlényben.

De miért áltatom magamat azzal, hogy nem csinálom végig a kísérletet? Hiszen pontosan ez volt a szándékom!

Mindeközben lakásomban folyton csörgött a telefon; David kétségbeesetten próbált utolérni. Ültem a sötétségben, töprengtem, nem voltam hajlandó felvenni, majd mikor már bosszantott a csörömpölés, kihúztam a kábelt a falból.

Nagyon aljas dologra készültem. Semmi kétség, hogy ez a főreg a legfajtalannabb és legkegyetlenebb bűnökre fogja használni a testemet. Én pedig hagyjam, csak azért, mert ember akarok lenni? Ezt semmivel se igazolhatom senki előtt, akit ismerek.

Ha csak eszembe jutott, hogy a többiek – akármelyikük – megtudják az igazságot, végigfutott rajtam a hideg, és azonnal kivertem a fejből a gondolatot. Adja az Isten, hogy lefoglalják őket a saját halaszthatatlan dolgaik ebben az ellenséges nagyvilágban!

Mennyivel jobb lüktető izgalommal gondolni az ajánlatra! Mr. Jamesnek természetesen igaza van a pénzről illetőleg. Tízmillió nekem semmi. Vagyonom több száz év alatt akkorára gyarapodott, hogy már magam se tudtam, mekkora.

Habár tudtam, mennyire más szemmel nézi a világot a halandó, még mindig nem egészen értettem, miért olyan fontos Jamesnek a pénz. Hiszen ebben az üzletben hatalmas mágia, felmérhetetlen varázserő, megsemmisítő tudás, és ha már nem hősi, legalább démoni tettek fognak kezét, de a kis piszkot semmi más nem érdekli, csak a pénz. A kis piszok minden sértő vagdalkozása ellenére sem lát túl a pénzen. Bár talán épp így a jó.

Gondoljanak bele, milyen veszélyes lehetne igazi nagyravágyással! De ez hiányzik belőle.

Nekem pedig kell az az emberi test, és ez a lényeg. A többi, finoman szólva, okoskodás. Óra telt óra után, és én ugyancsak belefeküdtem az okoskodásba.

Például csakugyan olyan aljasság, ha átengedem hatalmas testemet? A kis csúszómászó még azt az emberi testet sem képes használni. Félóráig megjátszotta a tökéletes úriembert a kávéház asztalánál, aztán mikor felállt, a sete-suta otrombaságával rögtön megtorpedózta a benyomást. Sose tudja használni testi erőmet, és akármekkora okkult erővel dicsekszik, nem parancsolhat telekinetikus képességeimnek sem. A telepátiával még valahogy elboldogul, bár gyanúm szerint fogalma sem lesz róla, hogy kell igézni vagy delejezni. Azt is kétlem, hogy nagyon sebesen tudna majd mozogni. Ügyetlen lesz, lomha és lagymatag. Repülni aligha fog tudni, viszont lehetséges, hogy belekeveredik valami pocsék slamasztikába.

Igen, nagyon is jól van így, hogy James ilyen vacak, pitiáner intrikus! Messze jobb, mint egy megvadult isten! No és mit fogok tenni én?

Nem érdekelt a georgetowni ház és az autó. Igazat mondtam Jamesnek: én élni akarok! Persze szükségem lesz némi pénzre, hogy ételt és italt vegyek. De a napvilág nem kerül semmibe. Ehhez az élményhez nem szükséges kényelem, pláne fényűzés. Nekem a halandóság testi-lelki élménye kell. Én egész más vagyok, mint a nyavalyás testtolvaj!

De maradt még egy kételyem. És ha tízmillió nem elég, hogy ez az ember visszahozza a testemet? Talán meg kellene kettőznöm az összeget. Ilyen ócska alaknak húszmillió maga az üdvösség. Eddig mindig kifizetődött, ha megkettőztem a szolgáltatások árát, mert tántoríthatatlan híveket szereztem vele.

Ismét telefonáltam New Yorkba. Kettőzzék meg az összeget. Ügynököm persze azt hitte, hogy megőrültem. Új jelszavainkat használtuk, hogy igazoljuk a transzfer érvényességét, aztán letettem a kagylót.

Most pedig vagy beszélek Daviddal, vagy megyek Georgetownba. Ígéretet tettem Davidnek. Mozdulatlanul ültem, vártam, hogy csörögjön a telefon, és mikor megcsörrent, felvettem.

– Hála Istennek, hogy ott vagy!

– Miért? – kérdeztem.

– Azonnal felismertem Raglan James nevét, és tökéletesen igazad van! Az nem az ő teste! Raglan James hatvanhét éves. Indiában született, Londonban nőtt fel, ötször volt börtönben. Szélhámos tolvaj, akit Európa

összes rendőrsége ismer, ugyanakkor hatalmas erejű médium, és fekete mágus, az egyik legravaszabb, aki valaha élt.

– Ő is ezt mondta. Beravaszkodta magát a rendbe.

– Igen, be. Egyike volt a legsúlyosabb hibáinknak. Lestat, ez az ember képes elcsábítani a Boldogságos Szüzet, és ellopja az Atyaisten zsebóráját. Alig néhány hónap alatt mégis megbukott, és ezt magának köszönheti. Épp ez a lényege annak, amit mondani akarok neked, úgyhogy légy szíves, figyelj! Az ilyen boszorkánymester vagy varázsló mindig bajt hoz magára. A képességeivel akármeddig becsaphatott volna minket, ő azonban arra használta a tehetségét, hogy megkopassza a rendtársait, és lopkodjon a pincéből.

– Ezt ő is mesélte. De mi van ezzel a testcserével? Lehetséges?

– Írd le az embert, akit láttál.

Megtettem, hangsúlyozva a magasságot, az atlétatermetet, a sűrű, fénylő haját, a feltűnően sima, selymes bőrt, a kivételes szépséget.

– Aha! Épp előttem van a képe.

– Magyarázd meg.

– Rövid időt töltött az elmebeteg bűnözők egyik londoni intézetében, Az anyja angol-hindu félvér, lehet, hogy ez a magyarázat arra a különlegesen szép bőrre, amit említettél, és amit én is látok a képen. Az apja egy londoni taxis, aki börtönben halt meg. Maga a hapsi egy londoni garázsban dolgozott, a rendkívül drága autók voltak a szakterülete. Mellesleg droggal is kereskedett, hogy neki is teljen ilyen autóra. Egy éjszaka lemészárolta az egész családját – a feleségét, a két gyereket, a sógorát, az anyját –, aztán jelentkezett a rendőrségen. Egy csomó alkoholt találtak a vérében, és valami egészen ijesztő keverékét ugyanazoknak a hallucinogéneknek, amiket a szomszédság gyerekeinek árult.

– Az érzékszervek rövidzárlata, agykárosodás nélkül.

– Pontosan. Az egész gyilkos idegrohamot, amennyire a hatóság megállapíthatta, a drogok okozták. Ettől kezdve az illető meg se mukkant, semmiféle ingerre sem reagált intézeti tartózkodása alatt, majd három hét múlva rejtélyes körülmények között megszökött, csak egy agyonvert ápolót hagyva maga mögött a szobájában. Kitaláld, ki volt ez az agyonvert ápoló?

– James.

– Úgy bizony. Az ujjlenyomatok alapján történt azonosítást igazolta az Interpol és a Scotland Yard. James a gyilkosságok előtt egy hónappal állt be dolgozni álnéven az intézetbe, nyilvánvalóan egy épp ilyen testre várva!

– Aztán pedig vígan meggyilkolta a saját testét. Halvérű kis szemétláda!

– Hát, nagyon beteg test volt az – egészen pontosan ráktól haldokló test. A boncolás megállapította, hogy már hat hónapja se volt hátra. Amennyit mi tudunk, Lestat, James akár elő is segíthette azokat a bűncselekményeket, amelyek kiszolgáltatták neki a fiatalember testét! Ha nem ezt a testet lopja el, akkor egy másikra csap le, amelyik ugyanolyan állapotban van. És miután agyonvágta régi testét, az magával vitte a sírba James egész priuszát.

– Nekem miért árulta el az igazi nevét? Miért mondta el, hogy a Talamascához tartozott?

– Azért, Lestat, hogy igazolhassam a meséjét. Ő kiszámítja minden tettét. Te fel sem foghatod, milyen körmönfont! Tudatni akarja veled, hogy képes arra, amit állít. És hogy a fiatal test korábbi gazdája nem avatkozhat közbe.

– De David, itt akkor is vannak részek, amiket nem értek. A másik ember lelke. Az meghalt az öreg testben? Miért nem... szabadult ki?

– Az a szegény ördög, Lestat, valószínűleg nem is tudta, hogy ilyesmi lehetséges. Kétségtelenül James manipulálta a cserét. Idehallgass, egész dossziéra való tanúskodásom van rendtagoktól, akik leírják, hogy ez az alak miként ugrasztotta ki őket a testükből, amelyeket rövid időszakokra elfoglalt!

Ők is beszámolnak arról, amit te éreztél: a vibrálásról, az összehúzódról. Ők azonban a Talamasca rendjének művelt tagjai. Annak az autószerelőnek nem volt ilyen képzettsége.

Érzékfölötti élményei a drogokra és az Isten tudja, miféle ideológiai zagyaléokra korlátozódtak. Különböző is, súlyosan sokkos állapotban volt.

– No és ha csak egy agyafürt simli az egész? – kérdeztem. – Írd le azt a Jamest, akit te ismertél.

– Vékony, majdnem csont-bőr, feltűnően villogó szem, sűrű fehér haj. Nem egy rosszképű ember. A hangja gyönyörű volt, ha jól emlékszem.

– Ő a mi emberünk.

– Lestat, a levél, amit Párizsból faxoltattál át, kizár minden kétséget. James betűi. James aláírása. Lestat,

felfogod egyáltalán, hogy a rend révén nyomozott ki téged? Engem ez nyugtalanít a legjobban, hogy felfedezte az aktáinkat.

– Ő is ezt mondta.

– Azért lépett be a rendbe, hogy hozzáférjen ezekhez a titkokhoz. Feltörte a számítógépes rendszert. Ki tudja, mi mindennek bukkanhatott a nyomára! Mégse tudta megállni, hogy el ne lopja az egyik rendtársa ezüst karóráját, és elemeljen a páncélteremből egy gyémántos nyakláncot. Arcátlanul játszadozott a többiekkel. Betört a szobájukba. A jövőben nem érintkezhetsz ezzel az alakkal! Szó sem lehet róla!

– David, most úgy beszélsz, mint a rendfőnök!

– Mert a testek kicseréléséről beszélünk, Lestat! Arról, hogy a testedet, annak minden adottságával, odadobod ennek az emberek!

– Tudom.

– Ezt nem teheted. Hadd javasoljak valami megbotránkoztatót. Ha annyira szeretsz ölni, mint nekem mondtad, miért nem gyilkolod meg az első adandó alkalommal ezt a visszatartó egyént?

– David, belőled a sértett büszkeség beszél. És igenis meg vagyok botránkozva!

– Ne szórakozz velem, arra most nincs idő! Felfogod egyáltalán, hogy ez a hétpróbás fráter a te forrófejűségedre alapozza kisded játékait? Ugyanolyan tudatosan szemelt ki erre a cserére, mint a szegény londoni szerelőt. Tanulmányozta lobbanékonyágod, kíváncsiságod, rettenthetetlenséged bizonyítékait, és joggal feltételezi, hogy lepereg rólad a figyelmeztetésem.

– Érdekes.

– Hangosabban beszélj, mert nem hallak!

– Mi tudsz még mondani nekem?

– Mire vagy még kíváncsi?

– Meg akarom érteni ezt.

– Miért?

– David, látom, mire akarsz kilyukadni a szegény meghibbant szerelővel; no de miért nem ugrott ki a lelke az elrákosodott testből, amikor James kupán vágta?

– Már ki is mondtad a választ. Az ütés a fejet érte. A lélek már összegabalyodott az új agytörzsszel, és nem szabadulhatott, mert hiányzott belőle a tisztánlátás és az akarat. Ha jóvátehetetlenül károsodnak az agyszövetek, mielőtt a lélek szabadulhatna, abba még egy Jameshez hasonlóan ravasz varázsló is belepusztul, és a test halálával a lélek is mindenestül távozik a földi világból. Ha netán úgy döntesz, hogy elintézed ezt a nyomorult szörnyeteget, okvetlenül meglepetésszerűen csináld, és gondod legyen rá, hogy törd össze a fejét, mint a nyers tojást!

– David, még sose hallottalak ilyen indulatosnak! – mondtam nevetve.

– Azért, mert ismerlek, és úgy gondolom, hogy komolyan végre akarod hajtani ezt a cserét, márpedig nem szabad!

– Csak még néhány kérdésemre válaszolj. Szeretném alaposan megfontolni ezt.

– Nem!

– A halálközeli élmények, David. Tudod, azok a szegények, akik szívrohamot kapnak, átmennek az alagúton, meglátják a fényt, aztán visszajönnek. Mi történik velük?

– Szabad a gazda.

– Nem hiszek neked! – Amennyire tudtam, összefoglaltam James előadását a maradvány lélekről és az agytörzsről. – Ezeknél a halálközeli élményeknél is hátramarad egy darab lélek?

– Meglehet. Vagy pedig ezek a betegek szembenéznek a halállal – tulajdonképpen átlépik a küszöböt –, de a lelket, épen és egyben, visszaküldik. Mit tudom én.

– De ugye egyedül abba nem lehet belehalni, hogy kilépünk a testünkből? Ha a Góbi-sivatagban elhagyom a testemet, és fölszállok, nem találtam volna a kaput, ugye? Mert nem lett volna ott. Az csak az egész léleknek nyílik.

– Igen. Én úgy tudom, hogy igen. – Rövid hallgatás után így folytatta: – Miért kérdezel ilyet? Még mindig a halálról álmodsz? Ezt nem hiszem. Te olyan mohón vágysz élni.

– David, kétszáz éve vagyok halott. Mi van a kísértetekkel? A földhöz kötött szellemekkel?

– Nem találták a kaput, noha megnyílt nekik. Vagy nem voltak hajlandók belépni. Nézd, ezt még megbeszélhetjük egy másik éjszakán, amikor csavargunk Rio síkátoraiban, vagy akárhol, ahol neked tetszik. Most fontosabb, hogy ha nem vagy hajlandó elintézni ezt a varázslót, akkor esküdj meg, hogy nem trafikálsz tovább vele!

– Miért félsz tőle ennyire?

– Lestat, meg kell értened, milyen kártékony és gonosz tud lenni ez az alak! Nem adhatod oda neki a testedet! Te pedig éppen ezt tervezed! Nézd, ha egy halandó testet akarnál megszállni, azt is körömszakadtig ellenezném, mert ördögi és természetellenes! De hogy a testedet add oda ennek az eszelősnek! Az istenekre kérlek, gyere át Londonba! Hadd beszéljelek le róla! Nem tartozol nekem ennyivel?

– Ugye, David, te nyomoztál utána, mielőtt tagja lett a rendnek? Miféle ember?... Hogy lett belőle varázsló?

– Nem hinnéd el, micsoda rafinált koholmányokkal és hamisított okmányokkal vezetett félre minket. Imádja az ilyen humbugot. Azonkívül zseniálisan ért a számítógéphez. Az igazi nyomozásra azután került sor, hogy távozott.

– Na és? Hogy kezdődött?

– Gazdag kereskedőcsalád, amely elszegényedett a háború előtt. Az anyja híres médium, aki teljesen törvényesen és becsületesen, ráadásul nevetségesen olcsón dolgozott. Egész London ismerte. Én is hallottam hírét, jóval előbb, hogy érdeklődni kezdtem a téma iránt. A Talamasca többször megállapította róla, hogy igazi tehetség, de ő sohasem engedte, hogy tanulmányozzák. Beteges asszony volt, a fia imádta.

– Ez a fiú Raglan – szúrtam közbe.

– Igen. Az asszony rákban halt meg, iszonyú kínok között. A lánya varrónő lett, ma is egy londoni mátkaboltnak dolgozik, tüneményesen. Őszintén gyászolja bajkeverő bátyját, de meg is könnyebbült, mikor elment. Reggel beszéltem vele. Azt mondja, hogy a bátyját egészen összetörte az anyjuk halála.

– Érthető – mondtam.

– Az apjuk majdnem egész életében a Cunard alkalmazottja volt, az utolsó éveiben a *Queen Elizabeth 2* első osztályán dolgozott hajópincérként, és erre nagyon büszke volt. Mélyen megalázta az a nem is olyan régi keletű botrány, amikor az apai összeköttetéseknek köszönhetően Jamest is alkalmazták, ő pedig tüstént meg is szabadította az egyik utast négyszáz font készpénztől. Az apja, akit a halála előtt a Cunard még visszavett az állományba, kitagadta a fiát, és soha többé nem állt szóba vele.

– Ahá, a hajón készült fénykép! – jegyeztem meg.

– Mi?

– Mikor pedig kizártatok, ugyanezen a hajón akart visszautazni Amerikába... természetesen első osztályon!

– Neked ezt mondta? Lehetséges. Ennyire nem merültem el a részletekben.

– Nem érdekes, folytasd. Hogy cseppent bele az okkultizmusba?

– Jó iskolát végzett, évekig tanult Oxfordban, bár időnként úgy volt kénytelen tengődni, mint egy koldus. Amatőr szinten már az anyja életében megpróbálkozott a spiritizmussal, de csak az ötvenes években, Párizsban lett igazi praxisa, ahol hamarosan rengeteg rajongója akadt, aztán elkezdett áprilist járni az ügyfeleivel, de a létező legotrombább és legalpáríbb módokon, végül becsukták.

Többé-kevésbé ugyanez történt később Oslóban. Különböző alkalmi és időnként egészen alantas munkák után alapított egy spiritiszta egyházfélét, elcsalta egy özvegyasszony megtakarított pénzét, mire kiutasították. Utána Bécsben pincérkedett egy első osztályú szállodában, de alig pár hét után a felsőbb körök okkult tanácsadója lett. Innen is villámgyorsan kellett távoznia. Épp hogy megúsza a letartóztatást, Milánóban a régi arisztokrácia egyik képviselőjét szabadította meg számos milliójától, mielőtt lebukott. Éjnek évadján kellett menekülnie. A következő állomása Berlin volt, ahol letartóztatták, de kidumálta magát a börtönből, aztán visszatért Londonba, és itt újra lecsukták.

– Mára hopp, holnap kopp – idéztem Jamest.

– Mindig. A leghitványabb robotból rakétázik fel a legpazarabb luxusba, bődületes összegeket költ ruhára, autókra, egzotikus repülőutakra, aztán az egészét megtorpedózza a legpitiánerebb bűnökkel, sviháksággal, szédelgéssel. Képtelen kitörni a körből. Mindig visszacsúszik.

– Úgy tűnik.

– Lestat, van valami kimondott butaság ebben az alakban. Nyolc nyelven beszél, be tud törni akármelyik számítógépes hálózatba, képes megszállni másokat annyi időre, hogy kiürítesse a fali széfjeiket – már-már erotomániásan imádja a fali széfeket –, mégse tudja megállni, hogy ne üzzön hülye svindliket, aminek letartóztatás lesz a vége. Azokat a tárgyakat, amiket a mi páncélszobáinkból lopott, úgyszólván lehetetlenség volt eladni. Végül a feketepiacon sózta el őket bagóért. Bizonyos értelemben butább mint a sötét éjszaka.

– A lopások jelképesek, David! – kuncogtam. – Ez egy rögeszmés megszállott. Neki ez játék. Ezért nem becsüli azt, amit lopott. Neki a folyamat a legfontosabb.

– De Lestat, ez hihetetlenül romboló játék!

– Megértettem, David. Köszönöm a tájékoztatást. Nemsokára megkereslek.

– Várj még egy percet, nem teheted le, nem engedem, te nem tudod...!

– Dehogynem tudom, David.

– Lestat, létezik egy mondás az okkult világában: hasonló a hasonlónak örül. Tudod, mit jelent ez?

– Mit értek én az okkultizmushoz, David? A te szakterületed, nem az enyém.

– Ez most nem gúnyolódásra való idő!

– Elnézést. Mit jelent?

– Ha egy varázsló kicsinyes és önző módon használja a hatalmát, a mágia visszaüt.

– Ez babona!

– Ez egy elv, olyan ősi, mint a mágia.

– Ő nem mágus, David, csak ember, akinek mérhető és meghatározható okkult képességei vannak. Meg tud szállni másokat, és egy általunk ismert esetben tényleges cserét hajtott végre.

– Az ugyanaz! Használd ezeket a képességeket arra, hogy másoknak ártasz, és magadnak fogsz ártani vele!

– Én, David, az élő bizonyíték vagyok arra, hogy ez az elképzelés alaptalan. Legközelebb a karma lényegét fogod magyarázni, én pedig szép csendesen elalszom.

– James a tökéletes megtestesülése a gonosz varázslónak! Egyszer már legyőzte a halált egy embertársa rovására. Meg kell fékezni!

– David, miért nem engem próbáltál megfékezni, amikor alkalmad nyílt rá? Kiszolgáltattam magamat Talbot Manorban. Csak találhattál volna rá valamilyen módot.

– Ne lökj el magadtól a vádaskodásaiddal!

– Szeretlek, David. Hamarosan megkereslek. – Épp le akartam tenni, mikor eszembe jutott valami. – David, még valamit szeretnék kérdezni.

– Igen? Mit? – Mennyire megkönnyebbült, hogy nem bontottam a vonalat!

– Nálatok vannak különböző ereklyék a pincében. Régi használati tárgyak.

– Igen – felelte feszengve. Úgy látszik, ez kínosan érintette.

– Van egy medál, és benne Claudia arcképe. Láttál te ilyet?

– Azt hiszem, igen – válaszolta. – Miután először jártál nálam, ellenőriztem ezeknek a tárgyaknak a leltárát. Úgy emlékszem, volt egy medál. Illetve csaknem biztosra veszem. Hamarabb kellett volna szólnom róla?

– Nem. Nem érdekes. Olyan láncra fűzött medál volt, amelyet a nők viselnek?

– Igen. Akarod, hogy utánanézzek? Ha megtalálom, természetesen átadom neked.

– Ne, most ne keresd. Talán majd valamikor máskor. Isten veled, David. Hamarosan jövök hozzád.

Letettem, és kihúztam a falból a dugót. Tehát volt medál, női medál. De kinek készült? És miért nem álmódta vele? Claudia nem viselte volna a tulajdon képét egy medálban. Én pedig bizonyosan emlékeznék rá, ha ezt tette volna. Ahogy megpróbáltam elképzelni vagy emlékezni, rettegéssel vegyes furcsa fájdalom töltött el. Úgy rémlett, mintha nagyon közel járnék egy sötét helyhez, a halál helyéhez. És nevetést hallottam, ami gyakran megtörténik az emlékeimben. Csak ezúttal nem Claudia nevetése volt, hanem az enyém, az örök ifjúság és a korlátlan lehetőségek nevetése. Más szavakkal az ifjú vámpírra emlékeztem, aki valamikor réges-régen, a tizennyolcadik században voltam, mielőtt elbánt velem az idő.

Egyáltalán minek bajlódom azzal az átkozott medállal? Talán az engem üldöző James agyából halásztam ki a képét. Neki csak egy eszköz volt, hogy kelepcébe csaljon. Jómagam sose találkoztam ilyen medállal. James okosabban tette volna, ha olyan csecsebecsét választ, ami az enyém volt valaha.

Nem, ez túlságosan leegyszerűsített magyarázatnak tűnt. A kép túlságosan éles volt, és már az előtt álmódta vele, hogy James betolakodott a kalandjaimba. Hirtelen méregbe gurultam. Nincs jobb dolgom? Menj előlem, Claudia! Fogd a medáloedat, *ma chérie*, és menj!

Sokáig ültem mozdulatlanul az árnyékban, és hallgattam a közlekedés moráját. A kandalló párkányán ketyegett az óra.

Megpróbáltam fontolóra venni David érveit. Megpróbáltam – de közben is az járt a fejemben, hogy James meg tudja tenni, valóban meg tudja! Ó, a fénykép ősz embere kicserélte magát a szerelővel a londoni zárt intézetben. Meg lehet csinálni!

Időnként fölmerült előttem a medál. Láttam Claudia művészien megfestett, miniatűr olajképét, de ettől se éreztem semmit, se bánatot, se haragot, se gyátsz.

Most csak Jamesszel tudtam foglalkozni. James meg tudja tenni! James nem hazudott! Tudok élni abban a testben! És ha reggel fölkel Georgetownban a nap, azokkal a szemekkel láthatom!

KILENC

Éjfél után egy órával érkeztem Georgetownba, ahol egész este sűrűn havazott. A hó gyönyörű, tiszta torlaszokat épített az ajtók elé, fehér csipkét varrt a kacsaringós fekete vaskorlátokra, fehérrel prémezte a széles ablakpárkányokat.

Nagyon kedves volt a patyolatfehér város a többnyire fából épített, kecses házaival, amelyeknek letisztult vonalai a rendet és egyensúlyt kedvelő tizenharmadik századot idézték, bár sok házat a tizenkilencedik század első évtizedeiben emeltek. Sokáig barangoltam a kihalt M. utca üzletei között, majd a közeli egyetem campusán, végül a domboldal barátságosan kivilágított utcáiban.

Raglan Jamesnek feltűnően mutatós, vörös téglaháza volt, a homlokzat közepén csinos ajtó, súlyos rézkopogtatóval, két nyájasan hunyorgó gázlámpával. Az ablakokra régimódi, tömör fatáblákat szereltek, az ajtó fölött legyező alakú, szép felülvilágítót alakítottak ki.

Bár az ablakpárkányokat belepte a hó, a tiszta üvegen beláthattam a világos, takaros és rendkívül elegáns szobákba, amelyeket spártaian egyszerű, és nyilvánvalóan méregdrága, modern fehér bőrbútorokkal rendeztek be. A falakon számos festmény – Picasso, De Kooning, Jasper Johns, Andy Warhol –, a milliókat érő vásznak között borsos áron bekereteztetett, jókora fényképek modern hajókról. A földszinti hallban több óceánjáró-modellje üvegtárlókban. A padlókat fényesre lakkozták. Mindenfelé mértani mintájú, apró keleti szőnyegek sötétlettek, az üvegasztalokat és az intarziás tífá szekrényeket csaknem kizárólag kínai műtárgyakkal díszítették.

Aprólékos, divatos, drága és rendkívül egyéni – ez volt a ház jellege. Olyan hatással volt rám, mint minden lakás, ahol halandók élnek: mintha tökéletes színházi díszleteket látnék. Nem tudtam elképzelni, hogy akár egy-két órára megmaradhassak egy ilyen lakásban.

Ezeket a kis szobákat olyan fényesre glancolták, mintha senki se lakna bennük. A konyhában rengeteg villogó rézedény, fekete üvegajtajú háztartási gép, olyan szekrényekkel, amelyekről hiányzott a kilincs, és élénkpiros cseréptányérok.

A kései óra ellenére Jamesnek semmi nyoma. Bementem a házba.

A második emeleten volt a hálószoba, benne alacsony, modern ágy, nem több mint egy deszkakeret matraccal, rajta mértani mintás, tarka, tűzött takaró és rengeteg fehér párna – ugyanolyan aszketikus és elegáns, mint a többi helyiség. A gardrób szekrény, a kínai tükörasztal, és az ágy melletti faragott kis láda pukkadásig teletömve drága ruhákkal.

A többi szoba üres volt, de kifogástalan állapotú. Számítógépeket se láttam. Nyilván másutt tartja őket.

Az egyik szoba láthatólag nem használt kandallójában jókora összeget rejtettem el, hogy később a rendelkezésemre álljon.

Egy elhagyatott fürdőszobában is dugtam el némi pénzt, a falitükör mögé. Egyszerű óvintézkedések voltak. Komolyan nem tudtam elképzelni, milyen lesz a halandóság. Mit tudom én, egészen tehetetlennek is érezhetem magamat.

Ennek végeztével fölmentem a tetőre. A domb lábánál megláttam Jamest, aki, karjában csomagokkal, akkor fordult ki az M. utcából. Vélhetőleg lopott holmi volt, mert hajnal előtt nem vásárolhatott be a boltban. Amikor kapaszkodni kezdett, elveszítettem szem elől.

De megjelent egy másik különös látogató is, olyan nesztelenül, hogy halandó nem is hallhatta volna. Termetes kutya volt, amely mintha a semmiből toppant volna ide, hogy a sikátorból bemenjen a hátsó kertbe. Ahogy közeledett, rögtön megéreztem a szagát, de csak akkor láttam meg, mikor hátramentem a tetőn. Már vártam, hogy hallassa a hangját, hiszen ő is fölveszi a szagomat, ösztönösen tudni fogja, hogy nem vagyok halandó, és csaholva-morogva riadót fűj.

Több száz év alatt elégszer – ha nem is mindig – megugattak a kutyák. Időnként révületbe tudom ejteni őket, és ilyenkor parancsolhatok nekik. Mégis tartottam az ösztönös elutasítástól, és mindig megfájdult tőle a szívem.

Ez a kutya nem ugatott, egyáltalán semmivel nem mutatta, hogy tudomása van a jelenlétemről. Mereven nézte a ház hátsó ajtaját és a fény vajsárga négyzeteit, amelyeket az ajtó üvegbetétje vetített a hóra.

Így tehát zavartalan csendben tanulmányozhattam, és el kellett ismernem, hogy egyike a legszebb kutyáknak, amelyeket valaha láttam.

Gyönyörű, vastag, szürke-arany bundája volt, amelybe gerinctájon hosszabb fekete szőrök elegyedtek. Alakja a farkaséra emlékeztetett, de túl nagyra nőtt, hogy farkas lehessen, és semmi sem volt benne a farkasok sunyító ravaszságából. Nem, ő méltóságteljes volt, ahogy ült mozdulatlanul, és bámulta az ajtót.

Mikor alaposabban megnéztem, láttam, hogy jellegzetes fekete pofájával, éber arckifejezésével leginkább egy óriási német juhászra hasonlít.

Közelebb húzódtam atető széléhez, ő végre felnézett rám sötét mandulaszemével, amely ragyogott a lenyűgöző, vad értelemről.

Még mindig nem ugatott, és nem morgott. Szinte emberi megértés látszott rajta. De miért hallgat? Semmit se tettem, hogy elbűvöljem, megigézzem vagy összezavarjam. Mégse éreztem az ösztönös viszolygást.

Leugrottam eléje a hóba, de ő csak nézett azzal a talányos, kifejező szemével. Olyan nagy volt, olyan higgadt és magabiztos, hogy nevetnem kellett a gyönyörűségtől. Nem bírtam megállni, hogy meg ne érintsem a szőrt a két füle között.

Kedves mozdulattal félrehajtotta a fejét, úgy figyelt tovább, majd még nagyobb meglepetésemre fölemelte hatalmas mancsát, és megsimította a kabátomat. Olyan nagy, nehéz csontjai voltak, hogy a régi sinkoránjaimat juttatta eszembe. Ugyanazzal a lomha, ráérős eleganciával mozgott. Magamhoz öleltem, élveztem súlyos erejét, ő pedig a hátsó lábára állt, a vállamra tette a mancsát, és megnyalta hosszú rózsaszín nyelvvel az arcomat.

Majd megeredt a könnyem az örömtől, sőt még kacarásztam is. Magamhoz szorítottam, simogattam, arcához dörgöltem az arcomat, gyönyörködtem tiszta, egészséges szagában, még meg is csókolgattam fekete orrát, aztán a szemébe néztem.

Tehát ezt látta Piroska, mikor ránézett a nagymama főkötőjét és hálóingét viselő farkasra, ezt a lelkes és komoly, sötét arcot!

– Miért nem ismersz fel? – kérdeztem, ő pedig fenségesen visszaereszkedett ülő helyzetbe, és már-már alázatosan nézett rám, Belém hasított, hogy ez egy előjel.

Nem, az előjel az nem jó szó. Ezt az ajándékot senki sem küldte, ez csak figyelmeztetett, mit és miért akarok tenni, és mennyire nem érdekel a vele járó kockázat.

Ismét havazni kezdett, a kis kertben egyre magasabbra nőtt a hó, és a bőröm egyre jobban fáj a hidegtől. A fák feketén és kopaszon álltak a néma viharban. Virágot vagy fűvet persze nem lehetett látni, de a néhány megsötétedett cementszobor és a sűrű sövény – most persze csak behavazott csupasz virgácsok – szögletes mintájú díszkertre utaltak.

Három perce lehettünk ott, mire rátalált a kezem a lánc nyakörvről csüngő, ezüstérmére. Fölemeltem, a fénybe tartottam.

Mojo. Ezt a szót ismerem! A vuduhoz, a talizmánokhoz, a bájoláshoz van köze. A mojo a jó talizmán, a szerencsehozó. Találó, sőt, kiváló név egy kutyához! Mikor Mojónak szólítottam, felélénkült, és ismét végigsimított a mancsával.

– Mojo vagy, ugye? – ismételtem. – Ez gyönyörű! – Megcsókoltam fekete orrát. Valami más is volt a korongon: ennek a háznak a címe.

A kutya hirtelen megmerevedett, majd lassan, kecsesen fölemelkedett ültéből. James közeledett, hallottam, ahogy csikorog a hóban. Hallottam, ahogy zörög a belső ajtóban a kulcsa. Megéreztem, ahogy rádöbben a közelségemre.

A kutya mély, fenyegető hangon morgott, és közelebb oldalgott a hátsó ajtóhoz. Bent recsegett a deszka James nehéz lépései alatt.

A kutya dühösen vakkantott. James kinyitotta az ajtót, rám szögezte eszelős pillantását, mosolygott, majd egy nehéz tárgyat vágott az állathoz, ami elől Mojo könnyedén kitért.

– De örülök, hogy látom! Habár korábban jött – mondta.

Nem válaszoltam. A kutya fenyegetően morgott, James kénytelen volt rá figyelni, és ez igencsak bosszantotta.

– Szabaduljon meg tőle! – mondta leplezetlen dühvel. – Ölje meg!

– Hozzám beszél? – kérdeztem hidegen. Rátettem a kezemet az állat fejére, simogattam, suttogva csitítottam. Mojo közelebb húzódott, hozzám dörgölte izmos oldalát, aztán mellém ült.

James idegesen, vacogva figyelt minket. Felhajtotta a gallérját, és keresztbe fonta karjait. A hó fehér porként tapadt barna szemöldökére és hajára.

– A házhoz tartozik, ugye? – kérdeztem fagyosan. – Ahhoz a házhoz, amit maga ellopott.

Leplezetlen gyűlölettel meredt rám, aztán felvillantott egy olyan undorítóan gonosz mosolyt. Komolyan szerettem volna, ha visszaesik az angol úr szerepébe. Olyankor jelentősen megkönnyítette a dolgomat. Förtelen, hogy ezzel az alakkal kell üzletelnem. Saul is ilyen ocsmánynak találta vajon az endori boszorkányt? De a test, ó, a test, hogy az milyen isteni!

Olyan szép volt, hogy még az sem torzíthatta el, amikor a bitorlója a dühtől merev pillantással bámulta Mojót.

– Úgy látom, a kutyát is lopta – jegyeztem meg.

– Egyszer úgyis megszabadulok tőle – sziszegte, acsargó megvetéssel mérve végig az állatot. – No és ön hogy áll? Nem várok ám a végtelenségig, hogy elhatározza magát! Nem adott egyértelmű választ. Most választ követelek!

– Holnap délelőtt menjen el a bankjába – mondtam. – Sötétedés után eljövök. De van még egy feltételem.

– Mi az? – szűrte a foga között.

– Etesse meg az állatot. Adjon neki húst.

Olyan sebesen távoztam, hogy James nem láthatta. Visszatekintve azt láttam, hogy Mojo fölnéz rám a havas sötétségben, és megmosolyogtatott a gondolat, hogy a kutya még ezt a gyors mozdulatot is érzékelte. Utoljára James ocsmány káromkodását hallottam, mielőtt becsapta a hátsó ajtót.

Egy óra múlva a sötétben fekve vártam a felkelő napot. Ismét franciaországi ifjúságomra gondoltam, a mellettem heverő kutyákra, az utolsó vadászatra, amikor a két hatalmas sinkorán óvatosan lábalt a mély hóban a lovam nyomán.

És a vámpírra, aki a párizsi sötétségből lesett rám. Milyen hódolattal, milyen eszelős hódolattal nevezett “farkasölőnek”, mielőtt a nyakamba vágta a szemfogát.

Mojo, az előjel.

Belenyúlunk a fortyogó káoszba, kiveszünk valami kis csillogót, belékapaszkodunk, és mondogatjuk magunknak, hogy van jelentése, a világ jó, mi nem is vagyunk gonoszok, és a végén mind hazamegyünk majd.

Ha ez a mocsok hazudott, akkor holnap este feltépem a mellkasát, kitépem a dobogó szívét, és megetetem azzal a szép nagy kutyával.

Akármi történjék, megtartom ezt a kutyát.

Meg is tartottam.

Mielőtt folytatnám, hadd mondjak valamit erről a kutyáról. Nem lesz szerepe a könyvben.

Nem ment meg fuldokló kisdedeket, nem rohan be égő házakba, hogy felugassa a lakókat a csaknem halálos álomból. Nem szállja meg az ördög; nem vámpírkutya. Csak azért szerepel az elbeszélésben, mert rátaláltam a mély hóban a georgetowni ház mögött. Megszerettem, és ő is mintha az első perctől szeretett volna engem, híven a vak és könyörtelen törvényekhez, amelyekben hiszek – a természet törvényeihez, ahogy az emberek mondják, vagy a Sötétlő Erdő törvényeihez, ahogy én nevezem őket. Mojo szerette az erőmet, én szerettem a szépségét, és ezen kívül tulajdonképpen semmi sem számított.

TÍZ

– A részleteket akarom hallani – mondtam. – Hogyan lökte ki ebből a testből, és hogyan sikerült belekényszerítenie a sajátjába?

Végre eljött a szerda. Félórája sincs, hogy lement a nap. James megijedt tőlem, mikor megjelentem a hátsó lépcsőn.

Most a patyolatfehér konyhában ültünk, amely elég prózai helyszín volt egy misztikus találkozóhoz. A mutatós rézlámpa egyetlen égője puha rózsás fényt hullatott a közöttünk levő asztallapra, és félrevezető meghiúsítást kölcsönzött a jelenetnek.

Most is havazott. A ház alatt fojtottan morajlott a kazán. Behoztam magammal a kutyát, a ház urának nagy bosszúságára. Némi nyugtatgatás után Mojo lefeküdt a vikszelt padlóra, és egyiptomi szfinx módjára kinyújtotta mellső lábát. James időnként szorongva sandított rá, amire meg is volt minden oka, mert Mojo úgy festett, mint maga a megtestesült ördög, aki előtt nincsen titok.

James sokkal fesztelenebbül viselkedett, mint New Orleansban. Tökéletes angol úr volt, ami nagyon jól állt szűk ifjúságához. Sötét nadrágjához sötét pulóvert viselt, ami ingerlően feszült széles mellkasán.

Ezüstgyűrűk voltak az ujjain, és olcsó karóra a csuklóján. Ezekre a tárgyakra nem emlékeztem. Fénylő szemmel figyelt, ami sokkal elviselhetőbb volt a vicorító borzalmas mosolygásánál. Nem tudtam levenni a szememet erről a testről, amely hamarosan az enyém lesz.

Persze éreztem benne a vért, ami felszította a mélyben az üszkös szenvedélyt. Minél tovább néztem, annál jobban foglalkoztatott a gondolat, hogy milyen lenne kiszívni a vérét, egyszer s mindenkorra végezve a dologgal. Vajon megpróbálna kiszökni a testéből, és itt hagyna egy lélegző tokkal?

A szemébe néztem, azt gondoltam, varázsló, és az ismeretlen izgalom rögtön eltörölte a hétköznapi éhséget. Ezzel együtt nem nagyon hittem, hogy képes rá. Úgy gondoltam, az este végül is egy ízletes lakomával zárul, és nem lesz folytatás.

– Hogy talált rá erre a teste? – kérdeztem. – Hogyan vette rá a lelket, hogy menjen át a maga testébe?

– Pontosan ilyen példányt kerestem: olyan embert, akit a lélektani sok megfosztott az akarat és a gondolkodás képességétől, viszont a teste és az agya ép. A telepátia nagy segítség ilyen téren, mert csak egy telepata férhetett hozzá az értelem eltemetett maradványaihoz. Hogy úgy mondjam, a tudatalatti legmélyebb szintjén kellett meggyőződnöm, hogy segíteni jöttem, mert tudom, hogy jó ember, és én a pártján állok. Mihelyt elértem az ősmagot, könnyű volt megdézsmálnom az emlékeit, és ezekkel hajlítani szófogadóvá. – Kissé megvonta a vállát. – Szegény pasas! Csupa babonás választ adott! Gyanúm szerint az őrangyalának hitt.

– Maga pedig kicsalogatta a testéből?

– Igen, pontosan ezt tettem, bízott és hímes ígérekkel. Itt is hatalmas segítségemre volt a telepátia. Valóban, médium legyen az, aki így akar manipulálni másokat. Első alkalommal úgy egy-két lányra emelkedett ki, aztán puff, már ment is vissza a húsba. Inkább ösztönösen, mint tudatosan. De én türelmes voltam, ő, nagyon türelmes, és végül sikerük több másodpercre kint tartanom. Ez épp elég volt, hogy beugorjak a helyére, nyomban arra összpontosítva hatalmas energiámat, hogy őt viszont belegyömöszöljem abba, ami régi énemből maradt.

– Milyen szépen megfogalmazta.

– Nos, testből és lélekből állunk, mint tudja – mosolygott jámboran. – De miért kell ezt végiggrágnunk most? Tudja, hogy kell kiszállni a testből. Önnek ez nem lesz nehéz.

– Azért érhetik meglepetések. Mi történt vele, miután átkerült a maga testébe? Rájött, mi történt?

– Dehogy. Lelkileg végzetesen megnyomorodott, de egyébként is tudatlan számár volt.

– Maga meg egy percet se hagyott neki, mi? Csak megölte.

– Monsieur de Lioncourt, én kegyelmet gyakoroltam! Mily rettentő lett volna, ha abban a zavarodott állapotában otthagytam abban a testben! Egyébként testtől függetlenül úgyse gyógyult volna fel. Kiirtotta az

egész családját. Még a csecsemőt is!

– Köze volt magának ehhez?

– Milyen rossz véleménnyel van rólam! Dehogyan volt. Figyeltem a kórházakat, tudtam, hogy előbb-utóbb fel kell bukkannia egy ilyen példánynak. De mi végre ezek a kérdések? Hát nem számolt be David Talbot a testcsere dokumentált eseteiről, amelyeket a Talamasca nyilvántart?

David valóban nem szólt erről. Bár aligha hibáztathatom.

– Mindegyik gyilkossággal járt? – kérdeztem.

– Némelyik üzleten alapult, olyanon, mint amelyet ön és én kötöttünk.

– Valóban? Elég sajátos párosítás vagyunk.

– De nagyon jó párosítás, ismerje el! Igen szép testet kínálok önnek! – Széles mellére tette a kezét. – Persze, nem olyan káprázatos, mint az öné, de nagyon kellemes. Ráadásul pontosan olyan, amelyet ön igényelne. Ami az önét illeti, mit mondhatnék még? Remélem, nem hitte el David Talbotnak, amit rólam mondott. Ő oly sok tragikus tévedést elkövetett már!

– Mire céloz?

– Rabszolgája annak a nyomorult szervezetnek! – mondta őszintén. Láncon tartják! Bár beszélhettem volna vele akkor! Felismerte volna, milyen fontos dolgot kínálok, mily sokat tanulhatnának tőlem! Mesélt a régi riói kalandjairól? Igen, kivételes egyéniség, oly egyéniség, akit szívesen ismertem volna! De arra figyelmeztetem, nem az a fajta, akivel tanácsos ujjat húzni!

– Mi tartja vissza magát, hogy meg ne öljön, mihelyt testet cseréltünk, mint ahogy megölte, a koponyára mért gyors ütéssel azt az embert is, akit átcsalt a régi testébe.

– Ó, tehát beszélt Talbottal! – felelte kizökkenhetetlen nyugalommal. – Vagy csak önszorgalomból végzett egy kis kutatást? Húszmillió dollár fog visszatartani attól, hogy megöljem. Ne feledje, szükségem van a testre, hogy elmehessek a bankba. Ez fantasztikusan csodálatos, hogy megduplázta az összeget! Bár tízért is tartottam volna magamat az egyezséghez. Ó, ön az én felszabadítóm, Monsieur de Lioncourt! Pénteken, pontosan abban az órában, amikor Krisztust felszögezték a keresztre, örökre megszabadulok a lopás kényszerétől!

Kortyolt meleg teájából. A nyugodt arc mögött fokozódott a feszültség. Bennem is építkezett valami hasonló, de ijesztőbb dolog. Mi lesz, ha működik.

– Működik bizony! – mondta szívből jövő őszinteséggel. – Valamint más kiváló okaim is vannak rá, hogy ne próbáljak ártalmára lenni önnek. Vegyük őket sorra.

– Vegyük.

– Nos, ön kiszabadulhatna a halandó testből, ha megtámadnám. Mint már említettem, önnek együtt kell működnie.

– És ha maga túl gyors?

– Akadémikus kérdés. Semmiképpen sem próbálnám meg bántalmazni önt. Barátai tudomást szereznének róla. Amíg ön, Lestat, ebben az egészséges emberi testben van, cimboráinak eszébe nem jutna elpusztítani a vámpírtestet, még akkor se, ha én parancsolok neki. Most se tennének önrel ilyen, nemde? Ám ha megölném, például szétroncsolnám az arcát, vagy akármijét, mielőtt kigabalyíthatná magát... mert Istenemre, fennáll a lehetősége, magam is fokozottan tudatában vagyok, biztosíthatom! – cimborái előbb-utóbb rájönnének, hogy csaló vagyok, és villámgyorsan végeznének velem. Sőt valószínűleg az ön halálát is megéreznék, ha bekövetkezne, nem gondolja?

– Nem tudom. Bár előbb-utóbb úgyis tudomást szereznek mindenről.

– Természetesen!

– Amíg a testemben van, okvetlenül kerülje őket, közelébe ne menjen New Orleansnak, őrizkedjék a vérivóktól, még a nagyon gyengéktől is! Használnia kell a képességét az álcázásra...

– Igen, természetesen! Kérem, legyen nyugodt, átgondoltam a vállalkozás minden részletét. Ha porrá akarnám égetni az ön gyönyörű Louis de Pointe du Lacját, nemde a többiek azonnal megtudnák? És én lennék a következő fáklya a sötét éjszakában.

Nem feleltem. A düh úgy keringett bennem, mint valami sötét folyadék, és kioltott minden várakozást és bátorságot. De akkor is akartam! Akartam, és csak a kezem kell kinyújtani érte!

– Ne fájdjtsa a fejét ilyen badarságokon – kérlelt olyan modorban, mint David Talbot. Talán szándékosan tette. Talán David volt a minta. Bár én inkább a hasonló neveltetésnek tulajdonítottam. Azonkívül Jamesnek olyan ösztönös adottsága volt a meggyőzéshez, ami még Davidból is hiányzott. – Igazából nem vagyok gyilkos – mondta váratlan hévvel. – Nekem a szerzés a minden. Kényelmet, szépséget akarok, minden

elképzelhető fényűzést, hatalmat, hogy oda menjek, és úgy éljek, ahogy nekem tetszik.

– Akar valamilyen utasítást?

– Mire vonatkozólag?

– Hogy mit tegyen, mikor a testemben lesz.

– Édes fiam, már megadta azokat az utasításokat. Olvastam a könyveit. – Szélesen mosolygott, kissé lehajtotta a fejét, és úgy nézett rám, mintha az ágyába akarna csalni. – Elolvastam az összes dokumentumot is a Talamasca archívumában.

– Miféle dokumentumokat?

– Ó, részletes leírásokat a vámpírok anatómiájáról, az önök nyilvánvaló korlátjairól, ilyesmi. Önnek is el kellene olvasnia, talán megneveztetné. Az első fejezeteket a középkorban írták; olyan fantasztikus számárságok vannak bennük, hogy még Arisztotelész is elsírná magát! Ám az újabb akták egészen tudományosak és szabatosak.

Nem tetszett ez a téma. Egyáltalán semmi sem tetszett. Szerettem volna végezni vele. És akkor hirtelen megértettem, hogy végig fogom csinálni. Tudtam.

Különös nyugalom ereszkedett rám. Igen, pár percen belül megcsináljuk. És működni fog. Éreztem, hogy kifut az arcomból a vér – alig észrevehetően hidegebb lett a bőröm, amely még mindig fájt a napsütés rettenetes próbájától.

Kétlem, hogy James észrevette volna ezt a változást, vagy azt, hogy keményebb lett az arcom, mert ugyanúgy folytatta:

– Roppant érdekesek a hetvenes évekből származó megjegyzések, amelyeket az *Interjú a vámpírral* megjelenése után vetettek papírra! Hát még a közelmúlt kommentárjai, amelyeket az ön töredékes és fantáziadús fajtörténeti széphistóriája ihletett! Szavamra! Nem, én mindent tudok a testéről, talán még önnél is többet! Tudja-e, mit szeretne igazából a Talamasca? Egy mintát a szöveiből, egy metszetet az ön vámpírsejtjeiből! Bölcsen tenné, ha vigyázna, hogy sose tehessenek szert ilyesmire! Igazán nagyon gondatlanul viselkedett Talbottal! És ha levágta a körmeit, vagy lenyírt egy fürtöt a hajából, miközben ön a fedele alatt aludt?

Hajfürt. Nem volt egy szőke hajfürt abban a medálban? Annak vámpírhajnak kellett lennie. Claudia haja. Összeborzongtam, mélyebbre húzódtam magamban, és kizártam Jamest. Évszázadokkal ezelőtt volt egy félelmetes éjszaka, amikor Gabrielle, halandó anyám és újszülött gyermekem levágta vámpírhaját. Ám a nappali hosszú órákban, mikor koporsójában feküdt, a haja visszanőtt. Nem akartam emlékezni rá, hogyan sikoltott, mikor látta, hogy nagyszerű sörénye ugyanolyan hosszú, dús pászmákban omlik a hátára. Nem akartam rá gondolni, nem akartam arra gondolni, mi lenne a véleménye arról, amit tervezek. Évek óta nem láttam, és évszázadok is eltelhetnek, mire viszontlátom.

Ismét Jamesre néztem, aki a várakozástól ragyogó arccal ült a puha fényben, és nagyon erőlködött, hogy türelmesnek látszzék.

– Felejtse el a Talamascát – mondtam fojtottan. – Miért esik ennyire nehezére, hogy a testtel bánjon? Maga ügyetlen. Akkor érzi jól magát, ha leülhet, és mindent rábízhat a hangjára meg az arcára.

– Milyen éles szemű! – mondta rendíthetetlen finom modorban.

– Nem én. Akárki láthatja.

– Túl nagy a test – felelte nyugodtan. – Túl izmos, túl... mondjam azt, hogy akletikus? De önnek tökéletes.

Elhallgatott. Töprengve bámult a teáscsészéjébe, majd ismét föltekintett rám. Milyen nagy volt a szeme, milyen ártatlan!

– Ej, Lestat! – mondta. – Minek pazaroljuk az időt ezzel a diskurzussal? Nem akarok én a Királyi Balettben rotni, ha magába kerültem. Mindössze az élményt akarom élvezni, hogy a maga szemével nézhetem a világot. – Az órájára pillantott. – Nos, megkínálnám egy kis itallal, hogy felszórólja a bátorságát, de hosszú távon magamnak ártanék vele, ugyebár. Ó, jut eszembe, az útlevé! Sikerült szereznie? Emlékszik, azt kértem, hogy adjon nekem egy útlevelet. Remélem, nem felejtette el. Természetesen, nekem is van útlevelem az ön számára. Bár attól tartok, ebben a hóviharban úgyse mehet sehova...

Kitettem az asztalra az útleveletemet. Ő a pulóvere alá nyúlt, kivette a saját útlevelét az inge zsebéből, és a kezembe nyomta.

Szemügyre vettem. Amerikai volt és hamisítvány. Hamis volt még a dátum is, ami tavalyelőttre keltezte az okmány kiállítását. Raglan James. Kora huszonhat év. Pontos kép. Jó kép. Ennek a georgetowni háznak a címe.

Ő a tőlem kapott amerikai útlevelet vizsgálgatta, ami ugyancsak hamisítvány volt.

– Ó, ez a barna bőr! Külön ehhez csináltathatta... Nyilván tegnap este.

Nem fárasztottam magamat a válasszal.

– Milyen előzékeny ön! És milyen jó ez a kép! – Önfeladten nézte a fotót. – Clarence Oddbody. Honnan jutott az eszébe ez a név?

– Viccből. Mit számít? – Vállat vontam. – Úgyis csak ma és holnap éjszaka lesz a magáé.

– Igaz. De milyen igaz.

– Itt fogom várni péntek hajnalban, három és négy óra között.

– Kitűnő! – Keze, amely az útlevelet csúsztatta volna a zsebbe, megállt mozdulat közben. Élesen fölnevetett, és túlárado boldogsággal nézett rám. – Felkészült?

– Még nem. – Elővettem a zsebemből a pénztárcámat, kinyitottam, odaadtam neki, és a bankjegyeknek körülbelül a felét.

– Ó, igen, az apró, milyen figyelmes öntől, hogy észben tartja! – mondta. – Én olyan izgatott vagyok, hogy megfélemezem a részletekről, ami megbocsáthatatlan. Micsoda úriember ön!

Felmarkolta a bankjegyeket, de ismét megállt a keze, mielőtt zsebre dugta volna. Visszatette a pénzt az asztalra, és mosolygott. Megfogtam a pénztárcát.

– A maradék az enyém, a csere utánra. Remélem, elég, amit adtam, és a magában lakozó szarka nem érez kísértést, hogy elcsaklizza a maradékot.

– Legjobb tehetségem szerint igyekszem illedelmesen viselkedni – válaszolta kedélyesen. – Akarja, hogy átöltözzek? Ezeket a ruhákat direkt magának loptam.

– Jók lesznek.

– Esetleg ürítsem ki a hólyagomat? Vagy magának szeretné a kiváltságot?

– Magamnak. Bólintott.

– Éhes vagyok.

Arra gondoltam, így szeretné. Van itt lejjebb az utcában egy kiváló étterem, a Paolo. Remek spagettit főznek szénégető módra. Még ebben a havazásban is lesétálhat hozzájuk.

– Csodálatos. Én nem vagyok éhes. Arra gondoltam, hogy magának könnyebb lesz így. Egy autót említett. Hol az az autó?

– Ó, igen, az autó! Kint, az első lépcsőtől balra. Vörös Porsche sportkocsi. Úgy gondoltam, ez tetszeni fog önnek. Itt vannak a kulcsok. De vigyázzon...

– Mire?

– Nos, természetesen a hóra! Lehet, hogy nem tud majd közlekedni a kocsival.

– Köszönöm a figyelmeztetést.

– Nem szeretném, ha megsebesülne. Húszmillió dollárt veszítenék, ha nem lenne itt pénteken, a megbeszélt időpontban. A nappali asztalán megtalálja a megfelelő képpel ellátott jogosítványt. Mi baj?

– A ruhák – mondtam. – Elfelejtettem mást hozni azon kívül, ami rajtam van.

– Ó, gondoltam én erre már rég, amikor New Yorkban, a maga hotelszobája körül szimatoltam. Ne aggódjon, megvan nekem a magam ruhatára, és szeretem ezt a fekete bársonyöltönyt. Igazán gyönyörű ruhákban jár, régi jó szokása szerint, persze, aki olyan színpompás korból származik! Borzasztó sivárnak találhatja a mi századunkat! Ezek antik gombok? No jó, lesz időm alaposan megvizsgálni őket.

– Hová fog menni?

– Ahová akarok, természetesen! Csak nincs lankadóban a mersze?

– Nincs.

– Tudja, hogy kell autót vezetni?

– Igen. Ha nem tudnám, majd kitalálom.

– Gondolja? Gondolja, hogy ebben a testben is bírni fog természetfölötti értelmével? Vajon? Én nem vagyok biztos benne. A halandó agyban talán nem villámlanak olyan sebesen a szinapszisok.

– Semmit sem tudok a szinapszisokról – válaszoltam.

– Na jó, akkor kezdjük – mondta.

– Igen, csináljuk meg. – Szívem apró, kemény görcsre húzódott. James átváltott parancsoló, ellentmondást nem tűrő modorra:

Jól figyeljen ide! Emelkedjen ki a testéből, de addig ne, amíg nem fejeztem be a mondanivalómat. Fölemelkedik. Csinálta már máskor is. Mikor megközelíti a mennyezetet, és onnan tekint le kettőnkre, minden erejét összpontosítja, hogy beleszálljon ebbe a testbe. Semmi másra nem gondol. Nem engedi, hogy

a félelem megtörje az összpontosítását. Nem töpreng, hogy miként zajlik le a folyamat. Bele akar szállni ebbe a testbe, azonnali és teljes kapcsolatot akar minden rosttal és sejttel. Képzeld el, miközben csinálja! Képzeld azt, hogy már benne is van!

– Igen, értem.

– Mint már mondtam, ebben van valami láthatatlan, ami az eredeti gazdáról maradt hátra. Ez a valami alig várja, hogy ismét teljes lehessen – a maga lelkével.

Bólintottam. James folytatta.

– Lehet, hogy különböző kellemetlen érzéseket kell elviselnie. Miközben befelé csúszik, nagyon tömörnek és szorosnak találhatja a testet. Ne inogjon meg tőle! Képzeld el, amint a szelleme sorra kitölti a kezek a lábak ujjait. Nézzen ki a szemén! Ez a legfontosabb, mert a szem az agy része. Amikor kinéz rajtuk, akkor vet horgonyt az agyban. Attól kezdve nem kell attól tartania, hogy leszakad a horgonyról. Ha egyszer bent van, ugyancsak erőlködni kell a kijutáshoz!

– Fogom látni a maga szellemét csere közben?

– Nem, nem fogja. Láthatná, de ez nagyon nagy összpontosítást igényelne, eredeti céljának rovására. Ne akarjon mást látni, mint ezt a testet; bele akar menni, hogy mozgathassa, lélegezhessen benne, és lásson vele, mint mondtam.

– Igen.

– Még egy dolog, ami meg fogja rémíteni: ez az lesz, amikor élettelennek látja a testét, vagy azt látja, hogy beleköltöztem. Ne engedje, hogy ez erősebb legyen magánál. Itt elengedhetetlen egyfajta bizalom és szerénység. Higgye el nekem, ha azt mondom, hogy a cserét a maga teste iránt legnagyobb kíméllettel hajtom végre, és utána azonnal távozom, hogy ne kelljen emlékeznie arra, amit tettünk. Csak péntek este fog viszontlátni, ahogyan megegyeztünk. Nem is szólok önhöz, mert megrázná, feldúlná, ha az én hangomat hallaná az ön szájából. Megértette?

– Milyen lesz a hangja? Milyen lesz a hangom?

Ismét az órájára pillantott, aztán rám.

– Lesznek eltérések – mondta. – A gégefő nagysága különböző. Például ez az ember rám nem jellemző módon elmélyítette a hangomat. Viszont természetesen megmarad a ritmus, a hangsúly, a fordulatok. Csupán a hangszín változik. Igen, a hangszín.

Alaposan megnéztem magamnak.

– Fontos hinnem benne, hogy megcsinálható?

– Nem! – mosolygott szélesen. – Ez nem szellemidézés! Nem kell erősítenie a hitével a médiumot! Mindjárt meglátja. Nos, mi mondanivalónk van még?

A kutya váratlanul felmordult.

Intettem neki, hogy hallgasson.

– Gyerünk! – szólt James élesen, suttogássá tompult hangon. – Jöjjön ki a testéből!

Hátradőltem a széken, megint intettem Mojónak, hogy csendben legyen. Aztán megparancsoltam magamnak, hogy emelkedjek ki. Egész testem vibrálni kezdett, aztán jött a csodálatos felismerés, hogy valóban emelkedem, súlytalanul, szabadon, de még mindig látom emberi tagjaimat, aztán kinyújtóztam a fehér mennyezet alatt, és ahogy letekintettem, meghökkenésemre csakugyan ott ült a széken a testem. Ó, micsoda mennyei érzés volt, hogy szempillantás alatt elmehetnék akárhova! Mintha nem is lenne szükségem a testre, és kapcsolatunk már a születés pillanatában tévedés volt!

James teste kissé előredőlt, és ujjai előre kúsztak az asztal fehér lapján. Nem engedhetem, hogy megzavarjanak! A csere a lényeg!

– Le, le, abba a testbe! – mondtam, de nem hallottam a hangomat, aztán szavak nélkül kényszerítettem magamat, hogy lecsapjak és elmerüljek abban a testben, az új húsban.

Zúgás harsant fel a fülemben, aztán úgy éreztem, mintha egy szűk, síkos csőbe gyömöszölnének bele. Nagyon fáj! Szabadulni akartam. De már éreztem, amint megtöltöm az üres tagokat. A hús tömören, bizseregve zárult körém, fedte el arcomat. Mire felocsúdtam, javában erőlködtem, hogy kinyissam a szememet, felfeszítsem a halandó test szemhéjait. Pislogtam, kibámultam a halandó szemeken át a félhomályos helyiségbe. Velem átellenben régi testem ült, régi barna arcomból az én régi kék szemem nézett rám a lila szemüveg mögül.

Azt hittem, megfulladok. Szabadulnom kell! És akkor rádöbbsentem, hogy bent vagyok! Bent vagyok a testben! A csere megtörtént! Hörögve, mélyen beszívtam a levegőt, megzötyögtetve magamon a monstruózus burkot, aztán a mellemre csaptam, és megriadtam vaskosságától. Szívemben hangosan,

nyálkásan szortyogott a vér.

– Jóságos Isten, bent vagyok! – kiáltottam. Erőltettem a szememet, hogy felszakadjon a sötétség, az árnyéklepel, amitől nem láttam elég tisztán a ragyogó alakot, amely velem szemközt most kelt életre!

Hajdani testem görcsös rándulással kiegyenesedett, karjait a magasba lökve, mintha borzadna valamitől. Egyik keze a lámpának csapódott. A villanyégő szétrobbant, a szék zörögve felborult. A kutya felugrott, és fenyegető torokhangon csaholni kezdett.

– Ne, Mojo, feküdj, öreg! – hallottam kiáltásomat ebből a szoros, szalonnás emberi torokból. Még mindig azon erőlködtem, hogy lássak a sötétségben, de nem láttam. Ráeszméltem, hogy az én kezem kapja el a nyakörvet, és rántja vissza Mojót, mielőtt megtámadhatná a régi vámpírtestet, amely mérhetetlen álmélkodással nézte kerekre nyílt, vadul villogó és tökéletesen kifejezésten kék szemével a kutyát.

– Igen, ölje meg! – mennydörgött iszonyú erővel régi vámpírszájamból James hangja.

A fülemhez kaptam, hogy védjem ettől a hangtól. A kutya ismét előre vetette magát, én ismét elkaptam a nyakörvét, sajgó ujjakkal markolva a láncot. Megrémített, mennyi erő van ebben az állatban, és milyen kevés az én karomban. Istenek, munkára kell fognom ezt a testet! Ez csak egy kutya, és én erős halandó vagyok!

– Hagyd abba, Mojo! – könyörögtem. A kutya kirántott a székből. Térdre estem. – Takarodjon már innen! – bögttem volna, de megtört és fénytelen volt a hangom. A térdem rettenetesen fájt. – Kifelé! – rikoltottam.

A fajzat, aki az imént még én voltam, vadul csápoló karokkal eltáncolt mellettem, és belecsapódott az ajtóba. Az üveg kitört, dőlt be a konyhába a hideg. A kutya őrjöngött, alig bírtam féken tartani.

– Kifelé! – sivítottam ismét. Elképedésemre a fajzat egyenesen behátrált az ajtóba. Ripityára törte a deszkát és a maradék üveget, aztán a tornácról felemelkedett a havas éjszakába.

Még láttam egy pillanatig a förtelmes jelenést, amint lebeg a hátsó lépcső felett, a kavargó hóban. Tagjai most már összhangban mozogtak, mintha egy láthatatlan tengerben úszna. Még mindig bambán bámult ékkő villogású, tüzes kék szemével, mintha nem tudná irányítani a természetfölötti mimikai izmokat. Szája – az én régi szám – üres vigyorra húzódott.

Aztán eltűnt.

Kiszaladt a tüdőmből a levegő. A konyha dermesztően hidegre hűlt. A szél zörgette a cifra tartókra akasztott rézedényeket, és rázta az ebédlő ajtaját. A kutya váratlanul elhallgatott.

Akkor döbbsentem rá, hogy a földön kuporgok, és Mojót ölelem magamhoz. Minden lélegzet fájt. Hunyorogtam, mert a szél a szemembe fújta a havat. Itt voltam ennek az ólomsúlyokkal és lószőrrel kipárnázott testnek a csapdájában, és marta a hideg a kezemet meg az arcomat.

– Jóságos Isten, Mojo! – súgtam bele puha, rózsaszín fülébe. – Jóságos Isten, megtörtént! Halandó vagyok!

TIZENEGY

– Na jó – mondtam bután. Megint elképesztett, milyen gyöngye, tompa, fojtott a hangom. – Ha már elkezdődött, rázzad gatyába magadat. , Elnevettem magamat a képtől.

A hideg szél volt a legrosszabb. Vacogtam. A szél csípte a bőrömet, és ez egészen más fájdalom volt, mint amit vámpírként ismertem. Meg kell javítanom az ajtót, de fogalmam sem volt, hogy kezdjek hozzá.

Maradt valami egyáltalán az ajtóból? Nem láttam. Mintha egy mérgező füstfelhőn próbáltam volna keresztülnézni. Lomhán feltápáskodtam. Rögtön éreztem, hogy sokkal súlyosabb és bizonytalanabb vagyok.

Egy csepp meleg se maradt a szobában. Az egész ház zörgött a szélben. Lassan, óvatosan kiléptem a tornáczra. Jég. A lábam elcsúszott jobbra, és én az ajtókeretnek tántorodtam. Halálosan megrémültem, de sikerült elkapnom ezekkel a nagy, remegő ujjakkal a nedves fát, így nem buk fenceztem le a lépcsőn. Ismét erőlködtem, hogy lássak a sötétségben, de minden összemosódott!

– Nyugi! – mondtam magamnak. Ujjaim egyszerre zsibbadtak és izzadtak, és a lábam is fájdalmasan zsibbadt. – Csak arról van szó, hogy nincs mesterséges fényforrás, és te halandó szemekkel nézel. Most pedig csinálj valami értelmeset! – Roppant elővigyázatosan visszahúzódtam, de közben majdnem elcsúsztam ismét.

Láttam Mojo ülő árnyalakját. Hangosan zihált, és engem nézett. Egyik sötét szemében parányi fényzilánc csillogott.

– Én vagyok az, Mojo, oké? Én vagyok az! – mondtam gyöngéden, és megsimogattam a puha szőrt a fülei között. Az asztalba kapaszkodva, hihetetlenül sután leültem. Ismét megdöbbenett, milyen vastag és cuppogós az új húsom. A szájamra szorítottam a kezemet.

Csakugyan megtörtént, te bolond! Nincs helye kétségnek! Ilyen gyönyörű csodát! Megszabadultál a természetfölötti testtől! Emberi lény vagy! Emberi férfi vagy! Úgyhogy fejezd be ezt a rémüldözést. Gondolkozz úgy, mint a hős, akinek büszkén képzeled magadat! Gyakorlati kérdésekkel kell foglalkoznod. Itt ellep a hó, és ez a halandó test megfagy, az ég szerelmére! Viselkedj úgy, ahogy kell!

Mégse tettem mást, mint hogy még nagyobbra nyitottam a szememet, és bámultam a fehér asztallapon a felgyülemelő hó parányi, sziporkázó kristályait. Azt vártam, hogy tisztábban fogok látni, ami persze nem következett be.

Az ott kiöntött tea, ugye? És törött üveg. Meg ne vágd magadat, mert nem fog begyógyulni! Mojo közelebb húzódott hozzám. Reszkető lábikráim örült a nagy, szőrös test meleg érintésének. De miért olyan távoli az érzés, mintha több réteg flanelbe lennék csavarva? Miért nem érzem az írha csodálatosan tiszta szagát? Jó, jó, az érzékszervek korlátozottak. Számítanod kellett volna rá.

Most pedig nézz a tükörbe, és lásd a csodát. Igen, és zárd le ezt a konyhát.

– Gyere, öreg! – mondtam a kutyának. Átmentünk a konyhából az ebédlőbe – ügyetlennek, lomhának, cammogónak éreztem minden lépésemet – és ügyetlenül matatva bezártam az ajtót. A szél nekivágódott, és beszivárgott a széleken, de az ajtó kitartott.

Megfordultam. Egy pillanatra elveszítettem az egyensúlyomat, de összeszedtem magamat. Az ég szerelmére, nem lenne szabad ilyen nehezen rájönni a forszára! Lenéztem a lábamra, és elhültem, hogy milyen hatalmas. A kezem is nagyon nagy. De nem csúnya, egyáltalán nem csúnya! Ne pánikolj! Az óra kényelmetlen, de szükségem van rá. Jól van, tartsd meg az órát! Hát a gyűrűk? Azokat nem akarom a kezemen látni. Viszketnek tőlük az ujjaim. Le akartam húzni. Nem bírtam! Nem akartak lejönni! Jóságos Isten!

Na, ezt most hagyd abba. Itt őrzöd magadat, mert nem tudod lehúzni a gyűrűket. Ez ostobaság. Nyugodj le szépen. Olyan dolog is van a világon, hogy szappan. Szappanozd meg a kezedet, ezt a nagy, sötét, jéghideg kezet, és a gyűrűk lejönnék.

Keresztbe tettem a karjaimat, és a hónom alá dugtam a kezemet. Visszataszító volt a síkos emberi

izzadság az ingem alatt, egyáltalán nem olyan, mint a véres verejték. Lassan, mélyen beszívtam a levegőt, nem vettem tudomást mellkasom ólomsúlyú mozgásáról, a ki- és belégzés édességéről, és kényszerítettem magamat, hogy körülnézzek.

Ez most nem a megfelelő perc, hogy rémületedben sikoltozz. Nézz csak körül a szobában.

Nagyon sötét volt. A túlsó sarokban égett egy állólámpa, a kandalló párkányán is világított egy pici lámpa, de akkor is rettenetesen sötét volt. Mintha víz alatt lennék, és a víz zavaros lenne, sőt mintha talán tintát is öntöttek volna bele.

Ez normális. Így látnak a halandók, De akkor is, milyen komor volt, milyen csorba, mennyire nem volt köze azokhoz a nyitott, tág terekhez, amelyekben a vámpírok mozognak!

Milyen visszataszítóan elmosódtak a sötéten csillogó székek, az alig látható asztal, a sarkokban a fölfelé kúszó, hálgyogos arany fény, a falak tetején az árnyékban, az áthatolhatatlan árnyékban elvesző párkánylécek, és milyen rémítő a hall üres feketesége!

Bármi rejtőzhet ezek között az árnyékok között, például egy patkány. Bármi! Egy másik emberi lény is lehet abban a hallban! Lenéztem Mojóra, és újra megdöbbsentett, hogy alig látszik. Most egészen más módon tűnt rejtélyesnek. Igen, ez az, a dolgok elveszítik a körvonalakat ebben a homályban. Lehetetlen megállapítani a nagyságukat, megérezni a felületüket.

Ó, de ott a kandallópárkány fölött a tükör!

Odamentem, dühítően nehézkes léptekkel. Hirtelen megrémültem, hogy elbotlok, többször is a lábam alá kellett nézmem. A tükör alá tartottam a kis lámpát, aztán megnéztem az arcomat.

Ó, igen. Milyen másnak látszott, most, hogy én voltam mögötte. Eltűnt a feszültség, a szemek rémes, ideges villogása. Fiatal férfi bámult rám, aki fölöttébb ijedtnék látszott.

Főlemeltem a kezemet, megtapogattam a száját, a szemöldököt, az enyémnél kissé magasabb homlokot, aztán a selymes haját. Az arc nagyon tetszetős volt, még annál is tetszetősebb, mint amilyennek korábban láttam: szögletes, finoman arányos, drámai szempár, sehol egy mélyebb barázda. De nem tetszett az a rémült pillantása. Nem, egyáltalán nem tetszett. Mást akartam látni benne, azt akartam, hogy a csodát tükrözze, amit átélek. De nem volt könnyű. Továbbá nem tudom, átéltem-e bármiféle csodát. Hmmm. Semmit se láttam abban az arcban, ami belülről jött volna.

Lassan kinyitottam a számat, és beszéltem. Franciául mondtam, hogy Lestat de Lioncourt vagyok ebben a testben, és nincs semmi baj. A kísérlet sikerült! Most vagyok az első órájában, a gonosz James elment, minden sikerült! Most látszott valami a szemben a szilajságomból, és mikor mosolyogtam, láttam a vásottságomat legalább néhány másodpercre, mielőtt a mosoly megfakult, és én bamba és hűdött lettem ismét.

Megfordultam és a kutyára néztem, aki szokása szerint föltekintett rám, és tökéletesen elégedettnék látszott.

– Honnan tudod, hogy én vagyok itt, és nem James? – kérdeztem. Félrehajtotta a fejét, és megbillentette az egyik fülét.

– Na jó – mondtam. – Elég ebből az elmebajos nyavalygásból, gyerünk! – A sötét hall felé indultam. Hirtelen kiment alólam a jobb lábam, és én teljes súlyommal elvágódtam, a bal kezemmel próbálva fékezni az esést. Fejem és könyököm a márványkandallónak csapódott. Zörögve hullottak rám a tűzpiszkáló eszközök, de ez semmi nem volt ahhoz képest, hogy beütöttem a könyökömet, és a fájdalom olyan volt, mintha tűz perzselné a karomat.

Arcra fordultam, és csak feküdtem mozdulatlanul, várva, hogy elmúljon a kín. Csupán aztán éreztem, hogy a fejem lüktet az ütéstől. Megtapogattam, és éreztem a hajamban a nedves vért. Vér!

Gyönyörű! De jól mulatna ezen Louis! Feltápáskodtam. A kín jobbra mozdult a koponyámban, mintha súly lenne, ami lecsúszott a homlokomba. A márvány kandallópárkányba kapaszkodtam, és kiegyenesedtem.

Elöttem az egyik cifra kis szőnyeg hevert összegyűrve. A bűnös. Félrerúgtam, megfordultam, és nagyon lassan, óvatosan kimentem a hallba.

De hová megyek? Mit akarok tenni? Egyszer csak eszembe jutott a válasz. A hólyagom tele volt, és az eséstől még kellemetlenebbül feszült. Pisilnem kellett.

Nincs itt lent egy fürdőszoba? Megkerestem a hall villanykapcsolóját, és felkapcsoltam a csillárt. Sokáig bámultam a parányi égőket – húsz is lehetett –, láttam, hogy ez jó nagy fény, akármit gondoljak is róla, és senki se mondta, hogy nem kapcsolhatom fel az összes villanyt.

Ezt is tettem. Végigmentem a nappalin, a kis könyvtáron, a hátsó folyosón. A fény újra és újra csalódást okozott, nem akart feltisztulni belőle a fátyol. A vonalak elmosódottsága kissé idegesített és megriasztott.

Végül lassan és óvatosan fölkapaszkodtam a lépcsőn, minden percben attól félve, hogy elveszítem az egyensúlyomat, és elesek. Bosszantott, hogy sajog a lábam. Micsoda hosszú lábak!

Elképedtem, mikor visszanéztem a lépcső tetejéről. Hiszen itt le is eshetek, és bele is halhatok!

Megfordultam, bementem a szűk kis fürdőszobába, sietve megkerestem a villanykapcsolót. Rettenetesen kellett pisilnem. Több mint kétszáz éve nem csináltam ilyet.

Lehúztam a modern nadrág cipzárját, és elővettem a nemi szervemet, ami meghökkentően ernyedt és nagy volt. A nagyság persze rendben volt, ki akarna ebből kicsit? És körül is metélték, ami kellemes ráadás. De ez az ernyedtség, ez olyan visszataszító volt, hogy hozzá sem akartam érni. Emlékeztetnem kellett magamat, hogy ez a szerv az enyém. Juhé!

No és a szaga, és a körülötte levő szőrnek a szaga? Az is a tied, babám! Na, láss munkához.

Behunytam a szememet, ügyetlenül és talán túlzott eréllyel megnyomtam. Nagy ívben lőtt ki belőle a bűzlő vizelet, mellé ment a vécécsészének, és szétfreccsent a fehér ülésen.

Förtelmes! Hátraleptem, állítottam az irányzékon, és émelygős igézettel figyeltem, ahogy a vizelet megtöltötte a vécécsészét, ahogy buborékok képződtek a felszínén. A szag egyre erősödött, elviselhetetlenül émelyítő lett. Végre kiürült a hólyag. Visszagyömszöltem a petyhüdt, gusztustalan valamit a nadrágomba, felhúztam a cipzár, lecsaptam a vécé tetejét, meghúztam az öblítőkart. Eltűnt a vizelet, csak az ülésen és a padlón maradtak ott a cseppei.

Szerettem volna mély lélegzetet venni, de csak az undorító szagot szívtam be. Megszagoltam a kezemet, és rádöbbsentem, hogy az ujjam is bűdös. Azonnal megnyitottam a kézmosó csapját, kaptam a szappant, és munkához láttam. Többször beszappanoztam a kezemet, de egyszer se találtam tisztának. A bőr sokkal likacsosabb volt, mint a természetfölötti bőröm. Piszkosnak éreztem. Cibálni kezdtem a ronda ezüstgyűrűket.

Még a szappantól se akartak lejönni. Gondolkoztam. Igen, a szemétláda is viselte New Orleansban. Nyilván ő se tudta lehúzni, most aztán én vagyok megáldva velük! Végképp elfogyott a türelmem, de hát úgyse tehetek semmit, amíg nem találok egy ékszerészt, aki tudja, hogy kell eltávolítani őket valami parányi fűrésszel vagy fogóval vagy más szerszámmal. Elég volt a gyűrűkre gondolnom, és olyan ideges lettem, hogy minden izmom görcsösen megfeszült, hogy kínzó fájdalommal lazuljon el. Ráparancsoltam magamra, hogy hagyjam ezt abba.

Nevetségesen sokáig öblögettem a kezemet, aztán fogtam a törülközőt, és megszáritottam. Milyen visszataszítóan szivacsosak, és piszok van a körömök alatt. Édes Istenem, miért nem tartotta tisztán a kezét az az ökör?

Aztán belenéztem a fürdőszoba végén a tükörfalba, és igazi gusztustalan látvány tárult eléem; nagy, nedves folt a nadrágom elején. Az az ostoba szerv nem volt száraz, mikor visszadugtam!

Nohát, a régi szép időkben sose izgultam ilyesmin. De akkor mocskos falusi uraság voltam, aki nyáron fürdött, vagy akkor, ha kedve támadt megmártózni a hegyi patakban.

Szó sem lehet róla, hogy húgyfolt legyen a nadrágomon! Kiléptem a fürdőszobából, futólag megpaskoltam a türelmes Mojo fejét, és átmentem a hálószobába. Feltéptem a gardrób szekrény ajtaját, és találtam benne egy szürke gyapjúszövet nadrágot, ami jobb is volt ennél. Tüstént lerúgtam a cipőmet, és átöltöztem.

Akkor most mit tegyek? Hát talán együnk valamit. Ekkor döbbsentem rá, hogy éhes vagyok. Igen, ez volt a bajom a feszülő hólyag és az általános, idegesítő nehézkesség mellett, amióta ez a kis hősköltemény elkezdődött.

Egyél. De ha eszel, tudod, mi fog történni? Vissza kell menned ebbe a fürdőszobába, vagy egy másikba, és ki kell ürítened magadból a megemésztett ételt. Majdnem öklendezni kezdtem a gondolatától.

Mikor elképzeltem, hogy emberi bélsár jön ki a testemből, annyira felfordult a gyomrom, hogy egy pillanatig attól féltem, hányni fogok. Mozdulatlanul ültem az alacsony, modern ágy lábánál, és megpróbáltam fegyelmezni az indulataimat.

Azt mondtam magamnak, hogy ezek a legegyszerűbb vetületei az emberi létnek. Nem engedhetem, hogy beárnyékolják a nagyobb kérdéseket. Továbbá úgy viselkedem, mint egy gyáva, nem pedig mint az a sötét hős, akinek állítom magamat. Nem mintha komolyan hinném, hogy hős vagyok, de rég eldöntöttem, hogy úgy kell élnem, mintha hős lennék, hogy vállalom kell minden nehézséget, mert azok csak erőpróbák.

Na jó, ez egy silány és kicsi erőpróba. És ebben a pillanatban abba kell hagynom az ijedezést! Egyél, izlelj, érezz, láss! Ez a próba neve! Ó, de micsoda próba lesz ez!

Végre-valahára feltápáskodtam. Kissé hosszabbra vettem a lépést, hogy szoktassam az új lábat,

visszamentem a gardrób szekrényhez, amelyben meglepetésemre nem is olyan sok ruhát leltem. Volt egy gyapjúszövet nadrág, két meglehetősen vékony gyapjúszövet kabát, mindkettő új, és egy polcon talán három ing.

Hmm. Mi történt a többivel? Kihúztam a tükörasztal felső fiókját. Üres. Az összes fiók üres volt. Akárcsak a kis láda az ágy mellett.

Mit jelenthet ez? Magával vitte a ruhákat, vagy elküldte őket oda, ahova ment? De miért? Nem is illenek az új testére. Azt állította, hogy a ruhakérdést elintézte. Ez fölzaklatott. Jelentheti ez azt, hogy nem akar visszajönni?

Képtelenség! Nem hagyja itt a húszmilliót! Én pedig nem tölthetem a drága halandó óráimat azzal, hogy ilyesmin izgulok!

Lefelé indultam a veszélyes lépcsőn. Mojo puha léptekkel trappolt mellettem. Most már elég könnyen tudtam irányítani az új testet, bármilyen nehéz és kényelmetlen volt. Kinyitottam a hall szekrényét. Egy régi kabát, akasztón. Egy pár sárcipő. Semmi más.

Odamentem a nappali szoba íróasztalához. James azt mondta, ott találom a jogosítványt. Lassan kihúztam a felső fiókot. Üres. Minden üres. Bár az egyik fiókban voltak valamilyen papírok. Ehhez a házhoz volt valami közük, de sehol sem szerepelt bennük Raglan James neve. Próbáltam megérteni, mit jelenthetnek, de nem bírtam a hivatali bikkfanyelvvel. Nem úgy volt, mint vámpírkoromban, amikor csak rá kellett néznem valamire, és máris tisztában voltam a mondanivalójával.

Eszembe jutott, amit James mondott a szinapszisokról. Igen, lelassult a gondolkodásom. Igen, külön nehézséget okozott minden szónak az elolvasása.

Na jó, nem érdekes. Jogosítvány sehol. Viszont pénzre van szükségem. Ó, igen, pénzre! Az asztalon hagytam a pénzt. Jóságos ég, lehet, hogy a szél kifújta az udvarra!

Azonnal visszatértem a konyhába, ahol most már farkasordító hideg volt, és vékony fehér zúzmara lepte az asztalt, a tűzhelyet, a felakasztott rézedényeket. A pénztárca nem volt az asztalon. Az autó kulcsai nem voltak az asztalon. És a lámpát persze szétverték.

Letérdeltem a sötétben, és tapogatózni kezdtem a padlón. Az útlevelet megtaláltam, a pénztárcát nem. A kocsikulcsait sem, csupán a széttört villanyégő cserepeit, amelyek megszürkáltak és két helyen el is vágták a bőrömet. Pici vérgyöngyök a kezemen. Nincs illatuk. Nincs igazi ízük. Igyekeztem megőrizni a nyugalمامat. Nincs pénztárca. Kimerészkedtem a tornácra, vigyázva, nehogy elessek. Pénztárca sehol. Az udvart vastagon belepte a hó.

Egyáltalán minek töröm magam? A pénztárca és a kulcs túl nehéz volt ahhoz, hogy a szél elfújhassa. James vitte el! Valószínűleg visszajött értük! Aljas kis szörnyeteg! És ha arra gondoltam, hogy az én testemben, az én mesés, hatalmas, természetfölötti testemben művelte ezt, akkor valósággal megbénított a harag!

Na jó, számítottál rá, hogy történhet ilyesmi, nem igaz? Jamesnek ilyen a természete. És már megint fázol. Dideregsz. Menj vissza az ebédlőbe, és zárd be az ajtót!

Ezt is tettem, noha meg kellett várnom Mojót, aki olyan ráérősen viselkedett, mintha egyáltalán nem érezné a hópolyheket kavarázó szelet. Most már az ebédlő is kihűlt, mert nyitva hagytam a konyhaajtót. Mire visszamenekültem az emeletre, azt kellett látnom, hogy az egész házat kihűtötte ez a konyhai kis kirándulás. Nem szabad elfelejtenem, hogy be kell csuknom az ajtókat.

Bementem az első használaton kívüli szobába, amelynek kéményébe elrejtettem a pénzt. Felnyúltam, de nem éreztem a borítékot, csak egy papírt. Kivettem, de már előre rázott a düh, még mielőtt a fénybe tartottam és elolvastam volna:

Maga valóban ostoba számár, ha azt képzelte, hogy egy hozzám foghatóan tehetséges ember nem fogja megtalálni a kis dugipénzét. Nem kell vámpírnak lenni ahhoz, hogy észrevegyük a padlón és a falon az áruló nyirkosságot. Viszontlátásra pénteken. Vigyázzon magára!

Raglan James.

Egy percig mozdulni se tudtam a dühtől. A szó szoros értelmében tajtékozottam. Kezem ökölbe szorult.

– Te ócska kis gazember! – mondtam azon a siralmas, hurutos, fénytelen, ércetlen hangon.

Átmentem a fürdőszobába. Természetesen a tükör mögött nem volt ott a második pénzköteg, csak egy üzenet:

Mit ér az emberi élet problémák nélkül? Be kell látnia, hogy nem bírok ellenállni az ilyen kis felfedezéseknek. Olyan ez, mintha borospalackokat hagyna hátra egy alkoholistának. Viszontlátásra pénteken. Óvatosan közlekedjék a jeges járdákon! Nem szeretném, ha kitörné a lábát.

Mielőtt megfékezhettem volna magamat, beleöklöztem a tükörbe. Nesze neked, szerencse! Ha Lestat, a vámpír ütött volna, most egy nagy lyuk tátongana a falon, de így nem keletkezett más, csak egy csomó tükörcserép. Azonkívül lőttek a szerencsémnek hét évre.

Visszamentem a földszintre, a konyhába, ezúttal bezárva magam mögött az ajtót, és kinyitottam a hűtőszekrényt. Semmi sem volt benne Semmi!

A kis ördögfajzat! Amit ezért kap tőlem! Miből hitte, hogy ezt megúszhatja? Azt hitte, nem tekerhetem ki a nyakát, miután átnyújtottam neki a húszmillió dollárt? Mi a nyavalyát képzelt...

Hmmm.

Olyan nehéz ezt kitalálni? Nem fog visszajönni, ugye? Hát persze hogy nem fog.

Átmentem az ebédlőbe. Az üvegezett szekrényben nem volt sem ezüst, se porcelán. Pedig tegnap este bizonyosan volt mindkettő. Átmentem a hallba. Nem voltak festmények a falon. Ellenőriztem a nappalit. Se Picasso, de Jasper Johns, se De Kooning, se Warhol. Mind eltűnt. Eltűntek még a hajók fényképei is.

Eltűntek a kínai szobrok. A könyvespolcok félig kiürültek. És a szőnyegek. Maradt egy pár – egy az ebédlőben, amitől majdnem sikerült megölnöm magamat, és egy a lépcső előtt.

Ebből a házból kipucoltak mindent, ami értékes! A bútorok fele hiányzott! Nem fog visszajönni a kis szemét! Egy percre se tervezett ilyet!

Leültem az ajtó melletti karosszékbe. Mojo, aki hűségesen követett, az alkalommal élve elnyúlt a lábam előtt. Belefűrtam ujjaimat a bundájába, gyűröggettem, simogattam. Micsoda megnyugvás, hogy a kutya itt van.

Persze ostobaság Jamestől, hogy erre vetemedett. Arra gondolt, hogy nem szólíthatom a többieket?

Hmmm. A többiektől kérni segítséget – ijesztő gondolat! Nem kellett hozzá túl élénk fantázia, hogy kitaláljam, mit felelne Marius, ha elmondanám, mit követtem el! Nyilvánvalóan tudja is, és forr benne a felháborodás. Az öregebbekre gondolni se mertem. Az volt az egyetlen reményem – ezzel kezdettől tisztában voltam -, hogy talán nem figyelnek föl a cserére.

Ó, de nem korai ez még? A pénzem ellopása, a ház kifosztása – ez csak James elképzelése a rossz viccről. Nem hagyhatta itt nekem a pénzt és a ruhákat. Ellenkezett volna a pitiáner tolvaj természetével. Muszáj volt linkelnie. De mennyire vissza akar jönni, és fel akarja venni a húszmillióját! Arra számít, hogy úgyse bántanám, mert meg akarom ismételni a kísérletet, és tisztában vagyok vele, hogy ő az egyetlen, aki ezt nyélbe tudja ütni.

Igen, ez az ő adu ásza – hogy kímélni fogom a halandót, aki, ha még egyszer kedvem szottyanna rá, ismét képes lebonyolítani a cserét.

Megismételni ezt! Kacagnom kellett! Kacagtam is, de milyen furcsa, idegen hangon! Szorosan behunytam a szememet, és ültem egy darabig. Gyűlöltem a bordáimon a ragadós izzadságot, gyűlöltem a fájást a hasamban és a fejemben, gyűlöltem a zsíros puffedséget a kezemben és a lábamban. Mikor kinyitottam a szememet, ismét a fakó színek és maszatos vonalak poshadt világát kellett látnom.

Megismételni ezt! Oóóó! Szedd össze magadat, Lestat! Annyira összeszorítottad a fogadat, hogy fájdalmat okoztál magadnak. Megharaptad a nyelvedet! Vérzik a szád! És a vérnek olyan íze van, akár a sós víznek, semmi más, csak só és víz, só és víz! A poklok szerelmére, szedd össze magadat! Hagyd ezt abba!

Néhány perc után felálltam, és módszeres kutatást indítottam egy telefon után.

Az egész házban nem volt egy telefon.

Gyönyörű.

De ostoba voltam, hogy nem terveztem meg ésszerűen ezt a kísérletet! Annyira magukkal ragadtak a magasabb szintű szellemi vetületek, hogy nem gondoskodtam hátországról! Lakosztályt kellett volna nyitattanom a Willardban, és a szálloda páncélszekrényében kellett volna elhelyeznem a pénzt! Gondoskodnom kellett volna autóról!

Autó. Mi van az autóval?

Kivettem a hall faliszekrényéből a kabátot – szakadt volt a bélése, nyilván ezért nem tette pénzzé James -, felöltöttem, kétségbeestem a tényen, hogy nincs a zsebemben kesztyű, és kimentem hátul, miután gondosan bezártam az ebédlő ajtaját. Megkérdeztem Mojótól, hogy jön-e vagy marad. Természetesen jönni akart.

Térdig érő hóban kellett áttörtetnem a sikátorban, de az utcán azt kellett látnom, hogy ott még mélyebb a

hó.

Persze sehol se volt a piros Porsche. Se a lépcsőtől balra, se sehol a háztömbön belül. Csak a bizonyosság kedvéért elmentem a sarokig, befordultam, visszajöttem. Kezem-lábam jéggá dermedt, az arcom égett.

Na jó, akkor gyalogolnom kell, legalábbis addig, amíg találok egy nyilvános telefont. A szél nem az arcomba vágta a havat, aminek örülhettem. Egyébként nem tudtam, merre megyek.

Mojo viszont szeretni látszott ezt az időjárást. Kírtatóan gázolt előre, pici jégkristályokat csillogtató, hosszú, bársonyos, szürke bundájáról vastkos koloncokban hullott a hó. A kutyával kellett volna cserélnem. Elképzeltem Mojót a vámpírtestemben, és kitört belőlem a kacagás, szabályos nevetőgörcsöt kaptam. Körbe-körbe topogtam, és kacagtam, kacagtam, kacagtam. Akkor hagytam abba, mikor már csontig átfagytam.

Hát nem volt rettentően vicces? Itt állok emberként, erről a páratlan csodáról álmodtam a halálom óta, és a csontom velejéig gyűlölöm ezeket az emberi csontokat! Lármásan korgó gyomrom hasogatott az éhségtől,

Paolo! Meg kell találnom a Paolót, de hogyan jutok ételhez? Mert ennem kell, ugye? Étél nélkül nem bírom. Ha nem eszem, legyengülök-

Mikor a Wisconsin sugárúthoz értem, fényeket és embereket láttam a domb tövében. Az utcáról eltakarították a havat, lehetett közlekedni rajta. Emberek jöttek-mentek az utcai lámpák alatt, bár persze őrijítő homályossággal érzékeltem őket.

Sietni kezdtem, a lábam most már égett a hidegtől, ami nem ellentmondás, ezt mindenki tudhatja, aki valaha is járt hóban, és végre megláttam egy vendéglő kivilágított ablakát. Martini. Jól van. Felejsük el Paolót, a Martini is jó lesz. Most állt meg előtte egy autó, kiszállt hátulról egy csinos fiatal pár, és besietett a Martiniba. Az ajtóhoz cammogtam, és egy egészen helyes fiatal nőt láttam, aki épp levett a magas faasztalról két menüt, majd hátravezette a párocskát a homályba. Gyertyákat, kockás abroszokat láttam, és hirtelen rájöttem, hogy az orromat ostromló szörnyű, gyomorkeverő bűz az égett sajt szaga!

Vámpírként sem szerettem volna ezt a szagot, egyáltalán nem szerettem volna, de korántsem émelyített volna ennyire. Kívül maradt volna rajtam. Most viszont összekapcsolódott a bennem vájkáló éhséggel, és a torkom izmait facsargatta. A szag hirtelen bevette magát a zsigereimbe, a gyomromat szorongatva ingerelte hányásra.

Furcsa. Igen, meg kell jegyeznem ezeket a dolgokat. Ezt jelenti az élet.

Visszajött a csinos fiatal nő. Láttam sápadt arcélét, ahogy a magas asztalon levő papír fölé hajlik, és megjelöl valamit. Hullámos, hosszú, sötét haja volt, és nagyon halvány arca. Bárcsak jobban láthattam volna! Igyekeztem fölvenni a szagát, de nem bírtam. Csak az égett sajt bűzét éreztem.

Kinyitottam az ajtót, elszántan belegyalogoltam a vastag bűzhullámba, és csak a nő előtt álltam meg. A vendéglő beburkolt áldott melegébe, mindegy volt nekem, mitől szaglik. A nő szívfájdítóan fiatal volt, az arca apró, a vonásai élesek. A szeme hosszú, keskeny, sötét. Nagy száját gyönyörűen kirúzsolta, és kecses hattyúnyaka volt. A test igazi huszadik századi: csontkollekció a sötét ruha alatt.

– Mademoiselle – kezdtem, tudatosan eltűzözve a franciás kiejtést nagyon éhes vagyok, és kint nagyon hideg van. Nincs valami munka, amit elvégezhetnék egy tál ételért? Ha akarja, felmosom a padlót, megsikálom a fazekakat és a serpenyőket, megteszek mindent, amit akar.

Egy pillanatig értetlenül meredt rám, aztán hátralépett, megrázta hullámos, hosszú haját, égnek emelte a szemét, hidegen végigmért, és annyit mondott:

– Kifelé!

Szintelen bádoghangon beszélt. Persze nem ilyen hangja volt, csak halandó fülem hallotta ilyennek. Én nem érzékeltem azokat a felhangokat, amelyeket a vámpírok hallanak.

– Kaphatnék egy darab kenyeret? – kérdeztem. – Egyetlen darab kenyeret! – Pocséksága ellenére is gyötrelmes volt az ételszag. Tulajdonképpen nem emlékeztem, milyen az étel íze. Nem emlékeztem a nyelésre és a táplálkozásra, de eluralkodott bennem valami mélységesen emberi, és meghaltam egy kis ennivalóért!

– Rendőrt hívok, ha nem megy – mondta a nő. Kissé megbicsaklott a hangja.

Megpróbáltam letapogatni. Semmi. Körülnéztem, hunyorogva kémleltem a sötétséget. Megpróbáltam letapogatni a többi embert. Semmi. Ennek a testnek nem volt hatalma hozzá. Ez lehetetlen! Ismét a nőt néztem. Semmi. Még egy villanást se érzékeltem a gondolataiból. Sejtelmem sem volt, miféle halandó lehet.

– Úgy is jó – mondtam a legszelídebb mosollyal, amire képes voltam, bár fogalmam se volt, milyenre sikerült, vagy mi lesz a hatása. – Remélem, a pokolba kerül, mert ennyire nincs magában könyörület. Pedig Isten a megmondhatója, mennyire nem érdemeltem meg! – Már menni akartam, amikor megérintette a karomat.

– Nézze – mondta, kissé remegve a félelemtől és a haragtól –, ezt nem csinálhatja, hogy besétál ide, és elvárja, hogy enni adjanak magának! Fehér arcában lüktetett a vér. Nem éreztem a szagát. Viszont éreztem a pézsmás parfümöt, ami félig emberszag volt, félig illatszer, és hirtelen megláttam a ruha alatt a mellbimbók két parányi szegecsét. Döbbenetes! Újra megpróbáltam olvasni a gondolataiban, győzködtem magamat, hogy képes vagyok rá, ez ösztönös adottság! Hasztalanul.

– Mondtam, hogy dolgozni fogok az életért! – ismételtem, és igyekeztem nem nézni a mellét. – Megteszek mindent, amit óhajt. Nézze, ne haragudjon, nem kívánom, hogy a pokolban égjen. Borzasztó dolog ilyen mondani. Csak az van, hogy pillanatnyilag elpártolt tőlem a szerencse. Rossz dolgok történtek velem. Látja, az ott a kutya. Hogy fogom etetni?

– Az a kutya? – Kinézett az ablakon Mojóra, aki méltóságteljesen ült a hóban. – Maga viccel! – mondta. Milyen éles és jellegtelen a hangja. Egyébként nem egyedül az ő hangja volt ilyen fémes és lapos.

– Nem, csakugyan az én kutya! – bizonygattam enyhe méltatlankodással. – Nagyon szeretem,

– Ez a kutya minden este itt eszik a hátsó konyhaajtónál! – nevetett a nő.

– Hiszen az csodálatos, akkor legalább egyikünk enni fog. Boldog vagyok, mademoiselle, hogy ezt hallhatom. Talán nekem is a hátsó ajtóhoz kellene mennem. Talán hagyna nekem valamit a kutya.

A nő hidegen és mesterkéltén kacarászott, miközben leplezetlen érdeklődéssel nézegette arcomat és ruhámat. Vajon milyennek lát? Nem tudtam. A fekete felöltő nem volt olcsó, de nem is volt divatos. Barna hajamat belepte a hó.

A nőben volt egyfajta vékonyra fent, sovány érzékiség. Nagyon keskeny orr, nagyon éles vágású szem. Gyönyörű csontok.

– Na jó – mondta. – Üljön le ott a pultnál. Hozatok magának valamit. Mit akar?

– Akármi jó lesz. Köszönöm a jóságát.

– Jó, jó, üljön le! – Kinyitotta az ajtót, rákiáltott a kutyára: – Menj hátra! – intett neki.

Mojo, a szőrös hegyorom, csak ült békésen. Kimentem a dermesztő télbe, és megmagyaráztam, hogy menjen a hátsó ajtóhoz. Meg is mutattam a sikátort. A kutya sokáig nézett, aztán felállt, elcammogott hátra a sikátorban, és eltűnt.

Bementem a vendéglőbe, másodszor is hálásan, hogy nem kell a hidegben lennem, noha a cipőm tele volt latyakká olvadt hóval. Átléptem a vendéglő belsejének sötétségébe, megbotlottam egy támlátlan székben, amit nem láttam, és majdnem elestem, aztán leültem. Már meg is terítettek a pulton kék vászon tányéralátéttel, amelyre súlyos vaskést és villát helyeztek. A sajtszag fojtogatott. Voltak más szagok is, sült hagymáé, fokhagymáé, odaégetett zsíré. Undorító!

Nagyon kényelmetlen ülés esett ezen a széken. A kerek deszka kemény éle vágta a lábamat, és megint zavart, hogy nem látok a sötétségben. A vendéglő nagyon hosszúnak tűnt, mintha több, egymásból nyíló helyiségből állna, de nem láthattam végig benne. Riasztó hangokat hallottam, mintha nagy fazekak csattognának vason, de nem nagyon fájdtották meg a fületem, inkább csak bosszantottak.

Ismét megjelent a fiatal nő, és kedves mosollyal letett eléem egy nagy pohár vörösbort, aminek csömörletesen savanyú szaga volt.

Megköszöntem, aztán fölemeltem a poharat, kortyoltam, megforgattam a szájamban a bort, lenyeltem, és azonnal fuldokolni kezdtem. Fel nem foghattam, mi történt: rosszul nyeltem, vagy valamiért ingerelte a torkomat, vagy micsoda? Csak annyit tudtam, hogy görcsösen krákogok. Felkaptam a villa mellől a vászonszalvétát, azt szorítottam a számra. A bor egy része felszaladt az orromba. Gyenge, ecetes íze volt. Borzasztóan elkeseredtem.

Behunytam a szememet, és megtámasztottam a fejemet a bal öklömmel, amely görcsösen markolta a szalvétát.

– Na, próbálja meg még egyszer! – mondta a nő. Kinyitottam a szememet, és láttam, hogy teletölti a poharat egy jókora palackból.

– Igen. Köszönöm. – Szomjaztam, rettenetesen szomjaztam, és a bor íze még szomjasabbá tett. Ezúttal majd nem nyelek olyan nagyot. Fogtam a poharat, aprót kortyoltam, igyekeztem élvezni, bár úgyszólván semmi élvezetes nem volt benne, aztán óvatosan nyeltem, le is ment szép rendesen. Híg volt, jaj de híg, hol volt ez a vér laktató zamatosságától! Rá kell jönnöm az ízére. Kiürítettem a poharat, aztán ismét töltöttem a palackból, és azt is felhajtottam.

Egy percig nem éreztem mást, mint csalódást, aztán enyhe émelygést. De úgylis hozzák az ételt. Ó, van is itt étel egy dobozban, kenyérből készült rudacsok, legalábbis annak látszanak.

Kivettem egyet, gondosan megszaglásztam, megbizonyosodtam róla, hogy valóban kenyér, majd

behabzsoltam. Az utolsó morzsaig olyan volt, mint a homok. Mint a Góbi-sivatag homokja, ami a számba ment. Homok.

– Hogy eszik ezt a halandók? – kérdeztem.

– Lassabban – felelte a csinos nő, és kurtán fölnevetett. – Maga nem halandó? Melyik bolygóról jött?

– A Vénuszról – feleltem, és megint rámosolyogtam. – A szerelem bolygójáról.

Gátlástalanul megbámult, és kissé kipirult az éles vonású, fehér arcocskája.

– Hát itt is maradhat, amíg lelépek. Akkor elkísérhet haza.

– Mindenképpen ezt fogom tenni – mondtam. Rendkívül sajátos hatással volt rám, mikor felfogtam, hogy ez mit jelenthet. Talán lefekhetek ezzel a nővel. Részéről semmi esetre sincsen kizárva ez a lehetőség. Pillantásom lecsúszott a két parányi mellbimbóra, amely ingerlően szegeződött rám a fekete selyem alól. Igen, lefekhetek vele, gondoltam. Milyen sima a hús a nyakán.

A szerv mocorgott a lábam között. Na, legalább valami működik, méláztam. De milyen sajátosan korlátozott volt ez az érzés, a duzzadás és a keményedés, milyen sajátosan felemésztette a gondolataimat. A vérszomj sose korlátozódott egy területre. Üresen bámultam a levegőbe, oda se néztem, mikor élém tettek egy adag húsmártással leöntött spagettit. Az orromba csapott a forró szag, a dohos sajt, az égett hús és a zsír elegye.

Feküdj!, mondtam a szervnek. Ez még nem a te időd!

Végül csak ránéztem a tányérra. Az éhség úgy marcangolt, mintha valaki két kézzel tekergetné a beleimet. Emlékszem ilyen érzésre? Isten tudja, eleget voltam éhes halandó életemben. Más se volt az életem, mint éhség. De ez most olyan távolinak, olyan jelentéktelennek tűnt. Lassan fölemeltem a villámot, amit élő koromban sose használtam, mert a mi durva világunkban kanállal és késsel ettek, a nyirkos tésztagubanc alá nyomtam, és a számba villáztam egy adagot.

Előre tudtam, hogy túl forró lesz, de nem álltam meg idejében. Csúnyán megégettem a nyelvemet, és elejtettem a villát. Ez közönséges ostobaság, gondoltam, legalább a tizenötödik közönséges ostobaságom. Mit tegyek, hogy értelmesebben, türelmesebben, higgadtabban közeledhessek a dolgokhoz?

Hátradőltem a kényelmetlen széken, mert támlátlan széken is lehet ilyet csinálni anélkül, hogy a földre pottyannánk, és gondolkozni próbáltam. Igyekszem működtetni ezt az új testet, amely tele van szokatlan gyengeségekkel és érzésekkel – például fáj a vizes lábam a talajszintű hideg huzatban –, és eközben érthető, de ostoba hibákat követek el. Fel kellett volna húznom a sárcipőt. Keresnem kellett volna egy telefont, mielőtt ide jöttem, és fel kellett volna hívnom a párizsi ügynökömet. Semmi esetre se lett volna szabad úgy gondolkoznom és viselkednem, mintha még mindig vámpír lennék, holott nem vagyok az.

Vámpírbőrömet persze nem égette volna meg ez a forróságtól gőzölgő étel, de most nem vámpírbőrben vagyok. Ezért kellett volna sárcipőt húznom.

Gondolkozz!

De milyen messze van ez az élmény attól, amit vártam! Ó, istenek! Gondolkodásra buzdítom magamat, holott azt hittem, élvezkedni fogok! Azt hittem, lubickolni fogok az érzékelésben, az emlékekben, a felfedezésekben; most pedig azt próbálom kitalálni, miként fegyelmezzem magamat!

Igen, élvezetekről álmodtam, változatos élvezetekről, evésről, ivásról, előbb egy nőt az ágyamba, aztán egy férfit. Ám amit eddig átéltem, az minden volt, csak nem élvezetes.

No hát, ezért a szégyenletes helyzetért csakis én vagyok a hibás. De változtathatok rajta. Megtörültem a szájamat a szalvétámmal, ami durva, mesterséges szálakból készült, és annyira volt nedvszívó, mint a viaszosvászon, aztán fogtam a poharamat, és megint kiittam. A gyomrom hullámszott, a torkom összeszorult, és még szédültem is. jósgos Isten, berúgok három pohártól?

Ismét megragadtam a villát. A ragacs hült valamicskét. A szájamba tömtem egy adagot, és már megint meg akartam fulladni! Torkom görcsösen összerándult, mintha meg akarná akadályozni, hogy ez a massa lecsússzon rajta. Abba kellett hagynom, megfontoltan, orron át kellett lélegeznem, azt kellett mondanom magamnak, hogy ez nem mérge, én pedig nem vagyok vámpír, és utána meg kellett rágnom a nyúlós katyvaszt, óvatosan, nehogy megégesse a nyelvemet.

De a nyelvem máris fáj, mert korábban megharaptam. A fájdalom betöltötte a szájjüregemet, sokkal érezhetőbb volt, mint az étel. Ettől függetlenül tovább rágtam az ízetlen, kozmás, elsózott és általában rettenetes spagettit, amely, miután letuszkoltam fájdalmasan összeszűkülő torkomon, kövé keményedett a gyomromban.

Ha Louis-nak kellene átesnie ezen, te pedig önmagaddal eltelt vámpírságodban figyelned, hogy elítélnéd mindenért, amit tesz és gondol! Hogy viszolyognál tőle, mert rémüldözik, mert eltékozolja a tapasztalatot!

Magamba villáztam még egy falatot, megrágtam, lenyeltem. Hát, van valami íze, csak ez nem illatos, ízés vér! Sokkal lanyhább, szemcsésebb, ragacosabb. Oké, még egy falatot. Megy ez. Talán csak az van, hogy ez nem túl jó étel. Még egy falatot.

– Hé, lassabban! – szólt rám a csinos nő. Nekem támaszkodott, de nem éreztem pikáns puhaságát a kabáton át. Megfordultam, felnéztem a szemébe, megcsodáltam hosszú, felpöndörödő fekete pilláit. Milyen édes a szája, ha mosolyog. – Kiszórja az ételt!

– Tudom. Nagyon éhes vagyok – mondtam. – Idefigyeljen, tudom, hogy ez nagyon hálátlanul hangzik, de csak ez a csirizes masszájuk van? Nincs valami keményebb, például hús?

A nő nevetett.

– Fura egy ember maga! Honnan való, de komolyan?

– Franciaországból, vidékről – feleltem.

– Na jó, hozok valami mást.

Ahogy elment, azonnal felhajtottam még egy pohár bort. Most már erősen szédültem, de ugyanakkor kellemes melegség töltött el. Hirtelen kedvem támadt nevetni, és tudtam, hogy félig már be vagyok rúgva.

Elhatároztam, hogy a szobában tartózkodó többi halandót fogom tanulmányozni. Kísérteties volt, hogy nem vehetem föl a szagukat, kísérteties volt, hogy nem hallhatom a gondolataikat. Tulajdonképpen a hangjukat se hallottam, csak csárogást és karattyolást. És olyan kísérteties volt, hogy itt egyszerre van forróság és hideg; fejem felfőtt a túlfűtött helyiségben, a lábam megfagyott a padlón futkosó huzatban.

A fiatal nő húst tett elé. Borjú volt, mint mondta. Kivettem egy darabkát, amitől meghökkent – kést-villát kellett volna használnom –, és beleharaptam. Meglehetősen ízetlen volt, de jobb a spagettinél. Valahogy tisztább. Nagy élvezettel rágtam.

– Köszönöm, hogy ilyen jó volt hozzám – mondtam. – Ön valóban kedves. Fájjalom, hogy olyan gorombaságokat mondtam, komolyan fájjalom.

A nő el volt ragadtatva. Persze színészkedtem. Játszottam a szelídet, holott nem vagyok az.

Elment, mert egy távozni akaró pár fizetni óhajtott, én pedig visszatértem a vacsorámhoz, az első vacsorámhoz, ami homokból, enyvből és elsózott bőrdarabokból állt. Kuncogtam. Még egy kis bort. Igaz, olyan, mintha semmit sem innék, de hatása az van.

A nő elvitte a tányéromat, és eléem tett egy újabb palackot. Ültem a kényelmetlen széken, cuppogó cipőben-zokniban, fázva és fészengve, és mire a nő egy óra múlva távozni készülődött, szépen berúgtam.

Ettől nem éreztem jobban magamat, mint mikor inni kezdtem, és amint felálltam, rádöbbsentem, hogy alig tudok járni. Nem éreztem a lábamat. Le kellett néznem, hogy egyáltalán megvannak-e még.

Ezt a csinos nő nagyon viccesnek találta. Én nem voltam annyira biztos benne. Támogatott a behavazott járdán, hívta Mojót, akit egyszerűen “kutya”-nak szólított, bár nagy respektussal, és megnyugtatóan, hogy itt lakik “az utcában, pár lépésre”. Az volt az egyetlen jó, hogy nem zavart annyira a hideg.

Valóban baj történt az egyensúlyommal. A tagjaim elnehezedtek, és eltorzítva láttam még a legfényesebben megvilágított tárgyakat is. A fejem fájt. Minden pillanatban vártam, hogy elesek. Már-már eszelősen féltem az eséstől.

Am ekkor szerencsére megérkeztünk a nő ajtajához. Felvezetett egy szőnyeggel borított, keskeny lépcsőn, de a kapaszkodás annyira kimerített, hogy a szívem dübörgött, az arcom verejtékben úszott. Alig láttam! Tébolyító volt! Hallottam, hogy a nő a zárba dugja a kulcsot.

Másfajta borzalmas bűz csapta meg az orromat. A sivár kis lakás, ahol jellegtelen plakátok borították a falakat, valóságos útvesztője volt a papírmásénak és a furnérlemeznek. Honnan származik ez a bűz? Hirtelen rájöttem, hogy a nő macskáitól, amelyek egy földdel töltött ládába ürítettek. Láthattam is a nyitott ajtajú kis fürdőszobában a ládát, és a ládában a telepízkített földet, és akkor komolyan azt gondoltam, végem, most aztán meghalok. Mozdulatlanul álltam, minden erőmmel azon igyekezve, hogy ne hányjak. Marcangoló kint éreztem a hasamban, ezúttal nem éhséget, és az övem fájdalmasan vágta a derekamat.

A kín élesebb lett, és megértettem, hogy ugyanazt kell tennem, amit a macskáknak, még hozzá most, ha nem akarok szégyent hozni magamra. És ugyanabba a fülkébe kell bemennem. A torkomban éreztem a szívemet.

– Mi a baj? – kérdezte a nő. – Rosszul vagy?

– Használhatnám a fürdőszobát? – mutattam a nyitott ajtóra.

– Hát persze – mondta. – Menjél csak.

Tíz perc, talán több is eltelt, mire előkerültem. Olyan mérhetetlenül undorodtam az ürítés egyszerű folyamatától – a szagtól, az érzéstől, a látványtól –, hogy nem bírtam beszélni. De végre túl voltam rajta.

Már csak a részegség maradt, a kínos élmény, hogy mellé nyúlok a villanykapcsolónak, és hogy a kezem, ez a nagy, sötét kéz elhibázza a kilincsgombot.

Megtaláltam a forróra fűtött hálószobát, amit telezsúfoltak rétegelt műanyagból készült, olcsó, jellegtelen, közepszerű, modern bútorokkal.

A fiatal nő anyaszült meztelenre vetkőzve ült az ágy szélén. Igyekeztem tisztán látni, noha a közeli lámpa eltorzította. Arca rút árnyékokban folyt össze, a bőre sárgának látszott, és áporodott ágyszag lengte körül.

Hiszen ez örülség! Ez egy ember, és én is ember vagyok! Hála Istennek, hogy pénteken vége lesz! Bár miféle jogon hálálkodom én az Istennek?

Forró, kemény, kicsi mellbimbói a mellemet súrolták. A bimbók körül puha és gyengéd volt a hús. Átkaroltam keskeny hátát.

– Tüzel, szerintem lázad van – súgta a fülembe. Megcsókolta a nyakamat, úgy, ahogy én csókoltam az övét.

– Nem, semmi bajom! – tiltakoztam, bár fogalmam sem volt, hogy igazat mondok-e. Nehéz munka volt ez!

Keze váratlanul megérintette a nemi szervemet, azonnali izgalmat gerjesztve. A szerv megnyúlt és megkeményedett. Az érzés szigorúan az ágyékomra korlátozódott, mégis delejező volt. Amikor ránéztem a mellére, és a bolyhos kis háromszögre a lába között, a nemi szervem még jobban megkeményedett. Igen, erre emlékszem, most már nem számít semmi más, hmmm, ez igen, már csak le kell fektetnem az ágyra.

– Húha! – suttogta. – Ez aztán a felszerelés!

– Az? – Megnéztem magamat. A szörnyeteg duplájára dagadt, otrombán aránytalannak tűnt a többi testrészhez képest. – Igen, az. James nyilván ezt is ellenőrizte.

– Ki az a James?

– Nem érdekes – motyogtam. Magam felé fordítottam az arcát, és ezúttal nedves kis száját csókoltam meg. Éreztem vékony ajka mögött a fogait. Megnyitotta a száját a nyelvemnek. Ez jólesett, bár a szájának rossz íze volt. Nem fontos. Ám a gondolatom ekkor átszökkent a vére. Arra, hogy iszom a vérét.

Hol volt annak a pillanatnak a lüktető heve, amikor átölelem az áldozatot, és tudom, hogy most mindjárt felszúrom a fogammal a bőrét, és a nyelvemre fröccsen a vére?

Nem, ez nem lesz olyan könnyű, se olyan emésztő. Megmarad a lábak között, és inkább borzongás lesz, de jó kis borzongás ez, annyit mondhatok.

A vérnek már a gondolata is feltüzelt. Durván lenyomtam az ágyra. Be akartam fejezni, most semmi más nem számított, csak a befejezés.

– Várj egy pillanatig! – mondta.

– Mire várjak? – Ráfeküdtem, ismét megcsókoltam, mélyebbre fúrva a nyelvemet a szájába. Semmi vér. Ó, de sápatag. Nemi szervem becsúszott forró combjai közé, és már akkor majdnem elsült. De ez még nem volt elég.

– Azt mondtam, várj! – sikoltotta, és az arca elvörösödött. – Nem csinálhatod koton nélkül.

– Mi az ördögről beszélsz? – mormoltam. Tudtam, mit jelentenek ezek a szavak, bár nem sok értelmük volt. Kitapintottam a szőrös bejáratot, aztán a nedves, zamatos rést, ami gyönyörűségesen keskenynek tűnt.

A nő visított, hogy szálljak le róla, és lökdösött. Kipirosodott, és hirtelen nagyon szépnek látszott a heves indulattól. Mikor belém térdelt, lecsaptam rá, majd annyi időre visszahúzódtam, hogy belenyomhassam a szervet, és a lélegzetem is elállt, amikor az az édes, tüzes hús megszorult rajtam.

– Ne! – visította. – Hagyd abba! Azt mondtam, hagyd abba!

De én már nem tudtam várni. Miből gondolja, hogy ez az a perc, amikor megbeszélhetjük az ilyesmit? Aztán kirobbant belőlem a magom, és vakító, görcsös izgalommal eléleztem.

Egy pillanatig maga volt az örökkévalóság, a következőben úgy elmúlt, mintha el se kezdődött volna. Kimerülten feküdtem rajta, persze folyt rajtam az izzadság, kissé bosszankodva az egész aktus ragacos voltán, és a nő rémült sivalkodása miatt.

Aztán lefordultam róla. A fejem fáj, és sokkal erősebben éreztem a rossz szagokat: a szennyes ágy, a megereszkedett, hoporcsos matrac áporodottságát, a macskák émelyítő bűdösségét.

A nő úgy ugrott ki az ágyból, mint aki megőrült. Sírt és reszketett, fölkapott a székről egy pokrócot, magára terítette, és visítani kezdett, hogy takarodjak, takarodjak, takarodjak!

– Most meg mi bajod? – kérdeztem.

– Te tahó, te rohadt hülye sutyerák, te tapír, te szőröstalpú! – zúdította rám a modern szitkok özönét. Meg is fertőzhettem, mondta, azokkal a betegséggel, amelyeknek a neveit elhadarta. Teherbe is ejthettem.

Rohadék vagyok, pöcs vagyok, fasz vagyok! Húzzak el innen, de rögtön! Hogy mertem ilyet csinálni vele? Kifelé, mielőtt hívja a rendőrséget.

Átcsapott rajtam az álmoság hulláma. Erőlködtem, hogy a sötétségben is lássam a nőt. Aztán minden eddiginél erősebb hányinger rohant meg. Küszködve próbáltam visszafojtani, de csak akaratom görcsös megfeszítésével sikerült megállnom, hogy ne ott hanyjam el magamat.

Végül feltápáskodtam, és lenéztem a rikácsoló, síró nőre. Hirtelen megláttam, hogy el van keseredve, és hogy csakugyan bánthattam, mert egy csúnya véraláfutás van az arcán.

Nagyon lassan felfogtam, mi történt. A nő azt akarta, hogy valamilyen óvszert használjak, én viszont gyakorlatilag megerőszakoltam. Semmi öröme nem volt az aktusban, csak félt. Eszembe jutott, hogyan rúgkapált abban a pillanatban, amikor kielégültem; azt képzelte, élvezem az ellenkezését, a dühét, a tiltakozását, élvezem, hogy leteperhettem. És valami silány, ordenáré módon valóban élveztem is.

Mérhetetlenül lehangoló és kétségbeejtő volt az egész. Mit ér a gyönyör? Nem bírom, gondoltam, egyetlen pillanatig se bírom tovább. Ha elérhettem volna Jamest, újabb vagyont ajánlok neki, csak jöjjön vissza azonnal! Elérni Jamest... Tökéletesen elfelejtettem, hogy telefont akartam keresni.

– Figyelj rám, ma chére – mondtam. – Annyira sajnálom. Valahogy félresikerült a dolog. Tudom. Ne haragudj.

Pofon akart ütni, de játszva elkaptam a csuklóját, és lenyomtam a kezét, ami fájt neki egy kicsit.

– Takarodj innen! – ismételte. – Takarodjál, vagy hívom a rendőrséget!

– Megértelek, miért mondd. Egy örökkévalóság óta nem csináltam. Ügyetlen voltam. Rossz voltam.

– A rossznál is rosszabb voltál! – mondta mély, rekedt hangon. Ezúttal csakugyan megütött. Nem voltam elég gyors. Meghökkenett a pofon ereje. Valósággal csípett. Megtapogattam az arcomat ott, ahol megütött. Micsoda bosszantó kis fájdalom! Sértő fájdalom!

– Kifelé! – sivitotta.

Felöltöztem. Olyan volt, mintha téglákkal töltött zsákokat emelgetnék. Tompa szégyenkezés fogott el. Szerettem volna elsüllyedni, annyira restelltem, hogy idétlen és kínos minden gesztusom, minden szavam.

Végül mindent sikerült rendesen begombolnom és becipzáraznom. Felhúztam a pocsék vizes zoknit, a vékony cipőt. Készen álltam az indulásra.

A nő sírva ült az ágyon. Válla nagyon sovány volt, hátának vékony csontjai átlátszottak a vékony bőrön, haja vastag hullámokban omlott a melléhez szorított pokrócra. Milyen törékenynek látszott, milyen szívfájdítóan bájtalan és viszolyogtató volt.

Megpróbáltam olyan szemmel nézni, mint az igazi Lestat, de nem ment. Közönségesnek, értéktelennek látszott, még csak érdekes se volt. Homályos iszonyatot éreztem. Suhanckorom falujában is ilyen volt? Megpróbáltam elképzelni a lányokat, az évszázadok óta halott lányokat, de nem láttam az arcukat. Csak a vidámságra, a dévajkodásra, a kirobbanó öröme emlékeztem, ami legalább egy darab időre elfeledtette velem életem ínséges reménytelenségét.

Mit jelentett most? Miként lehetett ez az élmény ilyen kellemetlen, ennyire értelmetlen? Ha az igazi Lestat vagyok, olyan ígézetesnek látom a nőt, mint egy rovar; kedvesnek találtam volna még a legvacakabb, legszürkébb részleteket is a kis szobában! Ó, mindig úgy szerettem a szomorú kis halandó lakásokat! Miért van ez így?

Ő pedig, szegényke, gyönyörű lett volna nekem, csak azért, mert él! Akkor se szennyezhetett volna be, ha egy óráig iszogatok belőle. Most viszont mocskosnak éreztem magamat, mert vele voltam, és mocskosnak azért is, mert kegyetlenül bántam vele. Mennyire megértettem a félelmét a betegségtől! Engem is mintha megfertőztek volna!

– Annyira sajnálom – mondtam ismét. – El kell hinned nekem. Nem ezt akartam. Nem tudom, mit akartam.

– Te bolond vagy – suttogetta keserűen, de nem nézett rám.

– Hamarosán eljövök hozzád egy éjszakán, és hozok neked ajándékot, valami gyönyörűt, amit csakugyan akarsz. Neked adom, és akkor talán megbocsátasz.

Annyit állapíthattam meg róla, hogy betegesen sovány, ahogy az mostanában szokás, minden bordája átüt a tejszínű bőrön, parányi, rózsaszín bimbójú melle már-már abnormálisan kicsi, és egyáltalán nincsen csípője. Olyan volt, akár egy lidérc. Mégis úgy mosolygott, mintha mi sem lenne ennél természetesebb. Szép, hullámos haja a hátára omlott, ölében heverő, ernyedte keze eltakarta fanszörzetének apró árnyékát.

Nyilvánvaló, melyik csodálatos emberi élménynek kell következnie most, de én semmit sem éreztem iránta. Semmit. Mosolyogtam, és nekiláttam a vetkőzésnek. Lehámoztam magamról a nagykabátot, és rögtön

fázni kezdtem. Hogyhogy a nő nem fázik? Aztán levettem a pulóveremet, és azonnal megcsapott az a borzalmas verejtékszag. Úristen, ez korábban is így volt? Pedig olyan tisztának tűnt ez a test!

A nő nem látszott észrevenni. Hálás voltam érte. Aztán levettem az ingemet, a cipőmet, a zoknimat és a nadrágomat. A lábam még mindig fázott. Mindenem fázott, fedetlen voltam, teljesen fedetlen, és nem is tudtam, hogy jó-e most ez nekem. Hirtelen megláttam magamat az öltözőasztal tükreben. A szerv persze részegen aludt.

A nő ettől se látszott meglepődni.

– Gyere ide – mondta. – Ül le.

Szót fogadtam. Egész testemben dideregtem. Aztán köhögni kezdtem. Az első görcsös köhögést, ami váratlanul robbant ki belőlem, egész sorozat követte feltartóztatlanul, és az utolsó olyan heves volt, hogy belefájdultak a bordáim.

– Ne haragudj – mondtam.

– Szeretem a francia kiejtésedet – suttogta, megsimogatta a hajamat, könnyedén végigkarcolva körmeivel az arcomat.

Ez már kellemes érzés! Előrehajoltam, megcsókoltam a nyakát. Igen, ez is kellemes. Korántsem olyan izgalmas, mint lecsapni az áldozatra, de kellemes. Arra próbáltam emlékezni, milyen volt kétszáz éve, amikor én voltam a falusi lányok réme. Úgy tűnik, a vár kapujában folytonátkozódott valamelyik gazda, és az öklét rázva fenyegetett, hogyha teherbe ejtem a lányát, akkor az nem maradhat annyiban! Micsoda pompás multság volt akkoriban! És a lányok, ó, a kedves lányok!

– Mi az? – kérdezte.

– Semmi. – Újból megcsókoltam a nyakát. Az ő bőrén is éreztem a verejték szagát, és ez nem tetszett. De miért? Korántsem volt olyan éles a szaglásom, mint vámpír koromban. Csak hogy ezek a szagok összekapcsolódtak valamivel ebben a testben. Ez volt benne a rút. Védtelen voltam ezekkel a szagokkal szemben, amelyek, úgy rémlett, engem is eláraszthatnak és megfertőzhetnek. Például a nő nyakának verejtéke átkerült az én ajkamra. Tudtam, hogy izzadság az, éreztem az ízét. Szerettem volna elszabadulni innen.

Nem felelt.

– Mondd el, mit szeretnél igazán? A pénz nem számít. Mit szeretnél, amit nem kaphatsz meg?

Mogorván fölneézett. Foltos, vörös, és puffadt volt az arca. Megtörölte az orrát a keze fejével.

– Tudod te, mit akartam – mondta kellemetlen, érdes hangon, ami olyan színtelen volt, hogy jószerivel hiányzott belőle a nemi jelleg.

– Nem, nem tudom. Mondd meg.

Arca annyira eltorzult, a hangja olyan különös volt, hogy egészen megijesztett. Még mindig bódult voltam a bortól, de az agyamra nem hatott a részegség. Kellemesnek találta a helyzetet. A test ivott, nem én.

– Ki vagy te? – kérdezte. Most nagyon keménynek és keserűnek látszott. – Te vagy valaki, nem... te nemcsak... – de elhalt a hangja.

– Nem hinnéd el, ha megmondanám.

Még jobban félrehajította a fejét, és úgy nézett, mint aki most értette meg hirtelen. Mintha kitalálta volna. Nem tudtam elképzelni, mi járhat az eszében, annyit tudtam, hogy sajnáltam, és nem tetszett. Nem tetszett az alacsony, gipszelt mennyezetű, piszkos, rendetlen szoba, a ronda ágy, a pocsék barna szőnyeg, a homályos lámpa, és a szomszéd szobában a bűzlő macskavécé.

– Emlékezni fogok rád – mondtam csüggedten, de gyöngéden. – Meg foglak lepni. Visszajövök, és hozok neked valami csodálatosat, valamit, amit sose szerezhetsz meg magadnak. Olyan ajándékot, amely nem is ebből a világból való. De most el kell mennem.

– Igen – mondta. – Jobb lesz, ha mész.

Megfordultam, hogy elmenjek. A kinti hidegre gondoltam, a folyosón várakozó Mojóra, a házra, amelynek a hátsó ajtaja leszakadt a sarokvasakról, arra gondoltam, hogy nincs pénzem, és nincs telefonom.

Ó, a telefon!

A nőnek volt telefonja. Láttam a tükörasztalon.

Amikor a telefonhoz indultam, a nő fölvisított, és hozzám vágott valamit, talán egy cipőt. Eltalálta a vállamat, de nem fájt. Fölemeltem a kagylót, beütöttem a távolsági beszélgetést jelző nullákat, és R-beszélgetést kértem a New York-i ügynökömmel.

Csengett, csengett, csengett. Senki se volt ott, még az üzenetrögzítő se volt bekapcsolva. Nagyon különös, és átkozottul kínos.

Láttam a tükörben a nőt, amint mereven, néma felháborodással bámul. A pokróc úgy tekeredett rá, mint egy sima modern ruha. Milyen szánalmas volt az egész!

Felhívtam Párizst. Ismét csengett és csengett, de végül beleszólt az ismerős hang, álmából fölkeltett ügynököm hangja. Gyorsan elmondtam neki franciául, hogy Georgetownban vagyok, húszezer dollárra van szükségem, nem, inkább harmincra, de máris küldje!

Elmagyarázta, hogy Párizsban most kel föl a nap. Meg kell várni hogy kinyissanak a bankok, de utána rögtön utaltatja a pénzt. Itt, Georgetownban talán dél lesz, mire ideér. Megjegyeztem a cég nevét amelynél föl kellennem, és könyörögtem neki, hogy siessen. Vészhelyzet van, nincs egy vasam se, és kötelezettségeim vannak. Megnyugtatózott, hogy egykettőre elintézi. Letettem a kagylót.

A nő mereven bámult. Nem hiszem, hogy értette, miket telefonáltam. Nem beszélt franciául.

– Emlékezni fogok rád – mondtam. – Kérlek, bocsáss meg. Most megyek. Épp elég bajt okoztam.

Nem válaszolt. Ránéztem, utoljára próbáltam megfejtetni, miért tűnik olyan durvának és érdektelennek. Honnan néztem ezelőtt, hogy olyan szépségesnek tűnt minden élet, minden teremtménye egy-egy változat volt ugyanarra a nagyszerű témára? Még Jamesben is találtam valami rettenetes, villogó szépséget, mint egy óriási csótányban vagy egy légyben.

– Isten veled, ma chère! – mondtam. – Nagyon sajnálom, őszintén sajnálom.

Mojo türelmesen üldögélt a lakás előtt. Csettintettem neki, hogy jöjjön, és ő jött. Lementünk a lépcsőn a hideg éjszakába.

Bár a szél befűjt a konyhába, és átlopózott az ebédlőajtó alatt, a ház többi szobájában egész meleg volt. Forró levegő áradt a padlóba foglalt apró rézrostélyokon keresztül. Milyen kedves Jamestől, gondoltam, hogy nem zárta el a fűtést. De hát azt tervezi, hogy rögtön távozik, amint megkapja a húszmilliót. Ezt a számlát sose fogják kifizetni.

Felmentem az emeleti hálósobába, és onnan a fürdőszobába. Új fehér csempével burkolt, mutatós helyiség, tiszta tükörök, üvegajtós zuhanyozó. Megengedtem a vizet. Forró volt és erős. Kellemesen forró. Lehámoztam nyirkos, bűdös ruháimat, a zoknit a fűtőtest rácsára terítettem, a pulóvert gondosan összehajtottam, mert nem volt más pulóverem, aztán sokáig álltam a forró zuhany alatt.

Fejemet a csempének támasztva akár álltomban el tudtam volna aludni, ám ekkor megeredtek a könnyeim, aztán ugyanolyan váratlanul köhögni kezdtem. Égett a tüdőm, és mélyen fent az orromban ugyanazt az égést éreztem.

Végül kikászálódtam a zuhanyozóból, megtörülköztem, és újból megnéztem ezt a testet a tükörben. Sehol egy sebhely, sehol egy hiba. A kar és a mellkas elegánsan izmos. A láb formás. Az arc gyönyörű, a sötét bőr csaknem tökéletes, bár a szerkezetében, a vámpírarctól eltérően, semmi se maradt a kamaszból. Ez férfiarc volt, négyszögletes, kissé kemény, de szép, nagyon szép, talán a nagy szem miatt. Kissé szúrós is volt a borostától. Majd borotválkoznom kell. Kínos.

– Pedig pazarnak kellene lennie! – mondtam fennhangon. – Egy huszonhat éves hím tökéletes testében vagy! De akkor is lidércnyomás volt! Egyik bárgyú baklövést a másik után követed el! Miért nem bírsz megfelelni a kihívásnak? Hol az akarod és az erőd?

Mindenem fázott. Mojo elaludt a földön, az ágy lábánál. Nekem is ezt kellene tennem, gondoltam. Aludni. Aludni, mint egy halandó, és ha felébredek, az ablakon besüt a nap. De ha szürke lesz az ég, még az is remek. Nappal lesz. Nappalinak látod a világot, amire évszázadok óta vágysz. Felejtsd már el ezt a siralmas vergődést, a pszilicsáréságokat és a félelmet!

Ám akkor szörnyű gyanúm támadt. Mi más volt a halandó életem, mint siralmas vergődés, pszilicsáréságok és félelem? Nem ez az élete a legtöbb halandónak? Nem ezt üzenik a modern írók és költők – hogy bárgyúságokra vesztegetjük az életünket? Nem nyomorult közhely az egész!

Keserves megrázkódtatás volt. Megint vitatkozni próbáltam magammal, mint egész idő alatt. De minek?

Szörnyű ebben a lomha testben lenni! Szörnyű, hogy nincsen természetfölötti erőm! És nézd már meg a világot: kopott, koszlott, elhasznált, és tele van halesetekkel. Még csak nem is látom a nagyobbik részét! Miféle világ ez?

Igen, de a holnap! Istenem, már megint egy közhely! Kacagni kezdtem, és ettől újabb köhögőrohamot kaptam. Ezúttal a torkom fájt, és könnybe lábadt a szemem. Jobb lesz aludni, jobb lesz pihenni, jobb lesz felkészülni egyetlen értékes napomra.

Lekapcsoltam a lámpát, félrehajtottam az ágytakarót. Hálásan állapítottam meg, hogy tiszta az ágy. Lehajtottam a fejemet a pihepárnára, felhúztam a térdemet, nyakig betakaróztam, és elaludtam. Homályosan motoszkált bennem, hogy ha kigyullad a ház, meghalok. Ha mérges gázok jönnek ki a kazán rácsán,

meghalok. Valaki bejöhet a nyitott hátsó ajtón, és megölhet. Mindenféle bajok történhetnek. De hiszen itt van Mojo, nem? És olyan fáradt voltam, olyan fáradt!

Órákkal később felébredtem.

Vadul köhögtem, és rettenetesen fáztam. Zsebkendőre volt szükségem, találtam egy doboz papír zsebkendőt, ez jó lesz. Körülbelül százszor kifűjtam az orromat. Aztán, mikor ismét tudtam lélegezni, visszasüllyedtem valami furcsa lázas kimerültségbe, amiben az a csalóka érzés fogott el, hogy úszom, holott az ágyban feküdtem.

Ez csak egy halandó megfázás, mondtam magamnak. Attól van, hogy átfagytam. El fogja rontani a dolgokat, de ez is élmény, amit ki kell próbálnom.

Mikor legközelebb felébredtem, a kutya az ágy mellett állt, és az arcomat nyalogatta. Kinyújtottam a kezemet, megérintettem szőrös orrát, ránevettem, aztán megint köhögtem égő torokkal, és akkor jöttem rá, hogy már egy ideje köhögök.

Borzasztóan világos volt. Csodálatosan világos. Hála Istennek, végre egy erős fényű lámpa ebben a homályos világban! Felültem. Egy pillanatig olyan kába voltam, hogy azt se tudtam, mit látok.

Az ég az ablakokban tökéletesen kék, harsogó kék volt, ömlött be a napfény a vikszelt padlóra, és megdicsőült ragyogásban úszott az egész világ, a fehér hóval prémezett, kopasz gallyak, szemben a behavazott tető, és maga a szoba, tele fehérséggel és szivárványszínekkel, fény kacsingatott a tükörből, az öltözőasztalon álló metszett pohárról, a fürdőszoba rézkilincseről!

– Mon Dieu, Mojo, ezt nézd! – suttogtam. Félrelöktem a takarót, futottam az ablakhoz, és feltoltam. Bezúdult a hideg, de mit érdekelt az engem? Nézd az ég telt színét, nézd a nyugatnak vitorlázó, fehér fellegeket, nézd a gyönyörű, élénkzöld, magas fenyőt a szomszéd udvarában!

Hirtelen fêkezhetetlenül zokogni kezdtem, és megint kitört belőlem a köhögés.

– Ez a csoda – suttogtam. Mojo megbökött, és nyiffant egyet. Már nem számítottak a halandó kínok és keservek, mikor itt volt a bibliai ígêret, amely kétszáz évig nem teljesült!

TIZENKETTŐ

Alig néhány perce tettem ki a lábamat a házból a dicsőséges világosságba, de már tudtam, hogy ez a kísérlet megér minden gyötrelmet és kínlódást! A halandó megfázás összes bágyasztó tünete sem akadályozhatja meg, hogy lubickoljak a reggeli napfényben!

Nem érdekelt, hogy őrjítően gyenge vagyok, hogy mintha egy kövekkel töltött zsákot kellett volna vonszolnom, ahogy baktattam Mojo mellett, hogy mikor próbáltam, fél méterre se tudtam felugrani, hogy titáni erőfeszítést igényelt benyitnom a hentesüzlet ajtaján, vagy hogy egyre rosszabbul éreztem magamat.

Mihelyt Mojo befalta nyesedékből álló reggelijét, amit a hentestől könyörögtünk ki, máris lódultunk, hogy kiélvezzük a világosságot. Megrészegített a látomás, ahogy a napfény fürdette az ablakokat és a nedves kövezetet, az élénk színűre zománcozott autók csillogó tetejét, az olvadt hó kásás tócsáit, a boltok kirakatának üvegét, és az embereket, a sok-sok ezer embert, akik vígan futkostak mindennapi dolgaik után!

Mennyire különböztek az éjszakai emberektől! Nyilván azért, mert biztonságban érezték magukat a napvilágnál, fesztelenül járkáltak, diskuráltak, foglalatoskodtak a nappal tennivalóival, amelyeket ritkán végeznek ennyi eréllyel a besötétedés után.

Ó, hogy láthatom a serény anyákat a sugárzó kisgyermekükkel, ahogy rakosgatják a gyümölcsöt a vegyesbolti bevásárlókosárba, hogy megfigyelhetem a latyakos utcákon parkoló, lármás nagy áruszállító furgonokat, amelyekről tömör izomzatú férfiak emelik le és viszik be a raktárakba a hatalmas kanonokat és ládákat! Hogy láthatok embereket havat lapátolni, ablakot tisztítani, láthatok büféket, ahol megnyerően szórakozott emberek isszák a rengeteg kávé, habzsolják a szagos sülteket, miközben a reggeli lapokat böngészik, az időjárásról zsörtölődnek, vagy megbeszélik, mi a mai dolog! Micsoda ígéző látványt nyújtottak ropogós egyenruhájukban az iskolások, ahogy a hideggel dacolva játszottak a napfényben úszó, aszfaltozott udvaron!

Óriási, optimista erő kötötte össze őket; ez áradt az egyetemistákból, akik ide-oda cikáztak a campus épületei között, vagy összejöttek villásreggelizni a meghitt, meleg kávézóknál.

Mint a virágok, úgy nyíltak meg a fényre az emberek; járásuk, beszédük felgyorsult. És mikor arcomon kezemen éreztem a nap melegét, én is megnyíltam, mint a virág. Noha fejem ólomnehéz volt, kihűlt kezem-lábam hasogatva fájt, éreztem, miként válaszol a napnak a halandó porhüvely kémiaja.

Ügyet sem vetve óráról órára csúnyábban fűrészelő köhögésemre, és arra az idegesítő új fejleményre, hogy szemem előtt időnként összemosódott a világ, sétálni indultam Mojóval a zajos M. utcán, hogy megnézzük Washington, ami az igazi fővárosa az országnak, márvány emlékműveit, hatalmas, tiszteletet parancsoló hivatalos épületeit; keresztülvágtam a fojtottan szomorú szépségű arlingtoni temetőn, ezernyi egyforma apró síremlék között, fel a beporosodott, csinos udvarházig, amelyben a Konföderáció nagy főparancsnoka, Robert E. Lee lakott.

Addigra deliráltam a láztól. Valószínű, hogy a betegség is fokozta az örömet, olyasfajta réveteg önkívületben lebegtem, amit a szesz vagy a kábítószer adhat. Nem tudom! Annyit tudtam, hogy boldog vagyok, nagyon boldog, és hogy a világosság világa nem azonos a sötétség világával!

Hozzám hasonlóan sok turista szegült ellen a hidegnek, hogy ismerkedhessen a nevezetességekkel. Szótlanul élveztem lelkesedésüket, mert megértettem, hogy őket is ugyanúgy lenyűgözi a székesfőváros tágas, korlátlan panorámája, mint engem, mert felvidítja, és alkalmassá teszi őket arra, hogy meglássák fönt a kék eget, és az emberiség teljesítményeinek szentelt, impozáns emlékköveket.

“Közéjük tartozom!” – döbrentem rá. Nem az örök Káin vagyok, aki atyjafiának vérének ontja! Révetegen körütekintettem. “Hozzátok tartozom!”

Sokáig bámultam a várost az arlingtoni magaslatról, dideregve a hidegtől, és még sírdogáltam is egy kicsit, olyan döbbenetes látvány volt, oly rendezett, annyira megfelelt a nagy Értelme Századában kikristályosodott elveknek. Szerettem volna, ha itt van mellettem Louis vagy David, és fájt a szívem, mert mérhetetlenül helytelenítették volna, amit tettem.

De akkor is, amit most látok, ez az igazi bolygó, a napfényből és melegből született, élő Föld, akkor is, ha most a téli hó csillámló palástja borítja!

Végül csak lementem a dombról. Mojo időnként előreszaladt, nagy köröket írt le, majd visszafutott hozzám. Ballagtam a befagyott Potomac partján, ámuldoztam a jégről és az olvadó óról visszaverődő napsugarakon. Megbűvölt még az olvadék látványa is.

Valamikor délután visszakerültem a márvány Jefferson-emlékműhöz, az elegáns, tágas görög pavilonhoz, amelynek falaira a legünnepélyesebb és legmegrendítőbb szavakat vésték. Repeső szívvel állapítottam meg, hogy ezekre a drága órákra nem rekesztettek ki az érzésekből, amelyek ezeken a falakon nyerne kifejezést. Erre a kis időre csakugyan beleolvadtam az emberi sokaságba, nem lehetett megkülönböztetni tőlük.

Csakhog ez hazugság. Mert hurcoltam magamban – emlékeim folyamatosságában, le nem vethető lelkemben – a büntudatot: Lestatot, az öldöklőt, Lestatot, az éjszakai ragadozót. Louis figyelmeztetésére gondoltam: “Nem válsz emberré attól, hogy emberi testet öltesz!” Láttam lesújtott, fájdalmas arcát.

De Uram Isten, akkor mi lenne, ha Lestat, a vámpír sose létezett volna, mi lenne, ha csak az az ember találta volna ki, akinek testében most élek! Minő gyönyörű gondolat!

Sokáig ott maradtam az emlékmű lépcsőjén, lekókadtt fejjel, széltől cibált ruhában. Egy kedves asszony figyelmeztetett, hogy beteg vagyok, gomboljam be a kabátomat. Belenéztem a szemébe, és kiolvastam belőle, hogy csak egy fiatal férfit lát. Nem volt se révült, se rémült. Engem se kerülgetett az éhség, hogy vegyem el az életét, mert akkor sokkal jobban élvezem a magamét. Szegény drágám a fakókék szemével, fakuló hajával! Megragadtam ráncos kis kezét, megcsókoltam, azt mondtam neki franciául, hogy szeretem, és néztem, hogy ragyog fel fonnyadt, keskeny arca a mosolytól. Milyen szép volt, felért szépségben bármelyik halandóval, akin valaha megpihent vámpírtékintetem!

A nappal nyomtalanul eltörölte az éjszakai órák szennyes kopottságát. Azt hiszem, máris teljesült minden, amit ettől a kalandtól vártam.

Csakhog körülöttem kemény, nehéz láncba verte a világot a tél. Az emberek, akármennyire felvidultak a kék égtől, emlegették, hogy még csúnyább vihar várható. Az üzletek korán becsuktak, az utcák hamarosan járhatatlanok lesznek ismét, a repülőteret lezárták. A járókelők figyelmeztettek, hogy tartalékoljak gyertyát, mert lehet, hogy nem lesz áram. Egy vastag gyapjúsapkás öregember korholt, amiért hajadonfővel járok. Egy fiatal nő megjegyezte, hogy betegnek látszom, minél előbb haza kellene mennem.

Ez csak megfázás, válaszoltam. Egy jó kis köhögés elleni szirup, vagy minek nevezik, és már rendben is vagyok. Raglan James tudni fogja, mihez kezdjen, ha visszakapja ezt a testet. Nem fog örülni neki, de majd csak megvigasztalja a húszmillió. Különben is, még óráim vannak, hogy pihenhessek, és drogériában kapható gyógyszerekkel kuruzsolhassam magamat. Egyelőre túlságosan nyughatatlan voltam, hogy ilyesmin aggodalmaskodjam. Épp elég időt elvacakoltam, holott itt van kéznél a segítség, amely majd elhárítja az élet – ő, az igazi élet! – kicsinyes kellemetlenségeit.

Tényleg, el is felejtkeztem a fejemből az időről! A pénzemnek már ott kell lennie az ügynökségen. Csak engem vár! Az egyik kirakatban láttam egy órát. Fél három. Csuklómon a nagy bővli ugyanannyit mutatott. Már csak tizenhárom órám maradt!

Tizenhárom óra ebben a rémes testben, lüktető fejjel, fájó végtagokkal! Boldogságomat elfújta a félelem hideg szele. Eh, ez a nap túl szép, hogy gyávasággal rontsam el. Kivertem a fejemből.

Verstöredékek úszkáltak az agyamban... és néha-néha felködlött annak az utolsó halandó télnek az emléke, ahogy kuporgok apám házában a csarnok kandallója mellett, a pislákoló tűznél, és reménytelenül próbálom melengetni az ujjaimat. De az idő túlnyomó részében annyira hozzá voltam béklyózva a pillanathoz, ami merőben szokatlan volt az én hagymázás, tervezgető, selma kis elmémnek. Annyira megigézett, ami körülöttem történt, hogy órákon át semmi se kötötte le a figyelmemet.

Csodálatos volt. Egész egyszerűen csodálatos! Bizonyosra vettem, hogy örökre magammal viszem ennek az egyszerű napnak az emlékét.

Időnként emberfölötti vállalkozásnak rémlett visszatérni a georgetowni házhoz. Már mikor a Jefferson-emlékműnél időztem, felhősödni kezdett az ég, és hamarosan olyan lett a színe, mint a kopott bádognak, A fény fölszikkadt, mint a folyadék.

De én szerettem még ebben a búsabb alakjában is. Megdelejezve bámultam a gondterhelt halandókat, ahogy leengedik üzleteik redőnyét, karjukban papírzacskóba csomagolt élelmiszerekkel sietnek a szembeszélben, a felkapcsolt reflektorokat, amelyek fényesen és csaknem jókedvűen villogtak a erősödő homályban.

Ma nem lesz szürkület. Ez bizony szomorú. No de hát vámpírként épp elégszer láthattam a szürkületet.

Akkor mit panaszodom? Egy pillanatra bántam, hogy épp farkasordító tében kellett eltöltenem ezt a drága időt. De nekem éppen ez kellett, oly okokból, amelyeket magamnak is alig magyarázhattam meg. Farkasordító tél, amilyenek gyermekségem telei voltak. Olyan csikorgó tél, mint az a párizsi, amikor Magnus elhurcolt a vackára. Örültem. Elégedett voltam.

Mire az ügynökséghez értem, már én is beláttam, hogy a láz és a hidegrázás hamarosan ledönt a lábamról, tehát fedélre és ételre van szükségem. Öröömre a pénzem már megérkezett. Kaptam új hitelkártyát, Lionel Potter nevére, aki egyike volt párizsi inkognitóimnak, és kiállították az utazócskekjeimet is. Zsebre gyűrtem őket, a harmincezer dollárral együtt. A tisztviselő elszörnyedt.

– Ki fogják rabolni! – sügta, áthajolva a pulton. Aztán mondott még valamit, amit alig értettem, hogy menjek a bankba, mielőtt bezár, aztán pedig okvetlenül nézessem meg magamat orvossal, mielőtt kitör a hóvihar! Tele van a város influenzás emberekkel, úgy látszik, most már egy telet sem úszhatnak meg járvány nélkül.

Az egyszerűség kedvéért mindenre csak bólogattam, de eszem ágában sem volt az orvosok karmai között tölteni utolsó halandó óráimat. Különben sem volt szükség rá. Nem kell nekem más, mint meleg étel, valami forró ital, és egy szállodai puha ágy zavartalan békéje. Akkor tűrhető állapotban szolgáltatathatom vissza a testet Jamesnek, én pedig fejest ugorhatok a magaméba.

De legelőször szereznem kell másik ruhát. Még csak negyed négy, még tizenkét órám maradt, de egy percig sem tűröm tovább ezeket a hitvány, szennyos rongyokat!

A csiricsaré nagy Georgetown bevásárlóközpontban éppen zámi készültek, hogy az emberek hazamenekülhessenek a hóvihar elől, de addig istenkedtem, amíg beengedtek egy férfiruha-butikba, ahol összekapkodtam mindent, amiről úgy gondoltam, hogy szükségem lehet rá. Megszédültem, mikor átnyújtottam az apró műanyag kártyát a türelmetlen eladónak, aki bezzeg nem volt már türelmetlen, sőt még újabb sálakat és nyakkendőket akart rám tukmálni! Igen, számlázzák, legyenek szívesek. Holnap háromkor átadjuk Mr. Jamesnek. Mr. James szereti ingyen kapni a dolgokat. Persze, azt a másik pulóvert is, meg a sálát, miért ne!

Mikor végre elszabadulhattam kiglancolt dobozaim és tasakjaim terhével, ismét elkapott a szédülés, sőt elfeketült körülöttem a világ. Attól féltem, hogy mindjárt térdre esem és elájulok.

– Hiszen maga úgy néz ki, mint akit az ájulás kerülget! – Kedves fiatal nő sietett a segítségemre. Most már szakadt rólam a verejték, és fáztam még a meleg bevásárlóközpontban is.

Elmagyaráztam, hogy taxira lenne szükségem, de taxi nem volt sehol. Egyáltalán, nagyon meggyérült a forgalom az M. utcán, és ismét eleredt a hó.

Pár sarokkal arrébb felfigyeltem egy szemrevaló, téglafalú szállodára, amely a szép, romantikus Négy Évszak névre hallgatott. Odasiettem most, búcsút intve ennek a bájos és emberséges lánynak. Lehajtottam a fejemet, és nekifeszültem a dühös szélnek. A Négy Évszakban majd fölmelegszem, és biztonságban leszek, gondoltam vidáman. Jólesett fennhangon kiejteni ezt a sokatmondó nevet. Ott vacsorázhatok is, és nem kell visszamennem abba a rémes házba, csak mikor már közel a csere.

Már az előcsarnokból megállapíthattam, hogy a szálloda több mint jó. Gavalléros előleget fizettem, hogy Mojónak ugyanabban az előzékeny bánásmódban legyen része, mint nekem. A sápadt szőnyeg határtalan tengerével borított, fényűző lakosztály nagy ablakai a Potomacra néztek, a fürdőszobája méltó lett volna egy római császárhoz; csinos tékába rejtett televíziók, hűtőszekrények és megszámlálhatatlan más apró masinéria szolgálta a kényelmet.

Azonnal rendeltem egy lakomát magamnak és Mojónak, aztán kinyitottam a cukorkákban meg a más ízes rágcslálnivalókban és természetes alkoholokban bővelkedő kis bárszekrényt, és töltöttem a legjobb whiskyből. Förtelmes! Hogy bírja David meginni ezt? A csokoládé jobb, mit jobb, egyszerűen fantasztikus! Befaltam az egészet, aztán felhívtam az éttermet, és szóltam, hogy a rendelésemet egészítsék ki a menün található összes csokoládés desszerttel.

David, gondoltam, fel kell hívnom Davidet. Csak ne lett volna olyan nehéz kikászálódni a fotelből, és odamenni az asztalhoz, amin a telefon volt. Azonkívül olyan sok mindenben kellett gondolkoznom, tisztáznom magamban. Egye meg a fene az összes kényelmetlenséget, ez akkor is hatalmas élmény volt! Meg fogom szokni még ezeket az ormóttan kezek is, amelyek kétujjnyival mélyebbre lógnak, mint a régi, meg ezt a sötét, kacsos bőrt is. Nem szabad elaludnom, micsoda tékozlás...

A csengetés riasztott föl. Aludtam! Egy teljes halandó félóra telt el. Úgy tápázkodtam fel, mintha téglákat kellene cipelnem minden lépéssel, de valahogy sikerült ajtót nyitnom a szobapincérnek, egy világítóan szőke hajú, kellemes, középkorú asszonynak, aki begurította a lakosztály szalonjába az ételekkel

dúsan megrakott, damasztabrosszal leterített asztalt.

A sültet odaadtam Mojónak, akinek kutyaabrosz gyanánt már letettem egy törülközőt. Jóízűen habzsolni kezdett, le is hasalt az evéshez, ahogy csak a nagyon nagy kutyák szoktak, és ettől még félelmetesebb lett mert egy oroszlánra emlékeztetett, amely komótosan marcangolja a hatalmas mancsai közé fogott keresztényt.

Egy hajtásra leküldtem a levest, aminek nem nagyon éreztem az ízét, de hát ilyen rémes megfázásnál ez természetes. A bor mesés volt, sokkal jobb az éjszakai közönséges vinkónál, és bár még mindig nagyon hígnak éreztem a vérhez képest, két pohárral felhajtottam, és már éppen neki akartam esni a pastának, ahogy itt hívják, mikor feltekintve azt láttam, hogy az aggodalmas arcú pincérnő még mindig a szobában van.

– Ön beteg – mondta. – Nagyon-nagyon beteg.

– Csacsiság, ma chére! – feleltem. – Ez megfázás, közönséges emberi megfázás, nem több és nem kevesebb. – Kihalásztam ingem zsebéből a bankjegyköteget, adtam neki egy csomó húszast, és mondtam, hogy menjen el. Nem akart.

– Csúnyán köhög – mondta. – Szerintem nagyon súlyos beteg. Sokáig volt kint a hidegen, ugye?

Csak bámultam rá. Egészen ellágyultam az aggodalmától, és attól féltem, hogy mindjárt ostoba könnyeket kezdek záporozni. Szerettem volna figyelmeztetni, hogy szörnyeteg vagyok, és ez csak egy lopott test. Milyen szelíd volt, milyen magától értetődően jószágos!

– Össze vagyunk kötve – mondtam -, az egész emberiség. Vigyáznunk kell egymásra, ugye? – Azt hittem, elszörnyed ettől a szirupos, részeg érzélgéstől, és most már elmegy. Nem ment.

– Igen, vigyáznunk kell – mondta. – Hadd hívjak orvost, mielőtt még jobban elfajul a vihar!

– Nem, drágám. Menjen szépen! – kértem.

Akkor egy utolsó gondterhelt pillantást vetett rám, és végre elment.

Eltüntettem egy tányér sajtmártásos főtt tésztát, aminek a són kívül semmiféle ízét nem éreztem, és utána kezdtem csak el azon töprengeni, hogy hátha igaza van a pincérnőnek. Bementem a fürdőszobába, felkapcsoltam a villanyt. Az ember a tükörben iszonyúan nézett ki; a szeme vérben úszott, egész testében reszketett, sötét bőre inkább volt sárgás, söt szürkés.

Megtapogattam a homlokomat, pedig hát mi értelme volt? Ebbe csak nem halok bele. Bár ez nem is olyan biztos. Eszembe jutott a pincérnő arca, és azoknak a járókelőknek az aggodalma, akik az utcán megszólítottak. Ismét elfogott a görcsös köhögés.

Tennem kell valamit, gondoltam. De mit? És ha az orvosok olyan erős nyugtatót adnak, ami annyira elbutít, hogy nem leszek képes visszamenni a házba? És ha a gyógyszerek annyira befolyásolják az összpontosító képességemet, hogy nem tudom majd végrehajtani a cserét? Édes Istenem, ebben az emberi testben még csak meg se próbáltam kiemelkedni magamból, holott a másik alakomban hányszor végrehajtottam ezt a trükköt!

De nem is akartam próbálkozni. Mi van, ha nem juthatok vissza? Nem, halasszuk csak el ezt a kísérletezést addig, amíg visszajön James, és kerüljük az orvosokat meg az injekciós tűiket!

Csöngettek. A jószívű pincérnő volt, aki ezúttal egy kocsiderék orvosságot hozott: jajvörös és méregzöld folyadékokat palackokban, és műanyag dobozos pirulákat.

– Tényleg orvost kellene hívnia – mondta, miközben szép sorba rakta őket a fürdőszobai márványpolcon. – Óhajtja, hogy mi telefonáljunk?

– Szó sem lehet róla! – Adtam neki még pénzt, és az ajtóhoz tereltem.

– Várjon csak, mondta. – Nem vihetném le sétálni a kutyáját, miután úgyis most evett?

Ó, igen, ez nagyszerű ötlet! Újabb bankókat nyomtam a kezébe. Szóltam Mojónak, hogy menjen szépen, és fogadjon szót. A pincérnőt láthatóan lenyűgözte Mojo. Dünnyögött valamit, hogy a kutyának nagyobb a feje, mint az övé.

Visszamentem a fürdőszobába, és rámeredtem az apró üvegekre. Nem bíztam ezekben a gyógyszerekben. Viszont nem vallana túlzott udvariasságra, ha egy beteg testet adnék vissza Jamesnek. Tényleg, mi lesz, ha James nem akarja? Nem, az nem valószínű. Elfogadja a húszmilliót, és a köhögést meg a hidegrázást.

Lenyeltem egy undorító kortyot a zöld léből, amit majdnem kihánytam, aztán visszavonszoltam magamat a szalonba, és lerogytam az asztalhoz.

Találtam szállodai céges levélpapírt és golyóstollat, ami egész jól működött, a golyóstollak síkos-csúszós módján. Írni kezdtem, felfedeztem, hogy nagyon nehezemre esik az írás ezekkel a nagy ujjakkal, de azért nem engedtem. Kapkodó részletességgel leírtam mindent, amit éreztem és láttam.

Írtam és írtam, holott a fejemet is alig bírtam tartani, és alig kaptam levegőt. Végül mikor elfogyott a

papír, és már magam se tudtam kiolvasni a macskakaparásomat, begyömöszöltem a lapokat egy borítékba, megnyaltam, leragasztottam, ráírtam a New Orleans-i lakásom címét, aztán az ingem zsebébe gyömöszöltem, a pulóverem alá, ahol biztonságban lesz, és nem veszhet el.

Utána elnyúltam a padlón. Most már elvihet az álom. Töltse ki hátralevő halandó óráimat, mert nekem nincs több erőm.

De nem aludtam túl mélyen, mert perzselt a láz, és tele voltam félelemmel. Arra emlékszem, hogy a kedves pincérnő behozta Mojót, és megint szólt, hogy nagyon beteg vagyok.

Emlékszem, hogy bejött az éjszakás szobalány, aki mintha órák hosszat tett-vett volna nálam. Emlékszem, hogy Mojo ledőlt mellém. Milyen jó meleg volt! Hozzábújtam, örültem a szagának, bundája egészséges, prémis szagának, bár korántsem éreztem olyan erősen, mint a másik testemben érezhettem volna, és akkor egy percre azt gondolhattam, hogy visszakerültem Franciaországba, a régi napokba.

Ám ez az élmény bizonyos mértékben elmosta a régi emlékeket. Időnként kinyitottam a szememet, belenéztem a lámpa fénykörébe, láttam az ablakok fekete üvegében a bútorok tükörképét, és azt képzeltem, hogy hallok a havazás hangját.

Egyszer feltápaszkodtam, kíváncsiorogtam a fürdőszobába. Annyira belecsaptam a fejemet az ajtófélfába, hogy térdre estem. Mon Dieu, ezek a közönséges kínocskák! Hogy bírják a halandók? Hogy bírtam? De fáj! Mintha folyadékot fecskendeznének a bőröm alá.

De még ennél is keservesebb megpróbáltatások vártak rám. Mikor már nem kerülhettem el, használtam a vécét, és meg is kellett tisztálkodnom utána. Visszataszító! És a kézmosás! Többször is megmostam a kezemet, és közben vacogtam az undortól. Azon már nevetnem kellett, mikor láttam, hogy ennek a testnek az arcán vastagon kiütött a durva szálú, sötét borosta. Miféle bozont ez a felső ajkamon, az államon, sőt még a nyakamon is? Hát hogy nézek ki? Mint egy eszelős, mint egy bűnöző. És nem is borotválhatom le a szőrömet. Nincsen borotvám, de ha lenne is, okvetlenül elválnám vele a torkomat.

Milyen koszos ez az ing. El is felejtettem, hogy átöltözzek az újonnan vásárolt ruhába. Különben is, nem késő már ahhoz? Bamba, eltompult álmélkodással állapítottam meg, hogy hajnali kettő. Jóságos Isten, mindjárt itt az átváltozás órája!

– Gyere, Mojo! – Lift helyett a lépcsőn mentünk le, ami nem volt nagyon nehéz az első emeletről. Átosontunk a csendes, majdnem teljesen kihalt előcsarnokon, ki az éjszakába.

Magas hótörzsek húzódtak az utcán. A közlekedés leállt. Többször térdre estem, karom mélyen befürödött a hóba, és Mojo úgy nyaldosta az arcomat, mintha melegíteni próbálna. De nem engedtem, nem vettem tudomást se a lelki, se a testi állapotomról, csak vonszoltam magamat, föl a dombra, míg be nem fordultam a sarkon, és meg nem láttam a fényeket az ismerős házban.

A sötét konyha úgyszólván eltűnt a puha, mély hóban. Elég egyszerűnek látszott átlábalni rajta, amíg rá nem jöttem, hogy a tegnap esti vihar csúszós jéggréggel vont be a padlót.

Ennek ellenére sikerült eljutnom a nappaliba. Lefeküdtem a padlóra, és vacogtam. Ekkor kaptam észbe, hogy a szállodában hagytam a nagykabátomat, és a zsebében az összes pénzt. Csupán néhány bankó volt nálam, az ingem zsebében. Nem érdekes. Hamarosan itt lesz a testtolvaj. Visszakapom a régi alakomat, a régi hatalmam! Milyen jó is lesz majd erről elmélkedni éppen és egészségesen New Orleansban, ahol nem férhet hozzám hideg és betegség, ahol nem lesz több sajtó és fájdalom, ahol Lestat, a vámpír leszek megint, aki háztetők fölött repülve kapkod a távoli csillagokért!

A ház jéghideg volt a hotelhez képest. Egyszer megfordultam, rámeredtem a kis kandallóra, megpróbáltam a gondolatommal lángra lobbantani a hasábokat, aztán kinevettem magamat, mert eszembe jutott, hogy nem vagyok még Lestat. De hamarosan itt lesz James.

– Mojo, egy perccel se bírom tovább ezt a testet! – súgtam. A kutya az utcai ablak előtt ült, és kibámult az éjszakába. A sötét üveg bepárásodott a lélegzetétől.

Próbáltam ébren maradni, de nem tudtam. Minél jobban fáztam, annál álmosabb lettem. Aztán rettenetes gondolatom támadt. Mi lesz, ha a kellő pillanatban nem tudok kiemelkedni ebből a testből? Ha nem tudok tüzet gyújtani, ha nem olvasok a gondolatokban, akkor...

Félálomban megpróbálkoztam a kis okkult trükkel. Lesüllyesztettem a tudatomat majdnem az álmok küszöbéig. Éreztem a kéjes, tompa vibrálást, ami sokszor megelőzi a szellemtest fölemelkedését. De semmi sem történt. Ismét próbálkoztam. Föl!, parancsoltam. Megpróbáltam elképzelni az éteri testet, ahogy leválik, és bilincstelenül felroppen a mennyezetig. Nem volt szerencsém. Ennyi erővel azzal is próbálkozhattam volna, hogy szárnyakat növesztek. És olyan fáradt voltam, annyira fájt mindenem! Össze voltam zárva ezzel a reménytelen testtel, ezzel a fájó mellkassal, amelynek kínlódás volt minden lélegzetvétél.

De hamarosan itt lesz James. A varázsló, aki ismeri a trükköt. Igen, James, aki alig várja a húszmillióját, szépen levezényli majd a folyamatot.

Amikor ismét kinyitottam a szememet, világos volt. Hirtelen felültem, és meredten bámultam a levegőbe. Tévedés kizárva. Magasan járt a nap, az utcáról dőlt be az ablakokon a fény a lakkozott padlóra. Behallatszott a forgalom zaja.

– Én Istenem! – suttogtam, mert ez egész mást jelent, mint a francia Mon Dieu. – Én Istenem, én Istenem, én Istenem!

Visszafeküdtem, ziháltam. Annyira elhültem, hogy nem tudtam, mit tegyek, nem volt egy összefüggő gondolatom, nem tudtam eldönteni, hogy harag-e az, amit érzek, vagy páni félelem. Aztán lassan fölemeltem a csuklómat, hogy lássam, mennyi az idő. Háromnegyed tizenkettő múlt két perccel.

Nem egészen tizenöt perc múlva a belvárosi bankban letétbe helyezett húszmillió dollár visszaszáll alteregómra, Lestan Gregorra, akit ebben a testben hagyott Raglan James, aki láthatólag nem tért vissza hajnalig ebbe a házba, hogy végrehajtsa a megállapodás részét képező cserét, és miután csalással meg fogja szerezni a hatalmas vagyont, valószínűleg nem is tér vissza soha többé!

– Ó, Istenem, segíts! – mondtam. A torkom azonnal megtelt nyálkával, a köhögés késként hasogatta a tüdőmet. – Tudtam! – suttogtam. Tudtam! Mekkora bolond voltam, mekkora hatökör!

Te nyomorult féreg, gondoltam, te hitvány testtolvaj, ezt nem úszod meg, hogy rohadrál a pokolban! Hogy merészeled ezt tenni velem! Hogy merészeled! És ez a test! Ez a test, amiben itt hagyta, az egyetlen eszközőm, amivel levadászhatlak, ez a test súlyosan beteg!

Pontosan dél volt, mire kitámolyogtam az utcára. De mit számított ez már? Elfelejtettem, hol van a bank, nem emlékeztem, hogy hívják. Különb is, minek menjek oda? Miért követelném a húszmillió dollárt, ami negyvenöt másodperc múlva úgyis visszaszáll reám? Egyáltalán hova vigyem ezt a vacogó hústömeget?

A szállodába, hogy visszakérjem a pénzem és a ruháimat?

A kórházba a gyógyszerért, amire ugyancsak szükségem van?

Vagy New Orleansba? Louis-hoz, akinek segítenie kell, talán az egyetlen, aki segíthet rajtam! Hogy találjam meg azt a nyomorult, aljas testtolvajt, ha Louis nem segít! Ó, de mit fog tenni, ha ebben az alakban közeledem hozzá? Hogyan ítélt fölöttem, ha rájön, mit tettem?

Zuhantam. Elveszítettem az egyensúlyomat. Későn kaptam a vaskorlát után. Egy ember rohant felém. Belerobbant a fájdalom a tarkóba, amikor a lépcsőhöz csapódott. Behunytam a szememet, összeszorítottam a fogamat, hogy ne sikoltsak a fájdalomtól. Aztán ismét kinyitottam, és a legderűsebb kék eget láttam odafent.

– Hívjanak mentőt! – mondta ez az ember a másiknak, aki mellette állt. Alaktalan fekete foltok voltak csupán a vakító égen, a ragyogó és hatalmas égen.

– Nem! – Ordítani akartam, de csak rekedt suttogás lett belőle. – New Orleansba kell mennem! – Hadarva próbáltam elmagyarázni a szállodát, a pénzt, a ruhákat, fölsegítene valaki, hívna valaki egy taxit, azonnal indulnom kell Georgetownból New Orleansba!

Aztán nagyon csendesén feküdtem a hóban, és arra gondoltam, milyen szép az ég, a nyargaló, vékony fehér fellegekkel, de szépek még ezek a sötét árnyékok is, amelyek körülvesznek, és olyan lágyan suttognak egymásnak, hogy semmit se hallok. Mojo ugat, Mojo ugat és ugat! Erőlködtem, de nem bírtam beszélni, még annyit se mondhattam neki, hogy nem lesz semmi baj, az égvilágon semmi baj!

Odajött egy kislány. Láttam hosszú haját, ruhájának rövid, puffos ujját, szélben lobogó szalagját. Ő is lenézett rám, mint a többiek, és árnyékolt arca mögött veszedelmesen, félelmetesen villogott az égbolt.

– Uramisten, Claudia, a nap! Menj innen a napról! – kiáltottam.

– Maradjon nyugton, mister, már jönnek magáért!

– Feküdj csak nyugodtan, haver!

Hol volt; Hová ment? Behunytam a szememet, füleltem cipősarka kopogására a kövezeten. Nevetés az, amit hallok?

Mentőautó. Oxigénmaszk. Tű. Akkor megértettem.

Meg fogok halni ebben a testben, és nincs tovább. Meghalok én is, mint sok más embermilliárd. Ez volt az ok, ezért jött el hozzám a testtolvaj, a halál angyala, hogy megajándékozzon az eszközzel, amelyet hazugságokkal, öncsalással, göggel akartam megszerezni. Meg fogok halni.

De nem akartam meghalni!

– Kérlek, Istenem, ne így, ne ebben a testben! – suttogtam behunyt szemmel. – Ne még, ne most! Ó, kérlek, nem akarok! Nem akarok meghalni! Ne engedd, hogy meghaljak! – Sírtam, össze voltam törve, rettegtem és sírtam. Ó, de hiszen ez így tökéletes, nemde? Édes Istenem, ehhez foghatóan tökéletes minta

még sose nyilatkoztatta ki magát nekem, a gyáva szörnyetegnek, aki a Góbi-sivatagba ment, nem azért, mert a mennyek tüzére vágyott, hanem gőgből, gőgből, gőgből!

Összeszorított szemhéjaim alól patakzottak a könnyek.

– Ne hagyj, hogy meghaljak, kérlek, kérlek, ne hagyj, hogy meghaljak! Ne most, ne így, ne ebben a testben! Segíts! – Megérintett egy kicsi kéz, a tenyerembe fúrta magát, szorosan, gyengéden, melegen kapaszkodott belém. Ó, milyen puha. Milyen kicsike. Tudod, kinek a keze, ugye tudod? Csak félsz kinyitni a szemedet.

Ha itt van, akkor valóban haldokolsz. Nem bírom kinyitni a szememet! Félek, úgy félek! Zokogva és dideregve fogtam a kezecskéjét, annyira szorítottam, hogy talán össze is törtem, de nem nyitottam ki a szememet.

Louis, itt van! Eljött értem! Kérlek, Louis, segíts! Nem bírok ránézni! Nem akarok! Nem bírom kiszabadítani a kezemet! Hát te hol vagy! Alszol a földben, elvadultan burjánzó kerted mélyén, ahol téli napsütés fürdetsz a virágokat, alszol, amíg ismét leszáll az éj.

– Marius, segíts nekem! Pandora, akárhol legyél, segíts nekem! Jöjj, Haiman, segíts nekem! Armand, most ne gyűlölködjünk! Szükségem van rád! Jesse, ne engedd, hogy ez történjék velem!

Ó, a démon fojtottan dűnnyögő, szálnalmas imája a jajongó szirénázás közepette! Ki ne nyisd a szemedet! Rá ne nézz! Ha megteszed, véged!

Kiáltottál segítségért az utolsó percben, Claudia? Féltél Olyannak láttad-e a fényt, mintha a pokol tűz töltene meg a világítóudvart, vagy mintha a szeretet hatalmas, gyönyörű áradata öntené el a világot?

Álltunk együtt a temetőben, az illatos meleg este bársonyos bíbor fényében, távoli csillagok alatt. Igen, mennyi színe van a sötétségnek! Nézd csak fénylő bőrét, szájának véraláfutását, szemének mély tüzét! Sárga-fehér krizantémcsokrot fogott a kezében. Sose felejttem el azt az illatot.

“Itt van eltemetve az anyám?”

“Nem tudom, petite chérie. Sose ismertem a nevét.”

Rothadt és bűzlött, mikor megtaláltam, hangyák futkostak a szemén, és a nyitott szájában.

“Ki kellett volna derítened a nevét. Ennyit megtehetnél volna értem Szeretném tudni, hová temették.”

“Félszáz éve történt, chérie. Nagyobb dolgokért gyűlölj. Azért gyűlölj ha akarsz, mert most nem fekszel mellette. Melegítene, ha mellette lenél? A vér meleg, chérie. Gyere velem, igyál vért, mi tudjuk, hogy Míg a világ világ, együtt ihatjuk a vért!”

“Ah, te mindenre tudsz választ!”

Milyen hideg a mosolya. Ebben az árnyékban szinte látszik benne a nő, dacolva a gyermeki édesség örök bélyegével, amely csókolgatásra, ölelgetésre, szeretgetésre csábít.

“Mi a halál vagyunk, ma chérie, és a halál a végső válasz.” – Felkaptam, hozzám bújt. Összecsókoltam vámpírbőrét. – “A halál után nincs több kérdés.”

Keze megérintette homlokomat.

Rohant a mentőautó, mintha a sziréna kergetné, mintha a sziréna lenne a motorja. Keze megérintette szemhéjamat. Úgyse nézek rád!

Ó, kérlek titeket, segítsetek... az ördög sivár fohásza cimboráihoz, miközben egyre mélyebben zuhan a pokolba.

TIZENHÁROM

“Igen, tudom, hol vagyunk. Kezdetől ide próbáltál visszahozni, a kis kórházba.” Milyen gyászos volt, milyen otromba, vályogfalaival, deszkaszalugátereivel, lenagyolt fából összebarmolt, apró ágyaival. Az ott ő az ágyban, ugye? Igen, ismerem a nővért, meg a görnyedt vén doktort, és látlak téged ott az ágyban – az te vagy, az a kicsi, a takarón szétterülő fürtjeiddel, és az ott Louis...

Jó, de miért vagyok én itt? Tudom, hogy ez álom. Ez nem a halál. A halál nincs tekintettel az emberekre.

“Biztos?” – kérdezte. A széken ült, kék szalaggal felkötött aranyhajával, pici lábán kék atlaszcipellővel. Ami azt jelenti, hogy az ágyban is ott van, és a széken is, az én kis porcelánbabám, az én szépségem, gömbölyű lábfejével, tökéletes formájú kacsójával.

“Te pedig itt vagy velünk, de ugyanakkor egy ágyban is fekszel Washingtonban, az intenzív osztályon. Ugye tudod, hogy haldokolsz?”

– Súlyos kihülés, valószínűleg tüdőgyulladás. Honnan tudjuk, miféle fertőzéssel állunk szemben? Tömjék tele antibiotikummal! Ki van zárva, hogy most mgmre tehessük. Ha átküldjük az egyetemre, ott is a folyosón köt ki.

– Kérem, ne hagyják, hogy meghaljak!... Úgy félek!

– Itt vagyunk, gondját viseljük. Meg tudja mondani a nevét? Van családja, akiket értesíthetnénk?

“Halljam, mondd meg nekik, ki vagy igazából!” – biztatott ezüstös nevetéssel. Milyen szép csengő volt mindig a hangja. Ha csak ránéztem pici szájára, éreztem, milyen puha. Szerettem játékosan rányomni az ujjamat az alsó ajkára, mikor megcsókoltam a szemhéját vagy sima homlokát.

“Ne légy ilyen éles nyelvű!” – szűrtem a fogaim között. – “Mellesleg kivagyok ott lent?”

“Nem ember, ha erre célzol. Téged semmi sem tehet emberré.”

“Nos, jól van. Adok öt percet. Miért hoztál ide? Mit akarsz, mit mondjak? Hogy sajnálom, amit tettem – hogy kihúztalak abból az ágyból, és vámpírt csináltam belőled? Nos, akarod tudni az igazságot, a végső igazságot? Nem tudom, hogy sajnálom-e. Azt sajnálom, hogy szenvedtél. Sajnálom mindenkit, akinek szenvednie kell. De azt nem állíthatom biztosra, hogy megbántam azt a kis kunsztot.”

“Te a legkevésbé sem félsz hűnek lenni önmagadhoz?”

“Ha az igazság se menthet meg, akkor semmi se fog.” – Hogy utáltam a betegség szagát, az összes lázas, lucskos kis testet a piszokszín takarók alatt, a több száz évvel ezelőtti, rozoga, reménytelen kis kórházban!

“Én atyám, ki vagy a poklokban, Lestat legyen a te neved.”

“Hát te? Pokolra kerültél-e, miután a napfény porrá égetett a vámpírszínház világítóaknájában?” Kacagás, micsoda tiszta, csilingelő kacagás, mintha csillogó pénzek peregnének egy erszényből. “Úgyse mondom meg!”

“Én meg úgyis tudom, hogy ez álom. Kezdetől az volt. Miért jönne vissza valaki a halálból csak azért, hogy ilyen ízetlen közhelyeket mondjon?”

“Mindig megtörténik, Lestat. Ne kapd már fel ennyire a vizet. Most pedig figyelj rám. Nézd ezeket a kis ágyakat, nézd ezeket a szenvedő gyerekeket.”

“Ebből vittelek el” – mondtam.

“Aha, úgy, ahogy téged vitt el Magnus a te életedből, és adott helyette valami szörnyűséget és gonosztságot. Fivéreim és nővéreim hóhérévá tettél. Abban a percben gyökerezik minden vétkem, amikor értem nyúltál, és fölvetted arról az ágyról.”

“Nem, nem hibáztathatsz engem az egészért! Nem fogadom el! Talán az apa a felelős a gyerek bűneiért? Na jó, és ha igaz? Kinek adjunk számot róla? Mert ez a probléma, nem látod? Nincsen senki.”

“Ennél fogva helyes, ha ölünk?”

“Én életet adtam neked, Claudia! Nem örök életet, nem, de élet volt, és még a mi életünk is jobb mint a halál!”

“Hogy hazudsz, Lestat! Még a mi életünk is, mondd. De közben igazság szerint azt gondolod, hogy a mi

kárhozott életünk jobb mint az élet. Ismerd be! Nézd meg most magadat emberi testedben! Hogy gyűlölted!”

“Igaz, beismerem! De most már te beszélj őszintén, kicsi szépségem, kis varázslónőm! Valóban inkább választottad volna a halált abban a csepp ágyban, mint az életet, amit én adtam neked? Halljam! Vagy ez olyan, mint a halandó bíróság, ahol a bíró hazudhat, a jogászok hazudhatnak, egyedül azoknak kell igazat mondaniuk, akik a vádlottak padján ülnek?”

Töprengve nézett rám, miközben ruhájának hímzett szegélyét gyűrögette párnás kezével. Ha lesütötte a szemét, a fény gyönyörűen játszott az arcán, a parányi, sötét száján. Micsoda alkotás! A vámpírbaba!

“Mit tudtam én a választásról?” – Üvegesen fénylő nagy szemekkel bámult a levegőbe. – “Még nem értem el az értelem korát, mikor elvégezted rajtam a mocskos munkát. Mellesleg, atyám, mindig szerettem volna megkérdezni: élvezted, mikor a csuklódból szoptam a vért?”

“Az nem érdekes” – suttogtam. Elfordítottam róla a tekintetemet, a takaró alatt haldokló lelencet néztem. Láttam a rongyos ruhájú ápolónőt, tarkóján összetűzött hajával, ahogy fásultan baktat ágytól ágyig. – “A halandó gyermekek gyönyörben fogannak” – mondtam, de már nem tudtam, figyel-e. Nem akartam ránézni. – “Nem hazudhatok. Nem számít, van-e bíró vagy esküdtszék. Én...”

– Ne próbáljon beszélni. Kombinált gyógyszerzt adtam, az majd segít magán. Máris kevesebb a láza. Kiszáritjuk a tüdejéből a gyulladást.

– Ne engedje, hogy meghaljak, kérem, ne engedje. Még semmi sem fejeződött be, és olyan rettenetes! A pokolba fogok kerülni, ha van pokol, de szerintem nincs. Ha van akkor olyan, mint ez, csak tele van beteg gyerekekkel, haldokló gyerekekkel. De én azt gondolom, hogy nincsen más, csak a halál.

– Egy gyerek kórház...

“Ó, nézd csak, hogy mosolyog, nézd, hogy teszi a kezét a homlokodra! Az asszonyok szeretnek téged, Lestat. Szeret még ebben a testben is, csak nézd meg! Mennyi szeretet!”

“Miért ne törődne velem? Hiszen ápolónő. Én pedig haldokló vagyok.”

“Még hozzá milyen gyönyörű haldokló! Tudtam én, hogy addig nem vállalkozol a cserére, amíg különlegesen szép testet nem kínál valaki! Micsoda hiú, sekélyes alak vagy! Nézd meg azt az arcot. Jobb, mintha a saját arcodat néznéd.”

“Én nem mennék ilyen messze!”

A legcsúfondárosabb mosolyával nézett rám. Arca izzott a félhomályos, kopár szobában.

– Ne aggódjék, itt vagyok maga mellett. Itt fogok ülni, amíg jobban nem lesz.

– Olyan sok embert láttam meghalni. Én láttam a halálukat. Olyan egyszerű és álnok a pillanat, amikor az élet távozik a testből. Csak úgy elillan.

– Bolondokat beszél.

– Nem, az igazat mondom. Maga is tudja. Nem mondhatom, hogy jóváteszem, ha életben maradok. Nem gondolom, hogy lehetséges. Mégis halálosan félek a haláltól. Ne engedje el a kezemet!

“Lestat, miért vagyunk mi?”

Louis?

Felnéztem. A kezdetleges kis kórház ajtajában állt, zavartan, kissé kócosan, mint amilyen azóta, hogy megalkottam: már nem a haragtól elbutult, fiatal halandó, hanem a csendes nézésű, sötét úriember, akiben egy szent végtelen türelme él.

“Segíts” – mondtam. – “Ki kell vennem ebből a kis ágyból. Nyújtotta a kezét, de teljesen össze volt zavarodva. Nem osztozott bűnben? Hogy osztozott volna? Örökké csetlett-botlott és szenvedett, már elkövetés közben vezekelve a tetteiért. Én voltam az ördög, az egyetlen, aki fölemelhette az ágyról a kislányt.

Most pedig ideje hazudni az orvosnak. “Az a gyermek ott az enyém.” Ő pedig, hú, de örül, hogy eggyel fogatkozik a teher! “Vigye csak, monsieur, és köszönöm!” – Hálásan pislogott az aranyakra, amiket az ágyra dobtam. Mert biztosan ezt tettem. Biztosan nem mulasztottam el, hogy segítek rajtuk. – “Igen, köszönöm! Az Isten áldja meg!” De mennyire meg fog. Mindig megáldott. Én is áldom őt.

– Most aludjék. Amint lesz szabad szoba, rögtön betesszük magát, ott nagyobb kényelemben lesz

– Miért vannak itt ilyen sokan. Kérem, ne hagyjon el!

– Nem hagyom. Itt maradok magával. Itt fogok ülni.

Nyolc óra. A hordágyon feküdtem, karomban a tüvel, a folyadékkal teli plasztiktasak gyönyörűen magába gyűjtötte a fényt, és tökéletesen láttam az órát. Lassan elfordítottam a fejemet.

Egy nő volt ott. Most a kabátját viselte, ami koromfeketének látszott a fehér zoknija és a puha, fehér cipője fölött. Haját szoros kontyba tekerte a tarkóján, és olvasott. Nagyon erős csontú, tiszta bőrű, széles

arca, és mogyorószínű nagy szeme volt. Szemöldöke sötét volt, hibátlan ívű, és mikor rám nézett, szerettem az arcát. Hangtalanul becsukta a könyvet, és mosolygott.

– Jobban van – mondta. Mély, lágy hang. A szeme alatt enyhe kék árnyék.

– Jobban? – Fájt a fülem a lármától. Milyen sok itt az ember. Lengőajtók nyíltak-csukódtak nagy suhogással.

Felállt, keresztüljött a folyosón, megfogta a kezemet.

– Ó, igen, sokkal jobban!

– Akkor életben maradok?

– Igen – mondta, de nem feltétlen meggyőződéssel.

Mutatni akarta, hogy bizonytalan?

– Ne hagyja, hogy ebben a testben haljak meg! – mondtam, és megnyaltam a számat. Milyen száraz volt az ajkam! Uramisten, hogy gyűlöltem ezt a testet, gyűlöltem a mellkas zihálását, még a számból kijövő hangot is. Elviselhetetlenül fájt valami a szemem mögött.

– Már megint kezdi? – kérdezte, és fényesebben mosolygott.

– Üljön mellém.

– Azt teszem. Megmondtam, hogy nem megyek el. Itt maradok magával.

– Úgy segítsen, hogy az ördögön segít – suttoztam.

– Ezt már közölte – mondta.

– Hullnak az emberek, ugye? Azért ilyen zsúfoltak a folyosók. Hallom a sírást. Járvány van, ugye?

– Rossz idő van – felelte, alig mozdítva szűzi ajkát. – De magának nem lesz semmi baja. Itt vagyok.

Hogy haragudott Louis!

“De miért, Lestat?”

Mert gyönyörű volt, mert haldokolt, mert látni akartam, hogy működik-e. Mert senkinek sem kellett, és itt volt, tehát fölemeltem, és magamhoz öleltem. Mert ez olyasmi volt, amit véghez tudok vinni, ahogy a templomban új lángot lobbant a kis gyertyaláng, és mégis megmarad a fénye – én így alkotok, ez a teremtés egyetlen útja, ami előttem nyitva áll, érted? Az egyik percben még ketten voltunk, a következőben hárman lettünk.

Louis olyan búbánatosan ácsorgott a hosszú fekete köpenyében, mégse tudta levenni a szemét a csiszolt elefántcsont arcról, a parányi csuklóról. Egy gyermek vámpír! Ezt képzeljék! A fajtánk!

“Én megértem.”

Ki szólt? Összerándultam, de nem Louis volt, hanem David, aki a közelben állt a *Bibliájával*. Louis lassan felnézett. Nem tudja, kicsoda David.

“Közel vagyunk-e istenhez, amikor alkotunk valamit a semmiből. Mikor úgy teszünk, mintha mi lennénk a pici láng, amelyből új lángok gyúlnak?”

David megrázta a fejét.

“Súlyos tévedés.”

“Akkor az egész világ egy tévedés! Ő a lányunk...”

“Nem vagyok a ti lányotok. Én a mama lánya vagyok.”

“Nem, drágám, többé nem.” – Felnéztem Davidre. – “Válaszolj!”

“Miért kell neked ilyen magasztos célkitűzés ahhoz, amit tettél?” – kérdezte, nagyon szelíden, együttérzőn. Louis még mindig elszőrnyedve meredt Claudiára, csepp fehér lábára. Micsoda kísértő lábikók!

– És mikor eldöntöttem, hogy megteszem, nem érdekelt, mit csinál a testemben, ha huszonnégy órára átjuttathat ebbe az emberi alakba, hogy láthassam a napot, érezhessem, amit a halandók éreznek, ismerhessem gyengeségeiket és kínjaikat. – Gretchen kezéhez szorítottam a fejemet, míg ezt mondtam.

Bólogatott, megtörülgette a homlokomat, a pulzusomat kereste meleg, erős ujjjaival.

– ... és ha elhatározok valamit, akkor azt meg is teszem. Ó, tudom, hogy rosszat tettem, mikor engedtem megszökni annyi hatalommal, de most már megértheti és láthatja, miért nem akarok meghalni ebben a testben! A többiek még csak nem is fogják tudni, mi történt velem! Ha tudnák, akkor eljönnének...

– A többi vámpír – suttozta.

– Igen. – Aztán mindent elmeséltem neki róluk, meséltem hosszú bolyongásaimról valamikor réges-régen, amikor meg akartam találni a többieket, abban a hiszemben, hogy ha ismerném a történetet, megérteném a titkot holott nem is nagyon emlékeztem rá...

Beszéltem és beszéltem, elmagyaráztam magunkat, hogy kik vagyunk, mindent elmondtam vándorlásomról a századokon át, aztán a rockzene kísértéséről, ami a tökéletes színpadot kínálta nekem,

elmagyaráztam, mire akartam használni, meséltem Davidról és az Istenről és az Ördögről a párizsi kávéházban, elmeséltem, hogy állt David a kandalló mellett a *Bibliájával*, és azt mondta, hogy Isten nem tökéletes. A szemem hol csukva volt, hol nyitva. Gretchen egész idő alatt fogta a kezemet. Emberek jöttek-mentek. Orvosok vitakoztak. Egy asszony sírdogált. Odakint megint világos volt. Láttam, mikor kinyílt az ajtó, és az a kegyetlen hideg légvonat végigsüvöltött a folyosón.

– Hogy fogjuk megfürdetni ezt a rengeteg beteget? – kérdezte egy ápolónő. – Azt az asszonyt el kellene különíteni! Hívd fel a doktort! Mondd meg, hogy van egy meningitiszünk!

– Megint reggel van, ugye? Nagyon fáradt lehet, itt ült mellettem egész délután és éjszaka. Annyira félek, de tudom, hogy el kell mennie!

Újabb betegeket hoztak. Odajött az orvos, és mondta Gretchennek, hogy el kell fordítani a hordágyakat, úgy, hogy a betegek feje a fal felé legyen.

Azt is mondta neki, hogy haza kellene mennie. Sok ápolónő jelentkezett szolgálatra. Gretchennek pihennie kell.

Sírtam? Fájt a karom a kis tűtől, és milyen száraz volt a torkom, milyen száraz volt az ajkam!

– Az előírások szerint még csak nem is lenne szabad felvennünk ennyi beteget!

– Hall engem, Gretchen? – kérdeztem. – Érti, amit mondok?

– Egyfolytában ezt kérdezgette – mondta –, én pedig mindannyiszor azt feleltem, hogy hallom és értem. Figyelek magára. Nem hagyom el magát.

– Édes Gretchen. Szóror Gretchen.

– Ki akarom vinni innen.

– Mit mondott?

– Elviszem magamhoz. Sokkal jobban van, a láza is lement. Míg ha marad... – Zavart volt az arca. A számhoz tartotta a csészét, és én kortyoltam.

– Értem. Igen, vigyen el, kérem, kérem! – megpróbáltam, felülni. Félek itt maradni!

– Most még nem. – Gyengéden visszafektetett a hordágyra. Aztán lerántotta a karomról a ragtapaszt, és kihúzta belőlem a gonosz kis tűt. Úristen, de kellett pisilnem! Hát sosincs vége ezeknek a visszataszító testi szükségleteknek? Mi a nyavalya a halandóság? Szarni, pisilni, enni, aztán kezdeni előlről az egészet! Megér ennyit a napfény? Annyit biztos nem ér, hogy belehaljunk. Pisilnem kellett! De képtelen lettem volna még egyszer használni a kacsát.

– Miért nem fél tőlem? – kérdeztem. – Nem gondolja, hogy eszelős vagyok?

– Csupán akkor bántja az embereket, mikor vámpír – mondta egyszerűen –, amikor a valódi testében van. Igaz?

– Igen – feleltem. – Igaz. De maga akkor is olyan, mint Claudia. Nem fél semmitől.

“Bolondot csinálsz belőle” – jegyezte meg Claudia. – “Őt is csak bántani fogod.”

“Badarság, nem is hiszi el” – mondtam. Leültem a szállodai szalon pamlagjára, körülnézni a cifra kis szobában. Nagyon otthon éreztem magamat a régi, törékeny, aranyozott bútorok között. A tizenharmadik század, az én századom. A gondolkodó ember és a gazember százada. Az én legtökéletesebb időm.

David az ablaknál állt, a gyarmati város háztetőit nézte. Járt már vajon ebben a században?

“Nem, még soha!” – felelte áhítattal. – “Itt mindent kézzel készítették, nincs egyetlen szabályos méret. Milyen gyatrák a mesterséges csinálmányok a természethez képest!”

“Távozzék, David” – szólította fel Louis. – “Maga nem tartozik ide. Meg kell maradnunk. Nem tehetünk semmit.”

“Ne melodramázz” – mondta Claudia. – “Ez már sok egy kicsit.” A pecsétes kis kórházi pendelyt viselte. No, majd én teszek róla. Felvásárolom neki az összes csipkét és pántlikát. Vásárolok neki selymeket, pici ezüst karpereceket, gyöngyös gyűrűket. Átkaroltam.

“Milyen jó hallani valakitől az igazságot” – mondtam. – “Milyen selymes haj, és most már ilyen selymes is marad mindörökké.”

Újra megpróbáltam felülni, de lehetetlennek tűnt. Egy sürgős esetet toltak rohanvást a folyosón, két nővér futott mellette. Valaki odaütötte a görgős ágyat az enyémhez. Az egész testem beleremegett. Aztán csend lett. A nagy órán kattánva mozdult arrébb a mutató. A szomszédom nyögött, és felém fordította a fejét. Hatalmas fehér kötés volt a szemén. Milyen pőrének rémlett a szája.

– El kell különítenünk őket – mondta egy hang.

– Na, jöjjön. Hazaviszem.

Mojo! Mi lett Mojóval? Mi van, ha elvitték? Ez egy olyan század, amelyikben börtönbe vetik a kutyákat,

csak azért, mert kutyák. Ezt meg kell magyaráznom Gretchennek, aki átkarolta a vállamat, és megpróbált felemelni. Mojo magányosan ugat a házban. Csapdába esett volna?

Louis búsult.

Járvány van a városban.

“De neked nem árthat, David” – mondtam. “Igazad van” – felelte. – “Viszont vannak más dolgok...” “Szerelmes beléd, ugye tudod?” – nevetgélt Claudia. “Meg kellett volna halnod abban a járványban” – mondtam. “Talán még nem jött el az időm.” “Hiszel ebben, hogy mindenkinek megvan az ideje!” “Nem, nem hiszek” – válaszolta. – “Talán csak az van, hogy könnyebb volt téged hibáztatni mindenért. Sose tudtam megkülönböztetni a jót a rossztól.” “Volt időd tanulni” – mondtam. “Neked is, sokkal több időd, mint nekem valaha.”

– Hála Istennek, hogy elvisz! – suttogtam. Meg tudtam állni a lábamon. – Úgy félek! – mondtam. – Közönséges, hétköznapi félelemmel!

“Eggyel kevesebb teher a kórházban!” – összegezte Claudia csengő kacagással, pici lábát lóbálva. Megint a szép ruháját viselte, a hímzettet. Ez azért már fejlődés.

– Gretchen, a gyönyörű – mondtam. – Lángba borul az arca, mikor ezt mondom.

Elmosolyodott. A bal karomat a vállára húzta, a jobb karjával átölelte a derekamat.

– Majd én gondot viselek magára – súgta. – Nincsen túl messze. Megálltam Gretchen kis gépkocsija mellett a maró szélben, fogtam azt a bűzlő szervet, és lövelltem egy sárga ívet. Gőzölgött, ahol eltalálta az olvadó havat.

– Uramisten – mondtam – hiszen ez majdnem jólesik! Mi az ember, hogy még egy ilyen borzalomban is örömet leli?

TIZENNÉGY

Hol elszundítottam, hol felriadtam. Azt tudtam, hogy egy kis autóban ülünk, Mojo is velünk van, zajosan liheg a fülemben, és behavazott, erdős dombok között autózunk. Pokrócba voltam bugyolálva, és pocsékul émélyegtem az autó mozgásától. Dideregtem is. Már majdnem elfelejtettem, hogyan tértünk vissza a házba, a türelmesen várakozó Mojóért. Azon révedeztem, hogy meg is halhatok ebben a benzinnel hajtott járműben, ha egy másik jármű nekünk jön. Kínosan valószínűnek rémlett, akárcsak a mellemet hasogató fájdalom. És a testtolvaj beugratott!

Gretchen nyugodtan figyelte a kanyargós utat. A napfény puha, kedves glóriát font a feje köré a szoros varkocsból elszabadult szálakból és a halántéktájon nőtt haj szép hullámaiból. Apáca, gyönyörű apáca, gondoltam, miközben a szemem úgy nyílt és csukódott, mintha önálló akarata lenne.

De miért olyan jó hozzám ez az apáca? Azért, mert apáca?

Hallgatott a világ. Egymáshoz nagyon közel, alacsony dombokon, kis völgyekben házak álltak a fák között. Talán egy gazdag előváros volt, amelynek jómódú lakói néha jobban kedvelik a múlt század fejedelmi kúriáinál a kisebb faházakat.

Az egyik ilyen ház mellett bekanyarodtunk egy felhajtóra, keresztülvágtunk egy lombja vesztett facsoporton, és a főépületnél valamivel távolabb puhán megálltunk egy szürke zsindeellyel borított kis kunyhónál, ami a személyzet szállása vagy vendégház lehetett.

A szobák barátságosak, melegek voltak. Legszívesebben belerogytam volna a tiszta ágyba, de ahhoz mocskos voltam. Makacskodtam, hogy le akarom fürdetni ezt a gusztustalan testet. Gretchen határozottan ellenezte. Azt mondta, beteg vagyok, még nem fürödhetek. De én nem hallgattam rá. Bevettem magamat a fürdőszobába, és nem voltam hajlandó kijönni.

Aztán, miközben Gretchen megtöltötte a kádat, ismét elaludtam a csempének dőlve, a simogató gőzben. Az ágy mellett Mojo hasalt, a farkastestű szfinx, és engem figyelt a nyitott ajtón keresztül. Gondolt-e rá Gretchen, hogy Mojo olyan mint az ördög?

Kába és képtelenül gyöngé voltam, mégis egyfolytában beszéltem Gretchenhez, azt próbáltam elmagyarázni, hogyan jutottam ebbe a kellemetlen helyzetbe, és hogy most okvetlenül el kell jutnom New Orleansba Louis-hoz, különben nem kaphatom meg a nagy erejű vért.

Fojtott hangon beszéltem mindenféléről angolul, csupán akkor tértem át a franciára, ha valamilyen okból nem jutott eszembe a keresett szó, összevissza fecsegtam az én Franciaországomról, a nyers kis kolóniáról, New Orleansról, későbbi otthonomról, és hogy milyen csodálatos volt az az idő, és hogy miként lettem rövid időre roksztárrá, mert úgy gondoltam, hogy a rossz jelképeként tehetnék valami jót.

Emberi tulajdonság ez a kétségbeesett vágy a megértésre, ez a félelem, hogy itt halok meg a karjaiban, és sose tudja meg senki, hogy ki voltam, vagy mi történt?

Ó, a többiek tudták, mégse jöttek hozzám segíteni!

Ezt is megmondtam Gretchennek. Leírtam neki a régieket, és hogy mit rossznak bennem. Volt egyáltalán valami, amit nem mondtam el? De neki, amilyen tökéletes apáca, meg kellett értenie, mennyire csak a jót akartam azzal, hogy felcsaptam rockénekesnek!

– Ez az egyetlen módja, hogy a hagyományos ördög jót cselekedhessen fejtegettem. – Kiáll a tömeg elé, hogy lássák a gonoszsgot. Hacsak nem feltételezzük, hogy épp az a jó, minél gonoszabb – de hiszen akkor Isten szörnyeteg lenne, nem igaz? –, akkor az ördög szimpla része az isteni tervnek.

Kritikus figyelemmel látszott hallgatni a szavaimat. Nem lepődtem meg, mikor azt felelte, hogy az ördög sose volt része az isteni tervnek. A hangja halk volt és mélységesen aláztos. Beszéd közben levette rólam a mocskos ruhát. Nem hiszem, hogy kedve lett volna beszélni, csak engem igyekezett lecsillapítani. Az ördög, mondta, az angyalok leghatalmasabbika volt, aki gögből lázadt fel az Isten ellen. A gonosz nem lehet része Isten tervének.

Mikor megkérdeztem, ismeri-e az ellenérveket, tudja-e, mennyire logikátlan, amit mond, mennyire

logikátlan az egész kereszténység, nyugodtan azt felelte, hogy ez nem számít. Az számít, hogy jót cselekedjünk. Kész. Ez ilyen egyszerű.

– Ó, igen, akkor tehát érti!

– Tökéletesen – válaszolta. De én tudtam, hogy nem érti.

– Maga nagyon jó hozzám. – Gyöngéden megcsókoltam az arcát, mikor besegített a meleg vízbe.

Elnyúltam a kádban, figyeltem, ahogy fürdet. Nagyon jólesett a meleg víz, a szivacs puha siklása a bőrömön, jobban talán mindennél, amit eddig átéltem. De milyen hosszúnak éreztem az emberi testet! Milyen furcsán hosszú volt a karom! Felvillant előttem egy jelenet egy régi filmből Frankenstein szörnyetege, ahogy cammog, és úgy csapkod a kezével, mintha nem a természetes végződése lenne a karjának. Mintha az a szörnyeteg lettem volna. Az lett volna az igazság, ha azt mondom, hogy emberként tökéletes szörnynek éreztem magamat.

Úgy rémlik, ki is böktem erről valamit. Gretchen rám szólt, hogy hallgassak; a testem, mondta, ép és erős, egyáltalán nem természetellenes.

Nagyon gondterheltnak látszott. Egy kicsit restelkedtem, amiért hagyom, hogy ő mossa meg a hajamat és az arcomat, de ő megnyugtatóan, hogy ápolónőknél ez mindennapos.

Elmondta, hogy egész életében betegeket ápolt külföldi missziókban, olyan mocskos és rosszul felszerelt helyeken, hogy azokhoz képest még a túlsúlyos washingtoni kórház is maga az álom.

Figyeltem, ahogy a tekintete ide-oda mozog rajtam. Egyszer csak elpirult, és zavart szégyenkezéssel pillantott rám. Milyen meghökkentően ártatlan volt!

Magamban mosolyogtam, de közben féltem, hogy hátha megsebzik a saját vágyai. Micsoda kegyetlen fintora a sorsnak mindkettőnkkel szemben, hogy Gretchen ezt a testet találja csábítónak! Pedig nem kétséges, hogy annak találja, és ez még lázas, kimerült állapotomban is felkorbácsolta véretem, emberi véretem. Ó, ez a test mindig küszködik valamiért!

Alig bírtam megállni a lábamon, miközben végigdörgölt a törülközővel, de eltökéltem, hogy kibírom. Megcsókoltam a feje búbját, ő pedig tétován, kíváncsian és értetlenül nézett föl rám. Szerettem volna még egyszer megcsókolni, de nem volt erőm. Nagyon kíméletesen szárazra dörgölte a hajamat, és gyöngéden megtörülgette az arcomat. Nagyon rég nem érintettek meg így. Azt mondtam neki, hogy azért szeretem, mert ezt ilyen kedvesen csinálja.

– Annyira gyűlölöm ezt a testet! Pokol benne lenni!

– Olyan rossz embernek lenni? – kérdezte.

– Nem kell felvidítania – feleltem. – Tudom, hogy úgyse hiszi el, amiket mondtam.

– Ó, de az ábrándjaink is olyanok, mint az álmaink – mondta, és komolyan összeráncolta egy kicsit a szemöldökét. – Megvan a maguk jelentése.

Hirtelen megláttam magunkat a gyógyszereszekrény tükreben; a magas, karamellbarna bőrű férfit, a sűrű barna hajával, és mellette a nagy csontú, bársonyos bőrű asszonyt. Akkora ütés volt, hogy kihagyott tőle a szívverésem.

– Édes Istenem, segíts! – suttogtam. – Vissza akarom kapni a testemet! – Legszívesebben elsírtam volna magamat.

Gretchen sürgetett, hogy dőljek hátra a párnán. Nagyon jó meleg volt a szobában. Borotválni kezdett, hála Istennek! Gyűlöltem, hogy szőrös vagyok! Elmeséltem neki, hogy az akkori férfidivat szerint simára borotvált arcom volt, mikor meghaltam, és a vámpír mindig olyan marad, amilyen állapotban születik. Fehéredünk, ez igaz, erősebbek leszünk, és az arcunkról eltűnnek a ráncok. De a hajunk, a körmünk, és a szakállunk, ha volt egyáltalán, ugyanolyan hosszú marad; és nekem nem volt szakállam.

– Fájt ez az átalakulás? – kérdezte.

– Azért fájt, mert küzdöttem. Nem akartam, hogy megtörténjen. Nem igazán tudtam, mit csinálnak velem. Úgy rémlett, hogy valami középkorból ott maradt szörnyeteg csapott le rám, és elhurcolt a civilizált városból. Nem szabad elfelejtenie, hogy Párizs akkoriban rendkívül civilizált helynek számított. Ó, ha most kerülne oda, kimondhatatlanul barbárnak találná, de egy koszos kastélyból szalajtott vidéki uraságnak nagyon izgalmas volt a színházaival, az operájával, az udvari bálokkal. El nem tudja képzelni, mennyire! Aztán bekövetkezett a tragédia: előbújt a sötétségből az a démon, és elcipelte a tornyába. De maga a művelet, a Sötét Fortély? Az nem fáj, az maga az eksztázis. Felnyitja a szemünket, és meglátjuk, hogy az emberek olyan gyönyörűk, amit sose hittünk volna róluk.

Belebújtam a tőle kapott tiszta trikóba, és engedtem, hogy nyakig betakarjon. Mintha úsztam volna. Ez volt az egyik legkellemesebb élményem, amióta halandó lettem: olyan érzés, mintha részeg lennék. Gretchen

megvizsgálta a pulzusomat, megérintette a homlokomat. Éreztem benne a félelmet, de nem akartam hinni neki.

Gonosz lényként, mondtam neki, az jelentette az igazi kint, hogy megértettem a jóságot, és tiszteltem. Mindig volt lelkiismeretem. De egész életemben – már halandó fiú koromban is – az ellenkezőjét kellett tennem annak, amit a lelkiismeret parancsol, ha meg akartam szerezni valami igazán értékeset.

– De miért? Hogy érti ezt? – kérdezte.

Elmeséltem, hogy suhanc koromban megszőktem a komédiásokkal, amivel nyilvánvalóan az engedetlenség bűnébe estem. A trupp egyik fiatal színésznőjével elkövettem a paráználkodás bűnét. Nekem mégis mérhetetlenül becsesnek tűntek a napok, amikor álgálhattam a falusi színpadon és szeretkezhettem!

– És látja, ez akkor volt, mikor még élő voltam, közönséges halandó. Egy kamasz szokványos bűnei! Miután meghaltam, minden tettem egy-egy tanúságtétel volt a gonosz mellett, mégis megláttam mindegyikben az erőt és a szépséget. Mi módon volt ez lehetséges? Amikor Claudiát tettem vámpír gyermekké, és anyámat, Gabrielle-t vámpír szépséggé, akkor is az erőt kerestem. Az ellenállhatatlan erőt! Azokban a percekben nem volt értelme a bűn fogalmának.

Megint szóba hoztam Davidet, aki látta az Istent és az ördögöt a kávéházban, aki azt gondolja, hogy Isten nem tökéletes, de állandóan tanul, az ördög pedig olyan sokat megtanult, hogy megutálta a munkáját, és könyörgött, mentsék fel alóla. Pedig tudtam, hogy ezt egyszer már elmondtam neki a kórházban, mikor a kezemet fogta.

Voltak percek, mikor félbehagyta szorgoskodását párnákkal, tablettákkal, vizespoharakkal, és csak nézett engem. Milyen nyugodt volt az arca, milyen együttérző a nézése, a világos szempár a sűrű, sötét pillák között, milyen ékesszólóan beszélt nagy, puha szája a jóságról!

– Tudom, hogy maga jó – mondtam. – Szeretem is érte. Mégis megajándékoznám a Sötét Vérrrel, hogy halhatatlan legyen, hogy velem maradjon egy örökkévalóságon át, mert maga olyan titokzatos és erős.

A csend paplana alatt feküdtem, fülem tompán zúgott, szememre fátyol hullott. Mozdulatlanul figyeltem, ahogy fölemeli a fecskendőt, kifröccsent egy ezüstös cseppet, aztán a húsomba szúrja a tűt. Az enyhe égés nagyon távoli volt, nagyon érdektelen.

Amikor egy nagy pohár narancslevet kaptam tőle, mohón felhajtottam. Hmmm, ennek már van íze: sűrű mint a vér, mégis édes, és különös módon olyan, mintha magát a fényt innám.

– Egész elfelejtettem az ilyeneket – mondtam. – Milyen jó íze van, komolyan, jobb a bornál. Már előbb meg kellett volna kóstolnom. És képes lettem volna úgy visszamenni, hogy ki se próbáltam! – Visszasüppedtem a párnába, és néztem az alacsony, rézsútos mennyezet csupasz gerendáit. Szép tiszta kis szoba, nagyon fehér. Nagyon egyszerű. Az ő szerzetesi cellája. A kis ablak előtt lágyan hullott a hó. Tizenkét apró ablakszemet számoltam össze.

Csúszkáltam álom és ébrenlét határán. Homályosan emlékszem, hogy levest próbált itatni velem, de nem ment le a torkomon. Reszkettem és rettegtem, hogy visszajönnek azok az álmok. Nem akartam, hogy Claudia jöjjön. Égette a szememet a szoba világossága. Elmeséltem Gretchennek, hogy kísért Claudia és a kis kórház.

– Tele kisgyermekkel – mondta. Erre korábban nem tett megjegyzést. Milyen megrendültnek látszott. Halkan beszélt a munkájáról, amit a missziókban végez a gyermekekkel. Venezuela, Peru őserdeiben.

– Ne beszéljen többet – kérte.

Láttam, hogy megrémítem. Ismét úszkáltam sötétből világosba, vizes borogatást éreztem a homlokomon, és megint nevettem ezen a súlytalanságon. Elmondtam Gretchennek, hogy az igazi testemben repülni is tudok. Elmondtam, hogy mentem föl a napba a Góbi-sivatagban.

Ha kinyitottam a szememet, meglepődtem, hogy itt vagyok. Az ő kis fehér szobájában.

A fényben láttam a falon egy feszületet, amelyen Krisztus vérzett; egy kis könyvespolcon a Boldogságos Szűz szobra állt, az Ismerős Kegyes Közbenjáró, lehajtott fejével, széttárt kezével. Az ott Szent Rita lenne, homlokán a piros sebbel? Ó, a régi hitek! Ha elgondolom, hogy ennek a nőnek a szívében máig élnek!

Hunyorogva próbáltam leolvasni a nagyobb betűs címeket a könyvek gerincéről: Aquino, Maritain, Teilhard de Chardin. Már az kimerített, hogy rideg katolikus bölcselekhöz kellett társítanom ezeket a neveket. De lázas nyughatatlanságomban elolvastam a többi címet is. Voltak könyvek a trópusi betegségekről, gyermekbetegségekről, gyermeklélektanról. A falon a feszület közelében volt egy kép, amelyen apácák álltak, egyenruhában, fátyolosan, talán valamilyen szertartáson. Hogy Gretchen köztük volt-e, azt nem állapíthattam meg ezzel a fájós halandó szememmel. Az apácák rövid kék ruhát viseltek, kék-fehér fátyollal.

Fogta a kezemet. Ismét elmondtam, hogy New Orleansba kell mennem. Életben kell maradnom, mert találkozni akarok barátommal, Louisval, aki segít visszaszerezni a régi testemet. Leírtam neki Louis-t, aki elzárja magát a modern világtól egy villanyvilágítás nélküli viskóba, egy elvadult kert mélyén. Elmagyaráztam, hogy Louis gyenge, de adhat a vámpírvérből, amitől ismét vámpír leszek, utolérem a testtolvajt, és visszaveszem a régi alakomat. Elmondtam, mennyire emberi Louis – tőle nem számíthatok vámpírerőre, de addig nem találhatom meg Raglant, amíg nincs természetfölötti testem!

– Tehát ez a test meghal, amikor Louis megajándékoz a vérrel. A halála gyógyít meg! – Sírtam. Észrevettem, hogy franciául beszélek, de úgy tűnik, Gretchen megértette, mert franciául felelte, hogy félrebeszélek, pihennem kell.

– Itt vagyok magával – mondta franciául, lassan és gondosan formálva a szavakat. – Én majd megvédem. – Gyöngéd, meleg keze rásimult az enyémre. Óvatosan hátrasimította hajamat a homlokomból.

Sötét lett a kis házban.

Égett a tűz a kis kandallóban, és Gretchen mellettem feküdt. Hosszú fehér hálóing volt rajta, ami nagyon vastag flanelből készült. A haját kibontotta, és magához szorította, mert dideregtem. Szerettem, hogy a haja súrolja a karomat. Belékapaszkodtam, bár féltem, hogy fájdalmat okozok neki. Többször megtörülte az arcát egy hideg vizes ruhával. Narancslevet vagy hideg vizet diktált belém. Sűrűsödött az éjszaka sötétje, sűrűsödött bennem a rémület.

– Úgyse engedem, hogy meghaljon! – súgta a fülembe, ám én hallottam félelmét, amelyet nem leplezhetett. Ritkás hálót terített rám az álom, amelyben a szoba megtartotta formáját, színeit, fényét. Ismét szólítottam a többieket, Mariusnak könyörögtem, hogy segítsen. Az a rettentő gondolatom támadt, hogy itt vannak ők is, mind megannyi fehér szobrocska a Szűz és Szent Rita mellett, de nem hajlandók segíteni.

Valamikor hajnal előtt hangokat hallottam. Orvos jött, egy sárga bőrű, a fáradtságtól kivörösödött szemű fiatalember. Megint tűt szúrtak a karomba. Mohón kortyoltam a jeges vizet. Nem értettem az orvos fojtott dühnyögését, de nem is kellett értenem. Ám a hanglejtése higgadt és megnyugtató volt. A “járvány”, “hóvihar” és “lehetetlen állapotok” szavak ütötték meg a fületem.

Mikor az ajtó becsukódott, könyörögtem Gretchennek, hogy jöjjön vissza.

– Hogy a dobogó szíve mellett lehessenek! – súgtam a fülébe, mikor visszafeküdt az ágyba. Milyen jó volt súlyos, lágy tagjainak közelsége, lábamhoz simuló selymes lába, ernyedtt nagy mellének érintése a mellkasomon. Olyan beteg vagyok, hogy már félni sem tudok?

– Most aludjon – kérte. – Próbáljon meg nem idegeskedni. – Akkor végre elmerültem a mély álomba, amely olyan mély volt, akár a hó, akár a sötétség.

– Nem gondolod, hogy ideje gyónni? – érdeklődött Claudia. – Mert azt tudod, hogy a közmondásos hajszálon lógsz! – A térdemen ülve, a vállamat fogva nézett föl rám, arcocskája ujjnyira se volt az enyémtől.

Szívem összetöppedt, majd szétrobbant a fájdalomtól, pedig nem volt kés, csak ezek a kezecek szorítottak. Csillámló hajából megtaposott rózsák illata szállt.

– Nem, nem gyónhatok! – mondtam. Hogy reszketett a hangom! Uram Isten, mit akarsz tőlem?

– Nem is bánod! Sose bántál semmit! Mondd ki! Mondd meg az igazat! Megérdemelted a kést, amit a szívedbe döftem! Te is tudod! Mindig tudtad!

– Nem!

Valami elpattant bennem, ahogy néztem aranyhaj keretezte angyalarcát. Fölemeltem, felálltam, egy székbe ültettem, és eléje térdeltem.

– Figyelj rám, Claudia! Nem én kezdtem. Nem én teremtettem a világot! Ez a gonosz mindig megvolt. Ott lappangott az árnyékban, elkapott, részévé tett a sötétségnek, és én azt csináltam, amit érzésem szerint csinálnom kellett! Ne neved ki, kérlek, ne fordíts el az arcodat! Nem én teremtettem a rosszat! Nem én teremtettem magamat!

Milyen elhülten bámult rám. Aztán gyönyörű mosolyra nyílt a cseresznye szája.

– Nemcsak kétségbeesés volt – folytattam. Ujjaim belemélyedtek kicsi vállába. – Nem pokol. Mondd, hogy nem. Mondd, hogy volt boldogság! Lehetnek boldogok az ördögök? Édes Istenem, nem értem!

– Nem érted, de azért mindig csinálsz valamit, mi?

– Igen, és nem bánom meg! Nem bánom! Ha kell, a tetőről ordítom fel az égbe! Megtenném megint, Claudia! – Hatalmasat sóhajtottam, és megismételtem még hangosabban: – Megtenném megint!

Csend volt a szobában.

Dühöt takart rendületlen nyugalma? Meglepetést? Nem állapíthattam meg, olyan kifejezéstelen volt a szeme.

– Ó, de gonosz vagy, apám! – súgta lágyan. – Hogy bírod elviselni? David elfordult az ablaktól. Claudia mögé állt, úgy nézett rám, én még mindig térdeltem.

– Én vagyok fajomnak eszménye – mondtam. – Én vagyok a tökéletes vámpír. Lestatot látjátok, ha engem néztek. Senki sincsen, aki túlragyogja ezt, amit láttok – senki! – Lassan fölemelkedtem. – Nem vagyok se az idő bolondja, se évezredek óta megkövült isten, nem vagyok fekete malaclopós selma, sem szomorú vándor. Van lelkiismeretem. Meg tudom különböztetni a jót a rossztól. Tudom, mit teszek, és megteszem. Lestat vagyok, a vámpír. Nesztek a válasz, kezdjétek vele, amit akartok.

Hajnal. Fakón világít a havon. Gretchen átölelt álmában.

Nem ébredt fel, mikor felültem, és a vizespohárért nyúltam. Ízetlen volt, de hideg.

Aztán kinyílt a szeme, és hirtelen felült. Sötétszöke haja száraz, tiszta, sápadtan fénylő fürtökben folyta körül az arcát.

Megcsókoltam meleg arcát. Éreztem ujjait a nyakamon, aztán ismét a homlokomon.

– Átvittél rajta – mondtam rekedt, reszkető hangon. Aztán visszadőltem a párnára. Ismét megeredtek a könnyeim. Behunytam a szememet. Isten veled, Claudia! – suttogtam. Remélhetőleg Gretchen nem hallotta.

Mire megint kinyitottam a szememet, Gretchen egy tálka erőlevessel várt, amit meg is ittam, és majdnem jónak találtam. Egy tányéron almaszeletek, narancsgerezdek csillogtak. Éhesen befaltam őket, álmélkodtam az alma ropogásán, és a narancs rágós rostjain. Aztán erős tömény szeszből, mézből és savanyú citromléből kevert, forró italt kaptam, ami annyira ízlett, hogy Gretchen sietve készített még egy adagot.

Megint arra gondoltam, mennyire hasonlít a görög asszonyokhoz, akiket Picasso festett: nagy és szöke. Az, hogy a szemöldöke sötétbarna volt, de a szeme világos – majdnem halványzöld –, komollyá és ártatlanná tette az arcát. Már nem volt fiatal, ami még jobban érvényre juttatta a szépségét.

Volt valami önzetlen és túlfűtött abban, ahogy a kérdésekre felelve mondta, hogy jobban vagyok, és bólogatott hozzá.

Úgy látszott, nagyon elgondolkodtatja valami. Sokáig nézett le rám, mintha zavarba ejteném, aztán nagyon lassan lehajolt, a szájamra szorította a száját, és én beleborzongtam a nyers izgalomba.

Újra elaludtam.

Nem látogattak álmok.

Mintha mindig ember lettem volna, mindig ebben a testben, és ó, milyen hálás voltam ezért a tiszta, puha ágyért!

Délután. Kék foltok a fák mögött.

Révületben figyeltem, ahogy Gretchen megrakja a tüzet. Láttam sima, csupasz lábán a lángok fényét. Könnyű porhó lepte Mojo szürke szőrét. Csendesen, kitartóan falatozott a mancsai közé fogott tányérból, és időnként felnézett rám.

Nehéz emberi testem még most is gőzölgött a láztól, de most már hűvösebb volt, nem sajgott olyan élesen, és egyáltalán nem rázta a hideg. Ó, miért tette ezt értem Gretchen? Miért? És mit tehetek érte én? Már nem féltem a haláltól. De ha arra gondoltam, ami rám vár – hogy el kell fognom a testtolvajt –, belém nyilallt a rémület. És még legalább egy éjszakáig nem leszek annyira jól, hogy elmehessek innen.

Ismét egymás karjaiban szunyókáltunk, miközben kint megfakult a fény, és Mojo szuszogása volt az egyetlen hang. A kicsi tűz lángolt. A szoba meleg volt és csendes. Az egész világ melegnek és csendesnek tűnt. Megeredt a hó, és hamarosan leszállt könnyörtelenségében a sötét éjszaka.

Oltalmazó gyengédség töltött el, mikor néztem alvó arcát, mikor eszembe jutott szelíden eksztatikus nézése. Sötét melankólia csengett még a hangjában is. Volt benne valami, ami mélységes belenyugvásról árulkodott. Történjék akármi, gondoltam, addig nem hagyom itt, míg nem tudom, mivel hálálhatom meg ezt. Azonkívül tetszett is. Tetszett a benne levő sötétség, tetszett a rejtőzködése, beszédének, mozgásának egyszerűsége, rajongó tekintete.

Amikor legközelebb felébredtem, ismét itt volt az orvos, megint az a sárgás bőrű, fáradt fiatalember, bár most valahogy pihentebbnek tűnt, és patyolatfehér köpenyt viselt. Egy darabka hideg fémet nyomott a melleme, nyilván a szívemben vagy a tüdőmben, vagy egy másik lármás szervben kutatott valamilyen információ után. Undokul síkos műanyag kesztyűt viselt, és mintha ott se lennék, fojtott hangon beszélt Gretchennek a kórház folyamatos gondjairól.

Gretchen egyszerű kék ruhát viselt, apácásan egyszerűt, csak ez rövid volt, és hozzá fekete harisnyát. Gyönyörűségesen kócos, egyenes szálú, tiszta szöke hajáról a szalmára kellett gondolnom, amiből a királykisasszony aranyszálat sodort a gonosz manónak.

Ismét fölmerült emlékezetemben Gabrielle, az anyám, az a lázálomszerű, kísérteties idő, miután vámpírrá tettem. Levágta aranyhaját, de az egyetlen nap alatt visszanozott, miközben ő halotti álommal aludt a kriptában. Kis híján megőrült, mikor látta. Eszelősen sikoltózott, alig bírtam megnyugtatni. Nem is tudom, miről jutott eszembe, ha csak arról nem, hogy szerettem ennek a nőnek a haját. Semmi sem volt benne Gabrielle-től. Semmi.

A doktor végre befejezte a bökdösést, kopogtatást, hallgatózást, és elment megbeszélést tartani Gretchen-nel. Legyen átkozott a halandó fülem! Bár így is tudtam, hogy majdnem gyógyult vagyok. Mikor ismét odaállt mellém, és közölte, hogy "klasszul" leszek, már csak pár napos pihenésre van szükségem, csendesesen annyit mondtam, hogy ezt Gretchen ápolásának köszönhetem.

Erre lelkesen bólintott, érthetetlenül dűnnyögött, és már ott se volt. Autója halkan csikorgott a havon, mikor rákanyarodott a bekötőútra.

Olyan tiszta volt a fejem, annyira jól éreztem magamat, hogy sírni tudtam volna. De inkább ittam még egy kis narancslevet, aztán gondolkodni... és emlékezni kezdtem.

– Most egy kicsit magadra kell hagynom téged – mondta Gretchen. Be kell szereznem némi ennivalót.

– Igen, és azt én fizetem! – Megfogtam a csuklóját, és egyelőre még rekedt, gyöngye hangon elmagyaráztam, hogy a szállodában van a nagykabátom, és a kabátban van a pénzem. Abból telik mindenre, ami az ápolásomhoz kell, és ennivalóra is! Okvetlenül el kell hoznia! A kulcsnak ott kell lenni valahol a ruhámban.

Már előzőleg vállfára akasztotta a ruháimat, és most megkereste az ing zsebében a kulcsot.

– Látod? – kérdeztem nevetve. – Az igazat mondtam mindenről.

Mosolygott, és az arca megtelt melegséggel. Azt mondta, elmegy a szállodába, és elhozza a pénzemet, ha megígérem, hogy nyugodtan fogok feküdni. Nem valami okos ötlet, még egy jó szállodában sem, hogy az ember csak úgy szerteszét hagyja a pénzét.

Válaszolni akartam, de olyan álmos voltam! Láttam a kis ablakból, ahogy megy a havon át a kis autójához. Láttam, ahogy beül. Milyen erős, keménykötésű alakja van, gyöngédsége és világos bőre mégis kedvessé, csókolni valóvá teszi! Rettegtem, hogy itthagya.

Mikor legközelebb kinyitottam a szememet, ott állt, és a karján lógott a kabátom. Ez rengeteg pénz, mondta. Mindet visszahozta. Még sose látott egyben ennyi pénzt. Micsoda különös ember vagyok! Ez itt legalább huszonkilencezer dollár. Rendezte a számlámat a szállodában. Aggódtak miattam, mert látták, mikor kiosonok a hóba. Részletesen elszámoltak mindennel. Gretchen úgy adta át nekem ezt a papírfecnit, mint ami nagyon fontos. Elhozta az új ruháimat is, amelyek még mindig tasakokban és dobozokban voltak.

Szerettem volna megköszönni. De hol voltak a szavak? Majd megköszönöm, amikor visszatérek hozzá az igazi testemben.

Miután elrakosgatta a ruháimat, egyszerű vacsorát készített: megint erőlevest, vajas kenyérrel. Együtt költöttük el a vacsorát, és utána felbontottunk egy palack bort, amiből sokkal többet ittam, mint amennyit megengedhetőnek vélt. Meg kell mondanom, hogy ez a vajas kenyér és a bor volt a legjobb emberi táplálék, amit addig kóstoltam. Meg is mondtam Gretchennek. És kértem még bort, még egy kicsit, mert ez a részegség egyszerűen mennyei!

– Miért hoztál ide? – kérdeztem.

Az ágy szélén ült, a haját babrálta, és a tüzet bámulta. Nem nézett rám. Ismét magyarázni kezdett a kórház túlsúlyfolságáról, a járványról.

– De miért te tetted? Mások is voltak ott.

– Mert nem hasonlítasz senkihez, akit ismertem – mondta. – Egy olvasmányomra emlékeztetsz... egy angyalról szolt, akit emberi testben lekényszerítenek a földre.

Belém hasított a fájdalom, mert eszembe jutott Raglan James, aki arról rajongott, hogy olyan vagyok, mint egy angyal. Hatalmas másik testemre gondoltam, amely gyűlöletes gazdájának engedelmeskedve csatangol a világban.

Gretchen sóhajtvá nézett rám. Nem értett.

– Ha ennek vége, visszajövök hozzád igazi alakomban – ígértem. Meg fogok jelenni neked. Talán fontos lesz tudnod, hogy nem vezettelek félre. Te olyan erős vagy, gondolom, nem sebez meg az igazság.

– Az igazság?

Elmagyaráztam, hogy gyakran megörjítjük a halandókat, akiknek megjelenünk, mert természetellenes lények vagyunk, de nem tudunk se Istenről, se ördögről. Röviden, olyanok vagyunk, mint a vallásos vízió, kinyilatkoztatás nélkül. Misztikus élmény, szemernyi igazság nélkül.

Gretchen lenyűgözve figyelt. Szeme titokzatosan csillogott. Kérte, magyarázzam el, hogyan jelenek meg a másik alakomban.

Elmeséltem, miként tettem vámpírrá húszesztendősen. Ahhoz a korhoz képest magas voltam, szőke, világos szemű. Ismét elmondtam, hogyan pörköltettem meg a bőrömet a Góbi-sivatagban. Félttem, hogy a testtolvaj nem is akarja visszaadni, most valószínűleg elbújt valahová törzsünk többi tagja elől, és megpróbálja tökéletesíteni képességeim használatát.

Gretchen megkért, hogy írjam le a repülést.

– Sokkal inkább hasonlít az úszásra. Egyszerűen fölemelkedsz, és akarattal hajtod magadat ebbe vagy abba az irányba. Nem olyan, mint mikor a természet szárnyas lényei repülnek: ez dacol a nehézkedéssel. Ijesztő, a legijesztőbb minden hatalmunk között, és szerintem a legártalmasabb, mert eltölt reménytelenséggel. Ez a végső bizonyíték, hogy nem vagyunk emberek. Talán attól félünk, hogy egy éjszaka elszakadunk a földtől, és soha többé nem térhetünk vissza.

Elgondoltam, hogy a testtolvaj használja ezt a hatalmat. Láttam, mikor használta.

– Nem tudom, hogy lehettem ilyen ostoba! Átengedni neki egy ilyen erős testet, mint az enyém! Elbutított a vágy, hogy ember lehessen. Gretchen csak nézett. Kezét összekulcsolta, és rezzenéstelen nyugalommal szögezte rám mogyorószínű nagy szemét.

– Hiszel te Istenben? – kérdeztem. A falon levő feszületre mutattam. – Hiszel ezekben a katolikus bölcselektben, akiknek a könyvei itt vannak a polcon?

Egy hosszú percig töprengett.

– Nem úgy, ahogy te kérdezed – felelte végül.

Mosolyogtam.

– Akkor hogy?

– Az én életem az önfeláldozás, amióta az eszemet tudom. Ebben hiszek. Hiszem, hogy meg kell tennem mindent, amivel enyhíthetem a nyomorúságot. Ez minden, amit tehetek, és ez is mérhetetlen. Ugyanolyan nagy erő, mint a te képességed a repülésre.

Elcsodálkoztam. Sose hittem, hogy egy ápolónő munkájának köze lehet a hatalomhoz. Ennek ellenére tökéletesen értettem, mit akar mondani.

– Aki meg akarja ismerni Istent – folytatta –, az vagy kevélységben bűnös, vagy nincs képzelete. De a nyomorúságot mindenki felismeri. Tudjuk, mi a betegség, az éhség, a nélkülözés. Én ezeket próbálom enyhíteni. Ez hitemnek bástyája. De hogy a kérdésedre válaszoljak – igen, hiszek Istenben és Jézusban. Akárcsak te.

– Nem, én nem hiszek – tiltakoztam.

– Mikor lázas voltál, hittél. Úgy beszéltél Istenről és az ördögről, ahogy még senkitől sem hallottam.

– Fárasztó teológiai érvekről beszéltem.

– Nem, a lényegtelenségükről beszéltél.

– Gondolod?

– Igen. Az ember felismeri a jót, ha látja. Te mondtad ezt. Én is mondom, és annak szentelem az életemet, hogy meg is próbálom a jót cselekedni.

– Igen, értem – sóhajtottam. – Meghaltam volna, ha otthagysz a kórházban?

– Meghalhattál volna – felelte. – Bár őszintén szólva nem tudom.

Már annak is örültem, hogy nézhetem. Széles arcán nyoma sem volt az arisztokratikus szépség eleganciájának. De azért bővelkedett szépségeiben. Az évek kegyesek voltak hozzá, nem nyűtte el a munka.

– Magyarázd ezt el még egyszer – kérte. – Azt mondtad, azért rockénekes, mert jót akartál tenni? Jóra törekednél azzal, hogy megtestesíted a gonoszt? Beszélj még erről.

Azt válaszoltam, hogy igen, és elmeséltem, hogy szedtem össze a bandát, az Elszabadult Lucifert, miként csiszoltam őket profikká. Elmondtam azt is, hogy kudarcot vallottam; aztán kitört fajtám belháborúja, engem erővel elragadtak, és ez az egész csőd még csak egy kicsit se szakította fel a halandó világ racionális szövedékét. Visszakényszerültem a láthatatlanságba és a lényegtelenségbe.

– Számunkra nincs hely a földön – folytattam. – Egyszer talán volt. Nem tudom. Az nem igazolás, hogy vagyunk. A vadászok kiűzték a világból a farkasokat. Arra gondoltam, hogy ha feltárom létezésünket, talán minket is kiűznek. De nem történhetett meg. Rövid karrierem az öncsalások láncolata volt. Senki sem hisz bennünk. És ennek így kell lennie. Talán a reménytelenségbe kell belehalnunk, hogy nagyon lassan, egyetlen hang nélkül eltűnjünk a világból.

Csak hogy én ezt nem bírom. Nem bírom a hallgatást, azt, hogy semmi vagyok, nem bírok jó étvággyal

ölni, nem bírom, hogy csak nézhetem a halandók alkotásait, teljesítményeit, de ki vagyok zárva belőlük, nem lehetek más, csupán csak Káin. A magányos Káin. Mert látod, nekem ezt jelenti a világ: amit a halandók tettek és tesznek. Nem a természetet. Ha a természet lenne az, akkor talán én is jobban éreztem volna magamat halhatatlanként. A világ egyenlő az alkotással: Rembrandt festményeivel, a behavazott főváros emlékműveivel, a nagy székesegyházakkal. Ezekből mi – joggal – örökre ki vagyunk zárva, mégis látjuk őket vámpírszemünkkel.

– Miért cseréltél testet egy halandó emberrel? – kérdezte.

– Hogy egy napig ismét járkálhassak a napon. Hogy úgy gondolkozhassak, érezhessek, lélegezhessek, mint egy halandó. Talán hogy ellenőrizzek egy hiedelmet.

– Mi az a hiedelem?

– Hogy nincs hőbb vágyunk, mint visszaváltozni halandóvá, hogy bánjuk, mert feladtuk, hogy a halhatatlanság nem ér annyit, mint halandó lelkünk elvesztése. De most már tudom, hogy nem volt igazam.

Váratlanul Claudia jutott eszembe. Lázálmaimra gondoltam. Olmos letargia nehezedett rám. Erőltetni kellett magamat, hogy ismét megszólaljak:

– Sokkal inkább vagyok vámpír – mondtam. – Nem szeretek halandó lenni. Nem szeretem a gyengeséget, a betegséget, a sebezhetőséget. Nem szeretem a fájdalmat. Egyszerűen borzalmas. Azonnal vissza akarok kerülni a testembe, amint elkaphatom azt a tolvajt.

Ettől mintha egy kissé megbotránkozott volna.

– Akkor is, ha ölnöd kell a másik testedben, akkor is, ha emberi vért kell innod, akkor is, ha gyűlölöd, és magadat is gyűlölöd érte?

– Nem gyűlölöm, és magamat sem gyűlölöm. Nem érted? Ez az ellentmondás. Sose gyűlöltem magamat.

– Azt mondtad, hogy gonosz vagy. Mikor segítettem, azt mondtad, hogy az ördögöt segítem. Nem mondanál ilyet, ha nem gyűlölnéd.

Egy darabig hallgattam. Aztán:

– Nekem mindig az volt a legnagyobb bűnöm, hogy remekül érzem magamat a bőrömben. Sose hiányzik belőlem a büntudat meg az erkölcsi borzadály, de azért nagyszerűen szórakozom. Erős vagyok, erős az akaratom, erős szenvedélyek fűtenek. Látod, ebben foglalható össze az én dilemmám: hogy élvezhetem ennyire a vámpírságot, hogy élvezhetem, ha egyszer gonosz? Á, régi história ez, a férfiak is ezen rágódnak, mikor elmennek a háborúba. Azt mondják maguknak, hogy okkal teszik. Aztán átélik az ölés izgalmát, mintha vadállatok lennének. Mert a vadállatok csakugyan ismerik ezt. A farkasok ismerik. Tudják, milyen izgalmas darabokra tépni a zsákmányt. Én tudom.

Sokáig elmerült gondolataiba. Megérintettem a kezét.

– Gyere, fekdj le és aludj! – hívtam. – Fekdj mellém ismét! Nem foglak bántani. Nem tudlak. Túl beteg vagyok. – Kurtán fölnevettem. – Olyan gyönyörű vagy! Meg nem fordulna a fejemben, hogy bántsalak. Csak a közeledben akarok lenni. Újra itt az éjszaka, és én szeretném, ha mellettem hálnál.

– Komolyan mondtál mindent, ugye?

– Természetesen.

– Felfogod, hogy gyerek vagy? Valami nagyon nagy egyszerűség van benned. Egy szent egyszerűsége.

– Édes Gretchenem – kacagtam –, te eleve félreismersz. Bár az is lehet, hogy nem. Ha hittem volna Istenben, ha hittem volna a megváltásban, talán csakugyan szent lettem volna.

Sokáig töprengett, aztán azt mondta halkan, hogy csak egy hónapja kért szabadságot a missziótól. Francia-Guyanából jött fel tanulni a georgetowni egyetemre, és csak önkéntesként dolgozott a kórházban.

– Tudod, mi az igazi oka annak, hogy szabadságoltattam magamat? – kérdezte.

– Nem tudom. Meséld el.

– Ismerni akartam egy férfit. Egy férfi közelségének melegét. Csak egyetlenegyszer. Negyvenéves vagyok, és sose ismertem férfit. Te erkölcsi borzadályt emlegettél. Ezeket a szavakat használtad. Engem a szüzességem – az érintetlenségem tökélye – töltött el ugyanezzel a borzadállyal. Higgyen mindenki, amit akar, de közönséges gyávaságnak tűnt.

– Megértelek – mondtam. – Végül is annak, hogy az ember jót cselekszik egy misszióban, semmi köze a szüzességhez.

– Nem, közük van azoknak egymáshoz – ellenkezett. – De csak annyiban, hogy kemény munkát kizárólag úgy lehet végezni, ha egyetlen dologra összpontosítunk, és nincsen más házasársunk Krisztuson kívül.

Értettem, mire céloz.

– De ha az önmegtagadás akadályozni kezdi a munkát, akkor jobb megismerni a férfi szerelmét, ugye? –

kérdeztem.

– Én is erre gondoltam – mondta. – Igen. Átélni ezt az élményt, aztán visszatérni Isten munkájához.

– Pontosan.

– Kerestem is a férfit – mondta vontatott, álmatag hangon. – Mostanáig.

– Akkor ez a magyarázat, hogy miért hoztál magaddal.

– Meglehet. Isten a megmondhatója, mennyire féltem mindenki mástól. Tőled nem félek. – Úgy nézett rám, mintha meglepnék a tulajdon szavai.

– Gyere, feküdj le, és aludj! Nekem ideje gyógyulnom, neked pedig megbizonyosodnod, mit akarsz igazából. Álmomban se jutna eszembe, hogy bármire kényszerítselek, vagy kíméletlen legyek hozzád.

– De ha az ördög vagy, hogy beszélhetsz ilyen kedvesen?

– Már mondtam, hogy ez a titok. Vagy a felelet. Vagy, vagy. Jöjj, feküdj mellém.

Behunytam a szememet. Éreztem, amint befészkei magát a takaró alá, teste melegen simul hozzám, karja átfogja a mellkasomat.

– Tudod – mondtam –, ez a vetülete az emberi létnek, ez majdnem jó.

Már majdnem elaludtam, mikor hallottam a suttogását:

– Azt hiszem, annak is megvan az oka, hogy te szabadságoltattad magadat – mondta. – Csak te talán nem tudod.

– Biztosan nem hiszel nekem – dünnyögtem. A szavak lomhán összefolytak. Micsoda gyönyörűség volt, hogy ismét átölelhetem, a vállam gödrébe húzhatom a fejét. Megcsókoltam a haját, szerettem puha ruganyosságát az ajkamon.

– Titkos oka van annak, hogy lejöttél a földre – mondta. – Hogy férfi testében jöttél. Ugyanaz az oka, amiért Krisztus megtette.

– És mi az?

– A megváltás – felelte. – Ó, igen, hogy üdvözlünk! Hát nem lenne csodálatos?

Még folytatni akartam, hogy mennyire képtelen még a gondolata is, de már csúsztam bele az álomba, és tudtam, hogy abban az álomban nem fog szerepelni Claudia.

Talán mégse álom volt, csak egy emlék. Daviddal voltam a Rijksmuseumban. Néztük a nagy Rembrandt-festményt.

Megváltás. Micsoda gondolat, micsoda kedves, bizarr, képtelen gondolat... Milyen jó, hogy megtaláltam az egyetlen halandó asszonyt, aki komolyan veszi.

És Claudia már nem kacarászott. Mert Claudia meghalt.

TIZENÖT

Kora reggel, napkelte előtt. Az az idő, amit régen fáradt elmélkedéssel töltöttem, félig-meddig szerelmesen az ég színváltozásába.

Lassan, vigyázva megfürödtem a gőzzel és szűrt fénnel teli kis fürdőszobában. Tiszta volt a fejem, és örültem, mert megszabadultam a betegségtől. Óvatosan borotválkozni kezdtem, abba se hagytam, amíg tökéletesen sima nem lett az arcom, aztán addig kotorásztam a tükör melletti apró faliszekrényben, míg meg nem találtam, amit kerestem: az apró gumitokokat, amelyek majd vigyáznak Gretchenre, nehogy beleplántáljak egy gyereket, mert ez a test olyan sötét magot is elültethet benne, ami akaratom ellenére ártalmára lehet.

Micsoda fura kis jószágok ezek – zokni a szervnek! Boldogan elhajítottam volna, de elhatároztam, hogy még egyszer nem követem el ugyanazt a hibát.

Hangtalanul becsuktam a tükrös ajtót, és ekkor láttam csak meg a szekrényke fölött a falon az odaragasztott távirati blankettát, a négyszögletes, sárgás papírt, és a fakó betűkkel nyomtatott szöveget:

GRETCHEN, GYERE VISSZA. SZÜKSÉGÜNK VAN RÁD. NEM KÉRDEZÜNK SEMMIT. VÁRUNK.

Nemrég, alig néhány napja adták föl a venezuelai Caracasban. Az ágyhoz mentem, óvatosan, hogy ne csapjak zajt, letettem az apró biztonsági eszközöket az éjjeliszekrényre, hogy kéznél legyenek, majd visszafeküdtem Gretchen mellé, és csókolni kezdtem szelíd, alvó száját.

Lassan végigcsókoltam az arcát, és a húst a szeme alatt. Érezni akartam az ajkamon a szempilláit. Érezni akartam torkának húsát. Nem az ölés volt a célom, hanem a csók, nem a birtoklás, hanem ez a rövid testi egyesülés, amely egyikünkől sem fog elvenni semmit, viszont olyan gyönyörben olvaszt össze, amely éles lesz, akár a kín.

Lassan ébredezett az érintésemtől.

– Bízzál bennem – súgtam. – Nem foglak bántani.

– Ó, de én azt akarom, hogy bánts – mondta a fülemben.

Gyengéden lehámoztam róla a flanel hálóinget. Fölnézett rám fektéből, a melle ugyanolyan szép volt, mint mindene, a mellbimbója nagyon kicsi, kemény és rózsaszín, a hasa sima, a medencéje széles. Lába között a kedves, barna bolyhok csillogtak az ablakon beömlő fényben. Lehajoltam, és megcsókoltam a bolyhait. Megcsókoltam a combjait, addig húztam szét őket, míg feltárták belső, meleg húsukat. Szervem kemény volt és tetre kész. Ránéztem a titkos helyre, amely sötét rózsaszínen, összecsukva, szemérmesen várakozott a puha fátyol alatt, és én még keményebb lettem a durva, forró izgalomtól. Olyan erős volt a gerjedelmem, hogy talán még megerőszkolni is képes lettem volna.

De nem, most nem.

Feljebb húzódtam mellé, magam felé fordítottam az arcát, és most már elfogadtam félszeg, tétova, ügyetlen csókjait. Lába az enyémhez tapadt, keze kószálni kezdett rajtam, levándorolt hónaljам melegségéből a nyirkos, sűrű, sötét bozótba, ahol a testem felkészülten várta. Úgy simogatta a mellemet, mintha tetszene neki a keménysége, és úgy csókolta a karjaimat, mintha nagyra becsülné erejüket.

Szenvedélyem, amely kissé lelohadt, rögtön áttüzesedett megint. Aztán ismét elcsitult, várakozott, és újra felhorgadt.

Most nem gondoltam vérivásra; egyáltalán nem gondoltam a benne viharzó életre, amelynek sötét orvosságát máskor talán felhörpinteném. Ez a perc az ő élő húsának szelíd hevétől volt illatos. Aljasság lenne, ha bármi is bántaná, megsértené lényének hétköznapi misztériumát: a bizalmat, a vágyat, a mélyről fakadó, egyszerű félelmet.

Kezem lecsúszott a kicsi kapuhoz. Milyen szomorú, milyen fájó, hogy ennek az egyesülésnek ilyen

töredékesnek és kurtának kell lennie.

Akkor, amikor ujjaim, óvatosan próbálgatták a sosem járt ösvényt, tüzet fogott a teste. Melle megduzzadt, szája megkeményedett a szájam alatt, és szirmonként nyílni kezdett.

De a kockázat! Nem is törődik vele? Meggondolatlanra tette új szenvedélye, és feltétel nélkül átadta magát nekem. Megálljt parancsoltam magamnak, kifejtettem csomagolásából a kis tokot, felhúztam, miközben ő úgy szögezte rám a szemét, mint akinek már nincsen önálló akarata.

Erre a megadásra volt szüksége, ezt várta magától. Ismét lecsúsztam rajta, és csókolni kezdtem. Nyirkosan várakozott rám. Nem bírtam tovább, keményen utat törtem magamnak az izgatón szűk és tüzes kis átjáróban. Láttam, hogyan pirul ki, mikor gyorsult a ritmus; lehajoltam, megnyaltam a mellbimbóit, csókoltam a száját. Amikor vége lett, úgy nyögött fel, mintha fájna neki, és én újra ott álltam a titok előtt; hogy ily kevés ideig – alig néhány drága percig – tartson valami, ami ennyire teljes és tökéletes!

Egyesültünk vajon? Egyek lettünk ebben a morajló csendben?

Szerintem nem egyesülés volt, hanem a legerőszakosabb szétválás, két, mindenben ellentétes lényé, amelyek lángolva és esetlenül, bizakodva és fenyegetően, ismeretlen és kiismerhetetlen érzésekkel csapódtak egymáshoz, ijesztően rövid ideig tartó önkívületre, hogy magányosan és megégve zuhanjanak tovább.

Még sose láttam ennyire sebezhetőnek, mint most, mikor behunyt szemmel félrefordította a fejét a párnán, és a melle már nem zihált. Valósággal kihívta maga ellen az erőszakot, a legfajtalább indulatot, ami létezhet férfiban.

Miért van ez így?

Nem akartam, hogy más halandó is érintse!

Nem akartam, hogy hozzáférhessen a bűntudat. Nem akartam megbánni, hogy fájdalmat okoztam neki, hogy a közelébe engedtem az emberi elme gonoszságait.

És csak most jutott eszembe a Sötét Ajándék, de nem az, amit Claudia kapott, hanem Gabrielle teremtésének lüktető, kéjes csodája. Gabrielle sose nézett vissza arra az elmúlt pillanatra. Ereje és magabiztossága vértjében vágott neki a vándorútnak, egy óráig se emésztve magát erkölcsi aggályokkal a nagyvilág végtelen útvesztőjében.

De ki mondhatná meg, mit ajándékoz az emberi léleknek a Sötét Vér? Ez az erényes asszony, aki régi és kegyetlen isteneket imád, a mártírok véréből, a szentek ezreinek részegítő szenvedéséből ivott. Ez, akárcsak David, nem fog könyörögni a Sötét Ajándékért, és sohase fogadná el.

Számít ez addig, amíg tudja, hogy igazak szavaim, amelyeket neki mondtam? De mi lesz, ha sohase bizonyíthatom be neki szavaimnak igazságát? Ha soha többé nem lesz Sötét Vérem, amit másnak adhassak, és örökre rab maradok ebben a halandó húsban? Mozdulatlanul feküdtem, néztem, ahogy a napfény megtölti a szobát. Néztem, ahogy beledőf Gretchen könyvespolca felett a parányi Krisztusba; néztem, ahogy megsimogatja a Madonna lehajtott fejét.

Összebújtunk, és elaludtunk ismét.

TIZENHAT

Dél. Felöltöztem tiszta új ruháimba – hosszú ujjú, puha, fehér pulóverbe, divatos kőmosott farmerbe –, amelyeket bolyongásom balvégzetű utolsó napján vásároltam.

Pikniket rendeztünk a pattogó tüzezske előtt. Leterítettünk a szőnyegre egy fehér pokrócot, azon költöttük el kései reggelinket. Mojo a konyhában csámcsogta nagy zajjal a sajátját. Vajas fehér kenyeret, narancslevet, kemény tojást, vastag szeletekre vágott gyümölcsöt reggeliztünk. Mohón faltam, elengedve a fülem mellett Gretchen figyelmeztetését, hogy még nem vagyok egészen jól. Épp elég jól voltam. Még az ő folyadékkristályos kis hőmérője is ezt igazolta.

Már úton kellett volna lennem New Orleansba. Ha megnyitották a repülőteret, akár estére lent lehetnék. De nem akartam most itt hagyni Gretchent. Kértem egy kis bort. Beszélgetni akartam. Meg akartam érteni őt, nem akartam elválni tőle, félttem a magánytól, amelyben ő már nem lesz ott. Gyáván szűköltem a repülőgéptől. Különben is, úgy szerettem vele lenni...

Szívesen mesélt a missziókban végzett munkájáról. Hogy mennyire szerette az első perctől fogva. Az első éveket Peruban töltötte, később átment a Yucatán-félszigetre. A legutóbbi megbízása Francia-Guyana őserdeibe szólt, indián törzsek közé. A misszió neve Szent Margit Mária, motorhajóval hat nap járás St. Laurent városától a Maroni folyón. Gretchen és a többi apáca a saját kezével hozta rendbe a beton kápolnát, a fehérre meszelt, apró iskolát és a kórházat. De gyakran el kell hagyniuk a missziót, és ki kell menniük a falvakba. Szereti ezt a munkát, mondta.

Hatalmas legyezőt rakott eléem fényképek apró, színes kockáiból, amelyeken láthattam a primitív kis missziós épületeket, őt, társnőit, és a papot, aki misézni jár ki hozzájuk. Az erdőben egyetlen apáca se viselt fátylat vagy szerzetesi öltözetet; khaki színű vagy fehér vászonba öltöztek, hajukat leengedték; igazi munkás nővérek, mondta Gretchen. Ő is ott volt, és ragyogott a boldogságtól, nyomát sem lehetett látni mostani borongásának. Az egyik képen sötét bőrű indiánok vették körül egy díszesre faragott falú, furcsa kis házikó előtt. Egy másikon injekciót adott egy tarkára festett széken ülő, csontsovány öregembernek.

Ezekben az őserdei falvakban, magyarázta, évszázadokig nem változik az élet. Ezek az emberek már jóval előbb itt éltek, semhogy a franciák vagy a spanyolok kitették a lábukat a dél-amerikai partra. Csökönyösen bizalmatlanok az apácákkal és a papokkal szemben. Gretchent a maga részéről nem érdekelte, hogy megtanulják-e az indiánok az imádságokat. Neki az a fontos, hogy beadja az oltásokat, rendesen kitisztítsa az elfertőzött sebeket, és helyre illessze a törött tagokat, hogy ezek az emberek ne nyomorodjanak le örökre.

Hát persze hogy azt akarják, hogy menjen vissza. Igazán türelmesen viselték ezt az ő kis szabadságát. Szükség van rá. Várja a munka. Megmutatta a táviratot, amit már láttam a fürdőszobában a gyógyszereszekrény fölött.

– Látom, nagyon hiányzik – jegyeztem meg.

Erősen figyeltem, kerestem, látom-e jelét, hogy lelkifurdalása van attól, amit tettünk. Nem találtam ilyet. A távirattól se látszott gyötörni a bűntudat.

– Természetesen visszamegyek – mondta egyszerűen. – Lehet, hogy képtelenségnek hangzik, de már eljőnnöm is igen nehezemre esett. Csakhogy már valami roncsoló mániává fajult bennem ez a szüzességkérdés.

Mennyire megértettem! Nyugodtan nézett rám nagy szemével.

– Most pedig már tudod, hogy nem is igazán fontos, hálsz-e férfival, vagy sem. Ezt tudta meg?

– Talán – mondta csendesen mosolyogva.

Milyen erősnek látszott, ahogy ült a pokrócon, illedelmesen maga alá húzott lábakkal. Haja, amelyet még mindig leengedett, sokkal apácásabbá tette, mint fényképeim a fátyol.

– Hogy kezdődött? – kérdeztem.

– Úgy véled, fontos? – kérdezett vissza. – Nem hinném, hogy neked tetszene, amit elmesélnék.

– Tudni akarom – válaszoltam.

Chicagóban, a Bridgeport negyedben született, anyja egy katolikus iskolában tanított, apja könyvelő volt. Nagyon korán kiderült róla, hogy rendkívüli tehetsége van a zongorához, és a család magán spórolta össze a tandíjat, hogy egy híres tanárhoz járathassák.

– Látod, önfeláldozás – mondta csendes mosollyal. – Már a kezdet kezdetén. Csak akkor a zene volt, nem a gyógyítás.

Már akkor buzgó katolikus volt, a szentek életét olvasta, és arról ábrándozott, hogy ő is szent lesz. Különösen lenyűgözte Limai Szent Róza, a misztikus. És Porresi Szent Márton, aki inkább a világban munkálkodott. És Szent Rita. Leprakórházban akart dolgozni, olyan hősies munkát akart, amely fölemésztí az egész életét. Kislány korában épített a házuk mögött egy apró kápolnát, és órákig térdelt a feszület előtt, abban reménykedve, hogy hátha megkapja ő is a stigmákat.

– Nagyon komolyan vettem ezeket a történeteket – mondta. – Nekem nem mesét jelentenek a szentek. Hiszem, hogy lehet hősnek lenni.

– Hősnek – mormoltam. Az én szavam. De mennyire más az én meghatározásom. Nem szakítottam félbe.

– Úgy tűnt, hogy a zongora ellentétes a lelki törekvéseimmel. Mindent oda akartam adni másokért, és ez azt jelentette, hogy a zongoráról is le kell mondanom, elsősorban a zongoráról.

Ez elszomorított. Az a benyomásom támadt, hogy sokszor mondhatta el ezt a történetet. Nagyon tompa volt a hangja.

– No és a boldogság, amit a játékkal szerezte másoknak? – vitatkoztam. – Az nem volt igazi érték?

– Most már elmondhatom, hogy igen – mondta, még halkabban, fájdalmas lassúsággal. – De akkor? Nem voltam biztos benne. Nem voltam elég szemrevaló egy ilyen tehetséghez. Azt nem bántam, ha hallgatnak, de nem szerettem, ha néznek. – Kissé elpirulva nézett rám. – Talán más lett volna, ha egy karzaton játszhatok, vagy spanyolfal mögött.

– Értem – mondtam. – Sok ember érez így.

– De te nem, ugye?

Megráztam a fejemet.

Elmagyarázta, mennyire gyötrelmes volt felöltözni fehér csipkébe, és közönség előtt játszani, de megtette a szülei és a tanárai kedvéért. Kínszenvedés volt, mikor indulni kellett a zenei versenyeken. Pedig majdnem mindet ő nyerte meg. Mire tizenhat éves lett, a család élete az ő karrierje körül forgott.

– És a zene? Azt szeretted?

Egy pillanatig töprengett.

– Az maga volt az elragadtatás – felelte. – Ha egyedül játszhattam... mikor nem nézett senki, tökéletesen bele tudtam feledkezni. Olyan volt, mint a narkózis. Majdnem... majdnem erotikus. Volt, mikor nem tudtam szabadulni dallamoktól, folyamatosan hallottam őket a fejemben. Ha játszottam, megszűnt az idő. Ma sem tudok zenét hallgatni úgy, hogy ne sodorjon magával. Azért nem látsz itt rádiót vagy magnetofont. Még most sem engedhetem a közelembe őket.

– De miért tagadod meg magadtól? – Körülnéztem. Zongora sem volt a szobában.

Gretchen megrázta a fejét.

– Nem érted, hogy bekebelez? Túl könnyen meg tudnék feledkezni minden másról. Akkor pedig semmit sem végzek. Eltolom magam elől az életet.

– Igazat beszélsz, Gretchen? – kérdeztem. – Mert vannak, akiknek az ilyen szenvedélyek jelentik az életet! Az elragadtatást keressük. Azokban a percekben mi... felülemelkedünk az összes kínlódáson, kicsinyességen, küszködésen. Én is így voltam vele, mikor éltem. Most is így vagyok.

Elgondolkozott azon, amit mondtam. Nagyon sima és békés volt az arca. Majd azt felelte csöndes meggyőződéssel:

– Nekem több kell ennél. Nekem az kell, hogy konkrétan lássam a munkám eredményét. Más megfogalmazásban: nem élvezhetem ezt az örömet, amíg mások éhesek, szenvednek vagy betegek.

– De hát a világon mindig lesz nyomorúság! Az embereknek pedig szükségük van a zenére, Gretchen, ugyanolyan szükségük van rá, mint a gondoskodásra vagy az ételre!

– Nem tudom, egyetérthetünk-e ebben. Illetve tökéletesen biztos vagyok benne, hogy nem. Nekem arra kell használnom az életemet, hogy megpróbáljam enyhíteni a nyomorúságot. Hidd el, számtalanszor lefolytattam már magammal ezt a vitát.

– De hogy a betegápolást válaszd a zene helyett! – mondtam. – Számomra ez felfoghatatlan. Bár persze a betegápolás is jó. – Túlságosan elszomorodtam és összezavarodtam ahhoz, hogy folytassam. – Végül hogyan

került sor a választásra? – kérdeztem. – A családot nem próbált visszatartani?

Amikor tizenhat lett, az anyját megtámadta valami súlyos betegség, aminek hónapokig nem tudták megállapítani. az okát. Az anyja vérszegény lett, örökösen lázas volt, lassan sorvadt. Kivizsgálták, de az orvosok nem találták a magyarázatot. Mindenki bizonyosra vette, hogy meg fog halni. Az otthoni légkört megmérgezte a bánat és a keserűség.

– Istenhez könyörögtem csodáért – mondta. – Megfogadtam, hogy soha többé nem ütök le egy hangot sem a zongorán, ha Isten megmenti anyámat. Megfogadtam, hogy amint tehetem, zárdába vonulok, hogy egész életemet a betegek és haldoklók ápolásának szenteljem.

– És anyád meggyógyult.

– Igen. Nem egészen egy hónap múlva makkegészséges volt. Ma is él. Nyugdíjas, gyerekeket korrepetál az egyik fekete negyedben. Azóta egyszer se volt beteg.

– És megtartottad az ígéretedet?

Bólintott.

– Tizenhét évesen letettem a fogadalmat a missziós rendnél. Onnan küldtek tovább egyetemre.

– És azóta se nyúltál zongorához?

Minden bánkódás nélkül bólintott. Az se látszott rajta, hogy különösebben vágná vagy igényelné a megértésemet vagy a helyeslésemet. Jobban aggasztotta, hogy én olyan szomorú vagyok.

– Boldog voltál a zárdában?

– Ó, igen! – Könnyedén megvonta a vállát. – Nem érted? Olyasvalakinek, mint én, nem lehetséges a hétköznapi élet. Nekem valami kemény munkát kell végeznem. Kockáztatnom kell. Azért ebbe a szerzetbe vonultam be, mert ők Dél-Amerika legálnokabb és legeldugottabb zugaiban létesítenek missziókat. Azt én el nem mondhatom neked, hogy mennyire szeretem ezeket az öserdőket! – Fojtott, csaknem türelmetlen suttogássá tompult a hangja. – Dzsungel nekem nem lehet elég forró vagy elég veszedelmes. Van, mikor agyondolgozzuk magunkat, amikor a kórház olyan túlszűfolt, hogy odakint, fészerekben, függőágyban kell elhelyezni a beteg gyerekeket, és akkor úgy pezseg bennem az élet, hogy azt el nem mondhatom! Annyi időre állok meg, hogy letöröljem az arcomról a verejtéket, kezet mossak, esetleg igyak egy pohár vizet. És olyankor azt gondolom; élek, itt vagyok, azt teszem, ami fontos! – Megint elmosolyodott.

– Ez másfajta szenvedély – mondtam. – Egyáltalán nem emlékeztet a zenélésre. Látom a különbséget.

Arra gondoltam, amit David mesélt a fiatalságáról – hogyan kereste az izgalmat a veszélyben. Gretchen a feltétlen önfeláldozásban keresi. David a brazil boszorkányságban kereste a veszélyt. Gretchennek az a kihívás, hogy a névtelenek, az örök koldusok ezreit gyógyítsa. Ez mélyen megrendített.

– Természetesen ebben is van hiúság – mondta. – A hiúság az örök ellenség. Leginkább ezért zavart a... a szüzességem – magyarázta. – Mert büszke voltam rá. De látod, nekem még az is kockázat volt, hogy visszajöjsek az Államokba. Halálosan megrémültem, mikor leszálltam a gépről, mikor megértettem, hogy Georgetownban vagyok, és semmi se akadályozhat meg, hogy férfival legyek, ha akarok. Azt hiszem, a kórházba is félelmemben mentem dolgozni. Isten tudja, nem egyszerű dolog a szabadság.

– Ezt a részét értem – szóltam. – De mit szolt a családod a fogadalmadhoz, hogy lemondasz a zenéről?

– Akkor nem tudták. Nem mondtam meg nekik. Közöltem, hogy elhívást érzek, és ehhez foggalkörömmel ragaszkodtam. Rettentő felzúdulás lett belőle. Végül is, a testvéreim a mások levetett ruháját hordták, hogy én zongoraórára járhasak. De az ilyesmi gyakran előfordul. Még a jámbor katolikus családokban se fogadja mindig örömujjongás a hírt, hogy valamelyik lány apáca akar lenni.

– Siratták a tehetségedet – mondtam halkan.

– Igen, siratták. – Kissé felvonta a szemöldökét. Milyen nyugodtan és becsületesen mondta mindezt. Nem volt a hangjában semmi hidegség vagy ridegség. – De én valami sokkal nagyobb szabásút láttam magam előtt, mint egy hangversenydobogót, ahol egy fiatal nő feláll a zongoraszékről, és felemeli a rózsacsokrot. Csak sokkal később szóltam nekik a fogadalmamról.

– Évekkel később?

Gretchen bólintott.

– Megértették. Meglátták a csodát. Mit tehettek volna ellene? Megmondtam nekik, hogy sokkal szerencsésebb voltam minden ismerősömnél, aki valaha felvette a fátylat. Nekem egyértelmű jelet adott az Úr. Minden nézeteltérésünket elsimította.

– Te hiszed is ezt.

– Igen, hiszem – válaszolta. – Bár bizonyos értelemben nem számít, hogy igaz-e vagy nem. Ezt leginkább neked kellene megértened.

– Miért?

– Mert vallási igazságokról, vallási eszmékről beszélsz, és tudod, hogy akkor is fontosak, ha nem többek pusztá metaforánál. Ezt hallottam tőled még akkor is, amikor deliráltál.

Sóhajtottam.

– Tehát nem akarsz zongorázni soha többé? Sose szerettél volna keresni, teszem azt, egy üres hangversenytermet, ahol ott a dobogón a zongora, hogy csak leülj, és...

– Dehogynem szeretnék. De nem tehetem, és nem fogom megtenni. – Most egészen gyönyörű volt a mosolya.

– Gretchen, bizonyos értelemben szörnyű ez a történet! – mondtam.

– Hogy te, buzgó katolikus létedre ne lásd meg a zenei tehetségedben Isten adományát! Olyan tehetséget, amit nem szabad eltékozolni!

– Valóban Isten adta, tudtam én azt. De nem érted? Az út elágazott: a zongora feláldozása volt a lehetőség, amit Isten adott nekem, hogy különleges módon szolgáljam őt. Lestat, mi a zene ahhoz, hogy segíthetünk az embereken, sok száz emberen?

A fejemet ráztam.

– Szerintem a zenét lehet ugyanilyen fontosnak tekinteni. Sokáig gondolkozott, mielőtt válaszolt:

– Azt nem folytathattam. Talán csak ürügynek használtam anyám betegségét. Nem tudom. Ápolónőnek kellett lennem. Számomra nem volt más út. Mindössze arról van szó, hogy nem bírom elviselni a világ nyomorúságát. Amíg van szenvedés, nekem nincs jogom kényelemre és élvezetekre. Nem is értem, hogy mások miként követelhetik meg maguknak.

– De Gretchen, azt mégse gondolhatod, hogy te változtathatsz ezen!

– Nem, de arra használhatom az életemet, hogy jobbítsak sok-sok más életen. Ez az egyetlen, ami számít.

Ez a történet annyira felzaklatott, hogy nem bírtam ülni maradni. Felálltam, kinyújtóztattam megmacskásodott lábamat, az ablakhoz mentem, és kinéztem a hómezőre.

Könnyű lett volna legyinteni az egésze, ha Gretchen holmi szálnalmas teremtés, erkölcsi nyomorék, vagy önmagával meghasonlott ember. De mi sem állt távolabb az igazságtól. Mérhetetlen titkokat éreztem benne.

Olyan idegen volt nekem, mint több száz éve Nicolas, a halandó barátom. Nem azért, mintha Gretchen órá hasonlítana, hanem azért, mert Nicki gúnyolódása, cinizmusa, örökös lázadása olyan önmegtagadást rejtett, amit sose értettem igazán. Az én Nickim – milyen hóbortos különcnek látszott, holott annyira fontos volt neki a mások véleménye, hogy az volt életének értelme, ha bosszanthatta őket.

Teljes önfeladás. Az ennek a lényege.

Megfordultam. Gretchen engem nézett. Határozottan az volt az érzésem, hogy nem nagyon számít neki, amit mondhatok. Nem igényelte a megértésemet. Bizonyos értelemben egyike volt a legerősebb embereknek, akikkel életem során találkoztam.

Nem csoda, ha kihozott a kórházból. Más ápolónő talán nem vállak volna ekkora koloncot.

– Gretchen, sose aggasztott, hogy elpazarolod az életedet? – kérdeztem. – Hogy azzal, amit tettél, meg se mozdítottad a nagy mérleget, mert te már rég elmúltál, és még mindig lesz betegség és bánat?

– Lestat – mondta –, nem a nagy mérleg a fontos. – Nagyon nagy és tiszta volt a szeme. – Csak az apró tettek számítanak. Természetes, hogy akkor is lesz bánat és betegség, ha én már nem leszek. Az a lényeges, hogy tegyek meg mindent, amit tehetek. Ez az én diadalom és az én hiúságom. Ez az én hivatásom és bűnös büszkeségem. Így értelmezem én a hősiességet.

– De chérie, ez csak akkor működik, ha valaki számon tartja – ha létezik egy Legfelsőbb Lény, aki jóváhagyja a döntésedet, megjutalmaz a cselekedeteidért, vagy legalább támogat!

– Nem. – Nagyon meggondoltan folytatta: – Mi sem lehet távolabb az igazságtól. Gondolj arra, amit most mondtam. De most mondok valamit, ami nyilvánvalóan új lesz számodra. Talán egy hittitok.

– És mi az?

– Sok olyan éjszaka van, mikor nem jön szememre álom, és olyankor teljes mértékben tudatosodik bennem, hogy talán nincs is Isten, és sohasem lesz jóvátétel azoknak a gyermekeknek a szenvedése miatt, akiket naponta látok a kórházainkban. Gondolkozom a régi vitákon, tudod, hogy mivel igazolhatja Isten a gyermekek szenvedését? Dosztojevszkij is ezt kérdezte. Albert Camus, a francia író is ezt kérdezte. Mi is ezt firtatjuk váltig. Pedig végső soron nem számít. Isten vagy van, vagy nincs. De szenvedés van. A szenvedés valóságos és letagadhatatlan. És ez a valóság az én hitem sarokköve. Tennem kell valamit ellene!

– És ha nincsen Isten, akkor halálszörnyűség...
– Hát ne legyen. Tudni fogom, hogy megtettem, amit tehettem. Akár most is jöhet a halálom órája. –

Könnyedén vállat vont. – Akkor sem éreznék másként.

– Ezért nincsen lelkifurdalásod, hogy itt vagyunk együtt az ágyban.

– Lelkifurdalásom? – töprengett. – Örülök, ha rá gondolk. Nem tudod, mit tettél értem? – Elhallgatott, a szeme lassan megtelt könnyekkel. – Azért jöttem ide, hogy veled találkozzak, veled legyek – mondta rekedten. – Most már visszatérhetek a misszióba.

Lehajtotta a fejét, némán várt, amíg visszanyerte önuralmát, amíg kitisztult szemmel nézhetett föl rám.

– Mikor mesélted ennek a Claudia nevű kislánynak a teremtését... mikor mesélted, hogyan hoztad át a te világodba anyádat, Gabrielle-t... azt mondtad, kinyújtottad a kezéd valamiért. Nem a transzcendencia volt, az érzékfölötti? Mikor összeesésig dolgozom a missziós kórházban, én is fölülemelkedem. Átlépek a kételyen és valamin... valamin, ami bennem van, ami talán fekete és reménytelen. Nem tudom.

– Fekete és reménytelen, ez a kulcs, ugye? A zene nem üzte el.

– De igen, elűzte, csak az hamis volt.

– Miért hamis? Miért hamis az, ha ilyen jót teszel? Ha zongorázol?

– Azért, mert az nem tesz eleget másokért.

– Dehogynem. Gyönyörűséget szerzett nekik, azt kellett szereznie.

– Gyönyörűséget?

– Bocsáss meg, rossz felől próbálkozom. Te felolvadtál a hivatásodban. Nem érted, hogy amikor zongoráztál, önmagad voltál, az egyszeri és megismételhetetlen Gretchen! Eredetileg ezt jelenti a “virtuoso” szó. Te viszont fel akartad adni magadat.

– Szerintem igazad van. A zene egyszerűen nem volt az én utam.

– Ó, Gretchen, megijedek tőled!

– Pedig nem lenne szabad. Nem azt mondom, hogy a másik út rossz volt. Ha te jót értél el a zenéddel, a rövid rockzenészi pályafutásoddal, amelyről meséltél, akkor neked ez volt az út a jóhoz. Mindössze arról van szó, hogy én a magam útján cselekszem a jót.

– Nem, benned van valami ádáz önmegtagadás! Te úgy éhezel a szerelemre, ahogy én szomjazom éjszakánként a vért. Bünteted magadat a betegápolással, letagadod a testi vágyaidat, tagadod, hogy szereted a zenét, és mindent, ami a zenéhez hasonlatos. Te virtuoso vagy, önnön szenvedésed virtuóza.

– Nincs igazad, Lestat – válaszolta ugyanazzal a csendes mosollyal, és megcsóválta a fejét. – Tudod, hogy ez nem igaz. Te csak ezt akarod hinni valakiről, aki olyan, mint én. Lestat, figyelj rám. Ha igaz, amit mondtál, ennek az igazságnak a fényében nem nyilvánvaló-e, hogy találkoznod kellett velem?

– Hogyhogy?

– Gyere, ülj le mellém, és beszéljessünk.

Nem tudom, miért tévóváztam, mitől féltem. Végül csak visszajöttem a pokróchoz. Leültem, a könyvespolcnak támaszkodtam, keresztbe tettem a lábamat.

– Nem látod? – kérdezte. – Én az ellentétes utat képviselem, azt az utat, amit fontolóra se vettél, holott megadhatja neked a keresett vigasztalást.

– Gretchen, te egy pillanatil sem hitted el, hogy az igazat mondom magamról. Nem hihetted. Nem is várom el tőled.

– Hiszek neked! Elhiszem minden egyes szavadat! Különben sem a szavak igazsága a fontos. Te keresel valamit, amit a szentek kerestek, mikor lemondtak a normális életről, hogy vállalhassák Krisztus szolgálatát. Nem baj, hogy nem hiszel Krisztusban. Nem számít. Az számít, hogy boldogtalan voltál eddig életedben, olyan boldogtalan, hogy majd beleőrültél, az én utam pedig választást kínál.

– Értem mondod ezt? – kérdeztem.

– Természetesen értem. Nem látod a mintát? Beleszállsz ebbe a testbe; a kezem alá kerülsz; megadod nekem a szerelem pillanatát, amit keresek, De mit adtam neked én? Mit jelentek neked én? – Fölemelte a kezét, hogy ne szóljak közbe. – Ne, ne emlegesd megint a nagy mérleget. Ne kérdezd, létezik-e az Isten. Gondolkozz el azon, amit mondtam. Magamnak mondtam, de neked is. Hány életet vettél el ebben a te túlvilági életedben? Hány életet mentettem meg én – de a szó szoros értelmében megmentettem – a missziókban?

Már tagadni akartam a lehetőséget, amikor váratlanul rám jött, hogy várjak, maradjak csöndben, latolgassak.

Megint belém hasított az a hideglelés gondolat, hogy talán sose szerzem vissza természetfölötti testemet, holtomig rab maradok a húsban. Ha nem kaphatom el a testtolvajt, ha nem vehetem rá a többiekre, hogy segítsenek, valóban eljön értem a hívott halál.

Visszazuhantham az időben.

És ha csakugyan van mintája? Ha ez a végzetem? Mi lenne, ha munkával tölteném ezt a halandó életet, úgy, ahogy Gretchen munkálkodik, testemet-lelkemet feláldozva másokért? És mi lenne, ha egyszerűen visszakísérném az őserdei misszióba? Ó, természetesen nem mint szeretője. Ő nyilvánvalóan nem az ilyesmire született. De mi lenne, ha úgy mennék, mint asszisztense, segítője? Ha az önfeláldozás keretébe szorítanám halandó életemet?

Még egyszer csöndet parancsoltam magamnak, hogy jobban lássak.

Nekem van még egy adottságom, amiről Gretchen nem tud: a gazdagságom, amelyet el tudnék költeni a missziójára, az összes ilyen misszióra. Bár a vagyonom akkora, hogy számát se tudnák egyesek, én ki tudom számítani. Hatalmas, tüzes vízióban látom határait, hatásait. Jóllakatott, felruházott falvak, gyógyszerekkel feltöltött kórházak, könyvekkel, fekete táblákkal, rádiókkal és zongorákkal ellátott iskolák! Igen, zongorákkal! Ó, a réges-régi mese! A réges-régi álom!

Szótlanul töprengtem. Láttam halandó életem – lehetséges halandó életem – napjait, amelyek azzal fognak telni, hogy minden vagyonomat erre az álomra költöm. Úgy láttam, mint a hulló homokot a fővenyóra vékony nyakában.

Ebben a percben is, miközben ülünk ebben a tiszta kis szobában, emberek éheznek a Kelet óriás nyomortelepein. Éheznek Afrikában. Aratják őket világszerte a betegségek és a természeti katasztrófák. Az árvíz elmosza a házukat, az aszály elporlasztja az ételüket és a reményüket. Már egyetlen országban is annyi a nyomor, hogy az ésszel fel nem fogható.

Bár végső soron mit érek el vele, ha akár egész vagyonomat rááldozom erre a vállalkozásra?

Honnan tudjam, hogy a modern orvostudomány jobban beválik egy őserdei faluban, mint a hagyományos? Honnan tudjam, hogy egy őserdei gyerek boldog lesz, ha tanítják? Honnan tudjam, hogy érdemes-e földadni érte magamat? Mit csináljak, hogy érdekeljen? Hát épp ez benne az iszonyatos.

Nem érdekelt. Külön-külön meg tudtam siratni minden szenvedőt, de hogy feláldozzam életemet a névtelen milliókért, azt már nem. Sőt rettegéssel töltött el, borzasztó, sötét rettegéssel. A szomorúbbnál is szomorúbbnak tűnt. Ez már nem is élet. Szöges ellentéte volt mindenféle transzcendenciának.

Megcsóváltam a fejemet. Fojtottan, akadozva elmagyaráztam, miért rémít meg annyira a látomása.

– Évszázadokkal ezelőtt, mikor először álltam ki Párizsban annak a körúti kis teátrumnak a színpadára – mikor láttam a boldog arcokat, hallottam a tapsot –, úgy éreztem, testem-lelkem megtalálta rendeltetését; úgy éreztem, végre teljesedni kezdenek születésem és gyerekkorom ígéretei.

Ó, voltak más színészek, rosszabbak és jobbak, más énekesek, más bohócok, millióan voltak azóta, millióan lesznek még. De mindegyikünk közül a saját utánozhatatlan ereje ragyog; mindegyikünk a saját tűzében ég abban az egyszeri pillanatban, mindegyikünknek megadatott a lehetőség, hogy a néző szemében örökre legyőzze a többieket, és ez az egyetlen teljesítmény, amit igazán értek; az egyetlen teljesítmény, amelyben az én kiteljesül és diadalt arat.

Igen, igazad van, lehettem volna szent, de ahhoz rendalapítónak kellett volna lennem, vagy hadsereget kellett volna vezetnem a csatába; olyan csodákat kellett volna tennem, hogy az egész világ térdre vesse magát. Nekem még akkor mernem kell, ha nincsen igazam – ha egyáltalán nincsen igazam. Gretchen, Istentől kaptam az egyedül való lelkemet, és azt nem temethetem el!

Meglepetésemre továbbra is mosolygott, szelíd, kételyektől mentes; mosolyával. Arca maga volt a tűnődő nyugalom.

– Jobb uralkodni a pokolban, mint szolgálni a mennyekben? – fogalmazott óvatosan.

– Ó, nem, én a földre hoznám a mennyet, ha tehetném! De nekem szólnom kell, ragyognom kell, nekem az az önkívület kell, amit te megtagadtál, a tűz, amelytől elfutottál! Nekem ez a transzcendencia! Mikor megteremtettem Claudiát, az a kétbalkezes melléfogás, az transzcendencia volt. Amikor megteremtettem Gabrielle-t, az igen, az transzcendencia volt, tűnt legyen akármilyen gonoszságnak. Egyszeri, hatalmas és iszonyú tett volt, amihez ki kellett facsarnom magamból minden vakmerőségemet és hatalmamot. Ők nem fognak meghalni, igen, ezt mondtam, talán ugyanazokkal a szavakkal, amelyeket te használsz a falusi gyerekekre. – De én akkor mondtam ezt, amikor áthoztam őket természetellenes világomba. Nemcsak megmenteni akartam őket, de azt akartam, hogy olyanok legyenek, mint én: páratlanok és rettenetesek. Azokkal a személyiségjegyekkel akartam felruházni őket, amelyeket imádtam. Élni fogunk, igen, még ha csak ebben az élőhalottnak nevezett állapotban is, szeretni fogunk, érezni fogunk, dacolunk azokkal, akik ítélnek fölöttünk, és elpusztítanak. Ez volt az én transzcendenciám, és nem volt köze hozzá a megváltásnak és az önfeláldozásnak.

Ó, hogy nem érhetek el hozzá, nem vehetem rá, hogy higgyen a szavakban!

– Hát nem érted? Azért éltem túl mindent, mert az vagyok, aki vagyok. Az erőm, az akaratom, a makacsságom, amellyel nem ismerem el a vereséget – csak ezekkel a tulajdonságaimmal tudok azonosulni! Ez az erő, ha óhajtod, így is nevezheted, az én hatalmam. Én vagyok Lestat, a vámpír, és semmi... még ez a halandó test... még ez sem fog legyőzni!

Megdöbbenésemre bólintott, olyan arccal, mint aki mindezt elfogadja.

– Ha pedig velem jönnél – mondta szelíden –, Lestat, a vámpír belepusztulna a saját megváltásába.

– Igen, bele. Lassú és szörnyű halált halna a hálátlan csip-csup feladatok közepette, a névtelenek, az arctalanok, az örök ínségesek soha el nem fogyó seregeiről való gondoskodásban.

Hirtelen annyira elszomorodtam, hogy nem bírtam folytatni. Valami rettenetes halandó módon elfáradtam, az elme mérgei átszivárogtak a testbe. Álomra, Claudiához intézett beszédemre gondoltam. Elismételtem Gretchennek, és úgy beleláltam magamba, mint még soha.

Átkulcsoltam felhúzott térdemet, és a karomra hajtottam a homlokomat.

– Nem bírom megtenni – szoltam halkán. – Nem bírom elevenen eltemetni magamat egy ilyen életben, amilyen a tied. És nem is akarom, ez benne a borzasztó. Nem akarom megtenni! Nem hiszem, hogy megmentené a lelkemet. Nem hiszem, hogy számítana.

Megfogta a karomat, és a hajamat simogatta. Hátrasimította a homlokomból.

– Megértelek – mondta –, akkor is, ha nincs igazad.

Kurtán fölnevettem és ránéztem. Elvettem egy szalvétát a piknikező pokrócunkról, megtörültem a szememet és az orromat.

– De ugye nem rendítettem meg a hitedet?

– Nem – mondta, és ezúttal egész másképpen mosolygott, sokkal melegebben, sokkal őszintébb ragyogással. – Megerősítetted! – súgta. – Mennyire különös vagy, és milyen csodálatos, hogy épp hozzám jöttél el! Szinte már hiszem, hogy neked éppen ez a te utad a jó. Ki más lehetne ilyen? Senki.

Hátradőltem, ittam egy korty bort. Meglangyosodott a tűztől, de még mindig finom volt, kéjesen megborzongatta lomha tagjaimat. Ittam még egy keveset, aztán letettem a poharat, és Gretchenre néztem.

– Kérdezni akarok tőled valamit – mondtam –, de őszintén válaszolj. Ha győzők ebben a harcban – ha visszaszerzem a testemet –, akarod, hogy eljöjjek hozzád? Akarod-e látni, hogy az igazat mondtam? Jól gondold meg, mielőtt felelsz. Meg akarom tenni. Komolyan akarom. De nem tudom, magadnak jót teszel-e vele. A te életed majdnem tökéletes. Ez a mi kis erotikus közbjátékunk bizonyára nem téríthet el tőle. Ugye, hogy igazam volt abban, amit korábban mondtam? Most már tudod, hogy neked nem igazán fontos az érzéki öröm, és hamarosan, sőt lehet, hogy máris visszatérsz a munkádhoz az őserdőbe.

– Így van – mondta. – De tudnod kell még valami mást is. Reggel volt egy pillanat, amikor azt gondoltam, hogy el tudnék dobni mindent csak azért, hogy veled lehessenek.

– Nem, Gretchen, te nem!

– De igen, én. Éreztem, ahogy elsodor, úgy, mint régen a zene. És ha azt mondtad volna: “Gyere velem”, akkor még most is mennék. Ha ez a te világod valóban létezik... – Elharapta a szót, könnyedén megvonta a vállát, megrázta és hátradobta a haját. – A szüzesség lényege, hogy ne legyünk szerelmesek. – Élesen nézett rám. – Beléd tudnék szeretni. Tudom, hogy beléd tudnék. – Elhallgatott, majd hozzátette fojtottan, zaklatottan: – Te lehetnél az istenem. Tudom, hogy igaz.

Ez megijesztett, ugyanakkor szégyentelen örömmel és elégedettséggel, valami szomorú büszkeséggel töltött el. Igyekeztem nem engedni, hogy testileg is fölizzasson. Végül is Gretchen nem tudja, mit beszél. Nem tudhatja. Mégis volt valami hatalmas, meggyőző erő a hangjában, és abban, ahogy mondta.

– Visszamegyek – folytatta ugyanazzal a kételyt nem ismerő bizonyossággal és alázattal. – Valószínűleg már néhány nap múlva indulok. Igen, ha győzől ebben a csatában, ha visszaszerzed a régi alakodat – az Isten szerelmére kérlek, gyere el hozzám! Akarom... tudni akarom!

Nem válaszoltam. Túlságosan zavarban voltam. Aztán mégis hangot adtam a zavaromnak.

– De ha eljövök hozzád, és megmutatkozom igazi alakomban, az neked talán iszonyatos csalódást fog okozni.

– Hogy okozhatna?

– Magasztos emberi lénynek tartasz az átszellemült dolgok miatt, amit mondtam. Afféle áldott eszelősnek tekintesz, akiből tévedésekkel vegyesen patakszik az igazság, ahogy a misztikusokból szokott. De én nem vagyok ember. És abban a pillanatban, ahogy ezt megtudod, talán meggyűlölsz érte.

– Nem, én sose bírnálak gyűlölni téged! És tudni, hogy mindaz, amit mondtál, igaz? Maga lenne... a

csoda!

– Talán, Gretchen. Talán. De emlékezz arra, amit mondtam. Mi látomás vagyunk, kinyilatkoztatás nélkül. Csoda vagyunk, jelentés nélkül. Valóban akarod ezt a keresztet is a többi mellé?

Nem válaszolt. A szavaimat mérlegelte. El nem tudtam képzelni, mit jelenthetnek neki. A kezéért nyúltam. Nem húzta el, gyöngéden átkulcsolta ujjaival a kezemet. Pillája se rebbent, úgy nézett.

– Nincs Isten, ugye, Gretchen?

– Valóban nincsen – súgta.

Sírni és nevetni szerettem volna. Hátradőltem, úgy néztem szoborszerű, nyugodt tartását, a tűz visszfényét mogyorószínű szemében.

– Te nem tudod, mit tettél értem – mondta. – Te nem tudod, milyen sokat jelent ez nekem. Készen állok – most már készen állok visszamenni.

Bólintottam.

– Akkor az se számít, ugye, gyönyörűm, ha még egyszer befekszünk együtt abba az ágyba. Mert bizonyosan azt kellene tennünk.

– Igen, szerintem is azt kellene tennünk – válaszolta.

Majdnem besötétedett, amikor halkan elosontam mellőle. Hosszú zsinórjánál fogva behúztam a telefont a kis fürdőszobába, és felhívtam a New York-i ügynökömet. Hosszasan kicsengett megint. Már épp le akartam tenni, hogy ismét a párizsi emberemmel próbálkozzak, amikor bele szólt valaki, és hebegve, kínos zavarral tájékoztatott, hogy New York ügynököm nincs többé az élők sorában. Már több napja, hogy erőszakos halállal kiszenvedett az irodájában, magasan a Madison sugárút felett. Azóta megállapították, hogy rablógyilkosság történt, mert a tettes ellopta az áldozat számítógépét és összes aktáját.

Annyira megdöbbenem, hogy nem tudtam válaszolni a segítőkész hangnak. Végre sikerült annyira összeszednem magamat, hogy föltegyek néhány kérdést.

Szerdán este, nyolc óra körül történt a bűncselekmény. Nem, senki se tudja, mekkora kárt tett a tolvaj az aktákban. Igen, sajnos, szenvedett szegény ember a halála előtt.

– Borzasztó, borzasztó helyzet! – mondta a hang. – Ha New Yorkban tartózkodik, okvetlenül tudomást szerzett volna a dologról. Az összes újság erről írt. Vámpírgyilkosságnak nevezték. Az áldozatot az utolsó cseppig kivéreztették!

Letettem a kagylót, és sokáig ültem mozdulatlanul. Aztán telefonáltam Párizsba. Ott csak egy kicsit kellett várnom, hogy az emberem fölvegye.

Hála Istennek, hogy telefonálok, mondta, de szeretném megkérni, hogy azonosítsa magát. Nem, a jelszavak nem elegendők. Esetleg valamilyen beszélgetés, amit korábban folytattunk? Ez az, igen, igen! Beszéljen, beszéljen!, mondta. Nagy részletességgel sorolni kezdtem a bizalmas adatokat, amelyeket ketten ismertünk csupán, és hallottam a hangjában a hatalmas megkönnyebbülést.

A legkülönösebb dolog történt, mondta. Kétszer is megkereste valaki, aki azt állította, hogy én vagyok, holott nyilvánvalóan nem lehettem. Ez az illető ismerte még két régi jelszavunkat is, és előadott egy részletes históriát, hogy miért nem ismeri a legújabbakat. Valamint többször érkeztek elektronikus utasítások átutalásokra, de a kód minden esetben téves volt. Illetve nem egészen téves. Minden jel arra utal, hogy ez a személy a rendszerünk feltörésén dolgozik.

– És hadd mondjak el még valamit, Monsieur! Ez az ember nem azt a franciát beszéli, amit ön. Nem akarom megsérteni, Monsieur, de az ön franciája eléggé... hogy is fogalmazzak, szokatlan? Régies szavakat használ. És szokatlan rendbe állítja a szavakat. Tudom, mikor beszélek önnel.

– Tökéletesen értem – válaszoltam. – Most pedig higgye el, amit mondok. Ezzel a személlyel nem szabad szóba állnia többé. Képes olvasni a gondolataiban. Megpróbálhatja telepátikus úton kiolvasni az agyából a jelszavakat. Ketten most ki fogunk dolgozni egy rendszert. Egyetlen átutalást hajtson végre... a New Orleans-i bankomhoz. De utána szorosan zárjon le mindent. És mikor újra megkeresem, három régies szót fogok használni. Nem beszéljük meg őket előre... de olyan szavak lesznek, amelyeket már hallott tőlem, tehát rájuk fog ismerni.

Ez persze kockázatos volt, de fő az, hogy ez az ember felismert engem! Elmondtam neki, hogy a szóban forgó tolvaj rendkívül veszélyes, New York-i ügynökömet meggyilkolta, tehát tegyen meg mindent a saját védelmére. Fogadjon annyi testőrt, ahányat akar, huszonnégy órás szolgálatra, fizetem. Nyugodtan essen csak túlzásokba.

– Nagyon hamar jelentkezem ismét. Ne feledje: régies szavak! Azokról fog felismerni. Letettem a kagylót. Reszkettem a haragtól, a kibírhatatlan haragtól! A kis szörnyeteg! Nem elég, hogy megkaparintotta

az isten testét, neki az isten tárházaiba is be kell törnie! A kis gazember, az ördögfajzat! Én ostoba, miért nem fogtam fel, hogy ez fog történni!

“Nahát, ember lett belőled!” – mondtam magamnak. – “Te emberi hatókör!” Ó, csak el is képzelni, mi dörgedelmet kell majd végighallgatnom Louis-tól, mielőtt hajlandó lesz segíteni!

És ha Marius megtudja! Ez még gondolatnak is iszonyú! Na jó, Louis-hoz, amilyen gyorsan csak tudsz.

Bőröndöt kell szereznem, aztán irány a repülőtér. Mojónak biztosan szállítóketrecben kell utaznia; arról is gondoskodnom kell. Búcsúm Gretchentől nem lesz olyan ráérős és méltóságteljes, amilyennek elképzeltem, de ő bizonyára megérti.

Sok minden történt titokzatos szeretőjének szemfényvesztő, szövevényes világában. Ideje elválni.

TIZENHÉT

Kisebb lidércnyomás volt az utazás délre. A repülőtér, amely épp csak kinyitott az ismételt viharok után, pukkadásig megtelt ideges halandókkal, akik vagy arra vártak, hogy a hosszas halasztás után elinduljanak végre a gépeik, vagy érkező szeretteik elé jöttek.

Gretchen elsírta magát. Én is. Rettenetesen félt, hogy nem lát többé, nem győztem nyugtatgatni, hogy eljövök hozzá Francia Guyana őserdeibe, a Szent Margit Mária misszióba, ami St. Laurent fölött van a Maroni folyónál. A címet gondosan eltettem a zsebembe a caracasi anyaház számai mellé, ahol a nővérek megadják a szükséges felvilágosítást, ha nem találnám meg magamtól a missziót. Gretchen már lefoglalta a helyet az út első szakaszára egy éjszakai járaton.

– Így vagy úgy, de látnom kell még téged! – mondta.

Azt hittem, megszakad a szívem a hangjától.

– Látni fogsz, chére! – mondtam. – Ezt megígérem. Meg fogom találni a missziót. Megtalállak téged.

Az út pokoli volt. Jóformán mást se csináltam, mint bambán gunnyasztottam, vártam, hogy a gép felrobbanjon, és halandó testem cafatokra szakadjon. A tetemes mennyiségű tonikos gin nem enyhítette félelmemet, és azokban a ritka percekben, amelyekben sikerült megszabadulnom tőle, ólomsúllyal zúdultak rám az előttem álló nehézségek. Például a tetőlakásom tele van olyan ruhákkal, amelyek nem jók rám. És ahhoz szoktam, hogy a tetőn levő ajtón át közlekedem. És most nincs nálam a kulcs a földszinti lépcsőházhoz. A kulcs a Lafayette temető alatt van, az éjszakai pihenőhelyemen, egy titkos kriptában. Oda viszont nem juthatok be pusztán emberi erővel, mert több olyan ajtó zárja, amelyet még egy csapat halandó se bírna kifizényezni.

És ha a testtőlva már járt is New Orleansban? Ha betört a tetőlakásomba, és ellopta az ott elrejtett pénzt? Nem valószínű. Bár ha New Yorkban ellopta az összes aktát szegény halandó ügynökömtől... Á, jobb arra gondolni, hogy felrobban a gép. És ott van még Louis. Akkor mi van, ha nincs otthon? És ha... És így rágtam magamat majdnem két teljes órán át.

Végre megtörtént nagy zörgéssel-robajlással, egy bibliai stílusú égiháború kellős közepén az ijesztően esetlen leszállás. Elhoztam Mojót, kidobtam a ketrecét, és mindenre elszántan taxiba ültem vele. A sofőr belerobogott a változatlanul dühöngő zivatarba, a világért ki nem hagyva egyetlen alkalmat sem, amikor kockáztathatott, mi pedig Mojóval mindegyre belerepültünk egymás karjaiba.

Éjfélre járt, mire megérkeztünk a fákkal szegélyezett, keskeny felsővárosi utcába. Úgy zuhogott, hogy a vaskerítések mögött épp csak sejlettek a házak. Mikor megláttam Louis telkén a lakatlan házat, amint gyászosan szorong a sötét fák között, kifizettem a sofőrt, kaptam a bőröndöt, és kiléptem Mojóval a felhőszakadásba.

Hideg volt, igen, nagyon hideg, de meg sem közelítette a georgetowni farkasordító cudar telet. Igen, az óriás magnóliák és örökzöld tölgyek sűrű, sötét lombkoronája még ilyen jeges esőben is barátságosabbá, elviselhetőbbé teszi a világot. Másrésztől viszont halandó szemmel még sose láttam olyan hátborzongató építményt, mint amilyen ez a lakatlan nagy ház volt Louis rejtett kunyhója előtt.

Elernyőztem szememet, hogy ne essen bele az eső, néztem az üresen ásító, fekete ablakokat, és ekkor iszonyú, irracionális félelem fogott el, hogy ilyen helyen úgyse lakik senki, teljesen meghibbantam, és örökre itt fogok maradni, ebben a gyöngy, halandó testben.

Mojo átugrotta az alacsony vaskerítést. Én is ugrottam. A magas fűvön gázolva hátrakerültünk a régi tornác romjai mögött a lucskos, elvadult kertbe. Az eső hangosan dobolt az éjszakában. Majdnem elsírtam magamat, mikor megláttam a kúszónövények vizesen fénylő asztagja alatt a kis házat.

Hangos suttogással szólítottam Louis-t. Vártam. Bentről semmi hang. A házikó úgy nézett ki, mintha bármelyik percben összeomolhatna. Lassan elindultam az ajtóhoz.

– Louis! – mondtam ismét. – Louis, én vagyok az, Lestat!

Óvatosan beléptem a poros limlomok és kacatok közé. Alig lehetett látni, valahogy mégis felismertem az

asztalt, a fehér papírt, a gyertyát, és mellette egy doboz gyufát.

Remegő, nedves ujjakkal próbáltam gyufát gyújtani. Többszöri kísérletre sikerült. A kanóchoz tartottam a lángot, és végre fellobbant a törékeny tüzezske, megvilágítva vörös bársony karosszékemet és a többi elhanyagolt, lepusztult tárgyat.

Mérhetetlenül megkönnyebbültem. Itt vagyok! Majdnem biztonságban vagyok! És nem vagyok bolond! Ez az én világom, ez a zsúfolt, rémes, pocskék vityilló! Louis jönni fog; Louis-nak hamarosan jönnie kell; Louis már majdnem itt van! Valósággal belerogytam a fotelbe a kimerültségtől. Megvakargattam Mojo fejét, simogattam a fülét.

– Megcsináltuk, fiam! – mondtam. – Hamarosan üldözőbe vesszük azt az ördögöt! Majd mi kitaláljuk, hogyan intézzük el! – Észrevettem, hogy ismét didergek, és a mellemben is éreztem azt a sokatmondó, ismerős fulladást. – Édes jó Istenem, ne már megint! – rémüldöztem. – Louis, az ég szerelmére, gyere már! Akárhol legyél, gyere most vissza! Szükségem van rád!

Éppen a zsebembe akartam nyúlni az egyik olyan papír zsebkendőért, amiket Gretchen tukmált rám, amikor rádöbbsentem, hogy egy alak áll tőlem balra, alig ujjnyira a szék karfájától, és egy üvegsima fehér kéz nyúl felém. Ugyanabban a pillanatban Mojo felugrott, a legfélelmetesebb, legfenyegetőbb morgását hallatta, és nekítámadt az alaknak.

Kiáltani akartam, hogy ki vagyok, de földhöz teremtettek, mielőtt kinyithattam volna a számat. Mojo fülsiketítően ugatott. Bőrcipő sarka nehezedett a torkomra, és olyan erővel nyomta, hogy attól féltem, kitöri a nyakamat.

Nem bírtam szólni, és nem bírtam kiszabadítani magamat. A kutya fájdalmasan, élesen felsikoltott, aztán ő is elnémult és összeesett. Éreztem a súlyát a lábamon. Halálra rémülten vergődtem és rúgkapáltam. Már gondolkozni se tudtam. Karmoltam a lábfejet, amely a földhöz szögezett, ököllel vertem az oszlopkemény lábikrárt, és annyira nem kaptam levegőt, hogy csak rekedt hörrenésekre telt tőlem.

Lestat vagyok, Louis! Én vagyok az, ebben a testben, ebben az emberi testben!

A lábfej egyre súlyosabban nehezedett a torkomra. Fuldokoltam, csigolyáim az összeroppanás szélén álltak, mégse jött ki belőlem egyetlen szótag sem, ami megmenthessen. És mindeközben láttam magam fölött az arcát, áttetszően fehér, csillogó húsát, ami egyáltalán nem tűnik húsnak, a csontok szimmetrikus eleganciáját, a levegőben tétovázó karcsú kéz határozatlanul nyíló-csukódó ujjait, és a mélyen ülő szempárt, amely tökéletes érzéketlenséggel ragyogtatta rám zöld és titokzatos tüzét.

Egész lelkemmel elkiáltottam újból a szavakat, de hát mikor volt ő képes olvasni prédáinak gondolataiban? Én meg tudtam volna tenni, de ő nem! Istenem, segíts, Gretchen, segíts!, sikoltottam hangtalanul.

Erősödött a nyomás, és akkor, talán az utolsó alkalmat megragadva, félrerántottam jobbra a fejemet. Sikerült annyi levegőt kapnom, hogy kikényszerítsek összepréselt torkomból egy rekedt “Lestat!”-ot, miközben jobbommal kétségbeesetten mutogattam magamra.

Ez volt az utolsó mozdulatom, aztán elborított a fulladás émelyítő feketesége. És pontosan abban a pillanatban, amikor mámorosan boldog nemtörődömséggel elvettem magamtól a gondját, megszűnt a nyomás. Hasra hemperedtem, aztán a kezemre támaszkodtam. Egész testemben rázott az ugató köhögés.

– Az istenért! – harákkoltam, fájdalmasan hörögve-zihálva. – Lestat vagyok! Én vagyok az, Lestat, ebben a testben! Miért nem engedted, hogy beszéljek? Így ölsz meg minden szerencsétlen halandót, aki idetéved a házádba? És a vendégszeretet ősi törvényei, te hibbant hülye? Akkor rácsotzard be az ajtód! – Nagy keservesen föltérdeltem, és ekkor váratlanul győzött a hányinger. Mocskos sugárban lövellt belőlem a bomlófélben levő étel a porba és a piszokba. Visszahőköltem a szennytől, és vacogva, nyomorúságosan bámultam föl Louis-ra.

– Megölted a kutyát, mi? Te szörnyeteg! – Odavettem magamat az ernyedt Mojóhoz. De nem volt halott, csak eszméletlen. Azonnal kitapintottam a szívét: lassan vert. – Ó, hála Istennek! Ha megölnöd, azt soha, de soha nem bocsátottam volna meg neked!

Mojo halkán felnyögött. Előbb a bal mancsa rándult egyet, aztán a jobb. A füle közé tettem a kezemet. Igen, már ocsúdik. Nem esett baja. De akkor is, még egy ilyen pocskék élményt! Hogy épp itt kerüljek a halandók halálának küszöbére! Ismét dühbe gurultam, és öldöklő pillantással meredtem Louis-ra.

Milyen mozdulatlanul állt ott, milyen szótlan ámulattal. Az eső dobpergése, a téli éjszaka életteli neszezése elnémult, mikor ránéztem. Még sose láttam halandó szemmel. Még sose láttam ezt a sápadt, jelenésszerű szépséget. Hogyan lehetek ezt embernek a halandók? Olyan a keze, mintha egy szent szobra kelt volna életre egy árnyas grottában. És mennyire érzéketlen az arca. Szemének csiszolt drágaköve nem a lélek

tükre, hanem törbe csalogató lidércfény.

– Louis – mondtam –, megtörtént a legrosszabb. A legeslegrosszabb. A testtolvaj megcsinálta a cserét, de ellopta a testemet, és nem is akarja visszaadni.

Hidegen hagyták a szavaim. Olyan élettelennek és fenyegetőnek látszott, hogy hirtelen átváltottam franciára, hátha ezzel kicsikarom belőle a felismerést. Ömlöttek belőlem a szavak, a képek. Felidéztem utolsó beszélgetésünket ebben a házban, a rövid találkozást a székesegyház előcsarnokában. Emlékeztettem figyelmeztetésére, hogy nem szabad szóba állnom a testtolvajjal. Meggyóntam, hogy nem tudtam ellenállni az ajánlatnak, és elmentem északra, hogy találkozzam vele.

Ugyanolyan élettelen maradt a könyörtelen arc. Mojo az állással próbálkozott, halkan fel-felnyögve. Átöleltem jobb karommal a nyakát, nekidőltem, és még mindig zihálva nyugtatgattam, hogy most már nincsen semmi baj. Meg vagyunk mentve. Többé nem bánthatja senki.

Louis pillantása lassan átcsúszott az állatra, majd visszavándorolt rám. Szájának vonala icipicit ellágyult. Aztán a kezemért nyúlt, és felállított, közreműködésem és kérézésem nélkül.

– Valóban te vagy az – súgta mély, rekedt hangon.

– De mennyire, hogy én. Van fogalmad róla, hogy majdnem megöltél? Hányszor próbálkozol még ezzel a kis kunszttal, mielőtt lejárna a világ órája! Vigyen el az ördög, a segítségedre van szükségem! Te pedig már megint meg akarsz ölni! Most pedig leszel szíves becsukni, ami zsalugáter még maradt ezeken a rohadt ablakokon, és begyújtani ebbe a nyomorult kandallóba?

Visszarogytam vörös bársonyfotelembé. Zihálásom még mindig nem csitult. Egyszer csak furcsa lefetyelést hallottam. Felnéztem. Louis nemhogy nem mozdult, de úgy bámult rám, mint egy szörnyetegre. Mojo viszont komótosan és kitartóan habzsolta a padlóról az okádékomat.

Vidáman fölnevettem. Kacajomnak minden esélye megvolt rá, hogy hisztérikus nevetőgörcsre fajuljon.

– Kérlek, Louis, a tűz! Rakjál tüzet! – utasítottam. – Fázom ebben a halandó testben. Mozgás!

– Jóságos Isten – súgta. – Mit műveltél már megint?

TIZENNYOLC

Kettőt mutatott a csuklómon az óra. Az eső csendesedett az ajtók és ablakok törött zsalugáterein túl. Gubbasztottam a vörös bársonyszékben, élveztem a téglakandallóban pattogó tüzeckét. Megint borzasztóan fáztam, megint az a húzó köhögés kínozott. De már közel a pillanat, amikor nem kell aggódnom ilyesmiken.

Kitálaltam mindent.

A halandók repeső lázával írtam le az összes rémes és ámulatba ejtő élményt, Raglan Jamesszel folytatott párbeszédeimtől a Gretchentől vett szomorú búcsúig. Beszéltem még az álmaimról is, Claudiáról és magamról abban a réges-régi kórházban, társalgásainkról a tizennyolcadik századi álomszálloda szalonjában, kétségbeejtő, iszonyú magányomról, amit Gretchen iránti szerelmem tudatosított bennem, hiszen tisztában voltam vele, hogy a szíve mélyén örülnek tart, csakis ezért szeret. Valami boldog félkegyelműt lát bennem, és nem többet.

Tehát ez történt. És most fogalmam sincs, hol keressem a testtolvajt. De meg kell találnom. Ebbe a keresésbe pedig kizárólag akkor vághatok bele, ha vámpír leszek ismét, ha ebben a szálás, izmos testben a természetfölötti vér lüktet.

Akármilyen lanya erőcskére van is kilátásom Louis-tól, az is legalább hússzorta erősebbé tesz, mint amilyen most vagyok, és akkor talán kérhetek segítséget a többiektől, mert ki tudja, miféle fióka sikeredik belőlem. Amint a test átalakul, bizonyára lesz valamilyen telepatikus hangom. Könyöröghetek Mariusnak segítségért, vagy hívhatom Armand-t, sőt akár Gabrielle-t is – igen, az én édes Gabrielle-emet, mert akkor már nem a fiókám lesz, tehát meghallhat, ami a dolgok rendes állásában – ha egyáltalán használható ez a kifejezés – nem lehetséges.

Louis az asztalánál ült, szokása szerint, ügyet sem vetve a légvonatra, a zsalugáter deszkáin szétfröccsenő esőcseppekre, és egyetlen hang nélkül, fájdalmas és döbrent arccal figyelte, miket hadarok össze, miközben felajzottan talpalok a szobájában.

– Ne ítélj el ostobaságomért! – könyörögtem. Ismét elmondtam neki tűzpróbámat a Góbi-sivatagban, különös beszélgetéseimet Daviddal, David látomását a párizsi kávéházban. – Rettentően kétségbeesett állapotban tettem ezt! Te tudod, miért tettem! Neked nem kell mondanom! De most vissza kell csinálni!

Most már egyfolytában köhögtem, és dühösen törölgettem az orromat a nyavalyás kis papír zsebkendővel.

– Te nem tudod elképzelni, mily undorító ebben a testben lenni! – folytattam. – Nagyon kérlek, gyorsan csináld, és szedd össze minden ügyességedet! Megvan száz éve is, hogy utoljára csináltál ilyet, hála Istennek! Nem folyt el az erőd. Készen vagyok. Nincs szükség előkészületekre. Mihelyt visszaszerzem az alakomat, belelököm a testtolvajt ebbe a tokba, és porrá égetem!

Nem válaszolt.

Felugrottam, megint járkálni kezdtem, hogy fölmelegedjek, és azért is, mert szörnyű félelem borzongatott. Végül is meg fogok halni, nem igaz, hogy újjászülessek, úgy, ahogy kétszáz éve. Ó, de hiszen nem is fog fájni! Nem, nem lesz fájdalom... csak azok az undok kellemetlenségek, de hát azok semmiségek a tagjaimból kiűzhetetlen fázáshoz, vagy a tudómet hasogató fájdalomhoz képest.

– Louis, az Istenért, gyors legyél! – mondtam. Megtorpantam, ránéztem. – Mi az? Mi bajod?

Nagyon halkan, tétován felelte:

– Nem tehetem.

– Hogy?!

Rámeredtem, próbáltam megérteni, amit mondott. Miféle kételyei vannak már megint? Milyen akadályt kell eltávolítanunk az útból? Keskeny arca ijesztően megváltozott, elveszítette simaságát, és tragikus maszkká rendezte át magát. Ismét rádöbrentem, hogy most olyannak látom, mint a halandók. Zöld íriszére villódzó rőt hártya borult, és reszketett az egész teste, ami pedig olyan erősnek és tömörnek látszott.

– Nem tehetem, Lestat! – mondta, és mintha a lelke szakadt volna ki ezzel a néhány szóval. – Nem

segíthetek rajtad!

– Mi az ördögöt beszélsz? – háborodtam fel. – Én csináltalak! Az én érdemem, ha máig létezel! Szeretsz engem, magad mondtad, hogy szeretsz! De mennyire, hogy segíteni fogsz!

Odarohantam hozzá, az asztalra csaptam, rámeredtem.

– Válaszolj, Louis! Mit értesz azalatt, hogy nem segíthetsz?

– Ó, én nem kárhoztalak azért, amit tettél. Egyáltalán nem. De nem érted, mi történt Lestat, te megcsináltad! Újjászülettel halandóként!

– Louis, most nincs idő, hogy az átalakuláson érzelegjünk. Ne dörgöld az orrom alá, amit mondtam! Tévedtem!

– Nem, nem tévedtél.

– Mit akarsz ezzel mondani? Louis, csak az időt pocsékoljuk! Üldözőbe kell vennem azt a szörnyeteget! Nála van a testem!

– Lestat, őt majd elintézik a többiek. Talán már meg is tették.

– Talán már meg is! Hogyhogy talán már meg is?!

– Azt hiszed, ők nem tudják, mi történt? – Mélységesen le volt sújtva, de nagyon haragudott is. Ahogy beszélt, ruganyos arcán hol feltűntek, hol eltűntek az emberi indulat barázdái. – Hogyan történhetett volna ilyesmi az ő tudomásuk nélkül? Te varázslónak nevezted ezt a Raglan Jamest, de nincs az a varázsló, aki tökéletesen elfüggönyözhetné magát olyan hatalmas teremtmények elől, mint Maharet vagy a nővére, mint Haiman és Marius, vagy akár Armand! Ráadásul micsoda kétbalkezes varázsló – hogy ilyen véres kegyetlenséggel gyilkolja meg a halandó ügynököt! – Megcsóválta a fejét, és az ajkához kapott. – Tudják, Lestat! Tudniuk kell! Lehetséges, hogy a tested már meg is semmisült.

– Azt nem tennék meg!

– Miért nem? Egy gyilkológépet engedtel át ennek a démonnak...

– De nem tudta, hogyan használja! Csupán harminchat halandó órára szolt az egyezség! Louis, akármint álljon a dolog, adnod kell a Sötét Vérből! Utána szapulhatsz. Hajtsd végre a Sötét Fortélyt, én pedig megkeresem a választ az összes kérdésre. Most csak a drága időt vesztegetjük!

– Nem, Lestat. Nem vesztegetjük. Most nem ezzel a varázslóval, meg a tőled lopott testtel kell foglalkoznunk. Az a fontos, hogy veled – a lelkeddel – mi történik ebben a testben.

– Jól van, ahogy óhajtod. Csak csinálj ebből a testből vámpírt.

– Nem tehetem. Illetve, pontosabban, nem akarom.

Rárohantam. Nem bírtam fékezni magamat. Szempillantás alatt elkaptam nyomorúságos, poros fekete kabátjának hajtókáját. Cibáltam a szövetet, ki akartam rántani a székből Louis-t, de meg se mozdíthattam. Némán és ugyanazzal a megrendült szomorúsággal nézett rám. Tehetetlen dühvel engedtem el, aztán csak álltam, és küzdöttem a szívemben tomboló viharral.

– Ezt nem mondhatod komolyan! – Az öklömmel vertem előtte az asztalt. – Hogy vagy képes megtagadni tőlem ezt?

– Engeded, hogy most a szeretet szóljon belőlem? – kérdezte felindultan, tragikusan szomorú arccal. – Nem tenném meg, akármilyen nyomorúságos állapotban lennél, akármilyen hévvel könyörögnél, akármilyen rémséges eseményekkel érvelnél. Nem tenném meg, mert nincs az az ok, hogy szaporítsam a fajtánkat. De te nem vagy nyomorúságos állapotban! Nem történtek veled rémségek! – Úgy rázta a fejét, mint akinek nincsenek szavai a megrendüléstől, aztán mégis kimondta: – Te úgy diadalmaskodtál ebben, ahogyan csak te vagy képes!

– Nem, nem érted...

– De igen, értem. Odaállítsalak a tükör elé? – Lassan fölállt, megkerülte az íróasztalt, farkasszemet nézett velem. – Leültesselek-e, felmondjam neked mesédnek tanúságait? Lestat, te megvalósítottad az álmunkat! Nem érted! Megtetted! Újjászülettel halandóként! Erős és gyönyörű halandó férfiként!

– Nem! – hátráltam, a fejemet rázva. Kezemet könyörögve nyújtottam felé. – Örült vagy! Nem tudod, mit beszélsz! Én gyűlölöm ezt a testet! Gyűlölök embernek lenni! Louis, ha van benned egy szemernyi részvét, dobd félre ezt az önáltatást, és hallgass rám!

– Már meghallgattalak. Mindent hallottam. Te miért nem hallod meg! Győztél, Lestat! Megszabadultál a rossz álmotól! Megint élsz!

– Nyomorult vagyok! – kiáltottam. – Nyomorult! Édes Istenem, mit tegyek, hogy meggyőzzek?

– Semmit. Nekem kell meggyőzőnöm téged. Mennyit éltél ebben a testben? Három napot? Négyet? Úgy beszélsz holmi kényelmetlenségekről, mint halálos nyavalyákról; úgy emlegeted a fizikai korlátokat, mint

egy rosszindulatú büntetést! Holott vége-hossza nincs panaszkodásaidban magad mondtad nekem, hogy el kell utasítanom téged! Magad könnyögtél, hogy mutassak neked ajtót! Lestat, minek meséltél David Talbotról, akinek mániája az Isten és az ördög? Minek mesélted el, hogy miket mondott Gretchen, az apáca? Miért írtad le a lázálmáidban látott kis kórházat? Ó, tudom én, hogy nem Claudia jött el hozzád. Nem mondom, hogy Isten küldte hozzád ezt a Gretchent. De te szereted ezt a nőt. Magad vallottad be, hogy szereted. Vár téged, hogy visszatérj. Ő lehet vezéred a halandó élet keservei és kínjai között...

– Nem, Louis, te mindent félreértesz! Nem akarom, hogy Gretchen vezéreljen! Nem akarom ezt a halandó életet!

– Lestat, hát nem látod, mekkora esélyt kaptál? Nem látod az ösvényt a lábad előtt és a fényt az utadon?

– Meg fogok örülni, ha nem hagyod abba...!

– Lestat, mi módunk van nekünk az engesztelésre? Ki volt leginkább megszállottja ennek a kérdésnek?

– Nem, nem! – A magasba löktem a karjaimat, és úgy keresztettem őket, mintha egy billincset akarnék elhárítani, amely mindjárt nyakon önt bolond filozófiával. – Nem! Mondom neked, hogy ez hamis! Ez a legócskább hazugság!

Elfordult tőlem. Nem bírtam megállni, megint rárontottam, és meg is ráztam volna a vállánál fogva, ha egy szemmel nem láthatóan villámgyors mozdulattal vissza nem repít a fotelbe.

Rázóttýentem a párnás székre – egyik bokám fájdalmasan megrándult –, ökölbe szorítottam a jobbomat, és belecsaptam a bal tenyerembe.

– Ó, ne, csak prédikációt ne! – Majdnem sírtam. – Nem kellene a közhelyek és a kegyes ajánlások!

– Menj vissza hozzá – mondta Louis.

– Te bolond vagy!

– Képzeld csak el – folytatta, mintha ki se nyitottam volna a számat. Háttal állt nekem, talán a távoli ablakot kémlelte. Alig hallhatóan suttogott, alakja feketén rajzolódott az eső folyékony ezüstjére. – Az embertelen torozásnak, a siralmas és gátlástalan habzsolásnak ezeket az éveit. És te újjászülettél. Ott, abban az őserdei kis kórházban bizonyára megmenthetsz annyi életet, amennyit elvettél. Ó, micsoda őrző angyalaid vannak neked! Miért oly irgalmasak? Erre te idejössz, és rimánkodszt, hogy hozzálak vissza ebbe a borzalomba, holott minden szavaddal annak a magasztosságát bizonyítod, amit elszenvedtél és láttál!

– Én a lelkemet csupaszítom le előtted, és te ellenem használod fel!

– Ó, nem, Lestat! Én arra törekszem, hogy megláttassam veled a lelkedet! Te azért könnyörögsz, hogy küldjelek vissza Gretchenhez. Netán én vagyok az egyetlen őrangyalod? Én vagyok az egyetlen, aki megerősítheti, hogy ez a sorsod?

– Te nyomorult kurafi! Ha nem adsz a vérből...

Megfordult. Az arca akár egy kísérteté. Nagy szeme förtelmes volt természetellenes szépségében.

– Hogy merészelsz te választani helyettem? – Megint felpattantam, de már csak nyüszítésre és rimánkodásra telt tőlem.

– Ne jöjj hozzám többet – mondta türelmesen. – Ha megteszed, bánthanom kell téged. Azt pedig nem szeretném.

– Megöltél! Ezt tetted velem! Azt gondolod, elhiszem a hazugságaidat? Erre a rothadó, bűdös, nyavalyás testre ítéltél, ezt tetted velem! Azt képzeled, nem tudom, mennyire gyűlölsz? Azt hiszed, nem ismerem fel a visszavágást? Az Isten szerelmére, mondd el az igazságot!

– Nem ez az igazság. Szeretlek téged. De téged most elvakít a türelmetlenség, és túl feszültté tesznek a közönséges kellemetlenségek és nyavalyák. Te vagy az, aki sose bocsátanád meg, ha elrabolnám tőled ezt a sorsot. Idővel majd fölismered tettem igazi jelentőségét.

– Ne, ne, kérlek! – Feléje indultam, csak most nem haraggal. Lassú léptekkel addig közeledtem hozzá, míg rátehettem a kezemet a vállára, és beszívhattam ruhájának gyenge sírgödör- és porszagát. Édes Istenem, mi ez a bőrünkben, ami ilyen gyönyörűen magába gyűjti a fényt? És a szemünk! Nézd csak a szemét!

– Louis – mondtam –, végy el engem. Kérlek, tedd meg, amit kérek. A meséim értelmezését bízd rám. Vegyél el, Louis, nézz rám! – Megragadtam hideg, élettelen kezét, és az arcomhoz simítottam. – Érezd bennem a vért, érezd a forróságot! Akarsz engem, Louis, tudod, hogy akarsz. Akarsz, azt akarod, hogy a hatalmadban legyek, úgy, ahogy te voltál az én hatalmamban, valamikor réges-régen. A fiókád leszek, a gyermeked! Louis, kérlek, tedd meg! Ne akard, hogy térden állva könnyörögjek!

Éreztem benne a változást. Szeme hirtelen üveges lett a ragadozó szomjúságtól. Hogy mi volt erősebb a szomjánál? Az akarata.

– Nem, Lestat! – súgta. – Nem tehetem. Még ha neked van igazad és nem nekem, még ha minden

metaforád üres, akkor sem tehetem.

Átöleltem. Ó, milyen hideg volt, milyen mozdíthatatlan ez a szörnyeteg, akit én teremtettem emberi húsból! Borzongva szorítottam az arcához a számát. Kezem felsiklott a nyakán. Nem húzódott el. Nem bírt. Éreztem lassú, hangtalan zihálását.

– Tedd meg, szépségem! – súgtam a fülébe. – Szívd fel ereidbe ezt a forróságot, és add vissza az erőt, amit tőlem kaptál! – Szám rátapadt hideg, színtelen szájára. – Add nekem a jövőt, Louis! Ajándékozz meg az örökkévalósággal! Végy le erről a keresztről!

Szemem sarkából láttam, ahogy emelkedik a keze. Éreztem a selymes ujjakat az arcomon. Éreztem, hogy megsimogatja a nyakamat.

– Nem tehetem, Lestat.

– Dehogynem teheted, tudod, hogy megteheted! – súgtam. Könnyemet nyeldekelve csókoltam a fülét. Bal karom átölelte a derekát. – Ó, ne hagyj ebben a nyomorúságban, ne tedd ezt!

– Ne könnyörögi többé – szólt szomorúan. – Semmi haszna. Most elmegyek. Nem látsz többé.

– Louis! – Belekapaszkodtam. – Nem utasíthatsz el!

– Elutasíthatlak, és el is foglak.

Éreztem, hogy megmerevedik; anélkül akart szabadulni, hogy fájdalmat okozna nekem. Még szorosabban öleltem, nem voltam hajlandó hátrálni.

– Engem nem találsz itt még egyszer. De azt tudod, hogy őt hol találhatod. Vár téged. Hát nem látod meg a saját győzelmedet? Halandó vagy ismét, és mily csodálatosan szép! Halandó, de a te tudásoddal, és megtörhetetlen akarattal!

Határozott és könnyű mozdulattal lefejtette magáról a karomat, megfogta a kezemet, és eltolt magától.

– Isten veled, Lestat! – mondta. – A többiek talán eljönnek hozzád. Idővel, majd ha úgy érzik, hogy eléggé megfizettél.

Még egyszer feljajdultam. Próbáltam kiszabadítani a kezemet, próbáltam belekapaszkodni, mert nagyon jól tudtam, hogy értette, amit mondott.

Egyetlen sötét lobbanással eltűnt, én pedig a padlón feküdtem.

Az asztalon a gyertya feldőlt és kialudt. Már csak a halódó tűz világított a kis szobában. A zsalugáteres ajtó nyitva állt, az eső csendesebben és ritkásabban, de kitartóan szemerkélt. Tudtam, hogy egyedül vagyok.

Eleshettem, mert a kezem ki volt nyújtva, ahogy fékeztem a zuhanás erejét. Feltápászkodtam, és Louis-ért kiáltoztam, azon imádkozva, hogy hallja meg valamiképpen, legyen akármilyen messzire!

– Louis, segíts rajtam! Nem akarok élni! Nem akarok halandó lenni! Louis, ne hagyj itt! Nem bírom! Nem akarom! Nem akarom megmenteni a lelkemet!

Nem tudom, meddig hajtogattam ezt. Végül annyira kimerültem, hogy nem bírtam folytatni. Megfájdult a fülem a saját kétségbeesésem hangjától.

Fél lábamat magam alá húzva kuporogtam a padlón. A térdemre könyököltem, a hajamba fúrtam az ujjaimat. Mojo félénken közeledett, és mellém feküdt. Lehajoltam, és a szőrébe fúrtam a homlokomat.

A tűz már majdnem kialudt. Az eső sziszegett, sóhajtozott, és megint rákezde, de most már egyenesen hullott, nem kavarta a gyűlöletes szél.

Egy idő után feltekintettem, és megnéztem magamnak ezt a kietlen, sötét kis szobát, a könyvek és régi szobrok összevisszaságát, a port, a szennyet, a kis kandallóban izzó üszköt. Hogy elfáradtam; mennyire elfásultam a saját haragomtól; milyen közel kerültem a kétségbeeséshez.

Voltam valaha életem összes nyomorúságaiban ennyire reménytelen?

Tekintetem lomhán megkereste az ajtót. Odakint zuhogott, mögötte fenyegetően lapult a sötétség. Igen, menj ki, vidd Mojót is, aki persze élvezni fogja, mint ahogy szerette a havat is. Ki kell menned! Szabadulnod kell ebből a pokoli kis házból, keresned kell valami kényelmes menedéket, ahol pihenhatsz.

Ott a tetőlakásom. Csak kell lenni valamilyen módjának, hogy betörhessek. Csak kell lenni... valamilyen módnak. Aztán néhány óra múlva úgyis virrad. Ó, gyönyörű városom a meleg napsugárban!

Az Isten áldjon meg, el ne kezdj sírni megint! Pihenned és gondolkoznod kell.

De mielőtt elmész, nem gyűjtöd fel a házát? A nagy viktoriánust békén hagyod. Louis azt nem szereti. De a putriját perzseld fel!

A szempillámon még ott hintáztak a könnyek, de éreztem, hogy a szám ellenállhatatlanul rosszindulatú mosolyra húzódik.

Igen, gyűjtsd fel! Megérdemli! Az írásait ugyan magával vitte, de a könyvei füstté válnak! Ez jár neki!

Összekapkodtam a festményeket – egy elragadó Manet-t, két kis Picassót, egy rubinvörös középkori

tojástempera táblaképet, amik persze mind csúnyán tönkrementek –, átrohantam a nagy, lakatlan viktoriánus udvarházba, és elrejtettem a képeket egy száraznak és biztosnak tűnő zugba.

Visszatértem a kis házba, fölkaptam a gyertyát, és belenyomtam a parázsba. A hamu narancsszín szikrákat szórt, és a szikrák megtalálták a kanócot.

– Ezt érdemled, te hálátlan, áruló fattyú! – sziszegtem, miközben lángra lobbantottam a fal mellett felhalmozott könyveket. Még pergettem is a lapokat, hogy biztosabban tüzet fogjanak. Következett egy deszkaszékre dobott ócska kabát, amely úgy égett, akár a szalma, utána egykori karszékem vörös bársonya. Égjen csak el minden!

Az asztal alá rúgtam egy köteg penészes képeslapot, és meggyújtottam. Egymásról gyújtottam meg a könyveket, aztán széthajigáltam őket a kis házban.

Mojo visszahőkölt az apró máglyáktól, és végül kimenekült az esőbe. Valamivel távolabb megállt, és a nyitott ajtón át figyelt engem.

Ó, de ez így túlságosan lassú. Louis-nak – hogy felejthettem el!? Ördög vigye ezt a halandó agyat! – egész fiókra való gyertyája van. Megkerestem őket, volt valami hús, egyenesen a viaszt gyújtottam meg, nem bajlódtam a kanóccal, és beledobáltam őket a vörös bársonyszékbe, hogy jó meleg legyen. Beledobáltam őket a szemétbe, égő könyveket vágtam a nedves zsalugáterhez, lángra lobbantottam a régi függönyök rongyait, amelyek elfeledetten lógtak az ócska rudakról. Lyukakat rugdostam a málló vakolatba, égő gyertyákat hajítottam az ódon lécezetbe, aztán lehajoltam, és felgyújtottam a kopott szőnyeget, összegyűrve őket, hogy járhasson alattuk a levegő.

A házban néhány perc múlva harsogott a tűz, de a vörös fotel és az íróasztal égett a legszebben. Kifutottam az esőbe, és néztem, ahogy a lángok ki-kilövellnek a sötét lécezet résein.

Ronda, nyirkos füst bodorodott a nedves zsalugáterekből, amikor a tűz kicsapott az ablakon, és belenyalt a szulák csöpögős bozótjába. Átkozott eső! De most még fényesebb lett a fotel meg az íróasztal máglyája, és a kis ház narancsszín lángokban robbant szét! A zsalugáterek belerépültek a sötétségbe, és hatalmas lyuk nyílt a tetőn.

– Igen, igen, égjél csak! – ordítottam a homlokomon, szemhéjamon doboló esőben. Szó szerint ugráltam örömömben. Mojo kushadva hátrált az udvarház felé. – Igen, égjél, égjél! – kántáltam. – Bár téged is megégethetnélek, Louis! De szívesen megtenném! Csak tudnám, hol halsz nappal!

De sírtam még a nagy örövendezésben is. Törölgettem a kezemmel a számat, és sírtam.

– Hogy hagyhattál itt így! Hogy tehetél ilyet! Légy átkozott! – Könnyeket záporozva estem térdre az esőtől felázott földön.

Hátraültem a sarkamra, összekulcsoltam a kezemet, és megverten, nyomorúságosan bámultam a ropogó tüzet. A távoli házakban sorra gyúltak a villanyok. Közeledő sziréna visított. Tudtam, hogy mennem kell.

De csak térdeltem bambán, amíg föl nem riasztott Mojo fenyegető, mély mordulása. Akkor vettem észre, hogy mellettem áll, olyan közel, hogy az arcomhoz nyomja vizes szőrét, és az égő ház irányába figyel.

A nyakörvéért nyúltam, hogy elvigyem; és ekkor megláttam azt, ami megriasztotta az állatot. Nem segítőkész halandó volt, hanem elmosódó túlvilági jelenés, amelynek fehérségét vérvörösre festette a máglya fénye.

Még ezzel a gyöngé halandó szemmel is láttam, hogy Marius az! És láttam az arcán a nagy haragot! Még sose találkoztam ehhez fogható haraggal, és egy pillanatig sem kételkedtem benne, hogy Marius akarja is, hogy ezt lássam!

Szám kinyílt, de a hang a torkomon akadt. Annyit bírtam tenni, hogy felé nyújtottam a karomat, némán könyörögve irgalomért és segítségért.

A kutya ismét azt a bösz morgást hallatta, és mintha ugrani készült volna.

Tehetetlenül, reszketve bámultam, az alak pedig még egyszer végigmért megvető haraggal, aztán lassan megfordult, és eltűnt. Ettől tértem magamhoz.

– Marius! – Felpattantam, és egyre hangosabban kiáltoztam; – Marius, ne hagyj itt, segíts! – Az ég felé tartam a karomat. – Marius! – üvöltöttem.

De tudtam, hogy úgyis hiába.

Az eső átázta a kabátomat, belefolyt a cipőmbe. A hajam lucskos volt a víztől, és sírhattam, amennyit akartam, mert a zápor elmosta a könnyeimet.

– Azt gondolod, hogy megvertél! – suttoztam. Minek ordítottam volna érte? – Azt gondolod, hogy ítélteél fölöttem, és ezzel vége! Azt gondolod, ilyen egyszerű? Hát tévedsz! Sose próbálok meg bosszút állni ezért a pillanatért, de még látni fogsz engem. Még látni fogsz engem!

Lecsuklott a fejem.

Az éjszaka megtelt halandó hangokkal, rohanó lábak dobogásával. A távoli sarkon megállt egy lármás, nagy jármű. Mozgásra kellett fognom ezeket a hitvány emberi tagokat.

Intettem Mojónak. Elosontunk a kis ház vígan ropogó romjai mellett, átugrottuk egy kert alacsony kerítését, végigsiettünk egy elvadult sikátoron, és elszeleltünk.

Csak később fogtam fel, milyen közel jártunk ahhoz, hogy elcsípjenek minket: a halandó gyújtogatót és veszedelmes kutyáját.

De kinek fontos ez? Louis eltaszított, Marius eltaszított – Marius, aki nálam előbb találhat rá természetfölötti testemre, és ott helyben elpusztíthatja. Talán már el is pusztította, én pedig itt maradtam holtig ebben a halandó porhüvelyben.

Ó, nem tudom, voltam-e halandó ifjúságomban ily szerencsétlen valaha! És ha igen, most az se nagy vigasz. Ami félelmemet illeti, arra nem volt szavam. Nem fegyelmezhettem az értelem.

– Meg kell találnom a testtolvajt. Meg kell találnom. Marius, időt kell hagynod nekem. Legalább ennyit tegyél meg, ha már nem segítesz!

Úgy hajtogattam, mint a rózsafüzért, miközben caplattam a zuhogó esőben.

Egyszer-kétszer fennhangon is beleordítottam ezt az imát a sötétségbe, amikor egy csöpögő, magas tölgyfa alól kémleltem, átsüt-e már a latyakon a hajnalfény.

Ki segít rajtam?

David volt az egyetlen reményem, noha el sem tudtam képzelni, miben segíthetne. David! És ha ő is elfordult tőlem?

TIZENKILENC

A Café du Monde-ban ültem, mikor felkelt a nap, és azon töprengtem, miként juthatok be a tetőlakásomba? Ez a kis kérdés tartott még vissza a megőrüléstől. Ez lenne a halandók túlélésének titka? Hmmm. Hogyan törjek be fényűző kis lakásomba? Magam szereltettem a tetőkert bejárata elé az áthatolhatatlan vasrácsot. Magam láttam el a lakás ajtóit többszörös és bonyolult zárrakkal. Még az ablakokat is berácsoltattam a halandó betörők ellen, bár meg se fordult a fejemben, hogy miként mászhatnak föl ideig.

Na jó, elsőnek be kell jutnom a kapun. Majd valami szóbeli mágiát alkalmazok a bérlőkkel szemben – valamennyien a szőke francia, Lestat de Lioncourt bérlői, aki, megjegyzem, igen gavallérosan bánik velük. Meg kell győznöm őket, hogy a háziúr rokona vagyok, aki azért jött, hogy Lioncourt úr távollétében ne álljon üresen a felső lakás, ennél fogva okvetlenül bebocsátást kell nyernem. Mindegy, hogy feszítővasat használok, fejszét, vagy fűrészt. Ez csak részletkérdés, ahogy ebben a korban mondják. Be kell jutnom.

Aztán mit teszek? Fogok egy konyhakést – mert ilyen is van a lakásomban, bár Isten a megmondhatója, sose volt szükségem konyhára –, és elvágom halandó torkomat?

Nem. Telefonálok Davidnek. Az egész világon ő az egyetlen, akihez fordulhatok. Ó, micsoda rettenetes dolgokat fog mondani!

De mikor nem ezekkel foglalkoztam gondolatban, rögtön visszazuhantam a reménytelenségbe.

Kitaszítottak. Marius. Louis. A legszörnyűbb kalamitásban tagadták meg tőlem a segítséget. Ó, kigúnyoltam Mariust, ez igaz! Nem kellett a bölcsessége, a társasága, a szabályai.

Ó, igen, magam kerestem magamnak, ahogy a halandóknál szokás mondani, És elkövettem azt a hitványságot, hogy szabadjára engedtem a testtolvajt az én hatalmammal. Igaz. Megint a látványos hebehurgyaság és kísérletezés bűnébe estem. De hát nem is álmodtam, hogy milyen lesz, amikor amúgy istenigazából kivetköztetnek a hatalmamból. A többiek tudták; tudniuk kell. És hagyták, hogy Marius idejőjjön, tudatni velem az ítéletet: ki vagyok taszítva, azért, amit tettem!

De Louis, az én gyönyörűm, ő hogy lökhetett el? Én az egekkel dacolnék, ha neki kellene segíteni! Annyira számítottam Louis-ra, annyira számítottam arra, hogy ma este, ébredéskor már a régi vér lüktet ereimben, hatalmasan és igazul!

Ó, Istenem – már nem tartozom közéjük. Nem vagyok már más, csak egy halandó, aki gunnyaszt a kávéház fojtós melegében, issza ezt a kávét – igaz, nagyon finom kávét –, nyámmogja a cukros fánkot, és nincs több reménye, hogy valaha is visszakapja glóriás helyét a sötét Panteonban.

Ó, hogy gyűlöltem őket! Hogy szerettem volna ártani nekik! Holott hát ki a hibás mindenben? Lestat, aki most száznyolcvanöt centiméter, barna szeme, sötét bőre és szép, sűrű, hullámos barna haja van; Lestat, az izmos karjával, erős lábával, akit újabb súlyos halandó megfázás gyengít és émelyít; Lestat, hú ebével, Mojóval, Lestat, aki most azon rágódik, hogy a pokolba érje utol az ördögöt, aki elpályázott – nem a lelkével, mint ez gyakran megesik, hanem a testével, azzal a testtel, amelyet mostanra erre ne gondolj! – el is pusztíthattak!

Az ész figyelmeztetett, hogy egyelőre korai még a tervezgetés. Különben is, sose voltam odáig a bosszúért. A bosszúállás azoknak a dolga, akiket itt vagy ott legyőztek. Engem nem győztek le, hajtogattam magamnak. Nem, nem győztek le. És a diadal sokkal kellemesebb kilátás, mint a bosszúállás.

Ó, jobb lesz, ha az apró dolgokkal foglalkozom, olyasmikkel, amiket meg lehet változtatni. Davidnek meg kell hallgatnia engem. Legalább tanácsot kell adnia! De mi mást adhat? Miként vehetné üldözőbe két halandó ember azt a gyűlöletes fajzatot? Óóó!

És Mojo éhes. Kitartóan nézett okos, nagy barna szemével. Hogy megbámulták az emberek a kávéházban, milyen nagy ívben kikerülték a sötét pofájú, puha rózsaszínnel bélelt fülű, hatalmas mancsú, vészjósló, szőrös teremtményt. Csakugyan meg kellene etetnem. Végül is, beigazolódott a régi közhely: ez a nagydarab eb az egyetlen barátom.

A Sátánnak volt vajon kutyája, mikor kivágták a mennyekből? Annyit tudok, hogy a kutya bizonyára

elkísérte volna.

– Hogy csinálom, Mojo? – kérdeztem tőle. – Szimpla halandó hogyan kapja el Lestatot, a vámpírt? Vagy az öregek már hamuvá égették gyönyörű testemet? Ez volt az értelme Marius vizitjének? Tudatni velem, hogy elvégeztetett? Óóóó, Istenem! Mit mond a boszorkány abban a rémes filmben? Hogy így legyen vége az én szép gonosz életemnek? Ó, Mojo, már megint lázam van! Majd kiforogják magukat a dolgok. MEG FOGOK HALNI!

Isten az égből, nézd, ahogy a napsugár néma cserepekre török a piszkos utcakövön! Tekints le az én koszlott és bűbájos New Orleansomra, ahogy ébrednek az antillai gyönyörű fényben!

– Gyerünk, Mojo. Ideje betörni. Akkor majd melegedhetünk és pihenhetünk.

Megálltam a régi Francia Piaccal szemközti vendéglőnél, és vásároltam Mojónak csontot és húst. Ez biztos jó lesz. A kedves kis pincérnő egy egész zacskót megtöltött az éjszakai maradékkal, határozottan kijelentve hogy ez nagyon ízlik majd a kutyának! Hát én? Nekem nincs kedvem reggelizni? Nem vagyok éhes egy ilyen gyönyörű téli reggelen?

– Majd később, drágám! – Adtam neki egy nagy címletet. Az legalább vigasztaló, hogy még mindig gazdag vagyok. Legalábbis annak hittem magamat. Biztosat majd akkor fogok tudni, ha hozzáférhetek a számítógépemhez, és magam nézhetek utána, mit mesterkedett az az ocsmány szélhámos.

Mojo felfalta a reggelijét a csatornában, és nem volt egy panaszos szava se. Ez ám a kutya a talpán! Miért nem születtem én kutyának?

Na, most hol a pokolban van a tetőlakásom? Meg kellett állnom gondolkodni. Két sarokkal arrébb fordultam be, aztán még vissza is kellett jönnöm, mire megtaláltam, és közben percről percre jobban fáztam, holott kék volt az ég, és ragyogóan sütött a nap. Az a helyzet, hogy szinte sose léptem be az utcáról.

A házba nagyon könnyen bejutottam. A Dumaine utcai ajtót simán be tudtam lökni, és utána elég volt jó erősen becsapni. Ó, de hátra van még a neheze, a vasajtó, gondoltam, miközben ólomnehéz lábbal vánszorogtam fel a lépcsőn. Mojo türelmesen megvárta minden pihenőnél, hogy utolérhessem.

Végre megláttam a vasrácsot, ami beengedte a tetőkertből a lépcsőházba a kedves napfényt, és a begóniák nagy, zöld, libegő leveleit, amelyeknek a széle épp csak egy kicsit pöndörödött be a hidegtől.

De ez a zár, hogy törjem fel ezt a zárat? Éppen azt fontolgattam, milyen szerszámmal használjak – mit szólnának egy kis bombához? –, amikor rádöbbszemtem, hogy a lakásom talán tizenöt méterre levő ajtaját bámulom, és az ajtó nincsen bezárva!

– Egek Ura, itt járt a féreg! – motyogtam. – Verje meg őt az Isten, Mojo, kirabolta a barlangomat!

Bár ezt tekinthettem biztató jelnek is. A féreg még él, a többiek még nem számoltak le vele. Tehát még elkaphatom! De hogy? Belerúgtam az ajtóba, amitől rögtön megfájdult a lábam.

Aztán megragadtam a rácsot, és irgalmatlanul megráztam, de az öreg sarokvasak pont olyan keményen kitartottak, amilyenre terveztem őket.

Ide még egy Louis-féle gyöngye fantom se törhetne be, pláne egy halandó ember. Az ördögfáttya nyilván hozzá sem nyúlt, hanem az égből szállt le, ahogy én szoktam.

Megfordultam, hogy elmenjek, ám Mojo abban a pillanatban fölmeresztette a fülét, és figyelmeztetően morgott. Valaki járkált a lakásban. Láttam elsikló árnyékát az előszoba falán.

Nem a testtolvaj, az lehetetlen, hála Istennek! Akkor ki?

Szempillantás alatt választ kaptam a kérdésre, mert megjelent David! Az én gyönyörű Davidem, sötét tweedöltönyben, nagykabátban, és engem kémlelt a kerti ösvény túlsó végéből, azzal a jellegzetes nézésével, amely egyszerre kíváncsi és ugrásra kész. Nem hiszem, hogy hosszú és elátkozott életem folyamán valaha is örültem ennyire egy halandónak.

Rögtön a nevét kiáltottam. Majd franciául folytattam, hogy én vagyok az, Lestat, legyen szíves, nyissa ki az ajtót!

Először nem mozdult. Még sose tűnt ilyen méltóságteljesnek, fegyelmezettnek, vérbeli elegáns, angol úrnak, mint most, mikor ott állt, és mélyen barázdált, keskeny arcáról semmit sem lehetett leolvasni a szótlan meghökkenésen kívül. Rábámult a kutyára. Ismét engem bámult. Majd megint a kutyát.

– Lestat vagyok, David! Esküszöm neked! – kiáltottam angolul. – Ez a szerelő teste! Emlékezz a fényképre! James megcsinálta, David! Foglyul estem ebben a testben! Mit mondjak, hogy higgyél nekem? David, engedj be!

Nem mozdult. Majd hirtelen odajött gyors és határozott léptekkel a kapuhoz. Az arca kifürkészhetetlen volt.

Majd elájultam a boldogságtól. Még most is két kézzel markoltam a rudakat, mint egy rab, és egyszer

csak észbe kaptam, hogy pont a szemébe nézek – hogy most először egyforma magasak vagyunk!

– David, te nem tudod, milyen boldog vagyok, hogy látlak! – estem vissza a franciába. – Egyáltalán hogy jutottál be? David, Lestat vagyok! Én vagyok! Talán csak hiszel nekem! Megismered a hangomat! David, az Isten és az ördög a párizsi kávéházban! Ki tudja ezt rajtam kívül?

Nem a hangom győzte meg. A szemembe nézett, és úgy figyelt, mint aki távoli neszekre fülel. Váratlanul egész viselkedése megváltozott, és tisztán láttam az arcán a felismerés jeleit.

– Ó, hála az égnek! – mondta egy kis halk és nagyon fegyelmezett brit sóhajjal.

Apró tokot húzott elő a zsebéből, és fürgén kivett belőle egy lapos fémdarabot, amit a zárba illesztett. Tudtam annyit a világról, hogy felismerjem a tolvajkulcsot. Előbb a kaput tárta ki, aztán a karjait.

Hosszan, szótlánul öleltük egymást. Dühösen igyekeztem visszaparancsolni a könnyeimet. Eddig szinte meg sem érintettem ezt az embert, ám a túlfűtött pillanat kissé kiforgatott önmagamból. Gretchenel való ölelkézéseim altató melege jutott eszembe. Biztonságban voltam, és egyetlenegy pillanatra nem éreztem magamat olyan mérhetetlenül magányosnak. De most nem volt időm, hogy élvezzem ezt a balzsamot. Kelletlenül elhúzódtam. Milyen fejedelmi ez a David, gondoltam ismét. Lenyűgöző hatásától szinte hajlamos voltam elhinni, hogy lélekben is olyan fiatal vagyok, mint a test, amelyben most lakozom. Annyira szükségem volt rá!

Most nem lehetett látni rajta a kor apró csorbáit, amelyek a vámpír szemet nem kerülhették el. Arcának mély barázdái ugyanúgy hozzátartoztak szuggesztív egyéniségéhez, mint szemének nyugodt fénye. Sugárzott belőle az életerő, ahogy ott állt diszkrét eleganciájában, tweedmellényén a csillogó, vékony arany óralánccal.

– Tudod, mit művelt a fattyú? – kérdeztem. – Lóvá tett, aztán faképnél hagyott. És a többiek is elhagytak! Louis, Marius. Hátat fordítottak nekem. Hajótörött vagyok ebben a testben, barátom. Gyere! Látnom kell, hogy kirabolt-e a szörnyeteg!

Rohantam az ajtóhoz, alig hallottam David szavait, hogy szerintem senki sem járt itt előtte.

Igaza volt. Az ördögfajzat nem rámolta ki a lakásomat. Pontosan úgy volt minden, ahogy hagytam, még a bársonykabát is ott lógott a faliszekrény nyitott ajtaján. Ott volt a sárga jegyzetömb, amelybe jegyzeteket firkantottam az elutazásom előtt. És a számítógép. Ó, máris be kell szállnom a gépbe, és utána kell néznem, mennyivel rövidített meg a tolvaj! És az a szegény párizsi ügynököm, talán még mindig veszélyben van! Azonnal kapcsolatba kell lépnem vele!

De magának követelte a figyelmemet az üvegfalon beáradó világosság, a nap meleg, puha fénye a sötét pamlagokon és foteleken, a sápadt medalionokkal és rózsakoszorúkkal díszített vastag perzsaszőnyegeken, és a néhány nagy festményen – csupa dühös absztrakt –, amelyeket kimondottan ezekhez a falakhoz választottam, valamikor réges-régen. Beleborzongtam a látványba, és ámulva állapítottam meg, hogy a villanyvilágítás sose kelthet ilyen különös jó érzést az emberben.

Azt is észrevettem, hogy ropog a tűz a nagy, fehér csempés kandallóban – ezt kétségtelenül Davidnek köszönhetem –, és a kávé illata lengedez a konyhából, ahova, amióta itt lakom, úgyszólván sose tettem be a lábamat.

[David zavartan mentegetőzött. A szállodájába se jelentkezett be, annyira sürgős volt megkeresnie. Egyenesen ide jött a repülőtérrel, csupán némi élelmiszerért ment le az üzletbe, mert arra készült, hogy egész éjszaka ügyeletet tart, hátha megjövök vagy telefonálok.

– Csodálatos! Nagyon örülök, hogy ezt tetted! – vágtam rá, kissé mulatva brit szertartásosságán. Annyira örültem neki, és akkor még ő két bocsánatot, hogy berendezkedett nálam!

Ledobtam ázott felöltőmet, és a számítógéphez ültem.

– Csak egy perc! – Begépeltem a parancsokat. – Aztán elmesélek mindent. De miért jöttél? Gyanítottad, mi történt?

– Természetesen! – válaszolta. – Nem hallottál a New York-i vámpírgyilkosságról? Csak egy szörnyeteg verhetné szét azt az irodát. Lestat, miért nem telefonáltál? Miért nem kértél tőlem segítséget?

– Egy pillanat! – A monitoron már megjelentek az apró betűk és a képecskék. A számláim rendben voltak. Ha az ördögfajzat behatolt volna a rendszerbe, már látnám a betörést mutató, beprogramozott jelzéseket. Azt persze nem tudhatom, hogy az európai bankoknál vezetett számláimat nem támadta-e meg, addig, amíg be nem töltöm az állományait. De az istenit, nem jutottak az eszembe a jelszavak, és törnöm kellett a fejemet a legegyszerűbb parancsokon is.

– Igaza volt – motyogtam. – Figyelmeztetett, hogy meg fog változni a gondolkozási folyamatom. – Átváltottam a bankprogramról a szövegszerkesztő Wordstarba, haladéktalanul gépeltem egy levelet párizsi

ügynökömnek, és elküldtem telefonos modemmel. Kértem egy számlakivonatot, és ismételten figyelmeztettem, hogy tegyen meg mindent a saját védelmére.

Hátrádöltem, fújtam egyet, amitől rögtön kisebb köhögőrohamot kaptam. Ekkor vettem észre, hogy David úgy mered rám, mint aki fel se tudja fogni a látványt. Kimondottan komikus volt, ahogy nézett. Időnként Mojót is megbámulta, aki cammogó és csendes felderítést tartott, de a tekintete mindegyre visszatért hozzám.

Csettintettem a kutyának, hogy jöjjön oda hozzám, és megölelgettem. David úgy nézett, mintha mi lennénk a legfurább jelenség a világon.

– Jóságos ég – sóhajtotta –, te tényleg benne vagy ebben a testben! Nemcsak lebegsz benne, de horgonyt vetettél a sejtekben!

– Ne is mondd! – utálkoztam. – Förtelmesen mocskos ez az egész összevisszaság! És a többiek nem segítenek! Kitagadtak, David! – A fogamat csikorgattam a dühtől. – Kitaszítottak! – acsarogtam. Meglepő módon ez annyira tetszett Mojónak, hogy tüstént megnyalta az arcomat.

– Persze megérdemlem – folytattam, a kutyát simogatva. – Engem nyilvánvalóan így lehet a legegyszerűbben elintézni. Nekem a legrosszabb jár mindenből, legyen az hűtlenség, árulás, cserbenhagyás. Lestat, a lator! Hát most magára hagyták a latort.

– Kétségbeesetten próbáltak elérni – mondta David a szokott fegyelmezett hangján. – Párizsi ügynököd esküdözött, hogy nem tud segíteni. Már azzal a georgetowni címmel akartam próbálkozni. – Az asztalon levő, sárga jegyzetblokkra mutatott. – Hála Istennek, hogy itt vagy!

– David, attól félek legjobban, hogy a többiek elpusztították Jamest, és vele a testemet. Akkor pedig ez lesz az egyetlen testem.

– Nem, ezt nem hinném – felelte meggyőző flegmával. – A te kis testlopód látványos csapát hagyott maga után. De most már vesd le ezt a vizes ruhát. Meg fogsz fázni.

– Miféle csapát?

– Tudod, hogy mi számon tartjuk az ilyen bűneseteket. Kérlek, öltözz át.

– Más bűncselekmények is voltak New York után? – kérdeztem izgatottan. Úgy kellett rábeszélnie, hogy menjek közelebb a kandallóhoz, bár ott rögtön megőrültem a melegnek. Ledobtam a vizes pulóvert és az inget. A szekrényeimben persze nem volt semmi, ami illett volna rám. Akkor kaptam észbe, hogy éjszaka Louis telkén hagytam a bőröndömet. A New York-i szerdán este történt, ugye?

– Az én ruháim jók lesznek rád – mondta David, a fejéből kapva ki a gondolatot, és a sarokban álló behemót bőröndhöz indult.

– Mi történt? Miből gondolod, hogy James követte el?

– Neki kellett lennie. – Fölcsapta a bőrönd tetejét, összehajtott ruhákat emelt ki belőle, majd akasztóstul egy tweedöltönyt, amelyik nagyon hasonlított az övére, és letette a legközelebbi székre. – Ezt vedd föl. Halálra fogsz fázni.

– Ó, David – sóhajtottam vetkőzés közben –, többször is majdnem halálra fáztam. Sőt egész kurta halandó létem a halál küszöbén telt. Undorító, mennyi nyügget jár ez a test! Hogy bírják a halandók az evésnek, hugyozásnak, harákolásnak, ürítésnek, aztán megint az evésnek ezt az örökös körforgását! És ha megfejeled lázzal, fejfájással, köhögési rohamokkal, taknyos orral, akkor kész penitencia! És az óvszer, te jó ég! Leszedni a kis rondaságot még pocsékabb, mint felrakni! Honnan szedtem, hogy akarom ezt?! Mikor történt a többi bűncselekmény? A mikor fontosabb, mint a hol.

Megint csak bámult rám; annyira meg volt döbbenve, hogy nem bírt válaszolni. Mojo alaposan megnézte magának, és barátsága jeléül megnyalta rózsaszín nyelvével David kezét. Ő szeretettel megpaskolta az ebet, de közben se vette le rólam merev pillantását.

– David! – nógattam, míg lehámoztam lábamról a lucskos zoknit. Szólj már hozzám! Mi van a többi bűnesettel? Azt mondtad, hogy James csapát hagyott maga után.

– Ez kísérteties – mormolta megrökönyödve. – Tucatnyi képem van erről az arcról. De hogy téged lássalak benne! Egyszerűen nem tudom felfogni. Nem bírom!

– Utoljára mikor csapott le ez a sátánfajzat?

– Ah... Utoljára a Dominikai Köztársaságban. Ami, lássam csak, két napja történt.

– A Dominikai Köztársaságban! Mi a csudának ment ez oda?

– Pontosan ezt szeretném tudni én is. Azelőtt Floridában, Bal Harbour közelében. Mindkét esetben magas házban történt a bűncselekmény, és a behatolás ugyanúgy zajlott le, mint New Yorkban: az üvegfalon keresztül. Mindhárom tetthelyen szétverte a bútorokat, a széféket kitepte a falból, a kötvényeket, aranyat,

ékszereket elvitte. New Yorkban egy halott, természetesen kivéreztetve. Floridában két szárazra szívott asszony, Santo Domingóban egy meggyilkolt család, akik közül csak az apa vérért szívták le hagyományos vámpírstílusban.

– Nem tudja irányítani az erejét. Úgy tör-zúz, akár egy robot!

– Pontosan ezt gondoltam én is. Először erre kaptam föl a fejemet, a pusztításnak és a nyers erőnek erre a kombinációjára. Ez a kreatúra hihetetlenül bárgyú! És akkora ostobaságokat művel! Csak arra nem tudok rájönni, hogy miért ezeket a helyszíneket választotta a tolvajlásaihoz. Váratlanul elnémult, és már-már szégyellősen elfordult.

Akkor kaptam észbe, hogy teljesen csupasz vagyok. Ez okozta David furcsa restelkedését. Csaknem belepirult.

– Tessék, száraz zokni – mondta. – Annyit se tudsz, hogy nem tanácsos bőrig ázottan mászkálni? – Odadobta a zoknit, de nem nézett rám.

– Nem nagyon tudok én semmit – mondtam. – Erre mindenesetre rájöttem. Értem, mire akarsz kilyukadni a helyszínekkel. Mi a csodának megy az Antillákra, mikor annyit lophatna Boston és New York elővárosaiban, amennyi jólesik?

– Igen, hacsak nem arról van szó, hogy nem szíveli a hideget. De hát logikus ez?

– Nem, mert nem kínozza meg annyira a hideg, mint ember korában.

Jó volt száraz inget és nadrágot venni. Ezek a ruhák már illettek rám, noha divatjamúltan bővebbre szabták őket, nem olyan szűkre, ami a fiatalok körében népszerű. Az inget vastag puplinból varrták, a nadrágnak felhajtója volt, de a mellény melegen tapadt rám.

– Na tessék, halandó kézzel még egy nyakkendőt se tudok megkötni! – panaszkodtam. – De miért kell így kiöltözni, David? Te sose viselsz semmi lezsért! Te jó ég, úgy nézünk ki, mintha temetésre mennénk. Miért kell a nyakamba tenni ezt a hurkot?

– Mert tweedöltönyben nevetségesen festenél nyakkendő nélkül – felelte kissé szórakozottan. – Hadd segítsék. – Megint azzal a szégyellős arccal közeledett hozzám. Akkor értettem meg, hogy borzasztóan vonzza ez a test. A régi alakom elbűvölte, de ez az új felkorbácsolja. És ahogy néztem, miközben ujjai a nyakkendő megkötésén szorgoskodtak – rádöbbsentem, hogy ő is borzasztóan vonz engem.

Mindazokra az alkalmakra gondoltam, amikor el akartam venni, magamhoz akartam ölelni, lassan és kéjesen a nyakába akartam mélyeszteni a fogamat, hogy a vérért igyam. Ó, most megkaphatnám, anélkül, hogy el kellene vennem, pusztán emberi összegabalyodással, olyan kombinációban, ami neki tetszik. Ami nekem tetszene.

Az ötlet valósággal elzsibbasztott. Emberi bőröm végigbizsergett tőle. Úgy éreztem, össze vagyunk kötve, mint ahogy össze voltam kötve szegény, szerencsétlen fiatal nővel, akit megerőszakoltam, a behavazott székesfőváros turista vándoraival, fivéreimmel és nővéreimmel – és mint az én drága Gretchenemmel.

Olyan erős volt ez a tudat – hogy ember vagyok, és egy emberrel vagyok –, hogy megijedtem szépségétől. És láttam, hogy ez a félelem is hozzá tartozik a szépséghez.

Ó, igen, most olyan halandó voltam, akárcsak ő. Begörbítettem ujjaimat, lassan kihúztam a gerincemet, és kívártam, hogy a borzongás mélyről jövő, érzéki hullámveréssé erősödjék.

David hirtelen nyugtalansággal hátralépett. Fölvette a székről a zakót, és rám segítette.

– Mindent el kell mesélned, hogy mi történt veled – mondta. – Úgy egy órán belül híreket kaphatunk Londonból, mármint ha a csibész megint lesújtott.

Megragadtam gyöngé, halandó kezemmel a vállát, magamhoz húztam, és puhán megcsókoltam az arcát. Ismét elhárított tőlem.

– Hagyd ezt a számárságot – mondta, mintha rakoncátlan gyereket dorgálna. – Mindent tudni akarok. Reggeliztél már? Zsebkendőre is szükséged lesz. Tessék.

– Hogyan kapunk üzenetet Londonból?

– Az anyaház faxolja a szállodámba. De gyere már, együnk valamit. Sok dolgunk lesz, amíg ezt kihüvelyezzük.

– Ha ugyan már nem halt meg – sóhajtottam. – Két napja, Santo Domingóban! – Ismét rám zuhant a fekete kétségbeesés, fulladással fenyegetve gyönyörteljes és reménytelen erotikus gerjedelmemet.

David kivett a bőröndből egy hosszú gyapjúsálát, és a nyakamba tette.

– Most nem telefonálhatnál Londonba? – kérdeztem.

– Kicsit korai még, de megpróbálom.

Fölvette a pamlag mellől a telefont, és ötperces gyors beszélgetést folytatott valakivel az óceán másik partján. Egyelőre semmi hír.

A New York-i, floridai és a dominikai rendőrség még nem lépett kapcsolatba egymással. Ezek szerint még nem állapították meg, hogy ezek összefüggő bűncselekmények.

Letette a kagylót.

– Amint tudnak valamit, azonnal faxot küldenek a szállodába. Menjünk oda, jó? Részemről farkaséhes vagyok. Itt rostokoltam egész éjszaka, és vártam. Ó, és a kutya! Mihez kezdesz ezzel a fenséges kutyával?

– Ő már reggelizett, és jól meglesz itt a tetőkerben. Nagyon szeretnél kívül lenni már az ajtón, mi? Nem is értem, miért nem bújunk inkább az ágyba.

– Komolyan beszélsz?

Vállat vontam.

– Hát persze. – Még hogy komolyan! Kezdett rögeszmém lenni ez a szimpla kis lehetőség. Egy kis szerelmeskedés, mielőtt bármi történne. Prima ötlet!

Ismét azzal az idegesítő szótlansággal meredt rám, mintha transzba esett volna.

– Ugye, tisztában vagy vele – kérdezte –, hogy ez a test egyszerűen isteni? Vagyis nem hagy hidegen a tény, hogy amibe átköltöztettek, az... az a fiatal, hímnemű hús legmegkapóbb mintapéldánya.

– Alaposan megnéztem magam is a csere előtt, nem emlékszel? Akkor miért nem akarod...

– Nővel voltál, ugye?

– Szeretném, ha nem olvasgatnál az agyamban. Otrombaság. Különb is, mit számít az neked?

– Egy nővel, akit szeretted.

– Mindig egyszerre szerettem a nőket és a férfiakat.

– Ez kissé eltérő értelmezése a “szeretni” szónak. Nézd, most egyszerűen nem csinálhatjuk, úgyhogy viselkedj rendesen. Mindent tudnom kell erről a Jamesről. Időbe fog telni, hogy összeállítsunk egy tervet.

– Tervet? Komolyan azt hiszed, hogy leállíthatjuk?

– Természetesen azt! – Intett, hogy kövessem.

– De hogyan? – Kimentünk az ajtón.

– Meg kell vizsgálnunk a fajzat viselkedését. Meg kell határoznunk gyengeségeit és erősségeit. És ne feledd: ketten vagyunk ellene. Továbbá van egy hatalmas előnyünk.

– Miféle előnyünk?

– Lestat, söpörd ki halandó agyadból ezeket az erotikus kergüléseket, és gyere. Üres gyomorral nem tudok gondolkodni, és úgy veszem észre, hogy te pedig egyáltalán nem tudsz normálisan gondolkodni.

Mojo utánunk trappolt a rácsig, de közöltem vele, hogy ő marad. Pusztit cuppantottam nagy fekete orrának oldalára, ő pedig lehasalt a vizes betonra, és komor csalódottsággal nézte, ahogy lemegyünk a lépcsőn.

Több saroknyit kellett mennünk a szállodáig, bár még ebben a csípős szélben is jó volt sétálni a kék ég alatt. Én azonban túlságosan fáztam, hogy elkezdjem a történetemet, különben is folyton elkalandozott a figyelmem a napfényben fürdő városra.

Most is elámultam rajta, hogy milyen fesztelenül grasszálnak nappal az emberek. A hideg ellenére az egész város örült a fénynek. Én pedig fokozódó szomorúsággal néztem őket, mert nem akartam itt maradni, akármilyen szép legyen is ez a napsugaras világ.

A szállodájában David meghagyta a recepciót, hogy az étteremben leszünk, és ha netán faxot kapna, azonnal hozzák utánunk.

Aztán letelepedtünk a cifra stukkós mennyezetű, fehér selyemfüggönyös, régimódi tágas terem egyik sarkában a fehér abrosszal leterített asztalhoz, és nekiestünk a tojásból, omlós tésztából, sült húsból, mártásból és vastagon megvajazott kukoricakásából álló, hatalmas New Orleans-i reggelinek.

El kell ismernem, hogy délen jelentős javulást mutatott a konyha. Meg most már én is ügyesebben ettem, nem nyeltem mellé olyan gyakran, nem haraptam meg a saját nyelvemet. Otthonom sűrű, mézédés kávéja több volt, mint tökéletes. A desszertől pedig, a cukorral meghintett sült banánról csakis térden álló áhítattal rajonghatott minden ember, akinek esze van.

Ám ezek az érzékcsiklandozó gyönyörűségek és az én rettegő várakozásom a londoni jelentésre egyaránt háttérbe szorult siralmas históriám mellett. David mindent tudni akart, fáradhatatlanul faggatott a részletekről, mindegyre félbeszakított kérdésekkel, úgyhogy ez a beszámoló sokkal alaposabbra sikeredett, mint amit Louis-nak tartottam, és persze sokkal jobban fájt.

Kínszenvedés volt újraélni mafla társalkodásomat Jamesszel a georgetowni házban, beismerni, hogy felületességemben nem gyanakodtam rá eléggé, mert önelégültségemben azt képzeltem, engem sose ültethet

föl egy halandó.

Aztán jött a szégyenletes nemi erőszak, szívfájdító napjaim Gretchennel, a félelmetes lázalmokkal érkező Claudia, a búcsú Gretchentől, a hazatérés Louis-hoz, aki az égvilágon mindent félreértett, ragaszkodott a saját értelmezéséhez, és nem volt hajlandó megadni nekem, amit követeltem.

Nem csekély mértékben azért fáj, mert eltávozott belőlem a harag, és nem maradt más, mint a megsemmisítő, régi bánat. Ismét láttam Louis-t, aki már egyáltalán nem az én csókolni való, szelíd szeretőm volt, hanem egy szívtelen angyal, aki elállja a Sötét Udvar kapuját.

– Értem én, miért utasított el – szóltam fásultan. Alig bírtam beszélni róla. – Eleve tudnom kellett volna. És nem hiszem, hogy örökké orrolni fog rám. Csak nem tudott ellenállni az ő magasztos ideájának, hogy nekem muszáj megmentenem a lelkemet. Pedig ő sose tenné meg. Sose értett meg engem. Soha. Ezért rajzolt rólam olyan rikító és mégis szegényes portrét a könyvében. Ha rab maradok ebben a testben, ha majd belátja, hogy nem óhajtok elhúzni Gretchen után Francia-Guyana őserdeibe, akkor, gondolom, előbb-utóbb megkapom tőle a vért. Még akkor is, ha felperzseltem a házát. Ami persze évekbe telhet. Évek ebben a nyomorúságos...!

– Már megint belelovalod magad az indulatba – figyelmeztetett David. – Higgadj le. És hogyhogy felperzselte a házát?

– Dühös voltam! – sziszegtem. – Uramisten! A düh nem is jó szó rá!

Akkor azt hittem, túlságosan el vagyok keseredve ahhoz, hogy dühös legyek. Kiderült, hogy nem. De most annyira szomorú voltam, hogy nem akartam tovább részletezni a dolgot. Nagyot húztam a sűrű feketekávéból, és tőlem telhetően próbáltam visszaadni, milyen élmény volt Mariust látni az égő viskó világánál. Marius azt akarta, hogy lássam. Marius ítelt fölöttem, de én azt se tudom, tulajdonképpen mi az ítélet.

Olyan hideg reménytelenség lett úrrá rajtam, hogy teljesen kioltotta a haragomat. Apatikusan bámultam a tányéromat, a félig üres éttermet, a csillogó ezüstöket, a szétbontatlan szalvétákat, amik olyanok voltak, akár a kalapok. Néztam a szűrt fényű előcsarnokot, ahol már kezdett mindent elnyelni az a rettenetes homály, aztán visszatért a tekintetem Davidhez, aki minden karaktere, együttérzése és varázsa ellenére se volt az a csoda, aminek vámpírszemmel láttam volna, hanem csak egy másik, sebezhető ember, aki ugyanúgy a halandóság hajszáján függeszkedik, mint én.

Fásult voltam, nyomorult voltam. Nem bírtam többet mondani.

– Figyelj rám – szólt David. – Nem hiszem, hogy Mariusod elpusztította ezt a kreatúrát. Ha ilyet tesz, nem mutatja meg magát neked. Nem tudom elképzelni egy ilyen lény gondolatait és érzéseit. Még a tiéidet sem tudom elképzelni, holott úgy ismerlek, mint egyik legrégibb és legrágább barátomat. De nem hiszem, hogy Marius ilyet tenne. Eljött, hogy megmutassa haragját, megtagadja segítségét, és igen, ez volt az ő ítélete. De le merném fogadni, hogy hagy neked időt a tested visszaszerzéséhez. Azt se feledd, hogy akármilyennek láttad is az arcát, halandó szemmel nézted!

– Gondoltam erre – szóltam közömbösen. – Megmondom az igazat: nem tehetek mást, hinnem kell, hogy a testem még visszaszerezhető. Vállat vontam. – Nem tudom, miként mondhatnék le róla.

Rám mosolygott, kedves, kifürkészhetetlen, meleg mosolyával.

– Szenzációs kalandban volt részed – állapította meg. – Most pedig, mielőtt tervezni kezdenénk, miként füleljük le a megdicsőült zsebtolvajt, hadd tegyek föl neked egy kérdést, de kérlek, ne jöjj ki a békétúrésből. Látom, ebben a testben ugyanannyira nem ismered az erődöt, mint a régiben.

– Erőmet? Miféle erőt? Ki ne ejtsd már az “erő” szót ezzel az idegekkel és mirigyekkel tömött, ványadt, lottyadt, zsíros, gusztustalan tasakkal kapcsolatban! Nem, nekem adják vissza természetfölötti látásomat! Adják vissza az éjszaka világának sötét szépségét! Adják vissza természetfölötti erőmet, szívósságomat, boldogan lemondok értük erről a látványról. Lestat, vámpír – c'est moi!

– Badarság. Délceg, stramm fiatal hím vagy, kilencvenöt kiló tömör izom, egyetlen gramm zsír nélkül. Legalább ötven halandó év áll előtted. Az ég szerelmére, ismerd már el ennek az előnyeit!

– Jó, jó! Ujjé, de jó élni! – suttoztam, mert ha nem suttozok, vonítottam volna. – És ma délután fél egykor el is üthet az utcán egy teherautó! Uramisten, David, azt hiszed, én nem gyűlölöm magamat azén, mert nem bírom elviselni ezeket a hétköznapi megpróbáltatásokat? Gyűlölöm! Gyűlölöm, hogy ilyen gyenge és gyáva vagyok! – Hátradőltem a széken, tekintetem a plafonon kalandozott. Igyekeztem nem köhögni, tüszenteni, sírni, vagy ökölbe szorítani a kezemet, mert átüthettem volna vele az asztallapot vagy a falat. – Gyűlölöm a gyengeséget! – motyogtam.

– Tudom – felelte szelíden. Egy darabig szótlankul vizsgálgatott, aztán ő megtörölte ajkát a szalvétával, és

a kávéjáért nyúlt. – Egészen biztos vagy benne – feltéve, ha James még mindig a régi testedben csavarog – hogy fordítva is meg akarod csinálni a cserét, hogy újból Lestat akarsz lenni a régi testben?

Szomorúan elnevettem magamat.

– Hogy fogalmazzak egyszerűbben? – kérdeztem fáradtan. – Hogy a pokolba csinálhatnám vissza a cserét? Ettől a kérdéstől függ az elmém épsége.

– Hát akkor először is meg kell találnunk Jamest. Egész energiánkat ennek kell szentelnünk. Addig nem adjuk fel, amíg nincs egyértelmű bizonyítékunk, hogy James nem létezik többé.

– A te szádból már megint olyan egyszerűnek hangzik! Hogy lehetne ezt megcsinálni?

– Pszt, szükségtelenül fölkelte a figyelmet! – szólt rám csendes tekintéllyel. – Idd meg a narancslevedet. Szükséged lesz rá. Rendelek még.

– Nekem nem kell narancslé, és ne csucsujgass! Komolyan mondod, hogy lefülelhetjük a sátánfajzatot?

– Lestat, nem először kérlek, hogy gondolj előbbi állapotod legnyilvánvalóbb és megváltoztathatatlan korlátjára. A vámpír nem mozoghat nappal. A vámpír csaknem magatehetetlen nappal. Persze, megmarad a reflex, hogy odavágjon annak, aki megzavarja a pihenését, de ezt leszámítva kiszolgáltatott. És legalább nyolc-tizenkét órát kell töltenie egy helyben. Ez pedig nekünk előnyös, főleg mivel olyan sokat tudunk erről a lényről. Csupán alkalom kell, hogy lecsaphassunk rá, és annyira összezavarjuk, ami lehetővé teszi a cserét.

– Megcsinálhatjuk erőszakkal?

– Igen, tudom, hogy meg! Ki lehet ütni abból a testből annyi időre, ami elég arra, hogy beugorhass a helyére.

– David, meg kell mondanom neked valamit. Ebben a testben egyáltalán nincs okkult erőm. Halandó fiú oromban sem volt. Nem gondolom, hogy ki... hogy ki tudnék emelkedni ebből a testből. Georgetown-ban megpróbáltam egyszer, de mozdulni sem tudok a húsból.

– Lestat, erre a kis trükkre akárki képes. Csak meg voltál rémülve. Magaddal hoztál valamit abból, amit vámpírtestben tanultál. Persze a természetfölötti sejtek előnyt jelentenek, de maga az elme nem felejt. Az világos, hogy James magával vitte egyik testből a másikba a mentális képességeit. Benned is megmaradt a tudásod egy része.

– Hát igen, tényleg féltem. Azóta se mertem megpróbálni – attól tartottam, hogy kijutok, de nem juthatok vissza.

– Majd én megtanítalak, miként emelkedjél ki a testből. Megtanulod, hogyan indítsunk összehangolt támadást James ellen. Ne feledd, Lestat, mi ketten vagyunk! Együtt fogunk támadni. Nekem pedig, hogy a legegyszerűbben fogalmazzak, jelentős okkult erőm van. Sok dologra képes vagyok.

– David, rabszolgád leszek az örökkévalóságig, ha ezt megteszed! Megszerzek mindent, amit akarsz! A világ végére is elmegyek a kedvedért! Csak csináljuk meg!

Úgy hallgatott el, mint akinek egy csúfondáros megjegyzés lebeg a nyelve hegyén, aztán mégse mondta ki, hanem azzal folytatta:

– A lehető leghamarabb kezdjük a tanulást. Bár minél többet gondolkozom rajta, annál inkább úgy látom, hogy az lesz a legokosabb, ha én billentem ki a testből. Meg tudom tenni, mielőtt egyáltalán észrevenné, hogy te is ott vagy. Igen, eszerint kell játszanunk. Rám nem gyanakszik, ha meglát. Jól el tudom függönyözni a gondolataimat. Ez a másik, amit meg kell tanulnod: a gondolataid elrejtése.

– Na és ha felismer, David? Tudja, ki vagy. Emlékszik rád. Beszélt rólad. Mi fogja visszatartani, hogy porrá ne égessen abban a pillanatban, ahogy meglát?

– A hely, ahol sor kerül a találkozásra. Magához túlságosan közel nem fog megkockáztatni egy örömtüzet. Majd olyan helyre csaljuk, ahol egyáltalán nem meri fitogtatni a hatalmát. Ezt majd ki kell gondolni. Mindenesetre, amíg el nem döntjük, hogyan keressük meg, ez a rész várhat.

– Cserkésszük be tömegben!

– Vagy közvetlenül napfelkelte előtt, amikor a vacca közelében nem kockáztathatja meg a tűzgyújtást.

– Pontosan!

– Nos, akkor a rendelkezésünkre álló adatok alapján becsüljük fel, mire képes.

Elhallgatott, mert a pincér épp odasuhant az asztalunkhoz egy olyan gyönyörű, súlyos, alpakka kávéskannával, amelynek minden jó szállodában megtalálható. Egyedi patinájuk nem hasonlít semmilyen más ezüstneműéhez, és mindig van rajtuk több kis horpadás. Figyeltem, ahogy a fekete folyadék kiömlik a rövid csőrből.

Igen, akármilyen szorongó boldogtalanság töltött el, sok ilyen apróságra volt szemem! Davidnek már a társasága is reményt adott.

Miután a pincér elment, David sietve kortyolt a friss kávéból, majd elővett a zakója zsebéből egy vékony papírköteget, és a kezembe nyomta.

– Újságcikkek a gyilkosságokról. Figyelmesen olvasd el őket, és mondj el mindent, ami eszedbe jut.

Az első cikk, a “Vámpírgyilkosság a belvárosban” kimondhatatlanul felbőszített. Ebben is kitértek az öncélú rombolásra, amit David említett. Vélhetőleg pusztá ügyetlenségből verte szét a berendezést. És a lopás hogy az is milyen mérhetetlen ostobaságra vall! Szegény ügynökömnek eltörte a nyakát, miközben kiszívta a vérét. Ugyancsak ügyetlenségből,

– Már az is csoda, hogy egyáltalán tudja használni a repülés képességét! – mondtam dühösen. – Itt mégis a falon át ment be a harmincadik emeletre!

– Ez még nem jelenti azt, hogy igazán nagy távolságra is képes repülni – vélte David.

– De akkor hogyan jutott el New Yorkból egyetlen éjszaka alatt Bal Harbourba, és ami még fontosabb: miért? Ha repülőgépet használt, miért Bal Harbourba ment, miért nem Bostonba? Vagy Los Angelesbe, vagy Párizsba, az ég szerelmére! Mit kereshetne rajta, ha kirabolna egy híres múzeumot, vagy egy nagy bankot! Santo Domingót sem értem. Még ha el is sajátította a repülést, akkor sem lehet könnyű dolga. Akkor mi az ördögöt keres ott? Minél nagyobb szórásban akarja elkövetni a gyilkosságokat, hogy senki se hozhassa kapcsolatba az eseteket?

– Nem – mondta David. – Ha titkolózni akarna, nem csinálná ilyen feltűnően. Csetlik-botlik. Úgy viselkedik, mint aki részeg!

– Igen. Egyébként az elején csakugyan ilyen érzés. Nem tudsz betelni vele, hogy mennyire kiélesedik az érzékelésed.

– Lehetséges, hogy a levegőben utazik, és ott csap le, ahova a szél sodorja? – töprengett David. – Hogy egyáltalán nincs itt semmiféle minta?

Eltöprengtem a kérdésen, miközben a többi cikket olvastam. Lassan böngésztem őket, és bosszankodtam, mert vámpírszemmel rég végigcikáztam volna rajtuk. Még több ügyetlenség, még több ostobaság. “Súlyos tárggyal” összezúzott holtak. A “súlyos tárgy” természetesen James ökle volt.

– Szeret üveget tördelni, mi? – kérdeztem. – Szereti meglepni az áldozatait. Biztosan élvezi a rémületüket. Nem hagy szemtanút. Ellop mindent, ami értékesnek látszik. Holott nincs is köztük igazi komoly érték. Hogy gyűlölöm! Pedig... magam is csináltam ilyen szörnyű dolgokat.

Eszembe jutott beszélgetésem a latorral. Mennyire nem láttam át az úrias mázon! Eszembe jutott az is, amit David mondott az ostobaságáról, meg az önpusztító természetéről. Meg az esetlenségéről. Hogy is felejtettem volna el?

– Nem – szoltam végül. – Nem hiszem, hogy képes lenne ekkora távolságok megtételére. Fogalmad sincs, milyen ijesztő tud lenni a repülés. Hússzor ijesztőbb a testen kívüli utazásnál. Valamennyien gyűlöljük. Még a szélzúgás is fokozza a kiszolgáltatottságot. Hogy úgy mondjam, veszedelmes önfeledtséget okoz.

Elhallgattam. Álmainkban éljük át ezt a repülést, talán, mert ismertük még a születésünk előtt valamilyen égi birodalomban, a föld határain túl. De a föld fiaai lévén, nem tudjuk elképzelni. Csak én tudom, mennyire megszárgatta és felvérezte szívemet-lelkemet.

– Folytasd, Lestat. Figyelek. Értem, amit mondasz.

– Én– sóhajtottam – csak azért sajátítottam el, mert olyannak a markában voltam, aki nem ismerte a félelmet. Annak ez semmi volt. De vannak közöttünk, akik sose használják ezt a képességet. Nem, nem hihetem, hogy James megtanulta. Valamilyen más eszközzel utazik, és csupán akkor száll fel, ha kéznél a zsákmánya.

– Igen, ez egybevágna a bizonyítékkal, ha tudnánk...

Hirtelen elhallgatott. A távoli ajtóban megjelent egy szállodai alkalmazott, egy kellemes, nyájas öregecske, kezében nagy borítékkal, és örjítő lassúsággal elindult felénk. David abban a pillanatban előhúzott a zsebéből egy bankjegyet,

– Fax, uram, most érkezett.

– Ó, nagyon köszönöm!

Azonnal feltépte a borítékot.

– Ez az! Távirat Miamiból. Villa a dombtetőn, Curacao szigetén. Valószínű idő tegnap, kora este, de csak ma hajnalban, négy órákor fedezték fel. Öt halott.

– Curacao! Hol a pokolban van az?

– Ez még elképesztőbb. Curacao holland sziget, egészen lent délen a Karib-tengeren. Hát ennek már csakugyan semmi értelme!

Eloolvastuk a történetet. Ismét rablás volt az elkövetés indoka. A tolvaj egy tetőablakon át érkezett, és szétverte két szobában a berendezést. Az egész családot megölte, olyan aljas kegyetlenséggel, hogy azóta az egész sziget retteg. Két tetemből – az egyik egy kisgyermeké volt – kiszívták a vért.

– Ez az ördög nem egyszerűen csak dél felé megy! – Az Antillákon sokkal érdekesebb helyek vannak – jegyezte meg David. – Erre ez kihagyja az egész közép-amerikai partot. Gyere, szükségem van egy térképre. Nézzük csak meg az útvonalát. Láttam az előcsarnokban egy kis utazási ügynökséget. Ott kell térképeknek lenniük. Visszavisszük őket a lakásodra.

Az ügynök, egy rendkívül előzékeny, idősödő, kopasz ember, akinek lágy, kulturált hangja volt, készségesen feltúrta a kedvünkért az asztalát.

Curacao? Igen, van róla egy-két brosúrája. Karibi szigethez képest elég érdektelen.

– Akkor miért járnak oda az emberek? – kérdeztem.

– Nos, tulajdonképpen nem járnak – felelte, tar fejének búbját simogatva. – Kivéve természetesen az üdülőhajókat. Azok megállnak ott pár év óta. Igen, ez az. – Kezembe nyomott egy kis leporellót a Tengerek Koronája névre hallgató, nagyon szép hajócskáról, amelyik sorra járja a szigeteket, és Curacao a végállomása, mielőtt hazafelé indulna.

– Üdülőhajók! – mormoltam a képet bámulva. Főlnéztem a hajókat ábrázoló poszterekre, amelyekkel kitapétázták az iroda falait. – Tele volt az egész georgetowni háza hajók képeivel! – mondtam. – Ez az, David! Valamiféle hajón van! Nem emlékszel, mit meséltél? Az apja valami hajózási társaságnak dolgozott. Ő is emlegette, hogy luxushajón akart Amerikába utazni.

– Uramisten! – mondta David. – Igazad lehet. New York, Bal Harbour... – Az ügynökre nézett. – Megállnak az üdülőhajók Bal Harbourban?

– Port Evergladesben – felelte az ügynök. – Az Bal Harbour közelében van. De nem sok hajó indul New Yorkból.

– Hát Santo Domingóban? – kérdeztem. – Ott megállnak?

– Igen, az rendszeres kikötőjük. Mert egyébként minden hajó változtatja az útvonalát. Önöket melyik érdekelné?

David gyorsan lefirkantotta a különböző helyeket és időpontokat, ahol, és amikor a gyilkosságok történtek, de persze nem fűzött hozzá magyarázatot.

Ám aztán megnyúlt az arca.

– Nem – mondta. – Magam is látom, hogy lehetetlen. Melyik üdülőhajó jutna el Floridából Curacaóra három nap alatt?

– Azért van egy – felelte az ügynök. – Éppen múlt szerdán este futott ki New Yorkból. A Cunard zászlóshajója, a *Queen Eliabeth 2*.

– Ez az! – mondtam. – A *Queen Eliabeth 2*. David, ez az a hajó, amiről beszélt! Te említetted, hogy az apja...

– De én azt hittem, hogy a QE2 az Atlanti-óceán két partja között közlekedik – szólt David.

– Télen nem – világosította fel a barátságos ügynök. – Márciusig a Karib-tengert járja. Valószínűleg a leggyorsabb hajó, ami valaha megfordult a tengeren. Huszonnyolc csomóra is képes. De várjanak csak, rögtön ellenőrizhetjük az útvonalát.

Újabb reménytelennek tűnő kutatóútra indult az íróasztalán, és rá is talált egy mutatós, nagy brosúrára. Kinyitotta, lesimította a jobb tenyerével.

– Igen, szerdán futott ki New Yorkból. Péntek este kikötött Port Evergladesben, éjfél előtt kifutott, tegnap hajnali ötkor megérkezett Curacaóba. De a Dominikai Köztársaságban nem kötött ki. Attól félek, itt nem segíthetek.

– Nem érdekes, mert elhaladt mellette! – mondta David. – A QE2 azon az éjszakán ment el a Dominikai Köztársaság mellett! Nézd a térképet! Ó, a kis agyalágyult! Lestat, maga árulta el magát neked, azzal a rögeszmés, háborodott karattyolásával! A QE2 fedélzetén van, azon a hajón, ami olyan drága volt az apjának, ahol az öregember az életét töltötte!

Áradozó köszönetet mondtunk az ügynöknek a térképekért meg a brosúrákért, aztán a szálloda előtti taxikhoz indultunk.

– Hát ez nagyon jellemző rá! – állapította meg David, miközben az autó a lakásom felé vitt minket. – Ennél az eszelősnél minden jelkép. Szégyenletes botrány után rúgták ki a QE2-ről. Emlékszel, én meséltem neked. Ó, milyen igazad volt! Az egész a rögeszme mozgatja. A kis ördögfajzat maga adta meg a támpontot.

– Ó, igen, de mennyire! És a Talamasca nem akarta a QE2-n utaztatni Amerikába! Ezt sose bocsátotta meg nektek!

– Gyűlölöm! – mormolta David olyan indulattal, ami még ilyen körülmények között is megdöbbenett.

– Nem is olyan bolond ez; David – véltem. – Inkább ördögien fortélyos, nem gondolod? Igen, eljárt a szája Georgetownban, ezt írhatjuk a jelleme önpusztító oldalának a számlájára, de azt hiszem, arra nem számított, hogy kitalálom. És őszintén szólva, ha nem adod ide az újságcikkeket a többi gyilkosságról, magamtól talán én se jövök rá.

– Meglehet. Azt hiszem, ez azt akarja, hogy elkapják.

– Nem, David. Bujkál. Előled, előlem, a többiek előtt. Ó, nagyon ravasz ez! Itt ez a brutálisan kegyetlen varázsló, aki képes tökéletesen álcázni magát, no és hova rejtőzik? Egy különálló kis halandó világba, egy gyorsjáratú hajó méhébe! Nézd ezt az útvonalat! A QE2 éjszaka jár, csupán nappalra köt ki.

– Ahogy neked tetszik – mondta David –, de én szívesebben gondolok rá úgy, mint egy idiótára. El fogjuk kapni! Említetted, ugye, hogy adtál neki útlevelet?

– Clarence Oddbody névre, de bizonyosan nem használta.

– Hamarosan kiderítjük. Gyanúm szerint az előírt módon szállt hajóra New Yorkban. Életfontosságú lehetett neki, hogy a kellő pompával és hódolattal fogadják, hogy a legszebb lakosztályban lakjon, és a fedélzeten illegethesse magát, hajlongó hajópincérek között. A legfelső fedélzeten hatalmas lakosztályok vannak. Nappali rejtkehelynek simán szerezhette meg hajóbőröndöt. Nincs pincér, aki zavarná.

Megérkeztünk a házamhoz. David néhány bankót adott a sofőrnek, aztán felmentünk a lépcsőn.

Lakásomban azonnal letelepedtünk a menetrend meg az újságcikkek mellé, és kidolgoztuk, hogy milyen ütemterv szerint követték el a gyilkosságokat.

Az egyértelmű, hogy New York-i ügynökömet alig néhány órával a QE2 kifutása előtt ölte meg ez a dúvad. Este tizenegyig bőven volt ideje hajóra szállni. A Bal Harbour-i gyilkosság néhány órával kikötés előtt történt. James vélhetőleg repülve tette meg a rövid távolságot, és napkelte előtt visszatért a kabinjába vagy valami másféle búvóhelyre.

Ami a Santo Domingón elkövetett gyilkosságokat illeti, James elhagyta, de alig egy óra múlva már utol is érte a délnek tartó hajót. A távolság igazán semmi volt, és még vámpírszem nélkül is láthatta volna az óriási QE2-t, amint pöfögve szántja a tengert. A curacaói gyilkosságok kevéssel az után történtek, hogy kifutott a hajó, amit a zsákmánnyal megrakott James nem egészen egy óra alatt utolért.

A QE2 most már megint észak felé tart. Két órája kötött ki La Guairában, a venezuelai parton. Ha James ma este lecsap Caracasra vagy környékére, akkor megvan a bizonyosságunk, hogy ő az. Nem óhajtottuk megvárni a következő bizonyítékot.

– Na jó, akkor gondolkozzunk – javasoltam. – Fel merünk szállni erre a hajóra?

– Természetesen. Muszáj felszállnunk.

– Akkor hamis útlevelekre lesz szükségünk. Lehet, hogy csúnya felfordulást hagyunk magunk után, és David Talbotnak abba nem szabad belekeverednie. Én pedig nem használhatom a testtolvajtól kapott útlevelet. Különböztetést se tudom, hol van. Lehet, hogy a georgetowni házban maradt. Isten tudja, miért használta James a saját nevét, vélhetőleg azért, hogy az első adandó alkalommal elkapjanak a vámnál.

– Tökéletesen igazad van. Az okmányokat majd én elintézem, még mielőtt elhagynánk New Orleanst. No már most, a hajó ötkor fut ki; addig nem érünk oda Caracasba. Nem, holnap Grenadában kell felszállnunk. Holnap délután ötig van időnk. Bizonyára lesz szabad kabin. Mindig lemondja valaki az utolsó pillanatban, sőt, haláleset is előfordulhat. Az ilyen méregdrága hajókon, mint a QE2, mindig meghal valaki. James kétségtelenül tudja ezt. Ha elég elővigyázatos, akkor ehét, amikor akar.

– De miért? Miért szoktak meghalni a QE2-n?

– Öregek az utasok – magyarázta David. – Ez hozzátartozik az üdülőhajók életéhez. A QE2-nek nagy hajókórháza van a sürgős esetekre. Az ekkora hajó egy külön világ. Nem érdekes. Nyomozóink majd kiderítenek mindent. Azonnal ráállítom őket az esetre. New Orleansból kényelmesen elérhetjük Grenadát, és lesz időnk felkészülni arra, amit tennünk kell.

Mármost nézzük a részleteket, Lestat. Tegyük fel, összecsapunk pont napkelte előtt ezzel az ördöggel. Tegyük fel, azonnal sikerül visszazavarnunk ebbe a halandó testbe, de utána már nem parancsolunk neki... Szükséged lesz egy rejtkehelyre... egy harmadik kabinra. Olyan névre kell lefoglalnunk, amely egyikünkkel sem hozható összefüggésbe.

– Igen, valahol a hajó mélyén, az egyik alsó fedélzeten. Nem a legalsón, az túl nyilvánvaló lenne. Inkább úgy gondolom, középtájt legyen.

– De milyen gyorsan tudsz utazni? Eljutsz pár másodperc alatt egy alsó fedélzetre?

– Kétség nem fér hozzá. Ilyesmin ne is idegeskedj. A hajó belsejében legyen a kabin, ez a fontos, és akkora legyen, hogy elférjen benne egy hajóbőrönd. Jó, ez nem is olyan lényeges, ha előzőleg sikerül lakatot tennem az ajtóra, mindazonáltal rokonszenves ötlet.

– Aha, értem. Mindent értek. Már látom, mit kell tennünk. Most pihenj, idd meg a kávédat, zuhanyozz, csinálj, amit akarsz. Én átvonulok a szomszéd szobába telefonálni. Ezek Talamasca-dolgok, úgyhogy légy szíves, ne zavarj.

– Viccelsz? – kérdeztem. – Hallani akarom, hogy mit...

– Tedd, amit mondok! Ó, és találj valakit, aki gondot visel erre a gyönyörű ebre. Őt nem vihetjük magunkkal, képtelenség. Márpedig ilyen kutyát nem szabad elhanyagolni.

Már ott se volt. Kizárt a hálósobából, hogy egyedül bonyolíthassa le ezeket az izgalmas kis hívásokat.

– Pont mikor kezdtem volna élvezni! – mondtam.

Kisiettem Mojóért, aki úgy aludt a vizes, hideg tetőkertben, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, és levittem magammal a földszinti öregasszonyhoz. Összes bérlőim közül ő volt a legbarátságosabb, és bizonyosan hasznát venné annak a pár száz dollárnak, amit egy kezes kutya pásztorolásáért kapna.

Épp csak céloztam rá, de ő máris repesett az örömtől. Mojo használhatja a hátsó kertet, neki pedig szüksége van a pénzre és a társaságra. Hogy én micsoda aranyos fiatalember vagyok! Ugyanolyan aranyos, mint az unokatestvérem, Monsieur de Lioncourt, aki valóságos őrangyala a néninek; sose bajlódik azzal, hogy beváltsa a csekket, amiket ő állít ki neki a bérleti díjról.

Visszamentem a lakásba. David még mindig dolgozott, és nem volt hajlandó beengedni, hogy hallgatózhassak. Kiszólt, hogy főzzek magamnak kávé. Én persze nem tudtam, hogy kell. Megittam az állott kávé, és felhívtam Párizst.

Ügynököm vette fel. Éppen most küldi, mondta, a számlakivonatot, amit kértem. Minden a legnagyobb rendben. Azóta nem próbálkozott a titokzatos tolvaj. Pénteken este volt az utolsó kísérlete. Lehet, hogy föladta. New Orleans-i bankomban már vár rám egy óriási összeg.

Megismételtem, hogy nagyon vigyázzon magára, és jeleztem, hogy hamarosan telefonálok ismét.

Pénteken este. Vagyis James akkor kísérelte meg az utolsó támadást, mielőtt a *Queen Elizabeth 2* elhagyta az Államokat. A tengeren szó sem lehetett számítógépes lopkodásról. A párizsi ügynökömet meg láthatólag nem szándékszik bántani. Mármint, ha még mindig kedvét leli kisdéd vakációjában a QE2 fedélzetén. Mert ha nem, semmi sem fogja visszatartani, hogy átugorjon egy másik hajóra.

Ismét nekifeküdtem a számítógépnek, és megpróbáltam lehívni Lestan Gregor számláját – azét az alteregómét, aki húszmilliót utalt át a georgetowni banknak. Úgy volt, ahogy sejtettem. Lestan Gregor még mindig létezett, de egy vasa sem volt. Kongott a számlája. A Raglan Jamesnek letétbe helyezett húszmillió dollárt péntek délben visszautalták Mr. Gregornak, majd azonnal kivonták a számláról. A kivonásról rendelkező tranzakcióra előző este került sor. Pénteken délután egy órára a pénz nyomtalanul eltűnt. Itt volt, kódszámokba és pénzforgalmi halandzsába foglaltan az egész rémtörténet, amit még egy bolond is megérthetett.

Mert aki most bámulta a monitort, az minden bizonnyal bolond volt.

Figyelmeztetett a kis féreg, hogy tud lopni számítógépen át! Kétségtelenül a georgetowni bank tisztviselőiből csalta ki az információkat, vagy telepátiával tolakodott be gyanútlan agyukba, hogy összekapkodja a szükséges kódokat és jelszavakat.

Na mindegy, most egész vagyon fölött rendelkezik, amit az én vagyonomból harapott le. Ettől csak még jobban gyűlöltem. Gyűlöltem, mert megölte a New York-i emberemet. Gyűlöltem, mert szétverte a berendezést, és mert kirabolta az irodát. Gyűlöltem pitiánerségét, agyafúrtságát, otrombaságát és pimaszságát.

Iszogattam az állott kávé, és azon töprengtem, mi lesz most.

Persze minden ostobasága mellett is megértettem, amit művelt. Az első perctől tudtam, hogy valami mélyből fakadó éhség hajtja a lopásra. Ez a *Queen Elizabeth 2* pedig az apja világa volt, az a világ, amelyből őt, mikor lopáson érték, kitalálták.

Ó, igen, kitalálták, úgy, ahogyan a többiek taszították ki engem! Milyen lázasan akarhatott visszatérni, új hatalmával és új gazdagságával! Valószínűleg aprólékosan kitervelte, rögtön az után, hogy megállapodtunk a csere idejében. Ha átejem, minden bizonnyal egy későbbi kikötőben száll fel a hajóra. Így azonban csak kis távolságot kellett megtennie Georgetowntól, és a hajó kifutása előtt még az ügynökömet is megölhette.

Ó, ahogy ült abban a georgetowni félhomályos kis konyhában, és egyfolytában az órájára sandított. Mármost erre az órára.

A hálósobából végre előkerült David egy notesszel. Mindent elintézett.

– A *Queen Elizabeth 2*-n nincsen Clarence Oddbody, viszont alig két nappal azelőtt, hogy a hajó elindult New Yorkból, a Viktória luxuslakosztályt lefoglalta egy Jason Hamilton nevű titokzatos fiatal angol. Egyelőre feltételeznünk kell, hogy ő a mi emberünk. Mire Grenadába érünk, bővebb információnk lesz róla. Nyomozóink már dolgoznak.

Nekünk Grenadától kezdve szintén luxuslakosztályunk van ugyanazon a fedélzeten, ahol rejtélyes barátunk tanyázik. Holnap tetszésünk szerinti időben elfoglalhatjuk délután öt óráig, amikor is kifut a hajó.

Az első csatlakozásunk három óra múlva száll fel New Orleansban. Ebből egy órát arra kell fordítanunk, hogy hamis útlevelet szerezzünk egy úriembertől, aki a szakma elismert tekintélye, és már vár ránk. Itt a címe.

– Kiváló. Tele vagyok készpénzzel.

– Nagyon helyes. Grenadában vár ránk az egyik nyomozónk. Rendkívül agyafúrt egyén, régi munkatársam. Már lefoglalta a harmadik kabint a hajó belsejében, az ötödik fedélzeten. Ő hozza fel a hajóra a bőröndöt, és ő csempész be két kicsi, de hatékony tűzfegyvert.

– A fegyver semmit sem ér olyasvalaki ellen, aki az én régi testemet használja. Bár természetesen később...

– Pontosan – mondta David. – A csere után szükségem lesz egy pisztolyra, hogy megvédjem magamat ettől a nyalka fiatal testtől – intett felém. – Akkor folytatnám. Nyomozóm, miután hivatalosan bejelentkezett, elillan a hajóról, otthagya nekünk a kabint és a fegyvereket. Mi, ugyancsak szabályszerűen, felszállunk az új útlevelünkkel. Ó, igen, már választottam magunknak nevet. Fájdalom, kénytelen voltam, de remélem, nem haragszol. Te az amerikai Sheridan Blackwood vagy. Én Alexander Stoker, nyugdíjas angol sebész. Az ilyen kis bevetéseken a legjobb az orvost játszani. Majd meglátod.

– Hálás vagyok, hogy nem a H. R. Lovecraftot választottad! – sóhajtottam egy színpadiast. Kell már mennünk?

– Igen, kell. Már megrendeltem a taxit. Be kell még szereznünk némi trópusi öltözetet, ha nem akarjuk, hogy kinevessenek. Egy percet sem veszíthetünk. Most pedig örökre leköteleznél, ha bevetnéd ifjonti erődet, és segítenél cipelni azt a bőröndöt.

– Csalódtam.

– Miben? – Megtorpant, rám meredt, aztán ismét csaknem elpirult. Lestat, most nincs idő ilyesmire!

– David, feltéve, ha sikerül, ez lehet az utolsó esélyünk!

– Na jó – mondta – ennek megbeszélésére bőven lesz időnk ma este Grenadán, a tengerparti hotelben. Attól függ, mennyire gyorsan sajátítod el az asztrális projekciót. Most pedig, kérlek szépen, tanúsíts egy kis fiatalosan építő tetterőt, és segíts bőröndöt cipelni egy hetvennégy éves embernek.

– Pazar. De indulás előtt kérdezni akarok még valamit.

– Mit?

– Miért segítesz?

– Ó, az ég áldjon meg, tudod te, miért.

– Nem, nem tudom.

Komolyan nézett rám egy hosszú percig, aztán azt felelte:

– Fontos vagy nekem. Nem érdekel, milyen testben vagy. Ez is igaz. De hogy tökéletesen őszinte legyek, félek ettől a háttorzongató testtolvajtól, ahogy te nevezed. Igen, úgy félek tőle, mint a tűztől. Bolond, és valóban, mindig maga dönti magát romlásba. Ám úgy gondolom, hogy jól látod: ezúttal nem szeretné, ha rajtakapnák, már ha egyáltalán vágyott ilyesmire valaha is. Tartós sikerekre rendezkedett be, és elképzelhető, hogy hamarosan megunja a QE2-C. Ezért kell lépnünk. Most pedig kapd fel azt a bőröndöt! Majd belehaltam, míg felvonszoltam a lépcsőn.

Szót fogadtam.

De megindított és elszomorított, amit az érzéseiről mondott. Azzal vigasztaltam magamat, hogy elképzeltem, mi mindent művelhettünk volna a szomszéd szoba széles ágyán.

Na és akkor mi van, ha a testtolvaj már át is szállt egy másik hajóra? Vagy még ma hajnalban elpusztították – azután, hogy Marius olyan megvetően végigmért?

– Akkor irány Rio – mondta David, aki előttem ment a kapuhoz. Éppen idejében érkezünk a karneválra. Lesz egy kellemes vakációnk.

– Meg is halok, ha odáig kell élnem! – Elébe vágtam a lépcsőn. – Az veled a baj, hogy már megszoktad az emberi létet, mert olyan rohadt hosszú ideje csinálod.

– Már kétéves koromra megszoktam – felelte szárazon.

– Nem hiszem el. Több évszázada figyelem érdeklődéssel a kétéves halandókat. Boldogtalanok. Rohangálnak, elesnek, és úgyszólván egyfolytában bögnek. Utálnak emberek lenni! Mert már akkor tudják, hogy ez valami nagyon aljas trükk.

David magában nevetgélt, de nem válaszolt. Nem is nézett rám.

Mire a kapuhoz értünk, már várt ránk a taxi.

HÚSZ

Az utazás a repülőgéppel újabb lidércnyomás lett volna, ha nem nyom el a kimerültségtől a buzgóság. Teljes huszonnégy óra telt el azóta, hogy utoljára szenderegtem Gretchen karjaiban, és olyan mélyre zuhantam az álomba, hogy mikor David fölkelte Puerto Ricóban az átszálláshoz, szinte azt se tudtam, kik vagyunk, mit csinálunk, és egy furcsa percig tökéletesen normálisnak tűnt, hogy ezt a nagydarab, súlyos testet hurcolom, kábán és gondolatok nélkül engedelmeskedve David utasításainak.

Az átszálláshoz nem kellett elhagyni a terminált, úgyhogy mikor földet értünk a grenadai kis repülőtérén, egészen elcsodálkoztam a pompás, párás antillai melegen, és a lángoló alkonyati égbolton.

Olyan balzsamosan puha szellő köszöntött, mintha ez nem is ugyanaz a világ lenne. Örültem, hogy New Orleansban kifosztottuk a Csatorna utcai üzletet, mert a nehéz tweed tényleg nem volt ide való. Miközben a szűk, hepehupás úton a parti szálloda felé döcögött velünk a taxi, megigézve figyeltem a nedvdús erdőt, az alacsony kerítések mögött pirosuló, hatalmas hibiszkuszokat, a domboldali rozszant házacsákák fölé hajló, kecses kókuszpálmákat. Bár ne ezzel az estére dühítően elhomályosuló emberi szemmel nézhetném őket, hanem a reggel bűvös napsugaraiban!

Kétségtelenül a büntetésemül szolgált, hogy a georgetowni komisz hidegben kellett elviselnem az átváltozást. Bár tulajdonképpen nincs igazi okom a panaszsra, ha arra a szép fehér hóra és Gretchen házikójának melegére gondolok. Kizárólag arról van szó, hogy ez a karibi sziget sokkal valóságosabbnak tűnik; ez az a föld, ami igazán alkalmas az életre. Csupán azon csodálkoztam, mint mindig, ha ebben a térségben jártam, hogy egy ilyen hely, ahol ennyi a szépség, és ennyire jó meleg van, hogy lehet ilyen borzasztóan szegény?

Itt mindenünnen a szegénység kiált az ember arcába – a cölöpökön álló, összevissza házakból, az út szélén baktató gyalogosokból, az ócska, rozsdás automobilokból, és persze a jómód bárminemű jelének hiányából, ami a turistának lehet bájosan fura, de ugyancsak nehéz sort jelent a helyieknek, akik sohasem látnak egy csomóban annyi dollárt, amiből akár egyetlen napra elhagyhatnák a szigetet.

Az esti ég, mint errefelé gyakori, olyan sötétkéken izzott, hogy Miami-ban is lehetett volna, és a puha, patyolatfehér fellegek ugyanolyan hatásosan gomolyba rendezték magukat a fénylő tenger peremén. Igéző volt. És ez csak egy parányi zuga az Antilláknak! Egyáltalán minek csavargok más égtájakon?

A szálloda tulajdonképpen elhanyagolt, fehérre meszelt kis vendégház volt, rozsdás bádogtetővel. Ezt a csendes helyet legfőlőbb néhány brit ismerte. Zegzugos szárnyépületének régimódi szobái a homokos Grand Anse partra néztek. A tulajdonos nem győzött bocsánatot kérni az elromlott légkondicionálásért és a zsúfoltságért – csak egy kétágyas szobát tud adni, majdnem kipukkadt belőlem a nevetés, mert David úgy emelte az égnek a tekintetét, mint aki azt kérdi némán, hogy már sose lesz vége az üldöztetésnek? – majd megmutatta, hogy a plafonon nyikorgó ventilátor épp elég szelet kavár. Az ablakokat ódon fehér redőnyök takarták, a régi csempével burkolt padlójú szobát fonott, fehér bútorokkal rendezték be.

Én nagyon kedvesnek találtam, főleg persze a simogatóan meleg levegőtől, és a ház körül burjánzó cseppnyi dzsungeltől, amiből nem hiányozhatott a kócos banánlevél és a délignyitó. Ó, az a folyondár! Milyen szép alapszabály lehetne: sose lakj olyan helyen, ahol nem nő meg a délignyitó!

Azonnal átöltöztünk. Ledobtam a tweedet, belebújtam a vékony fehér lenvászón nadrágba és ingbe, amit New Orleansban vásároltam indulás előtt, fehér tornacipőt húztam hozzá, majd úgy döntve, hogy mégse rohanom le a nekem háttal öltözködő Davidet, kimentem a kecsesen meghajló kókuszpálmák alá, és elindultam a homokon.

Szelíd, békességes este volt, amitől tüstént fellángolt régi szerelmem az Antillák iránt, visszahozva sok áldott és fájdalmas emléket. De úgy szerettem volna a régi szememmel látni ezt az estét! Úgy szerettem volna átlátni a sűrűsödő sötétségen, és a dombok ölelő koszorújának árnyékfátyolán! Vámpírfülemmel vágytam hallani az őserdő zsongó dalát, emberfölötti sebességgel szerettem volna fölcikázni a belső hegyekbe, hogy megkeressem a titkos kis völgyeket és vízeséseket, amelyekre csupán Lestat, a vámpír

találhat rá!

Rettenetesen fájt a szívem az elmulasztott felfedezések miatt, és talán először tudatosodott bennem teljes erővel, hogy hazugság volt minden álmom a halandóságról. Nem azért, mintha nem lenne bűvölet az élet; nem azért, mintha nem lenne csoda a teremtés; nem azért, mintha nem lenne alapvetően jó a világ. Csak én olyan magától értetődőnek vettem sötét hatalmammat, hogy nem fogtam fel, mekkora előnyt jelent. Nem értékeltem az adottságaimat. Most aztán sírhatok utánuk.

Igen, megbuktam. Be kellett volna érnem a halandósággal.

Felnéztem a rideg őrszemekre, a szívtelen kis csillagokra, és megértésért könyörögtem a sötét istenekhez, akik nincsenek.

Gretchenre gondoltam. Megérkezett már vajon az esőerdőbe, a betegekhez, akik vigasztaló kezére várnak? Bár tudhatnám, hol lehet most!

Talán javában dolgozik egy erdei kórházban, fénylő fiolák között, vagy közeli falvak felé gyalogol, hátizsákjában csodákkal? Arra gondoltam, milyen csendes boldogsággal írta le a missziót. Visszajött hozzám öleléseink melege, aluszékony édessége, abban a megnyugtató szobácskában. Megint láttam, ahogy hull a hó az ablak előtt, láttam Gretchen mogyorószínű nagy szemét, hallottam lassú beszédét.

Majd ismét a mélykék eget láttam, és éreztem a szellőt, amely olyan simán fodrozott körülöttem, akár a víz. Davidre gondoltam, Davidre, aki most itt van velem.

Éppen sírtam, mikor megérintette a karomat.

Egy pillanatig nem ismertem meg az arcát. Sötét volt a parton, és olyan erősen dörgött a hullámverés, hogy egyik érzékszervem sem látszott tudni, mi a teendője. Aztán persze észbe kaptam, hogy David az, aki itt áll, és engem néz, David, aki még fehér vászoningben, vászonnadrágban, szandálosan is képes elegánsnak látszani – David kéri tapintatosan, hogy legyek szíves, jöjjenek vissza a szobába.

– Itt van Jake – mondta –, a mexikói emberünk. Azt gondolom, be kellene jönnöd.

A kopott szobácskában zajosan kerepelt a mennyezeti ventilátor, és járt a friss levegő a redőny réseiben. A kókuszpálmák halkán zörögtek, neszezésük hol elhalkult, hol felerősödött a szellőtől. Szerettem ezt a hangot.

Az egyik rogyant, szűk ágyon ült Jake, egy khakiszerű sortot, fehér pólót viselő nyakigláb egyén, aki rövid, szagos, barna szivart szívott. Bőrét sötétre cserizte a nap, szőke, torzonborz üstöke már őszbe csavarodott. Látszólag tökéletes lezserséggel terpeszkedett az ágyon, ám fesztelensége gyanakvó éberséget takart, és a szája olyan egyenes volt, mint a kés éle.

Kezet ráztunk. Jake különösebb diszkréció nélkül végigmért. Fürge, titkolózó pillantása emlékeztetett Davidére, bár kisebb volt a szeme. A jó ég tudja, mit látott rajtam.

– Nos, a pisztolyokkal nem lesz probléma – mondta észrevehető ausztrál kiejtéssel. – Ilyen kikötőben nincs fémdetektor. Kábé tízkor bejelentkezem, beteszem a hajóbőröndöt és a pisztolyokat az ötödik fedélzeti kabinba. Utána találkozunk St. George-ban, a Kentaur kávézóban. Remélem, David, tudod, mit csinálsz, amikor fegyvereket viszel föl a *Queen Elizabeth 2*-re.

– Természetesen tudom – felelte David rendkívül udvariasan, vásott kis mosollyal. – Van valamid az emberünkről?

– Ó, igen, Jason Hamiltonról. Hat láb magas, barnára sült bőr, inkább hosszú, szőke haj, szúrós kék szem. Rejtélyes pasas. Nagyon brit, nagyon udvarias. Rengeteget pletykálnak róla, hogy ki lehet valójában. Hatalmas borraivalókat osztogat, nappal alszik, kikötőkben sem megy ki a partra. Minden hajnalban ad a szobapincérjének egy apró csomagot, hogy postázza, aztán estig nem lehet látni. A postafiókot még nem sikerült kinyomoznom, de csak idő kérdése. Enni egyetlenegyszer jön le a Királynő grillbe. Azt pletykálják, hogy súlyos beteg, de hogy mi a baja, azt senki sem tudja. Maga a megtestesült egészség, ami csak fokozza a titokzatosságát. Mindenki ezt mondja. Atlétatermetű, elegáns pasas, a ruhatára káprázatos. Nagy tétekben rulettezik, és órákig táncoltatja a hölgyeket, olyan feltűnő előszeretettel a legöregebbek iránt, ami akár gyanússá tehetné, ha nem lenne ő is kőgazdag. Sok időt tölt azzal, hogy egyszerűen csak kószál a hajón.

– Kitűnő, pont ezt akartam tudni – örvendezett David. – Nálad vannak a jegyeink?

Jake a fonott öltözőasztalon heverő, fekete bőr irattartóra bökött. David megnézte, mi van benne, aztán elismerően bólintott.

– Haláleset előfordult már a QE2-n?

– Ó, hát ez érdekes. Hat is, amióta elhagyták New Yorkot, kicsivel több a szokásosnál. Csupa nagyon öreg nő, mindannyian szívelégtelenségben. Ezt akartad tudni?

– Ezt bizony – felelte David.

A "kis kerty", gondoltam.

– Meg kéne nézned a fegyvereket – mondta Jake –, hogy tudjad használni őket. – A padlón heverő, kopott kis düftin-zsákért nyúlt. Gondolom, ez pontosan az a fajta sportszatyor volt, amibe drága fegyvereket szoktak rejteni az emberek. Elő is kerültek a drága fegyverek: egy nagy Smith & Wesson revolver, és egy kis fekete automata, amely elfért volna a tenyeremen.

– Ezt ismerem. – David elvette a nagy ezüstsínű forgópisztolyt, és a padlóra célzott. – Nem gond. – Kihúzta a tárat, visszacsattintotta. – Bár imádkozom, hogy ne kelljen használnom. Borzasztó zajt csapna.

Átadta nekem a pisztolyt.

– Szokjad a fogását, Lestat – mondta. – Gyakorolni persze nincs idő.

Gyorsítót kértem.

– Olyat is kaptál – mondta Jake, és hidegen nézett rám. – Úgyhogy vigyázz, kérlek.

– Barbár egy darab – mondtam. Nagyon nehéz volt. A tömény pusztítás. Megforgattam a hengert. Hat lövedék. Furesza szaga volt.

– Mindkettő harmincnyolcas – mondta az ausztrál alig észrevehető megvetéssel. – Kicsinálják az embert. – Elém tolt egy kis kartonpapír dobozt.

Ebben bőven van lőszer ahhoz az akárméhez, amit csinálni akar a hajón.

– Ne aggódj, Jake – mondta David szilárd hangon. – Valószínűleg nem lesz semmiféle bökkenő. Köszönöm szokott hatékonyságodat, és kellemes estét kívánok a szigeten. Viszontlátásra délben, a Kentaur kávézóban.

A pasas mélységes gyanakvással végigmért, aztán bólintott. Fogta a fegyvereket és a lőszerdobozt, eltüntette őket a sportszakban, még egyszer kezet rázott velem, aztán Daviddal, és elment.

Megvártam, hogy becsukódjon az ajtó.

– Azt hiszem, ez nem szeret engem – mondtam. – Haragszik rám, amiért belekeverlek valamiféle mocskos bűncselekménybe.

David kurtán fölnevetett.

– Jóval kompromittálabb helyzetekben is voltam már – mondta. – Ha pedig azon aggodalmaskodnék, hogy mit gondolnak rólunk a nyomozóink, akkor réges-rég nyugdíjba vonultam volna. Mit tudunk meg ebből az információból?

– Az öregasszonyokból eszik. Alighanem lop is tőlük. Amit ellopott, hazaküldi, olyan apró csomagokban, hogy ne keltsenek gyanút. Hogy a méretesebb zsákmánnyal mihez kezd, azt sose fogjuk megtudni. Vélhetőleg a tengerbe dobja. Gyanúm szerint több postafiókja lehet. De ez nem a mi gondunk.

– Helyes. Akkor most zárd be az ajtót, mert ideje egy kis sűrített boszorkányságnak. Később majd eszünk egy finom vacsorát. Meg kell tanítanom neked, miként leplezd a gondolataidat. Jake simán olvasott belőled. Én is tudok. Így a testtolvaj már kétszáz mérföldről, kint a tengeren megérzi a jelenlétedet.

– Amikor Lestat voltam, meg tudtam csinálni – mondtam. – De hogy most mit tegyek, arról halvány fogalmam sincs.

– Ugyanazt. Addig fogunk gyakorolni, amíg egyetlen szót, egyetlen képet sem látok benned. Utána áttérünk a testen kívüli utazásra. – Az órájára pillantott, és nekem váratlanul Jamesre kellett gondolnom a kis konyhában. – Told rá a reteszt. Nem akarom, hogy valami szobaasszony ránk törjön.

Szót fogadtam. Letelepédtem az ágyra Daviddal átellenben, aki nagyon kényelmes, mégis parancsoló tartásban ült, és felgyűrte sötét pehellyel benőtt karján a ropogós ingujjat. Nyitott gallérú ingének nyakkivágásából is kikandikált a sötét gyapjú, amihez alig keveredett ősz szál. Annyi volt benne a szürke, mint az arcán kiütöző borostában. Egyszerűen nem bírtam elhinni, hogy ez az ember hetvennégy éves.

– Ezt elkaptam! – mondta, és kissé felvonta a szemöldökét. – Általában túl sokat látok belőled. Figyelj. Arra kell összpontosítanod, hogy a gondolataid megmaradnak benned, mert nem akarsz közölni őket másokkal, se arckifejezéssel, se testbeszéddel. Áthatolhatatlan vagy. Ha kell, képzeld el, amint lelakatozol az agyadat. Ahá, ez már jó! Minden eltűnt a szép fiatal arcod mögül. Még a nézése is megváltozott egy kicsit. Tökéletes. Most próbállok olvasni benned. Így maradj!

Negyvenöt perc alatt simán elsajátítottam a trükköt, de David gondolatait akkor sem vettem, amikor teljes erejéből próbálta sugározni őket. Ebben a testben egyszerűen nem voltak meg bennem az ő okkult adottságai. Ám a gondolatok leplezését sikerült elérnünk, és ez kulcsfontosságú lépés volt. Előttünk az egész éjszaka, hogy gyakorolhassuk.

– Akkor most elkezdhetjük a testen kívüli utazást! – mondta.

– Az pokoli dolog lesz. Kétlem, hogy ki tudná jönni ebből a testből. Te is láthattad, hogy nincsenek meg

bennem a te adottságaid.

– Badarság – mondta. Kicsit lazított a tartásán, keresztbe tette a lábát, valamivel lejjebb csúszott a széken. Ám akármit tett, egy pillanatra sem szűnt meg tanítónak, parancsolónak, papnak lenni. Benne volt ez apró, lényegre törő gesztusaiban, főleg pedig a hangjában.

– Feküdj le az ágyra, hunyd be a szemedet, és jól figyelj minden szavamra!

Tettem, amit mondott, és rögtön elálmosodtam egy kicsit. Ő pedig, azon a hipnotizőri csendes hangon, amely halkságában még parancsolóbbnak tűnt, utasított, hogy teljesen lazuljak el, és képzeljem el alakom szellemi mását.

– Ebben a testben kell látnom magamat?

– Nem. Ez nem fontos. Az a fontos, hogy lényed – elméd, lelked, tudatod – kapcsolatban legyen a szellemalakokkal. Képzeld el, hogy benne van a testedben, aztán képzeld el, hogy ki akarod emelni a testedből hogy fel akarsz emelkedni a magasba!

Úgy harminc percen át folytatta ráérős oktatásomat, a saját szavaival ismételve a leckéket, amelyeket évezredek óta adnak tovább tanítványaiknak a papok. Ismertem a régi formulát, de ismertem halandó sebezhetőségemet is, korlátaim megsemmisítő súlyát, és a bénító, sorvasztó félelmet.

Talán negyvenöt percnyi gyakorlás után sikerült belesüppednem az előírt, kellemesen vibráló állapotba az álom peremén. Egész testem átváltozott rezgéssé, és pont mikor ezt észrevettem, sőt talán még megjegyzést is tettem volna rá, hirtelen éreztem, hogy elszakad valami, és emelkedni kezdtem.

Kinyitottam a szememet, vagy legalábbis azt gondoltam, hogy kinyitom. Pontosan magam fölött lebegtem, olyan közel, hogy egyáltalán nem láthattam a hús-vér testet. "Föl!" – mondtam, és máris felröppentem a mennyezetig, gyorsan és könnyen, mint egy héliummal töltött léggömb. Semmiség volt megfordulni, és letekinteni a szobára.

Hiszen átjöttem a ventilátor lapátjai között! Sőt, ott forgott a testem közepén, bár persze semmit se éreztem. Alattam pedig a mélyben ott aludt a halandó porhüvely, amelyben olyan nyomorultul éreztem magamat ezekben a különös napokban. Szeme-szája csukva volt.

Láttam a fonott széken Davidet, ahogy felpolcolja bal térdére a jobb bokáját, keze lazán pihen a combján, és az alvó embert nézi. Tudja vajon, hogy sikerült? Nem hallottam, mit mond. Bár teljesnek és valóságosnak éreztem magamat, olyan volt, mintha a két anyagi alakot otthagyni átléptem volna egy másik vetületbe.

Ó, és milyen jó volt! Annyira hasonlított vámpírszabadságomhoz, hogy majdnem elsírtam magamat ismét! Úgy sajnáltam a mélyben azt a két anyagi és magányos alakot! Át akartam hatolni a mennyezeten, ki az éjszakába.

Lassan fölszálltam a szálloda tetején át, és ellebegtem a fehér homokig.

De most már elég, ugye? Görcsös félelem markolt meg, az a fajta, ami máskor is elfogott, ha megcsináltam ezt a kis trükköt. Isten nevére, mi lehet az, ami ilyen állapotomban életben tart! Szükségem van a testemre! Vakon lecsaptam, egyenesen bele a húsba. Egész testemben bizseregve ébredtem, és rámeredtem Davidre, aki engem bámult.

– Megcsináltam! – mondtam. Megrendítő élmény volt, hogy ismét ezek a bőrös-csontos tömlők zárnak magukba, hogy a kezem mozog a parancsomra, a lábujjaim életre kelnek a cipőben. Uramisten, micsoda élmény! Hány halandó próbálta már leírni! És hány tudatlan kételkedett benne, hogy ez lehetséges!

– Ne feledd palástolni a gondolataidat! – figyelmeztetett David váratlanul. – Akármennyire megrészgülsz! Zárd szorosra az elmédet!

– Igenis, uram!

– Akkor csináljuk meg még egyszer.

Éjfélre – úgy két órával később – akkor emelkedtem ki, amikor akartam. Sőt, egészen bódító élmény volt ez a légies állapot, aztán a viharos felszárnyalás, az áthatolás falon és tetőn, végül a hirtelen, megrendítő visszazuhanás. Mély gyönyörűség lüktetett benne, olyan tiszta és fényes, mint a szellem érzékisége.

– Miért nem halhat meg így az ember, David? Miért nem lehet csak úgy felszállni az égbe, és itthagyni a földet?

– Láttál nyitott ajtót, Lestat? – kérdezte.

– Nem – mondtam szomorúan –, ezt a világot láttam. Olyan tiszta volt, olyan gyönyörű. De ez a világ volt.

– Gyere, most meg kell tanulnod a támadást.

– De David, azt hittem, azt te csinálod! Kiütöd a testből, és...

– Igen, és ha észrevesz, mielőtt végrehajthatnám, és csinos kis fáklyát csinál belőlem? Akkor mi lesz? Nem, neked is meg kell tanulnod a fortélyt.

Ez már sokkal nehezebb volt. Épp az ellenkezőjét követelte annak a passzív oldottságnak, amit begyakoroltam. Most minden energiámat Davidre kellett irányítanom, azzal a tudatos szándékkal, hogy kiszorítsam a testéből, és elfoglaljam a helyét. Örjítően kellett összpontosítani hozzá. Életbe vágóan fontos volt az időzítés. Az ismételt próbálkozások olyan idegőrlő állapotot eredményeztek, amit az a jobbkezes ember érezhet, aki bal kézzel akar gyöngybetűket írni.

Nemegyszer majdnem elsírtam magamat a dühös tehetetlenségtől. David nem engedett. Meg lehet csinálni, folytassuk. Nem, nem segítene a whisky. Nem, majd később eszünk. Nem, nem sétálhatunk a parton, nem mehetünk le egy kései úszásra.

Egészen elhültem, mikor először sikerült. Repültem David felé, és ugyanazon a tisztán mentális módon éreztem az összeütközést, mint a repülés szabadságát. Aztán ott voltam benne, és egy töredék másodpercig az ő szemének homályos lencséin át láttam tátott szájú, bambán bámuló magamat. Didergő, sötét zűrzavar következett, majd egy láthatatlan ütés, mintha egy óriási kéz taszítaná meg a mellemet. Megértettem, hogy David visszatért és kilökött. A levegőben kóvályogtam, aztán lecsaptam izzadságban úszó testemre, majdnem hisztérikusan hahotázva az izgalomtól és a kimerültségtől.

– Ennyire van szükségünk – állapította meg David. – Most már tudom, hogy képesek leszünk nyélbe ütni. Rajta, még egyszer! Ha kell, hússzor megcsináljuk, amíg nem vagyunk biztosak benne, hogy hibátlanul végre tudjuk hajtani!

Az ötödik sikeres támadásnál teljes harminc másodpercig maradtam a testében. Valósággal megbabonázott, mennyire más érzéketek járnak vele – könnyebb tagok, gyengébb látás. És milyen furcsán szólt a hangom az ő torkából! Lenéztem, láttam a kezét, a kidagadó erekkel behálózott, vékony kezét, ujjain a leheletnyi sötét pihével – és az az én kezem volt! Milyen nehezen lehetett irányítani! Eddig fel sem tűnt, hogy az egyik ennyire remeg!

Majd ismét jött a rándulás, és én felrepültem, aztán lecsaptam a huszonhat éves testbe.

Tizenkettedszer csinálhattuk, amikor ez a kandomblé papba oltott rabszolgahajcsár azt mondta, hogy most már ideje komolyan visszavernie a támadásomat.

– Úgyhogy sokkal nagyobb elszántsággal kell nekem jönnöd. Az a célod, hogy elrabold a testet, és számítasz a küzdelemre!

Egy óra hosszat csatáztunk. Mikor tíz másodpercre sikerült kiszorítanom, végre kijelentette, hogy most már elég.

– Igazat mondott a sejtjeidről: felismernek, befogadnak, és küzdeni fognak, hogy megtarthassanak. Minden felnőtt ember sokkal jobban tudja használni a testét, mint a betolakodó. Ráadásul te úgy használhatod emberfölötti adottságaidat, amiről James nem is álmodhat. Úgy gondolom, meg tudjuk csinálni. Sőt, most már bizonyos vagyok benne.

– Árulj el nekem valamit – mondtam. – Mielőtt abbahagynánk, nem akarsz kirázni ebből a testből, és beleszállni? Csak hogy tudd, milyen érzés?

– Nem – felelte halkán. – Nem akarok.

– Nem vagy kíváncsi? – kérdeztem. – Nem akarod tudni... Láttam rajta, hogy nehezen győz türelemmel.

– Nézd, erre a kísérletre most nincs idő. Meg talán nem is akarom tudni. Még elég jól emlékszem a fiatalságomra. Túlságosan is jól. Itt nem babra megy a játék. Képes vagy a támadásra, és ez az, ami számít. – Az órájára pillantott. – Mindjárt hajnali három. Bekapunk egy kis vacsorát, aztán alszunk. Teljes napunk van, hogy felderítsük a hajót, és véglegesítsük terveinket. Pihennünk kell, hogy erőnk teljében lehessünk. Gyere, nézzük, fel tudunk-e hajtani valami enni- és innivalót.

Átballagtunk az ösvényen a kis konyhába, egy mulatságos, nyirkos, némileg rendetlen helyiségbe. A barátságos tulaj otthagyt nekünk két tányér ételt és egy palack fehérbort a rozsdásan nyöszörgő hűtőszekrényben. Asztalhoz ültünk, és az utolsó szemig felfaltuk a rizst, a jamgyökeret és a fűszeres húst, azt se bántuk, hogy nagyon hideg.

– Mit olvasol ki a gondolataimból? – kérdeztem, miután felhajtottam a második pohár bort.

– Semmit. Megtanultad a trükköt.

– És hogy fogom csinálni álmomban? A *Queen Elizabeth 2* már csak száz mérföldre járhat. Két óra múlva horgonyt vet.

– Ugyanúgy, mint ébren. Lezárod magadat. Becsukódsz. Az ember sosem alszik tökéletesen. Még kómában sem. Az akarat mindig működik, és ez az egész az akaraton múlik.

Ránéztem. Bizonyosan fáradt volt, de nem látszott se nyúzottnak, se gyengének. Persze, sűrű, sötét haja is fokozta az erő látszatát, és a nagy, sötét szeme ugyanolyan élesen csillogott, mint mindig.

Sietve bekaptam az ételt, a mosogatóba löktem a tányérokat, aztán kimentem a partra, meg se mondván, mit akarok. Tudtam, azt felelné, hogy most pihennünk kell, én viszont nem akartam, hogy megfosszanak az utolsó éjszakától, amit halandóként tölthetek a csillagok alatt.

Lementem a vízig, lehámoztam magamról a vászonruhát, és belegázoltam a hullámokba. A tenger hűvös volt, de hívogató. Kitártam karjaimat, és úszni kezdtem. Persze nem ment könnyen. De nem is volt nehéz, mihelyt belenyugodtam, hogy az emberek így csinálják: csapásonként küzdve előre magukat, a vízre bízva, hogy felhajtsa a nehézkes, halandó testet.

Elég messzire kiúsztam, aztán a hátamra fordultam, és az eget néztem. Még mindig tele volt pelyhes fehér felhőkkel. Percnyi béke ereszkedett rám, pedig fázott a meztelen bőröm, és sajátosan sebezhetőnek éreztem magamat, ahogy lebegtem a homályban, a sötét, alattomos tengeren. Csak örülhettem, ha arra gondoltam, hogy hamarosan visszakerülök a régi testembe, és ismételten beláttam, hogy elbuktam az emberi kalandban.

Nem voltam önnön álmaim hőse. Túl keménynek találtam az emberi életet.

Egy idő után kiúsztam a sekélyesbe, és onnan felsétáltam a partra. Fölkaptam a ruháimat, leráztam róluk a homokot, a vállamra vettem őket, és visszaballagtam a kis szobába.

Csak a tükörsztalon égett egy lámpa. David egy szál hosszú, fehér pizsamafelsőben ült az ágyán, ami közelebb volt az ajtóhoz, és egy rövid szivart szívott, aminek szeretem az illatát, mert sötét és édes.

Karjait keresztbe fonva, tárgyilagos kíváncsisággal figyelte, ahogy kihozok a fürdőszobából egy törülközőt, és szárazra dörgölöm a hajamat meg a bőrömet.

– Most beszéltem Londonnal – mondta.

– Van valami újság? – Megtöröltem az arcomat, majd a székre dobtam a törölt. Most, hogy száraz voltam, nagyon jólesett csupasz bőrömnek a levegő.

– Rablógyilkosság a Caracas melletti hegyekben. Nagyon hasonlít a curasaói esethez. Nagy villa, tele műtárgyakkal, ékszerekkel, festményekkel. Kiterjedt rombolás; csupán apró tárgyakat loptak el; három halott. Hálát kellene adnunk az isteneknek az emberi képzelet szegényességéért – azért, hogy ennek az alaknak olyan silányak az ambíciói –, és a lehetőségért, hogy hamarosan megállíthatjuk. Idővel ráébredne iszonyú lehetőségeire. Egyelőre olyan féleszű, akit ki lehet számítani.

– Van olyan lény, amelyik kihasználja a lehetőségeit? – kérdeztem. Talán csak néhány bátor lángelme ismeri saját korlátait. Mi többiek nem tudunk mást, mint siránkozni.

– Nem tudom. – Szomorú mosoly suhant át az arcán. Megcsóválta a fejét, és elfordította a tekintetét. – Egy éjszaka, amikor ennek már vége, meséld el még egyszer, milyen volt. Hogy lehet ebben a gyönyörű, fiatal testben ennyire gyűlölni a világot.

– Elmondom, de sose fogod megérteni. Te a rossz oldalán állsz a sötét üvegnek. Csak a holtak tudják, milyen rettenetes dolog élni.

Kivettem apró bőröndömből egy bő pamutpólót, de nem bújtam bele. Mellé ültem az ágyra, aztán lehajoltam, és gyengéden megcsókoltam az arcát, úgy, mint New Orleansban. Élveztem borostás arcának érintését, mintha Lestat lennék megint, aki hamarosan magába szippantja azt az erős, férfias vért.

Amikor közelebb húzódtam hozzá, megragadta a kezemet, és eltolt magától. – Miért, David? – kérdeztem. Nem válaszolt. Felemelte a jobbát, és kisimította a hajamat a szememből.

– Nem tudom – súgta. – Nem tehetem. Egyszerűen nem tehetem.

Könnyű mozdulattal felállt, és kiment az éjszakába.

Olyan haragra gerjedtem a visszaautasítástól, hogy egy darabig semmit se bírtam csinálni. Aztán követtem. Lejjebb sétált a homokon, és úgy állt ott egyedül, mint korábban én. Utánamentem.

– Kérlek, mondd meg, hogy miért nem?

– Nem tudom! – ismételte. – Csak annyit tudok, hogy nem tehetem. Pedig akarom. Hidd el, akarnám. De nem. A múlt... olyan közel van hozzám. – Nagyot sóhajtott, egy darabig hallgatott, aztán folytatta; – Olyan tisztán emlékszem azokra a napokra. Mintha Indiában vagy Rióban lennék megint. Ó, igen, Rióban. Mintha megint az a fiatalember lennék.

Tudtam, hogy ebben is én vagyok a hibás. Azt is tudtam, hogy fölösleges lenne mentegetőznöm. De megéreztem valami mást is. Én gonosz lélek voltam, és David még ebben a testben is megérezte a gonoszt. Érezte a vámpír mohó éhségét. Ősi gonoszság volt, borongós és rettenetes. Gretchen nem érezte meg. Félreveztettem ezzel a meleg és mosolygó testtel. De ha David rám nézett, azt a kék szemű, szőke démont látta, akit olyan jól ismert.

Nem szóltam, csak néztem a tengert. Adjátok vissza a testemet, gondoltam, hadd legyek megint az az ördög! Szabadítsatok meg ettől a silány vágyakozástól, és ettől a gyengeségtől! Hirtelen úgy rémlett, hogy ugyanolyan mérhetetlenül magányos és boldogtalan vagyok, mint mikor ez a kísérlet még nem juttatott ebbe a sebezhetőbb húsba. Igen, engedjete ki belőle, kérlek! Hadd legyek figyelő megint! Hogy lehettem ekkora bolond?

Hallottam, hogy David mond valamit, de nem egészen értettem a szavát. Lassan felnéztem, elszakítva magamat a gondolataimtól, és láttam, hogy felém fordult, és éreztem, hogy a keze a nyakamon pihen. Rá akartam förmedni – vedd le rólam a kezedet, ne kínozz! –, aztán mégse mondtam semmit.

– Nem, nem vagy gonosz, nem erről van szó – súgta –, hanem rólam. Nem érted? A félelmemről. Te nem tudod, mit jelentett nekem ez a kaland. Hogy ismét itt lehetek, ezen a pontján a földnek – és veled! Mert szeretlek, kétségbeesetten és örülden szeretlek, szeretem a lelkedet, ami, értsd meg, nem gonosz. Nem kapzsi. De olyan hatalmas, hogy szétfeszíti még ezt a fiatal testet is, mert a te lelked – vad, féktelen, nem érvényes rá az idő –, az igazi Lestat lelke. Nem engedhetek neki. Nem... tehetem meg. Örökre elveszíteném magamat, ha megtenném, ugyanúgy, mintha... ugyanúgy, mintha...

Elharapta a szót. Túlságosan megrendült, hogy folytathassa. Gyűlöltem a hangjában lappangó fájdalmat, az enyhe remegést, amely aláaknázza tömör szilárdságát. Ezt hogy fogom megbocsátani magamnak? Mozdulatlanul álltam, bámultam mellette a sötétséget. Nem hallatszott más hang a hullámverés gyönyörű moráján és a kókuszpálmák halk zörgésén kívül. Milyen hatalmas a mennybolt; milyen szépek, mélyek, nyugodtak ezek a hajnal előtti órák.

Láttam Gretchen arcát, hallottam a hangját.

Reggel volt egy pillanat, amikor azt gondoltam, hogy el tudnék dobni mindent csak azért, hogy veled lehessek... Éreztem, ahogy elsodor, úgy, mint régen a zene. És ha azt mondtad volna: "Gyere velem", akkor még most is mennék... A szüzesség lényege, hogy ne legyünk szerelmesek... Beléd tudnék szeretni. Tudom, hogy beléd tudnék.

Aztán e mögött az izzó kép mögött fölsejlett, halványan, de félreismerhetetlenül, Louis arca, és hallottam a szavait, amelyeket el akartam felejteni.

Hol volt David? Hadd ébredjek föl ezekből az emlékekből! Nem akarom őket! Fölnéztem, és újra megláttam, láttam benne a régi tekintélyt, a tartózkodást, a rendíthetetlen erőt. De a szenvedést is.

– Bocsáss meg – súgta még mindig remegő hangon, mert még küzdenie kellett, hogy megőrizze a gyönyörű és elegáns látszatot. – Te az örök ifjúság forrásából ittál, mikor Magnus vérét ittad. Valóban ezt tetted. Sose tudhatod meg, mit jelent ez egy ilyen öregembernek, aki most vagyok. Isten irgalmazzon nekem, gyűlölöm a szót, de akkor is igaz. Öreg vagyok.

– Megértelek – mondtam. – Ne aggódj. – Hozzá hajoltam, ismét megcsókoltam az arcát. – Békén hagylak. Gyere, aludnunk kell. Ígérem, hogy békén hagylak.

HUSZONEGY

– Uramisten, David, ezt nézd! – Kiugrottam a taxiból a zsúfolt mólóra. A kék-fehér *Queen Elizabeth 2* akkora volt, hogy be se fért az apró kikötőbe; attól valami egy-két mérföldre – nem tudtam pontosan megbecsülni – horgonyzott kint a tengeren, beledermedve az öböl mozdulatlan vizébe. Akkora volt, mint egy rémlátomás, csupán a parányi ablakszemek sokszoros füzéréből lehetett tudni, hogy nem egy óriás hajója.

A hegyes-völgyes, kedves, furcsa, zöld szigetcske úgy nyújtogatta feléje öble holdsarlójának szarvait, mintha reménytelenül próbálná összenyomni, hogy közelebb húzhassa magához.

Beleborzongtam az izgalomba a láttán. Még sosem jártam modern hajón. Ez a része érdekes lesz!

Kis motorcsónak, amelyre a hajó nevét írták félkövér betűkkel, egy rakomány utassal közeledett a betonmóló felé.

– Ott van Jake a csónak orrában – mondta David. – Gyere, menjünk a kávézóba.

Lassan ballagtunk a tűző napon, kényelmes, rövid ujjú ingben, vászonnadrágban – kettővel több turista – a sötét bőrű árusok között, akik kagylóhéjat, rongybabákat, apró dobokat és más emléktárgyakat kínáltak. Milyen szép volt a sziget! Erdős dombjainak fáin közül kunyhók kandikáltak; a kis St. George város szilárdabb építményei a móló kanyarján túl, messze balra bújtak össze a meredek szirten. Majdnem itáliai íze volt a látványnak, a sok sötétrőt, szurtos fallal, a rozsdás hullámbádog tetőkkel, amelyek a tüzes napsugárban mehökkentően hasonlítottak a cserépre. Elragadó helynek tűnt, amit érdemes lenne felfedezni – majd egy másik időben.

A sötét kávézó hűvös belsejében alig néhány, tarkára festett asztal és merev hátú szék állt. David hideg sört rendelt. Néhány perc múlva bevonult Jake, ugyanabban a khakiszínű sortban, fehér pólóban, és elővigyázatosan olyan széket választott, ahonnan láthatta a nyitott ajtót. Odakint mintha szikrázó vízből lett volna a világ. A sömek egész jó, malátás íze volt.

– El van intézve – szólt Jake fojtottan, olyan merev, szórakozott arccal, mintha nem velünk lenne, hanem magában beszélne. Meghúzta a barna sörösüveget, aztán két kulcsot csúsztatott az asztalon David felé. Több, mint ezer utasa van. Senki se fogja észrevenni, ha Erik Sampson úr nem száll vissza a hajóra. A kabin kicsi, a belsejében van, középen, rögtön a folyosó elején. Az ötödik fedélzeten, mint tudod.

– Kiváló. És két kulcsot is szereztél. Nagyszerű. – A hajóbőrönd nyitva, tartalmának a fele szétszórva az ágyon. A pisztolyok a bőröndben levő két könyv belsejében. Magam vájtam ki őket. Itt vannak a lakatok. A nagyot elég könnyen fel lehet szerelni az ajtóra, bár nem tudom, a személyzet mit fog szólni, ha meglátja. Még egyszer sok szerencsét kívánok. Ja igen, hallotta, milyen rablógylökkosság történt ma hajnalban fent a dombon? Úgy tűnik, van egy vámpírunk Grenadán. Talán itt is maradhatnál, David. Úgy hangzik, mint a te témád.

– Ma hajnalban?

– Háromkor. Közvetlenül a szirt fölött. Nagy ház, egy osztrák asszonyé. Mindenkit meggyilkoltak. Jó nagy mocsokkal járt. Az egész sziget erről beszél. Na, akkor én el is húznék.

David csupán akkor szólalt meg, miután Jake elment.

– Ez baj, Lestat. Hajnali háromkor kint álltunk a parton. Ha csak egy sziporkát megérzett a jelenlétünkől, akkor lehet, hogy már nincs is a hajón. Vagy fel lesz készülve ránk napnyugta után.

– Túlságosan el volt foglalva hajnalban, David. Mellesleg, ha megérezte volna a jelenlétünket, máglyát csinál a szobánkból. Ha csak nem az a helyzet, hogy nem képes tüzet gyújtani, de ezt innen nem tudhatjuk. Szálljunk már fel arra a rohadt hajóra! Unom a várakozást. Nézd, már meg is eredt az eső.

Összeszedtük poggyászunkat, közte a böhm nagy bőröndöt, amit David New Orleansból hozott, és a dereglyéhez siettünk.

Most, hogy amúgy istenigazából rákezdett az eső, váratlanul valóságos tömeg verődött össze a taxiból, közeli butikokból, házakból előrajzó törékeny öregemberekből, így beletelt néhány percbe, mire feljutottunk

a billegő kis motorhajóra, és kereshettünk magunknak helyet a vizes műanyag padon.

Részem öröm borzongatott, mikor a dereglye a *Queen Eliwbeth 2* felé fordította az orrát. Élveztem, hogy ekkora dióhéjban hajózhatok a meleg tengeren. Élveztem a mozgását, mikor gyorsított.

David ideges volt. Kinyitotta az útlevelét, huszonhatedszer elolvasta az adatokat, aztán eltette. Dél előtt betanultuk az életünk történetét, de őszintén reméltük, hogy sose lesz szükségünk a különböző részletekre.

Szóval Stoker doktor már visszavonult, és jelenleg vakáción van az Antillákon, de nagyon aggódik drága barátjáért, a Viktória-lakosztályt elfoglaló Jason Hamiltonért. Igen szeretné látni Mr. Hamiltont, és ezt meg is mondja a panorámafedélzet hajópincéreinek, ámde figyelmezteti őket, hogy Mr. Hamiltonnak ne szóljanak erről.

Én csak egy ismerős vagyok, akivel a doktor tegnap este találkozott a vendégházban; a megismerkedésre az adta az alapot, hogy együtt fogunk utazni a *Queen Elizabeth 2*-n. Ennél szorosabb kapcsolat nem volt közöttünk, ugyanis a csere után James ebbe a testbe kerül, és ha nem lehet megfékezni, David kénytelen lesz kárt tenni benne.

Kitaláltunk még más dolgokat is, arra az esetre, ha netán kérdésekre kellene válaszolnunk, például valamilyen dulakodással kapcsolatban. De nem nagyon hittük, hogy tervünknek ilyesféle következménye lehet.

A motorcsónak megérkezett a QE2-höz, és kikötött egy széles nyílásnál, a hatalmas kék hajótest kellős közepén. Ebből a szögből olyan abszurd módon irdatlannak látszott, hogy elakadt tőle a lélegzetem.

Szinte észre se vettem, amikor átadtuk jegyeinket a legénység várakozó tagjainak, akik gondjaikba vették a poggyászsunkat. Nagyjából eligazítottak, hogy lehet felmenni a panorámafedélzetre. Elindultunk egy nagyon alacsony, végeláthatatlan folyosón, ajtók hosszú sora között, és néhány perc alatt rájöttünk, hogy eltévedtünk.

Váratlanul megérkeztünk egy süllyesztett padlójú, nagy, nyílt térre, ahol – még ilyet! – fehér hangversenyzongora állt, mintha bármelyik percben kezdődhetne a koncert. Itt, a hajó ablaktalan gyomrában!

– A Középső Hall – mutatott David a hajó nagy, színes alaprajzára, amely bekeretezve lógott a falon. – Már tudom, hol vagyunk. Gyere utánam.

– Hogy ez milyen groteszk! – állapítottam meg, a rikító szőnyeget, a túltengő krómot és plasztikot szemlélve. – De ocsmány ez a sok műanyag!

– Pszt, a britek nagyon büszkék erre a hajóra, még megsértesz valakit! Fát már nem szabad használni – ellenkezik a tűzvédelmi előírásokkal. Megállt egy liftnél, és megnyomta a gombot. – Ez fölvisz a csónakfedélzetre. Nem azt mondták, hogy ott van a Királynő Grill?

– Fogalmam sincs. – Egy zombi fásultságával vonultam be a liftbe. Ez észbontó!

– Lestat, a századelő óta gyártanak ilyen hatalmas óceánjárókat. Te a múltban éltél.

A csónakfedélzet a csodák tömegével várt. Volt itt egy nagy filmszínház, és egy egész galéria, tele parányi, elegáns üzletekkel. A galéria alatt táncparkett, apró zenekari emelvénnel, és tágas társalgó, pöttöm asztalokkal és kényelmes, zömök bőrfotelekkel. Lévén, hogy a hajó éppen kikötött, a boltokat zárva tartották, de úgy is látni lehetett a kínálatukat az ajtók rostélya mögött. Drága ruhát, értékes ékszereket, porcelánt, fekete szmokingot, hozzá való keményített inget, mindenféle bigyót és emléktárgyat árultak a cseppnyi fülkékben.

Mindenfelé utasok csellengtek, zömmel minimális strandruhát viselő, nagyon öreg férfiak és nők. Sokan voltak a napfényes, csendes társalgóban is.

– Gyere már a szobádba! – vonszolt magával David.

A luxuslakosztályok, ahova tartottunk, némileg el voltak szigetelve a hatalmas hajótesten belül. Át kellett vágnunk a legfelső fedélzet utasainak fenntartott Királynő Grillen, a csinosan berendezett, hosszú, keskeny bárón, és meg kellett keresnünk egy többé-kevésbé titkos liftet, amely felvitt a szobáinkhoz. A bár hatalmas ablakaiból csodálatos kilátás nyílt a kék tengerre és a derült égboltra.

Minden olyan volt, amilyennek egy transzatlanti hajó első osztályán lennie kell. És bár itt, az Antillákon a QE2 épp az eredeti rendeltetését veszítette el, a társalgó és az étterem továbbra is elzárkózott a kis úszó világ többi részétől.

Végre kibukkantunk a legfelső fedélzeten, egy, a lentiekénél mutatósabb folyosón. A műanyag lámpáknak, az ajtók csinos keretének volt valami art deco íze. Több volt a világítótest, kevésbé rideg a fény. Egy apró, elfüggönyözött konyhából előkerült a barátságos hajópincér – egy hatvan körüli úriember –, és elkalauzolt a folyosó végébe a lakosztályainkhoz.

– Melyik a Viktória-lakosztály? – kérdezte David.

Mindössze két kabinra van tölünk, válaszolta nagyon hasonló brit kiejtéssel a pincér. Meg is mutatta az ajtót.

Ránéztem az ajtóra, és éreztem, hogy a tarkómon felborzolódik a haj. Tudtam, cáfolhatatlan bizonyossággal tudtam, hogy ott van az ördögfajzat! Minek bajlódott volna nehezebben megközelíthető rejtekhellyel? Magamtól is tudtam, hogy egy hatalmas hajóbőröndöt találunk a lakosztály fala mellett. Homályosan éreztem, amint David minden varázsát bedobva magyarázza a hajópincérnek, hogy ő orvos, és nagyon szeretne egy pillantást vetni szegény barátjára, James Hamiltonra, minél előbb, annál jobb, de úgy, hogy Mr. Hamiltont ne nyugtalanítsa vele.

Ez csak természetes, válaszolta a nyájas pincér, elárulva, hogy Mr. Hamilton átalussza a napot. Most is alszik. Látjuk a kilincsen a “Ne zavarjanak” jelzést? De nem akarnánk elfoglalni a lakosztályunkat? Már hozzák is a poggyászaikat.

A kabin valami csudálatos volt. Mindkettőnkét láhattam, amikor kinyitották az ajtajukat, még mielőtt visszavonultam volna a magaméba.

Itt is csak műanyag volt, ami teljesen élettelennek látszott, és hiányzott belőle a fa melegsége. Ám a helyiségek tágasak, fényűzőek voltak, és egyetlen hatalmas lakosztállyá lehetett alakítani őket, ha kinyitották az összekötő ajtót, amely most zárva volt.

Minden szobát egyformán rendeztek be, szállodai modern stílusban. Csak a színekben mutatkoztak apró eltérések. Az alacsony franciaágyakat paszellszínű takaró fedte, a tükörfalba keskeny öltözőasztalt építettek. Természetesen volt hatalmas televízió, leleményesen elrejtett hűtőszekrény, sőt még egy parányi szalon is, kávézóasztallal, kárpitozott székekkel, ízlésesen sápadt kis pamlaggal.

Ám a veranda jelentette az igazi meglepetést. Nagy üvegfalba épített tolóajtó vezetett a kicsi magántornácra, amely épp akkora volt, hogy elférjen rajta egy asztal és pár szék. Micsoda kéjmámor volt kísértelni az erkélyre, megállni a korlátnál, lenézni a bájos szigetre és a sziporkázó öbölre! Ez természetesen azt jelenti, hogy a Viktória-lakosztálynak is van tornáca, amelyet vakítóan meg fog világítani a felkelő nap!

Kacagnom kellett, mikor eszembe jutottak tizenkilencedik századi, ósdi hajóink, parányi ökörszemablakaikkal. Akármennyire viszolyogtam a lanyha, sápatag színektől, és az igazi nemes felületek teljes hiányától, kezdtem megérteni, hogy James miért volt a megszállottja ennek a sajátos kis birodalomnak.

Közben tisztán hallottam, amint David lyukat beszél a hajópincér hasába. A két dallamos brit hang addig gyorsult, míg végül szinte nem is értettem, mit hadarnak.

Úgy rémlik, a szegény, beteges Mr. Hamiltonról volt szó. Dr. Stoker nagyon szeretett volna besurranni hozzá, hogy egy pillantást vessen rá álmában, de a hajópincér borzasztóan félt ilyesmit engedélyezni. Stoker doktor tulajdonképpen egy pótkulcsot szeretett volna a Viktóriához, hogy szemmel tarthassa páciensét, mert hátha...

Nekem csak csomagolás közben esett le a tantusz, hogy ez az egész líraian udvarias kis dialógus a baksis körül forog. Végül David azt mondta, rendkívül előzékeny és tapintatos modorban, hogy mélységesen megérti a pincér kínos helyzetét, de szeretné, ha a jóember a legközelebbi kikötőben megenne a kontójára egy finom vacsorát. Ha netán balul ütnének ki a dolgok, és Mr. Hamilton megneheztelne, David mindenért vállalja a felelősséget. A hajópincér személye szóba sem kerülhet!

Úgy tűnt, a csata eldőlt. David bevetette csaknem hipnotikus rábeszélő képességét. Most valami udvarias és nagyon meggyőző halandzsa következett, hogy mennyire beteg Mr. Hamilton, Stoker doktort a család küldte utána, hogy hogy tartsa rajta a szemét, ezért okvetlenül látnia kell, milyen most Mr. Hamilton bőre. Ó, igen, a bőre. A pincér bizonyítva valamilyen életveszélyes kórra következtetett. Kikottyantotta, hogy a többi pincér momentán ebédel, egyedül ő tartózkodik a panorámafédélzetén, és igen, kész hátat fordítani, ha Stoker doktor ennyire biztos a dologban...

– Drága uram, mindenért vállalom a felelősséget. Most pedig fogadja el ezt, ha már ennyit raboltam az idejét. A vacsorát pedig valami kellemes... Nem, nem, ne is tiltakozzék! A továbbiakat pedig bízza rám.

Néhány másodperc múlva üres volt a fényesen kivilágított, szűk folyosó. David diadalmas félmosollyal intett, hogy jöjjenek ki hozzá, és elém tartotta a Viktória-lakosztály kulcsát. Átmentünk az összekötő folyosón, és David a zárba illesztette a kulcsot.

Óriási, osztott szintű lakosztály volt, amelynek két szintjét négy-öt, szőnyeggel leterített lépcsőfok kötötte össze. Az alsó szinten állt a megbontott ágy, amelynek fölvert párnáit úgy rendezték el, mintha valaki mélyen aludna a fejére húzott takaró alatt.

A felső szinten alakították ki a szalont, és innen nyílt a veranda ajtaja. A szorosan összehúzott, vastag

függönyök között szinte semmi fény sem szökhetett át. Besurrantunk a lakosztályba, felkapcsoltuk a mennyezeti világítást, bezártuk az ajtót.

A széttúrt ágynemű remekül félrevezethette azt, aki a folyosóról kukkantott be, de közelebből megnézve nem volt benne semmi lelemény. Ez csak egy rendetlen ág volt.

No és hol az ördög? Hol a hajóbörönd?

– Ott! – súgtam. – Az ág túloldalán! – Először asztalfélének néztem, mert majdnem teljesen eltakarta valami díszes kelme. Most már láttam, hogy ragyogó rézveretes, nagy, fekete vasláda, akkora, hogy elférjen benne egy ember, aki az oldalán fekszik, és felhúzza a térdét. A vastag, díszes drapériát nyilván egy kis ragasztó tartja a helyén. A múlt században magam is gyakran éltem ezzel a fortélyal.

Ezenkívül a lakosztályban nem volt semmi különös, bár a szekrényekből szó szerint kidagadtak a drága ruhák. Gyors kutatást végeztünk a tükörsztal fiókjaiban, de nem találtunk fontos okmányokat. Vélhetőleg magánál tartja a néhány szükséges papírt, ő pedig most a ládában rejtőzik. A szobában, amennyire megállapíthattuk, nem volt eldugott arany vagy ékszer, viszont találtunk egy köteg felbélyegzett borítékot. Nagy, vastag borítékok voltak; a szörnyeteg nyilván ezeknek a segítségével szabadul meg a lopott kincsektől.

– Öt postafiók – jeleztem Davidnek. Ő lejegyezte a számokat borkötésű noteszébe, majd zsebre vágta a könyvecskét, és szemügyre vette a ládát.

Súgva figyelmeztettem, hogy legyen óvatos. A sátánfajzat álmában is megérezheti a veszélyt. Hozzá ne érj a zárhoz!

David bólintott. Hangtalanul letérdelt a láda mellé, óvatosan a fedelére hajtotta a fülét, aztán hirtelen visszahúzódott. Arca lángolt az izgalomtól.

– Itt van! – mondta, a ládára szögezve a szemét.

– Mit hallottál?

– A szívverését. Ha akarod, hallgatózz te is! A te szíved!

– Látni akarom – mondtam. – Állj arrébb, félre az útból.

– Szerintem nem kellene ezt csinálnod.

– De meg akarom csinálni. Különb is, minden eshetőségre ellenőriznem kell a zárat. – A ládához léptem. Közelebből már láthattam, hogy be sincs zárva! James vagy nem tudta zárni telepátikus úton, vagy nem is veszi magának a fáradságot. Óvatosan arrébb húzódva lenyúltam, megragadtam jobbommal a rézlemezzel szegélyezett födelet, és fölrántottam. Dördülve csapódott a falburkolathoz. Gyűrött, puha fekete kelmét láttam, ami tökéletesen elrejtette a láda tartalmát. Semmi se mozdult a szövet alatt.

Nem kapott a torkom után egy hatalmas erejű fehér kéz! Olyan messzire hátráltam, amennyire tettem, megragadtam a fekete selymet, és meghúztam. Halandó szívem dübörgött, és majdnem elestem, miközben minél távolabb igyekeztem kerülni a ládától. Ám a test, amely pontosan úgy feküdt ott, ahogy képzeltem – karjaival átkulcsolva felhúzott térdét –, meg se moccant.

A csukott szemű, napsütötte arc olyan merev volt, mint egy bábué. Az ismerős profil szinte lángolt a temetési fehér selyembélésen. Az én arcélem. Az én szemem. Az én testem estélyi feketében – ha úgy jobban tetszik, vámpírfeketében –, keményített fehér ingben, fényes, fekete nyakkendővel. Az én sűrű hajam, amely aranyként csillog a szűrt fényben. Az én testem! Én pedig álltam ott reszkető halandó porhüvelyben, és reszkető kezemből úgy lógott a vég fekete selyem, akár a matador köpenye. – Siess! – súgta David.

Még ki se mondta, mikor láttam, hogy a ládában megmozdul a behajlított kar. A könyök izmai megfeszültek. A felhúzott térden ellazultak az összekulcsolt ujjak. Azonnal rádobtam a selymet, ügyelve, hogy olyan gyűrötten takarja a testet, ahogy találtuk, bal kezemmel elrántottam a faltól és lecsaptam a tompán puffanó fedelet.

Hála Istennek, a díszes takaró nem akadt be, hanem visszahullott, eltakarva a nyitva hagyott zárat. A rémülettől és a megrökönyödéstől émelyegve hátráltam. David megnyugtatóan megszorította a karomat. Szótlanul álltunk sokáig, várva, hogy a természetfölötti test ismét elcsituljon.

Végül sikerült annyira összeszednem magamat, hogy végezhessek egy kis hangtalan terepszemlét. Még mindig remegtem, de most már a várakozás lázatól.

Ez a lakosztály még a rengeteg műanyaggal is egyértelműen fényűzőnek számított. Azt a kiváltságot és luxust képviselte, amit rendkívül kevés ember képes elérni. Hogy élvezhette James! Csak nézzük meg azokat az elegáns esti ruhákat! Fekete bársony szmokingok, sőt, egy színházi belépő, még ezt is megengedte magának! A beépített szekrény padlóján rengeteg fényes cipő, a nyitva hagyott bársekrekenyben töméntelen

drága szesz.

Koktétra csalogatta ide az asszonyokat, akikből a kis kortyot itta.

A nagy üvegfalra pillantottam, amit egész jól lehetett látni, mert a függöny alatt és felett bejött cérnavékonyan a fény. Csak most vettem észre, hogy az ablak délkeletre nyílik.

David megszorította a karomat. Nem kellene már menni?

Rögtön elhagytuk a panorámafedélzetet. David a belső zsebébe rejtette a kulcsot. Nem találkoztunk a hajópincérrel.

Lementünk az ötödik fedélzetre – ez volt az utolsó fedélzet, ami még utastérnek számított – és megkerestük a nem létező Erik Sampson kis kabinját, amelyben újabb hajóbőrönd várta, hogy, amint visszaköltöztem, elfoglalja az a test, amely egyelőre fent van.

Kellemes, kicsi, ablaktalan helyiség. Persze volt rendes zárja, de nézzük csak a lakatokat, amelyeket kérésünkre Jake hozott fel a fedélzetre.

Hát ezek tényleg nagyon nehézkesek voltak a céljainkra. Viszont felfedeztem, hogy mindenféle behatolást megakadályozhatok, ha az ajtóhoz tolom a hajóbőröndöt. Ez távol tartja az összes kotnyeles hajópincért, vagy Jamest, ha még képes lesz csatangolni a csere után. Aligha nyomhatja be az ajtót. Sőt, ha beékelem a bőröndöt az ágy és az ajtó közé, senki se juthat be a kabinba. Prima! Akkor a tervnek ez a része rendben van.

Most pedig tüzzük ki az útvonalat a Viktóriától az ötödik fedélzetre. Ez egyáltalán nem volt nehéz, mert minden kis előtérben és dohányzóban kiakasztották a hajó alaprajzát.

Hamar rájöttem, hogy az A lépcső lesz a legjobb út, mert ez az egyetlen, ami úgy ereszkedik le a lakosztályaink alatti fedélzetről az ötödikre, hogy semmi sem szakítja meg a folyamatosságát. Ahogy a lépcső aljához értünk, máris láttam, hogy semmiség lesz leugrani a tetejéről a korlátokkal határolt aknába. Most viszont föl kell mennem a sportfedélzetre, hogy utánanézzek, hogyan érhető el róla a panorámafedélzet.

– Oda egyedül mész, drága fiam – mondta David. – Én majd szépen fölliftezek.

Mire találkoztunk a Királynő Grill napfényes csendjében, már készen állt bennem minden lépés. Gines tonikot rendeltünk – ez az ital egész tűrhető –, aztán a legapróbb részletig átvettük a tervet.

Éjszakára elrejtőzünk, és kivárjuk, hogy James visszavonuljon. Ha korán tér nyugovóra, kivárjuk a döntő pillanatot. Akkor felcsapjuk a ládája fedelét, és támadunk.

David rászögezi a Smith & Wessont. Közös erővel kivetjük a szellemet a testből, és én beugrom a helyére. Minden az időzítésen múlik. Jamesnek éreznie kell a napfény fenyegetését, és fel kell ismernie, hogy nem maradhat a vámpírtestben, viszont nem kaphat alkalmat, hogy bármelyikünkben kárt tegyen.

Ha az első támadás kudarcot vall, és vitára kerülne sor, akkor megértetjük vele, milyen sebezhető. Ha bármelyikünket megpróbálná elpusztítani, ordítással vagy segélykiáltásokkal azonnal odacsődítenénk másokat. Az esetleges holttesteket James lakosztályában hagynánk. Ő meg ugyan mihez kezdhetne a huszonnegyedik órában? Erősen kételkedtem benne, hogy tudná, meddig őrizheti meg a tudatát napkeltekor. Sőt, biztosra vettem, hogy velem ellentétben, aki ezt sokszor megcsináltam, ő még egyszer sem húzta el az utolsó pillanatig.

Amilyen fejvesztett állapotba kerül, a második támadásunknak sikerülnie kell. Aztán miközben David a nagy revolverrel tartja sakkban James halandó testét, én természetfölötti sebességgel végigszánguldok a panorámafedélzet folyosóján, lenyargalok a belső lépcsőn az alattunk levő szintre, végigrohanok rajta, be egy szűk átjáróba, onnan egy szélesebb folyosóra, amely a Királynő Grill mögött vezet az A lépcsőhöz, leugrok a nyolcemeletes mélységbe, elviharzok a folyosón a kis kabinba, bezárom az ajtót, kiékelem a hajóbőrönddel, beleugrok, magamra rántom a fedelét.

Még ha össze is futnék egy csapat nehézkes halandóval, legfőljebb másodpercekre tartóztathatnának fel. Rövid idő alatt bemenekülhetek a hajó gyomrába, ahol biztonságban leszek a napvilágtól.

A halandó testébe visszakerült és nyilvánvalóan dühöngő Jamesnek pedig sejtelve sem lesz, hogy hová tűntem. Még ha le is gyúrná Davidet, akkor se találhatná meg a kabinomat fárasztó keresgélés nélkül, amire bizonyosan nem lesz módja, mert David ráuszítja a biztonsági embereket, és a legszenyesebb bűnökkel fogja vádolni.

Davidnek természetesen esze ágában sem volt hagyni, hogy legyűrjék. Addig tartja sakkban Jamest a nagy Smith & Wessonnal, amíg a hajó ki nem köt Barbadosban, amikor is elkíséri a palánkig, és felszólítja, hogy szálljon ki a partra. Utána vigyázni fog, nehogy James visszajöjjön. Alkonyatkor kikelek a hajóbőröndből, találkozom Daviddal, és végigszórakozzuk az éjszakai utazást a következő kikötőig.

David hátradőlt a halványzöld karosszékben, felhajtotta maradék tonikos ginjét, és fontolóra vette a tervet.

- Azt persze tudod, hogy pisztoly ide vagy oda, nem löhetem agyon a kis gazembert – mondta.
- Hát a hajón biztosan nem – helyeselt. – Túl nagy zajjal járna.
- És ha erre ő is rájön? Ha meg akarja szerezni a fegyvert?
- Akkor ugyanolyan kutyaszorítóba kerül. Van annyi esze, hogy ezt tudja.
- Ha muszáj, lelövöm. Ezt a gondolatot kiolvashatja belőlem az okkult tehetségével. Megteszem, ha meg kell tennem. Aztán pedig azzal fogom vádolni, hogy ki akarta rabolni a kabinodat. Éppen téged vártalak, mikor bejött.
- És akkor mi van, ha olyan gyorsan megcsináljuk a cserét, hogy még lesz időm behajítani a tengerbe?
- Nem jó. Az egész hajó tele van utasokkal és személyzettel. Valaki okvetlenül meglátja, elkiáltja magát, hogy “Ember a vízben!”, és abból szörnyű kavarodás lesz.
- De a koponyáját is összeroppantathatom!
- Akkor meg nekem kell eldugnom a hullát. Nem, reménykedjünk csak abban, hogy a kis szörnyeteg felfogja, mekkora szerencséje van, és készséggel partra száll. Nem akarom, hogy... nem tetszik ez a gondolat, hogy...
- Tudom, tudom, pedig elég lenne belelőknöd abba a ládába. Senki se találná meg.
- Lestat, nem akarlak ijesztgetni, de nagyon nyomós okaink vannak, hogy ne próbálkozzunk gyilkossággal. Maga ismertette veled az okokat. Nem emlékszel? Ha fenyegeted azt a testet, kiszáll belőle, és újra támad. Tulajdonképpen nem hagynánk neki választást, és a legkritikusabb pillanatban nyújtánánk el az okkult erők csatáját. Nem elképzelhetetlen, hogy képes követni a nyomodat az ötödik fedélzetre, és megpróbálkozik még egy foglalással. Persze bolond lenne, ha búvóhely nélkül kísérelné meg. De hátha van tartalék búvóhelye. Gondolkozz ezen.
- Valószínűleg igazad van.
- Továbbá nem tudjuk, meddig terjed a hatalma – folytatta David. Nem szabad elfelednünk, hogy ez a specialitása: a cseré! Szóval ne próbáld se vízbe fojtani, se összeroppantani a koponyáját. Hadd másszon vissza abba a halandó testbe. Én addig tartom sakkban a pisztollyal, amíg eltűnsz a színről, utána pedig eldiskurálok vele arról, hogy most mi várható.
- Értem.
- Aztán ha le kell lőnöm, akkor lelövöm. Beleteszem a ládába, és reménykedek, hogy senki sem figyelt fel a lövésre. Ki tudja, akár még ez is megtörténhet.
- Istenem, és itt kell hogy hagyjalak ezzel a szörnyeteggel! David, miért nem csapunk le rá rögtön, mihelyt lemegy a nap?
- Szó sem lehet róla! Abból közelharc lesz! Ő pedig annyi időre meg tud maradni a testben, hogy elszállhasson, és itt hagy bennünket egész éjszakára a tengeren! Lestat, én nagyon alaposan átrágtam ezt. Itt minden részlet életbe vágó. Akkor akarjuk elkapni, amikor a leggyengébb, közvetlenül hajnal előtt, amikor a hajó kikötni készül, hogy James vígan és hálásan elhagyhassa a fedélzetet. Bíznod kell bennem, hogy tudom kezelni a fickót. Te nem tudod, mennyire gyűlölöm! Ha tudnád, bizonyosan egyáltalán nem aggódnál.
- Hát légy nyugodt, hogy meg fogom ölni, ha rátalálok.
- Eggyel több ok, hogy boldogan kiszálljon. Mindenképpen előnyt akar, én pedig azt tanácsolom majd neki, hogy minél gyorsabb legyen.
- Hajtás Nagyvadra! De fogom szeretni! Meg fogom találni, akkor is, ha más testbe bújik. Micsoda jó vadászat lesz!
- David egy pillanatra elhallgatott.
- Lestat... természetesen van még egy másik lehetőség...
- Hogy? Nem értelek.
- Úgy fordította el a tekintetét, mint aki a megfelelő szavakon gondolkozik. Aztán a szemem közé nézett.
- Elpusztíthatjuk azt a lényt.
- David, elment az eszed, hogy egyáltalán...?!
- Lestat, közösen megtehetjük. Megvan rá a mód. Elpusztíthatjuk, mielőtt bealkonyul, és te...
- Ne folytasd! – förmedtem rá dühösen. De mikor láttam szomorúságát, aggodását, erkölcsi vívódását, sóhajtva visszaültem, és lágyabb hangra váltottam. – David – mondtam –, én Lestat vagyok, a vámpír. Az az én testem. Visszaszerezzük nekem.
- Egy pillanatig nem felelt, aztán erélyesen bólintott és annyit mondott, félig sűgva:

– Igen. Ez az igazság.

Hallgattunk egy darabig. Elkezdtem lépésről lépésre újra átvenni a tervet.

Fölnéztem, és láttam, hogy ő is töpreng. Egészen belefeledkezett a gondolataiba.

– Szerintem nem lesz semmi bökkenő – mondta. – Főleg, ha arra gondolok, miként jellemezted, mikor ezt a testet viselte. Ügyetlen, félszeg. És természetesen azt is észben kell tartanunk, milyen ember. Számításba kell vennünk az igazi korát, működésének öreges voltát, hogy így fogalmazzak. Hmm. Nem fogja ez elvenni tőlem a pisztolyt. Igen, azt gondolom, minden úgy fog menni, ahogyan kiterveltük.

– Én is így gondolom – mondtam.

– Továbbá – tette hozzá –, mindent figyelembe véve ez az egyetlen esélyünk.

HUSZONKETTŐ

A következő két órában felderítettük a hajót. Nagyon fontos, hogy elrejtőzhessünk az éjszaka óráiban, amikor James esetleg a fedélzeteken csatangol. Ezért ismernünk kellett a QE2-t, amelyre, be kell vallanom, borzasztó kíváncsi voltam.

Kisértünk a csendes, keskeny Királynő Grillből, visszatértünk a hajó belsejébe, és megszámlálhatatlan kabinajtó után megérkeztünk a kör alakú galériára, ahol a divatos butikok voltak. Leereszkedtünk egy széles csigalépcsőn, keresztülvágtunk a hatalmas, csillogó táncparketten, a középső hallon, végigjártunk rikító szőnyegekkel leterített, elsötétített szalonokat és bárkat, amelyekben elektronikus zene lüktetett, elhaladtunk egy fedett úszómedence mellett, amelynek partjain emberek százai ebédeltek kerek asztalok mellett, aztán kimentünk egy szabadtéri medencéhez, ahol utasok sokasága süttette magát nyugágyban, vagy hortyogott, vagy összehajtogatott újságot vagy puha fedelű könyvet olvasott.

Találtunk egy kis könyvtárat, tele hallgatag törzsvendégekkel, és egy kivilágítatlan kaszinót, amely majd akkor nyit, ha a hajó elhagyja a kikötőt. A homályban játékautomaták tömbjei, rulett- és kártyaasztalok sötétlettek.

Bekukkantottunk a sötét moziba. Óriási volt, pedig csak négyen-öten nézték a filmet az irdatlan vásznon.

Volt még egy hall, meg még egy, volt egy, amelyiknek ablakai voltak, volt egy vaksötét, volt egy csigalépcsőn elérhető, elegáns étterem a középkategóriás utasoknak. A harmadikban – az is nagyon mutatós volt – a legelső fedélzetek utasai étkeztek. Lementünk, elhaladtunk titkos búvóhelyem mellett, és itt felfedeztünk nem is egy, de mindjárt két edzőtermet, amelyekben izomfejlesztő gépek álltak, és voltak szobák, amelyekben gőzzel tisztították a pórusokat.

Ráleltünk a kis kórházra, ahol fehér egyenruhás ápolónők voltak, és fényesen kivilágított, parányi szobák tartoztak hozzá; egy másik helyen, egy számítógépekkel zsúfolt, ablaktalan nagy helyiségben emberek dolgozgattak csendesen. Volt kozmetikai szalon a nőknek, és hasonló szépségszertészeti létesítmény a férfiaknak. Találtunk egy utazási irodát, meg egy másik irodát, ami bank lehetett.

És közben mindig olyan szűk folyosókon mentünk, amelyeknek sose láthattuk a végét. Mindig egyformán közel voltak hozzánk az unalmas bézsszínű falak és mennyezetek. Egyik ocsmány színű szőnyeg követte a másik ocsmány színű szőnyeget. Időnként olyan ordítóan ízléstelen modern mintákat láttam egy-egy ajtóból, hogy majdnem kitört belőlem a nevetés. Már nem számoltam a lépcsőket, amelyeken kipárnázták az alacsony fokokat. Nem tudtam megkülönböztetni a lifteket. Bármerre néztem, számozott ajtókat láttam. A képek sziruposak voltak és jellegtelenek. Újra és újra meg kellett nézmem az alaprajzokat, hogy tudjam, hol jártam, hol lehetek, vagy hogyan menekülhetnék arról a kör alakú folyosóról, amelyen negyedszer vagy ötödször megyek végig.

David ezt roppant mulatságosnak találta, főleg, mert úgyszólván minden kanyarban találkoztunk más utasokkal, akik ugyancsak eltévedtek. Legalább hatszor segítettünk feltűnően koros egyéneknek, hogy rátaláljanak az útra. Aztán ismét eltévedtünk.

Valami csoda folytán visszataláltunk a keskeny Királynő Grillbe, és onnan fölmentünk kabinunkba a titkos panorámafedélzeten. Egyetlen óra volt hátra alkonyatig, az óriás motorok már morajlottak.

Ahogy átöltöztem az estéhez – fehér garbóba, könnyű kretonöltönybe – kimentem a verandára, megnézni, miként okádja a füstöt a magasban a nagy kémény. Az egész hajó beleremegett a motorok erejébe. A távoli dombok felett fakult a bársonyos antillai fény.

Úgy éreztem, mintha a zsigereim is átvették volna a motorok vibrálását. Émelyítő, ijesztő érzés volt. Pedig nem ilyen fizikai dolgok okozták. Csak arra gondoltam, hogy soha többé nem látom ezt a ragyogó, természetes világosságot. Mostantól csak perceim lesznek belőle szürkületkor, de soha többé nem látom a nap elfolyó vérének a recés hullámokon, az arany tündöklést a távoli ablakokban, az eget, amely olyan tiszta kéken tündökölt az utolsó órában, a gomolygó fellegek fölött.

Bele akartam kapaszkodni a percbe, el akartam gyönyörködni minden gyengéd és leheletnyi változásban.

Aztán mégse tettem. Több évszázada se mondtam búcsút a világosságnak. Mikor a végzetes napon lenyugodott a nap, álmomban se gondoltam, hogy sose látom többé. Álmomban sem!

Természetesen itt kellene állnom, magamba szívni édes melegét, gyönyörködve a természetes fény e becses pillanataiban.

De nem akartam. Nem is érdekelt. Megéltem ennél sokkal becsesebb és mesésebb pillanatokat. Ennek vége. Hamarosan megint én leszek Lestat, a vámpír.

Lassan visszaballagtam a kabinba. Megnéztem magamat a nagy tükörben. Ó, gondoltam, ez lesz létem leghosszabb éjszakája – hosszabb még annál a georgetowni rettenetes, lázas, vacogós éjszakánál is. És mi lesz, ha megbukunk?

David a folyosón várt, méltóságteljes eleganciájú fehér lenvászonban. El kell tűnnünk innen, mondta, mielőtt a nap eltűnik a tengerben. Én nem izgultam ennyire. Nem hittem, hogy az a hülye puhány csak úgy kipattanna a dobozából az izzó félhomályba, ahogy én szerettem. Inkább lapul még egy darabig a sötétségben, mielőtt előmászna.

Aztán mihez kezd? Félrehúzza az ajtó függönyét, és elrepül az erkélyről, hogy kiraboljon valami balvégzetű családot a távoli parton? Ó, de Grenadában már lesújtott. Talán pihenni akar.

Nem tudhattuk.

Ismét leosontunk a Királynő Grillbe, onnan pedig ki a széljárta fedélzetre. Sok utas előjött, hogy lássa, amint a hajó kifut. A legénység készülődött. A kémény vastag szürke füstöt pöfögött a fakuló égre.

A korlátra támaszkodtam, és bámultam a messzeségben a szárazföld sarlóját. Az örökké változó hullámok magukba szívták és az opálos derengés ezer árnyalatában verték vissza a fényt. De mennyivel változatosabbnak, színesebbnek látom majd holnap este! Ám ahogy néztem, egyszer csak nem gondoltam már a jövőre. Belefeledkeztem a tenger fenséges szépségébe, a lángoló fénybe, amely átítatta és megváltoztatta a végtelen égbolt azúráját.

Körülöttem megilletődtek a halandók. Szinte nem is volt hangos beszéd. Az emberek összegyűltek a hajó orrában, hogy hódoljanak ennek a pillanatnak. A szellő selymes és illatos volt. A nap sötét narancsszínben kukucskáló szeme hirtelen eltűnt a láthatárról. Káprázatos arany robbanást vert vissza a dagadozó felhőtornyok talpzata. A rózsás fénytajték egyre magasabbra emelkedett a határtalan mennybolton, és a színeknek ezen a dicsőséges leplen áthunyorogtak az első csillagok.

A víz sötétedett, a hullámok energikusabban csapkodták a hajótestet. Észrevettem, hogy mozog a nagy hajó. Váratlanul felszivített egy mély hangú kürt, és lüktető kiáltása a csontom velejéig eltöltött félelemmel és izgalommal. Olyan lassan és egyenletesen mozgott a QE2, hogy csupán akkor éreztem, ha a távoli partot néztem. Nyugat felé fordultunk, szembe a halódó fénnel.

Láttam, hogy David tekintete elfátyolosodik. Jobb kezével a korlátot markoka. A szemhatárt nézte, az emelkedő felhőket, és mögöttük a sötétrózsaszín eget.

Mondani akartam neki valamit – valami jót és fontosat, hogy kifejezze a szeretetemet, amitől túlcsondul a szívem. Lassan feléje fordultam, és rátettem a bal kezemet a jobbára a korláton.

– Tudom – súgta. – Hidd el, tudom. De most okosnak kell lenned. Zárd magadba.

Ó, igen, le a függőnyt! Légy egy a sokaságban, kapcsolj ki, némulj el, legyél egyedül! Hát vége felé jár utolsó halandó napom.

Ismét az a lüktető, harsány sípszó.

A hajó már majdnem befejezte a fordulást. A nyút tenger felé tartott. Az ég rohamosan sötétedett. Ideje volt, hogy visszahúzódjunk valamelyik alsóbb fedélzetre, és keressünk egy sarkot valamelyik zajos helyen, ahol nem keltünk feltűnést.

Még egy pillantást vettem az égre. Láttam, hogy minden fény elmenekült, és ettől megdermedt a szívem. Sötét borzongás futott végig rajtam. De nem bírtam sajnálni a fény elvesztését. Nem tudtam. Egyetlen dolgot kívántam szörnyeteg szívem mélyéből: hogy még egyszer kapjam vissza emberfölköti hatalmam. Pedig maga a föld is valami emelkedettebbet követelt – azt, hogy sirassam meg, amiről lemondok.

Nem bírtam. Mozdulatlanul álltam a csendben, a langyos, puha szélben, és ólomsúllyal nehezedett rám emberi kalandom szégyenletes kudarca.

David tapintatosan megrángatta a karomat.

– Igen, gyerünk! – Azzal elfordultam a bársonyos karibi égtől. Már leszállt az éjszaka, és én nem tudtam másra gondolni, mint Jamesre, egyedül Jamesre.

Ó, hogy szerettem volna látni a bolondját, amikor kikel selyem bélésű rejtekéből! De az túlságosan

kockázatos. Nincs hely, ahonnan megfigyelhetnénk. Most nem tehetünk mást, mint elrejtőznünk.

A sötétséggel a hajó is megváltozott.

A galéria szikrázó kis üzleteiben szorgos és lázas üzletelés folyt. Az esti fénylő kelmékbe öltözött férfiak és nők már elfoglalták a helyüket a színházban.

A kaszinóban villogva életre keltek a játékautomaták; tömeg vette körül a rulettasztalt. A Királynő Teremben lassú, méla zenére járták a táncot az élemedett párok.

Találtunk egy kellemes kis zugot a sötét Lidó klubban, és rendeltünk két italt, hogy ne legyünk egyedül. David a lelkemre kötötte, hogy itt maradjak, amíg ő egyedül fölmerészkedik a panorámafedélzetre.

– Mi? Hogyhogy maradjak itt? – Legott méregbe gurultam.

– Téged abban a pillanatban felismer, ahogy meglát – magyarázta félvállról, mintha egy gyerekhez beszélne. – Napszemüveget tett fel. – Engem észre se fog venni.

– Jól van, főnököm! – mondtam dühösen. Fel voltam háborodva, hogy itt kell rostokolnom, miközben ő egyedül kalandozik!

Visszasüppedtem a székbe, derekasan meghúztam steril ízű, behűtött gines tonikomat, és erőltettem a szememet, hogy lássak valamit ebben az utálatos sötétségben. Fialat párok ráztak a villogó táncparketten. Kibírhatatlanul hangos volt a zene. Ám az óriási hajó finom remegése, az gyönyörűséges volt. Már felgyorsított haladási sebességre. Ha kinéztem balra ebből a mesterséges árnyékban úszó veremből, láthattam a számtalan ablak egyikén, hogy valósággal repül mellettünk az égbolt, amelyről még nem teljesen tűnt el az esthajnali derengés.

Hatalmas hajó ez, gondoltam, meg kell adni. Akármilyen giccsesek a lámpák és pocsékok a szőnyegek, akármilyen nyomasztóan alacsonyok a plafonok és kietlenül unalmasak a nyilvános helyiségek, akkor is hatalmas hajó.

Ezen méléztam, megpróbálva James szemével látni a hajót, hogy ne kelljen őrzítő türelmetlenségemmel foglalkoznom, amikor feltűnt a folyosó végén egy szédületesen jóképű, szőke fiatalember. Kifogástalan esti öltözetet viselt, amelytől furcsán elütött a lilásra színezett lencsés szemüveg, és miközben szokott mohó kíváncsisággal szívtam magamba részleteit, egyszer csak ráeszméltem letaglózó iszonyattal, hogy magamat bámulom!

James volt, fekete szmokingban, keményített fehér ingben, divatos pápaszem mögül kémlelve környezetét. Lassan bevonult a bárba.

Vasabroncsok szorították a mellkasomat. Minden izmom görcsösen összehúzódott a szorongástól. Nagyon lassan fölemeltem a kezemet, a tenyerembe hajtottam a homlokomat, és megint balra néztem.

De hát hogyhogy nem lát azzal az emberfölöttien éles szemével! Annak semmi ez a homály! A félelmem szagát csak megérzi, hiszen patakszik rólam a verejték!

Mégse látott meg. A bárpulthoz telepedett, háttal nekem, és jobbra fordította a fejét, így csak arcélét és állkapcsának vonalát láthattam. De csak mímelte a fesztelenséget, mert póz volt az egész, a lakkozott fán pihenő bal könyök, a kissé behajlított jobb térd, a bárszék réz keresztlécébe akasztott cipősarok.

Lágyan bólogatott a lassú, álmos ütemre. Sugárzott belőle a büszkeség, az üdvözült elégedettség, hogy itt lehet, és ez lehet.

Óvatosan beszívtam a levegőt. Jamestől jó messze, a tágas lokál túlsó végén feltűnt a nyitott ajtóban David félreismerhetetlen alakja. Egy pillanatra megállt, aztán továbbment. Hála Istennek, észrevette a szörnyeteget, aki most – leszámítva döbbenetes, lélegzetelállító szépségét – ugyanolyan tökéletesen normálisnak tűnt a világ szemében, mint az enyémben.

Mikor ismét felágaskodott bennem a félelem, elképzeltem magamnak egy foglalkozást, amit sose űztem, egy olyan városban, ahol sose jártam. Elképzeltem észbontó szépségű arámat, Barbarát, és egy veszekedést, amire sohasem került sor. Teletömtem agyamat ilyen képekkel, és gondoltam még millió más dologra, trópusi halakra, amelyekből szeretnék egyszer majd összeállítani egy kis akváriumot, és hogy lemenjek-e a színházba, megnézzem-e az előadást.

A kreatúra nem vett tudomást rólam. Hamarosan rájöttem, hogy senkiről sem vesz tudomást. Volt valami már-már elszomorító abban, ahogy ott ült, kissé fölszegve az állát, és leplezetlenül élvezte ezt a sötét, meglehetősen közönséges és csúf lokált.

Szeret itt lenni, gondoltam. Repes a boldogságtól, hogy itt lehet. Neki ez az elegancia csúcsa, ez az aranyfüstös műanyag. Még csak arra sincs szüksége, hogy felfigyeljenek rá. Nem venné észre, hogy észrevették. Elvan a saját kis világában, ezen a sebes járású hajón, amely ugyancsak egy külön világot visz magával a langyos hullámokon.

Ezt még rémületemben is olyan szomorúnak, csaknem tragikusnak találtam, hogy megfájdult tőle a szívem. Hát én – én vajon ugyanilyen siralmas csödtömegnek tűnök másoknak abban az alakban?

Remegő ujjakkal fölemeltem poharamat, és magamba döntöttem a maradék szeszt, mintha orvosság lenne. Visszahúzódtam a csinált képek mögé, leplükbe bújtattam félelmemet; még dudorásztam is a zenére, míg csaknem szórakozottan figyeltem a színes fények játékát azon a csodaszép, arany sörényen.

Váratlanul lecsusszant a bárszékről, balra fordult, nagyon lassan keresztülvágott a sötét báron, úgy haladt el mellett, hogy megint nem vett észre, és átlépett a fedett medencét körülragyogó fénybe. Állát főlözve, már-már kínos óvatossággal és lassúsággal lépkedett, fejét jobbra-balra fordítva figyelte, merre megy. Ugyanazzal az inkább gyengeségről, mint erőről árulkodó gondossággal megtolta a fedélzetre nyúló üvegajtót, és kiosont az éjszakába.

Utána kellett mennem! Tudtam, hogy nem szabad, de talpon voltam, mielőtt megfékezhettem volna magamat. Követtem, elmémet eltakarva a hamis tudat felhőjével, és csak az ajtónál álltam meg. Ott volt a fedélzet távoli végében, szélben lobogó hajjal támaszkodott a korlátra. Az eget nézte, önfeledt, büszke örömmel élvezve a szelet és a sötétséget, és egy kicsit imbolygott, ahogy vak zenészek szoktak muzsikálás közben, mintha abban a testben külön gyönyörűség lenne minden másodperc.

Ismét belém döbrent az a szívszorító felismerés. Engem is ilyen tékozló bolondnak látnak, akik ismernek és elítélnék? Ó, silány, szálnalmas kreatúra, hogy épp ezen a helyen töltse természetfölötti életét, ezen a nyomasztóan művi helyen, szomorú és élemedett utasok között, jellegtelen, csiricsaré szobákban, elzárkózva a hatalmas világ valódi csodáitól!

Hosszú idő után egy picit lehajtotta a fejét, és jobb kezének ujjait lassan végigfuttatta szmokingja hajtokáján, Mosakodó macska nem lehetett volna fesztelenebb vagy önelégültebb. Milyen szeretettel cirógatja azt a rongyot! Ez minden más tetténél többet elárult az egész tragédiáról.

Jobbra fordította a fejét, majd balra, és miután csak egy párt látott messze jobbra, és azok is más irányba néztek, hirtelen fölemelkedett a fedélzetről, és eltűnt.

Persze, igazából nem történt ilyen: James csak elrepült. Vacogva álltam az üvegajtónál, arcomon hátamon folyt az izzadság, ahogy az üres helyet néztem.

– Jöjjön, öregem! – súgta a fülembe David. – Menjünk vacsorázni a Királynő Grillbe!

Megfordultam, ránéztem kényszeredett arcára. Hát persze, James még hallótávolságban van. Pásztáznia sem kell, akkor is meghall mindent, ami rendellenes.

– Igen, a grillbe – ismételtem, és iparkodtam a tudatom alá nyomni, amit Jake-től hallottam előző este, vagyis hogy Jamesnek még fel kell tűnnie ugyanott, étkezést mímelendő. – Nem igazán van étvágyam, de borzasztóan fárasztó itt lebzselni.

David is remegett, de ugyanakkor sütött belőle az izgalom.

– Ó, még valami – folytatta ugyanazon a mesterkéltséggel, míg a lépcsőhöz tartva keresztülvágtunk a társalgón – kötelező az estélyi viselet, de minket így is ki fognak szolgálni, hiszen csak most jöttünk.

– Engem az se érdekel, ha pucéran lesznek. Pokoli jó éjszaka lesz! A híres első osztályú étterem kissé mértéktartóbb és ízlésesebb volt, mint a többi helyiség, amelyeken átjöttünk. A sok fehér bútor és fekete lakk egész kellemesen vette ki magát a meleg fényáradatban. A berendezés rideg és merev volt – de hát ezen a hajón az volt minden –, ezzel együtt nem is csúnya, és egészen ízletes ételt tálaltak, amit nagy gondnal készítettek el.

– Tizedét se használja az erejének! Retteg tőle! – kockáztattam meg gyorsan, amikor úgy huszonöt perc telhetett el azóta, hogy a sötét madár kiröppent.

– Igen, egyetértek. Annyira fél tőle, hogy úgy mozog, mint egy részeg.

– Jól fogalmaztál. David, hat méterre se volt tőlem! Mégsem érezte, hogy ott vagyok!

– Tudom, Lestat, hidd el, hogy tudom. Uramisten, mennyi mindenre nem tanítottalak meg! Csak álltam ott rémülten, hogy bevet valami telekinetikus gázságot, és te semmiféle utasítást nem kaptál tőlem arra nézvést, miként verheted vissza!

– David, ha komolyan bedobná az erejét, semmi sem verhetné vissza. De nem tudja használni. Ha próbálkozott volna, az ösztöneimre hagytakozom, mert erre megtanítottál.

– Igen, igaz. Ugyanazokról a trükkökről van szó, amelyeket másik alakodban ismertél és értettél. Éjszaka az volt a határozott érzésem, hogy akkor volt a legtöbb esélyed a győzelemre, amikor elfelejtetted halandóságodat, és úgy viselkedtél, mintha a régi Lestat lennél.

– Meglehet – mondtam. – Komolyan nem tudom. Ó, hogy őt kell látnom a testemben!

– Pszt, edd meg az utolsó vacsorádat, és halkan beszélj!

– Az utolsó vacsorám! – kuncogtam. – Majd belőle csinállok vacsorát, ha elkapom. – Elnémultam, mert most döbbsenem rá a gusztustalan tényre, hogy a saját húsomat emlegetem. Lenéztem a hosszú, sötét kézre, amely az ezüstkést fogta. Szerettem ezt a testet valaha? Nem, a sajátomat akartam, és nem bírtam elviselni a gondolatát, hogy még legalább nyolc órát kell várunk, mire újra az enyém lesz!

Bőven elmúlt hajnali egy óra, amikor viszontláttuk.

Annyit már tudtam, hogy kerüljem a kis Lidó klubot, mivel kényelmesen sötét volt, és a legjobb hely volt a tánchoz, amit James kedvelt. Inkább a tágasabb helyiségekben lófráltam, napszemüveggel, lenyalt hajjal, amihez egy készséges és értetlen fiatal hajópincér adta a kenőcsöt. Nem bántam, hogy förtelmesen nézek ki. Jelentéktelenebb lettem tőle, és nagyobb biztonságban érezhettem magamat.

Amikor kiszúrtuk, megint az egyik külső folyosón tartott a kaszinó felé. David ment utána, hogy megfigyelje. Nem bírt ellenállni neki.

Majd el ne felejtsem figyelmeztetni, hogy nem kell követnünk a szörnyeteget. Annyi a dolgunk, hogy a kellő időben felmegyünk a Viktória lakosztályba. A kis hajóújság, amelynek másnapi száma már meg is jelent, 6:21-re tette a napfelkeltét. Nevettem, mikor ezt olvastam, holott mostanában már nem ment olyan könnyen az ilyen időpontok meghatározása. Na szóval 6:21-re ismét önmagam leszek.

David végre elfoglalta mellettem a székét, és fölvette az újságot, amit csökönyösen olvasott az apró lámpa világánál.

– Rulettezik és nyer. A telekinetikus képességét használja hozzá. Milyen ostoba!

– Folyton ezt hajtogatja – jegyeztem meg. – Beszéljessünk már egy kicsit a kedvenc filmjeinkről. Rutger Hauer teljesen eltűnt mostanában. Hiányzik nekem az ipse.

David kurtán fölnevetett.

– Igen, én is kedvelem azt a holland színészt.

Még akkor is halkan diskuráltunk, amikor fél négy előtt öt perccel ismét elvonult látóterünkben a nyalka Mr. Hamilton. Lassan, álmagon, a halál jegyével. David ment volna utána, de megfogtam a kezét.

– Nem szükséges, öregem. Már csak három óra. Mondja, mi is volt a cselekménye annak a régi filmnek? Test és lélek volt a címe. Tudja, ami az ökölvívóról szól. Nem abban idézték Blake Tigrisét?

Hat után tíz perccel már tejszerű fénytől volt zavaros az égbolt. Általában ebben a pillanatban szoktam nyugovóra térni, és nem tudtam elképzelni, hogy James ne ezt tegye. Biztosan ott találjuk már a fényes fekete ládájában.

Utoljára valamivel négy után láttuk a csaknem teljesen kiürült Lidó bárban, ahol kapatosan, lomha mozgással táncoltatott egy piros ruhás, alacsony, ősz asszonyt. Megálltunk kissé távolabb a bár előtt, háttal a falnak, hallgattuk szabatosan pattogó brit beszédét, majd elináltunk.

Hát elérkezett a perc. Most már nem futunk előle. Véget ér a hosszú éjszaka. Többször eszembe jutott, hogy néhány percen belül meghalhatok, de hát ez a gondolat sose tartott vissza semmitől. Ha arra gondoltam volna, hogy Davidnek esik baja, bizonyosan inamba száll a bátorságom.

Őt viszont még sose láttam elszántabbnak. Kihozta az ötös fedélzeten levő kabinból a nagy, ezüstszerű revolvért, és a kabátja zsebébe dugta. A hajóbőröndöt nyitva hagytuk, a kilincsre kiakasztottuk a kis "Ne zavarjanak"-jelzést, hogy a pincérek ne nyitogassák az ajtót. Azt is eldöntöttük, hogy nem viszem magammal a kis fekete pisztolyt, mert a csere James kezére juttatná. A kabin ajtaját nem zártuk be. A kulcsot belülről benne hagytuk a zárban, hiszen nem kockáztathattam, hogy magammal vigyem. Ha valami túlzottan segítőkész pincér kinyitná az ajtót, még mindig kinyithatom az akaratommal, hiszen az öreg Lestatnak az egyáltalán nem okoz nehézséget.

Mindössze Sheridan Blackwood hamis útlevele volt nálam, meg elegendő pénz, hogy a bolond kiszállhasson Barbadoson, aztán menekülhessen, amerre lát. A QE2 már befordult a barbadosi kikötő irányába. Isten segedelmével hamarosan kiköt.

Reményeinknek megfelelően egy lélek sem volt a panorámafedélzet ragyogóan kivilágított, széles folyosóján. Gyanúm szerint a pincér elvonult a hajókonyha függönye mögé, egy kis lopott szundításra.

Hangtalanul odaosontunk a Viktória-lakosztály ajtajához. David a zárba csúsztatta a kulcsot. Szempillantás alatt bent voltunk. A láda nyitva volt, és üres volt. A lámpák égtek. Az ördögfajzat még nem jött meg.

Szó nélkül lekapcsoltam a lámpákat, majd a veranda ajtajához mentem, és félrerántottam a függönyt. Az égbolt még éjkéken izzott, de már pillanatról pillanatra világosodott. A kabint megtöltötte a szép, szelíd fény, ami perzselni fogja James szemét, és tűzként égeti majd a csupasz bőrét.

Most már bizonyosan útban van, jönnie kell, ha csak nincs másik rejtékhelye, amelyről nem tudunk.

Visszamentem az ajtóhoz, és megálltam tőle balra. Így James nem láthat, mert mikor benyit, magával az ajtóval takar el.

David fölment a lépcsőn az emelt szintű nappaliba. Háttal az üvegfalnak, arccal az ajtónak állt, két kézre fogva a nagy revolvért.

Váratlanul meghallottam a függén közeledő lépéseket. Nem mertem jelezni Davidnek, de láttam rajta, hogy ő is hallja. A kreatúra már csaknem rohant. Meglepett, hogy ilyen vakmerő. David fölemelte a pisztolyt, és célzott. Az ajtóban megfordult a kules.

Az ajtó kivágódott, becsapódott. James bedülöngélt a szobába. Karját az arca elé kapta, hogy védje a szemét az üvegfalon beömlő fénytől, és fojtottan káromkodott, alighanem a pincérek szidva, amiért az utasításokat figyelmen kívül hagyva nem húzták össze a függőnyt.

Szokott kétfalás módján a lépcső felé fordult, és rögtön megtorpant, mert meglátta Davidet és a rá szögeződő pisztolyt. Akkor David elkiáltotta magát:

– Most!

Egész lényemet belesűrítettem a támadásba. Láthatatlan részem kiröppent a halandó porhüvelyből, és hihetetlen gyorsasággal süvített régi testem felé. Azon nyomban visszalöktek. Akkora sebességgel zuhantam vissza a halandó testbe, hogy az a falnak csapódott.

– Újra! – üvöltötte David, de most is villámgyorsan visszavertek. Vergődve próbáltam parancsolni a nehézkes halandó testnek, legalább annyira, hogy feltápászkodhassak.

Fölöttem régi vámpír arcom lebegett, kék szeme vörösen pislogott, mert a kabinban egyre erősebb lett a fény. Ó, tudtam, mit szenvedhet, mennyire meg lehet zavarodva! A nap égeti azt az érzékeny bőrt, amely sohasem heverte ki igazán a Góbi-sivatagot! Tagjait valószínűleg máris gyengébbre zsibbasztotta a világosság.

– Vége a játéknak, James! – kiáltotta David vad haraggal. – Használja azt az ármányos kis agyát!

A kreatúra úgy perdült meg, mintha madzagon rántanák. Az éjjeliszekrényig hátrált, összegyűrte az undorítóan zörgő, vastag műanyag terítőt, miközben arca elé kapott karjával takargatta a szemét. Páni félelem fogta el, mikor látnia kellett a vermet, amit magának ásott. Újból megpróbált ránézni a kelő napnak háttal álló Davidre.

– Most mihez akar kezdeni? – kérdezte ő. – Hová mehet? Hová bújhat el? Ha kárt tesz bennünk, a kabint azon nyomban átkutatják, ahogy felfedezik a hullákat. Vége van, barátom! Adja fel!

James mély hangon felmordult. Válla közé húzta a nyakát, mint egy támadni készülő, megvakított bika. Kétségbeesetten láttam, hogy a keze ökölbe szorul.

– Adja föl, James! – ordította David.

A kreatúra káromkodott, mint a záporosó, én pedig még egyszer nekiugrottam. Legalább annyira hajtott a vakrémület, mint a bátorság és a közönséges emberi akaraterő. A vizet már átszúrta az első tüzes sugár! Édes Istenem, most vagy soha, nem hibázhatok! Teljes erőmmel belécsapódtam, és áthatoltam rajta. Bénító áramütés nyilallt végig rajtam, aztán már nem láttam semmit. Óriási vákuum szippantott fekete örvényébe.

– Igen, belé, belém! – rikoltottam. – Igen, a testembe!

Kibírhatatlanul fájó szemem vakító arany máglyába nézett. Ez a Góbi-sivatag lángja volt, a pokol tüze, ami után nincsen semmi. De megcsináltam! Benne voltam a testemben! Az a máglya pedig a felkelő nap, amely most perzseli meg az én édes, drága vámpír arcomat és kezemet!

– Győztünk, David! – üvöltöttem természetellenes harsánysággal. Felpattantam a padlóról, ahova zuhantam, újra birtokában gyönyörű, dicsőséges erőmnek és gyorsaságomnak. Eszeveszetten vágódtam az ajtóhoz, és egy pillanatra láttam régi halandó testemet, amint négykézláb vonszolja magát a lépcső irányába.

Mire a folyosóhoz értem, a kabinba valósággal berobbant a fény és a forróság. Itt egy másodpercig se maradhattam, akkor se, ha most dördült el fülsiketítő robajjal a nagy pisztoly.

– Isten segítsen, David! – súgtam. Szempillantás alatt leértem az első lépcső aljába. Ide, hála az égnek, nem hatolt be a fény, de erős tagjaim máris gyengültek. Mire eldördült a második lövés, éppen átszökkentem az a lépcső korlátján, lerepültem az ötödik fedélzetre, és vágózni kezdtem a szőnyeges folyosón.

Amíg elértem a kis kabint, még egy lövést hallottam, de ó, milyen gyenge volt már! A napbarnított kéz alig bírta elfordítani a kilincset. Úgy kellett küzdenem az alattomos hideggel, mintha most is Georgetown havában gázolnék. De az ajtó nyitva volt. Térdre estem a kis szobában, de legalább a fénytől biztonságban voltam!

Kizárólag az akarat hajtott, mikor becsaptam az ajtót, a helyére löktem a nyitott hajóbőröndöt, és belezuhantam. Annyira maradt erőm, hogy a fedélért nyúljak. Hallottam, hogy lecsapódik, és utána nem

éreztem semmit. Mozdulatlanul feküdtem, és rekedt sóhaj szakadt fel belőlem.

– Isten segítsen, David! – suttogtam. Miért lőtt? Miért? És miért kellett olyan sokszor elsütni azt a nagy pisztolyt? Hogyhogy senki sem hallotta a robajló hangját?

De most már nincs erőm segíteni rajta. Csukódott a szemem, és magához ölelt a bársony sötétség, amit nem ismertem a georgetowni végzetes találkozás óta. Ismét Lestat voltam, a vámpír, és ezenkívül nem számít semmi. Semmi.

Azt hiszem, az ajkam utoljára a "David" szót formálta, mint egy imát.

HUSZONHÁROM

Ahogy felébredtem, azonnal éreztem, hogy David és James nincs már a hajón. Fogalmam sincs, honnan tudtam. De tudtam.

Annyira-amennyire eligazgattam ruhámat, kiutaltam magamnak pár perc kerge boldogságot, megbámulva magamat a tükörben, megmozgatva csodálatos ujjaimat, aztán elindultam, hogy utánanézzek, valóban eltűntek-e a fedélzetről. Azt nem reméltem, hogy Jamest megtalálom, viszont mi van Daviddal? Mi történt vele, miután elsütötte a pisztolyt?

Három lövedéknek meg kellett ölnie Jamest! Ráadásul az én kabinomban történt – meg is találtam a zsebemben az én Jason Hamilton névre szóló útleveletem – így tehát a legnagyobb óvatossággal merészkedtem föl a legfelső fedélzetre.

Hajópincérek futkostak az esti koktélokkal. Takarítottak azokban a kabinokban, amelyeknek utasai kimentek éjszakára a szárazföldre. Minden ügyességemet bevetve suhantam végig az átjárón, olyan gyorsan, hogy senki se vett észre, mikor beosontam a Viktória-lakosztályba.

Itt már rendet tettek. Becsukták a lakkozott fekete ládát, amit James koporsónak használt, és szép rendesen leterítették. Az összetört éjjeliszekevény eltűnt, csak egy karistolás marad utána a falon.

A szőnyegen nem találtam vért. Egyáltalán semmi nyoma nem volt az itt zajlott, félelmetes küzdelemnek. Láttam az üvegfalon át, hogy éppen kifutunk a szürkület fénylő, gyönyörű fátyolát viselő barbadosi öbölből a nyílt tengerre.

Egy pillanatra kiléptem a verandára, csak hogy belenézzek a végtelen éjszakába, és ismét örülhessek régi, igaz vámpír-látásomnak. Millió parányi részletet láttam a sziporkázó távoli partokon, amiket egyetlen halandó sem láthat! Olyan lázba hozott a visszakapott légiesség, ügyesség és kecsesség, hogy legszívesebben táncra perdültem volna. Tényleg, nem is lenne rossz dalolva és az ujjammal pattogatva végigdzsiggelni a hajó egyik oldalán, aztán vissza a másikon!

De erre most nincs idő. Tüstént ki kell derítenem, mi történt Daviddal!

Kilestem a folyosóra, akaratommal gyorsan és némán megnyitottam a zárat a másik oldalon, David ajtaján, majd átcikáztam a kabinba, olyan természetfölötti sebességgel, hogy senki sem vett észre.

Minden eltűnt. A kabint sterilre takarították a következő utas számára. Ezek szerint Davidet leszállították a hajóról. Lehet, hogy Barbadoson van! Ha igen, gyorsan megtalálom.

De mi van a másik kabinnal? Azzal, ami halandó porhüvelyemé volt? Gondolattal kinyitottam az összekötő ajtót. Ezt a kabint is kiürítették és kitakarították.

Hogyan tovább? A hajón nem akartam tovább maradni, mint amennyit muszáj, mert ha észrevesznek, mindenki velem fog foglalkozni, hiszen az összecsapás az én kabinomban történt.

Meghallottam a készséges hajópincér ismerős lépéseit, és épp akkor nyitottam ki az ajtót, mikor elment előtte. Rettentően izgatott lett és zavarba jött, mikor meglátott. Intettem neki, hogy jöjjön be.

– Ó, uram, éppen önt keresik! Azt hitték, Barbadoson elhagyta a hajót. Azonnal értesítenem kell a biztonsági őröket.

– De mondja már el, mi történt! – A szemébe néztem, és rögtön láttam, hogy máris hat a bűvölet.

Minden fenntartás nélkül, feltétlen őszinteséggel elmesélte, hogy hajnalban borzasztó incidens történt a kabinomban. Egy idős angol úriember – aki előzőleg mellesleg az orvosomnak mondta magát – többször rálőtt egy fiatal támadóra, aki állítása szerint meg akarta gyilkolni, de egyetlen lövése sem talált célba. Sőt, még csak meg sem találták a fiatal támadót. Az idős úriember leírása alapján kiderítették, hogy a fiatalember ebben a kabinban lakott, ahol most állunk, és nem az igazi nevén szállt föl a hajóra.

Akárcsak az idős brit úriember. A nevek körüli zűrzavar nem csekély mértékben megnehezítette az ügyet. A pincér tulajdonképpen nem is tudta, kivéve, hogy az idős brit úriembert őrizet alatt tartották, amíg ki nem kísérték a partra.

– Azt hiszem, megkönnyebbültek, mikor kívül tudhatták a hajón –, folytatta a pincér meglehetősen

zavartan. – Uram, értesítenünk kell a biztonsági tisztet. Nagyon aggódnak önért. Csoda, hogy nem állították meg, mikor visszatért Barbadoson a hajóra. Egész nap keresték.

Nem nagyon fűlt a fogam egy alaposabb vizsgálathoz, ám ekkor megjelent a Viktória ajtaja előtt két fehér egyenruhás férfi, és ezzel gyakorlatilag eldőlt a kérdés.

Köszönetet mondtam a pincérnek, odaléptem az urakhoz, beinvitáltam őket a lakosztályba. Mélyen behúzódtam az árnyékba, ahogy ilyen találkozásokról szoktam, és könyörögve kértem bocsánatukat, amiért nem gyújtok villanyt. Elég lesz annyi fény is, magyaráztam, ami bejön a verandáról, tekintve bőrömnek sajnálatos állapotát.

A két biztonsági fölöttébb gyanakvónak és idegesnek látszott, úgyhogy minden bűbájamat bedobtam a meggyőzésükre.

– Mi történt Alexander Stoker doktorral? – érdeklődtem. – Kezelőorvosom, nagyon aggódom miatta.

A fiatalabb biztonsági, egy ír kiejtéssel beszélő, tulipiros képű ember láthatólag egy kukkot se hitt el abból, amit mondtam, és megérezhette, hogy valami nagyon nem stimmel a modorommal és a beszédemmel. Csak abban reménykedtem, hátha sikerül annyira összezavarnom, hogy befogja a száját.

A másikat, a magas, tanult angolt jóval könnyebb volt megbabonázni. A legnagyobb lelki nyugalommal kitálalta, hogy úgy tűnik, Stoker doktor nem is Stoker doktor volt, hanem egy David Talbot nevű angol, bár hogy miért használt álnevet, azt nem volt hajlandó közölni.

– Tudja, uram, hogy ez a Talbot még pisztolyt is hozott magával a hajóra? – kérdezte a magas biztonsági, miközben társa zsigerből jött gyanakvással fixírozott. – Természetesen ez a londoni szervezet, ez a Talamasca vagy micsoda, nem győzött bocsánatot kérni, és azt se tudták, hogyan tegyék jóvá. Végül sikerült elsimítani a kapitánnyal meg valakikkel a Cunard otthoni irodájában. Nem emeltek vádat Mr. Talbot ellen, amikor beleegyezett, hogy hajlandó összezsomagolni, kísérettel elhagyni a hajót és felszállni az első gépre, amely az Egyesült Államokba indul.

– Közelebből hova?

– Miami, uram. Magam kísértem fel a gépre. Ragaszkodott hozzá, hogy adjak át önnek egy üzenetet, miszerint, ha óhajtja, Miami-ban találkozhatnak, úgy rémlik, a Park hotelben? Többször elismételte ezt az üzenetet.

– Aha – mondtam. – No és aki megtámadta? Akire kénytelen volt rálőni?

– Nem találtunk ilyen személyt, uram, noha kétségtelen, hogy a hajón előzőleg többen is látták ezt az embert, méghozzá Mr. Talbot társaságában! Sőt, a fiatalember épp abban a kabinban lakott, amelyben érkezésünkkor ön beszélgetett a pincérrel.

– Hát ez rendkívül zavarba ejtő! – mondtam legbehízalgóbb és legbensőségebb hangomon. – Gondolják, hogy az a barna hajú fiatalember már nincs is a hajón?

– Úgyszólván bizonyosak vagyunk benne, uram, habár jelen körülmények között úgyszólván lehetetlen mindenre kiterjedő kutatást végezni a hajón. Amikor felnyitottuk a kabint, a fiatalember holmija még mindig ott volt. Fel kellett nyitnunk, miután Mr. Talbot makacsul hangoztatta, hogy a fiatalember megtámadta, és hogy a fiatalember ugyancsak álnéven utazott! A poggyászát természetesen elzártuk. Uram, ha lenne szíves velem jönni a kapitány irodájába, bizonyosan megvilágíthatná...

Gyorsan közöltem, hogy erről semmit sem tudok. Tegnap kiszálltam Grenadán, tehát nem is tudhattam, hogy ez a két ember feljött a hajóra. Ma reggel pedig Barbadosra mentem egynapos kirándulásra, és sejtelmem sem volt az egész lövöldözésről.

Ám ez a higgadt, szeretetre méltó csevegés álca volt csupán, amelynek leple mögött folytattam a megdolgozásukat, hogy most már menjenek el, mert szeretnék átöltözni, és pihenni.

Mikor becsuktam utánuk az ajtót, tudtam, hogy egyenesen mennek a kapitány irodájába, így csak perceim vannak a visszajövetelükig. Bár tulajdonképpen nem számított: David biztonságban volt, elhagyta a hajót, és Miami-ba ment, ahol találkozhatok vele. Ennyit akartam tudni. Hála az égnek, hogy azonnal elhagyhatta Barbadosot, mert csak az Isten tudja, hogy James hol lappang.

Ami Mr. James Hamiltont illeti, akinek útlevele a zsebemben lapult, ebben a lakosztályban még mindig volt egy ruhákkal tömött szekrénye, amelyből rögtön örömet akartam szerezni magamnak. Ledobtam a gyűrött szmokingot és a többi éjszakai öltözetet – csupa vámpírgúnyát – és kiválasztottam egy pamutinget, meg egy izléses vászonöltönyt. Természetesen az összes elegáns ruhát erre a testre szabták. Még a vászoncipő is úgy állt a lábamon, mintha rám öntötték volna.

Magamhoz vettem az útlevelet és a tetemes mennyiségű dollárt, amit a régi ruhában találtam.

Aztán visszatértem a verandára, ahol édesen cirógatott a szellő, és álmatagon néztem a sötétkéken fénylő

tengert.

A *Queen Eliabeth 2* immár a híres huszonnyolc csomóval robajlott, kristályos barázdát hasítva hatalmas orrával a villódzó vízen. Barbados szigete nyomtalanul eltűnt. Felnéztem a nagy fekete kéményre, ami akkora volt, mintha magának a pokolnak lenne a kürtője. Nagyszerű látvány volt, ahogy a soha nem csituló szél ívben meghajlította, majd egészen a vízig lenyomta a kibőffenő füst szürke zászlóját.

Ismét a távoli szemhatárt néztem. A világ megtelt szépséges, törékeny azúr fénnel. Láttam a halandó szemnek érzékelhetetlenül vékony pára mögött a pislákoló parányi csillagképeket, és a lassan keringő planéták sötét ragyogását. Kéjesen nyújtóztam, az izmok kellemesen hullámozottak a vállamon és a hátamon. Megráztam a hajamat, mert jólesett, ahogy végigsöpri a nyakamat, aztán a korlátra könyököltem.

– Úgyis elkaplak, James! – suttoztam. – Ezt biztosra veheted! De most más dolgom van, úgyhogy áskálódjál csak nyugodtan!

Lassan fölemelkedtem – olyan lassan, amennyire csak bírtam – és addig mentem, míg nagyon magasan voltam a hajó felett. Lenéztem, megcsodáltam parányi sárga fényekkel ékes fedélzeteinek egymásra tornyozott sokaságát. Milyen vígnak tűnt, mennyire nem látszottak hozzáférni a gondok. Némán, hatalmasan, bátran szelte a hullámozó tengert, vitte magával mikrokozmoszában a táncoló, vacsorázó, csevegő embereket, a szorgos biztonsági tiszteket, a futkosó pincéreket, a boldog teremtmények százait, akik nem is tudták, hogy itt zajlott csekélyke drámánk, vagy hogy ugyanolyan gyorsan távoztunk, mint jöttünk, épp csak egy kicsit kavarva fel a nyugalmat. Békesség a boldog *Queen Elizabeth 2*-nek! Ismét arra gondoltam, hogy megértem, miért rejtőzött el a testtolvaj ide, ebbe a mégoly szomorú és csiricsaré menedékbe.

Végül is, mi a mi egész világunk a fenti csillagoknak? Mit tarthatnak cseppnyi bolygónkról, eszelős ellentéteivel, véletlenjeivel, örökös háborúival, elmebajos civilizációival, amelyeket nem az akarat, a hit vagy a közös törekvés forraszt össze, hanem valamiféle réveteg adottság, amellyel a milliók képesek elfelejteni a tragédiákat, hogy újra és újra visszasüllyedjenek a boldogságba, pontosan úgy, mint annak a hajócskának az utasai, mintha a boldogság olyan természetes velejárója lenne az életnek, mint az éhség vagy az álmoság, vagy az, hogy szeretjük a meleget és félünk a hidegtől.

Följebb emelkedtem, olyan magasra, ahonnan már nem láthattam a hajót. Alattam felhők száguldottak a világ felett. Fölöttem hideg fenségükben égtek a csillagok, és most az egyszer nem gyűlöltem őket; nem, nem tudtam gyűlölni őket, semmit sem tudtam gyűlölni, ahhoz túlságosan eltöltött az öröm, és a sötét, keserű diadal. Lestat voltam, aki lebeg menny és pokol között, és – talán most először – örültem annak, hogy ez így van.

HUSZONNÉG

Dél-Amerika esőerdője – fák és liánok több ezer négyzetmérföldes buja, nedvdús szövevénye – ártalmatlannak tűnik, ha a magasból, a sodródó fellegek közül nézzük völgyeket fojtogató zöld alvadékát, hegyek boruló vastag paplanját, amelyet csak a szikrázó, széles folyók és a csillámló tavak szakítanak meg.

Ha a szivacsos, lucskos földön állunk, áthatolhatatlan a sötétség. A fák olyan magasak, hogy nincs fölöttük mennybolt. Ebben a sűrű, párás félhomályban harc és fenyegetés az élet. A káosz végső diadala ez a dzsungel; a civilizáció összes tudósa sem fogja osztályozni az itt tenyésző pettyes pillangók, foltos macskák, húsevő halak, tekergőző óriáskígyók összes alfaját.

A nyirkos ágak között madarak cikáznak, amelyeknek olyan színű a tollruhája, mint a nyári égbolt vagy az égő napgolyó. Rikoltozó majmok ügyes kis keze kap a kötélvastagságú folyondárok után. Sima szőrű, sunyító emlősök hajtják egymást irgalmatlanul ezerféle nagyságban és alakban, torz gyökerek, félig eltemetett gumók között, óriási, zörgő levelek alatt, fel a bűzlő homályban tengődő suhángok ferde törzsén, amelyek halódás közben még kiszívják az utolsó csepp táplálékot az áporodott földből.

Lélektelen és törhetetlen az éhség és a jóllakás, az erőszakos és kínos halál körforgása. Ridegen ragyogó opáلكő-szemű hüllők folytatják végtelen torozásukat a rángatózó és ropogó rovarokon, amit akkor kezdtek el, amikor még nem élt meleg vérű állat a földön. De az utolsó konc úgyis mindig a szárnyas, a rágós, a gyilkos méregtől puffadó, az ocsmány és hátborzongató szépségükkel kápráztató, fufangos rovaroké.

Ebben az erdőben nincs irgalom. Se irgalom, se igazság, se áhítatos hódolat a szépségnek, se a gyönyörű esőnek örvendező, halk örömkialtás. Erkölcsileg még az értelmes majmocska is idióta.

Illetve nem volt ilyen, amíg el nem jött az ember.

Hogy hány ezer éve történt, senki se tudja. A dzsungel felfalja a csontokat. Olyan csendesen nyeldekeli a megszentelt kéziratokat, ahogyan a templomok rágósabb köveit őrli. Nyála nyomtalanul feloldja a szőttest, a fonott kosarat, a festett edényeket, még a cizellált arany ékességet is.

Ám a sötét bőrű, apró termetű emberek kétségtelenül itt vannak évezredek óta: megteremtik törékeny falvacskáikat, főznek füstölő tüzeken pálmalevéllal fedett kunyhók között, vadásznak kezdetleges lándzsákkal, gyilkos méreggel bekent hegyű nyilakkal a bőséges és veszedelmes vadra. Van, ahol takaros kis gazdaságot is kihasítanak maguknak, és termelik benne a vastag jamgyökeret, a csillogó, zöld avokadót, a piros paprikát és a kukoricát. Sok-sok édes, sárga kukoricát. A gondosan megépített házikók mellett cseppnyi tyúkok kapirgálnak a porban. Fényes szőrű, gömbölyű disznók túrnak és tülekednek az ólban.

Ezek az ősidők óta egymással háborúzó emberek lennének a legkülönb teremtmények a Sötétlő Erdőben? Vagy semmiben sem különböznek a káosztól, végső soron nem bonyolultabbak az iszkoló ezerlábúnál, a settenkedő, selyemszőrű jaguárnál, vagy a néma, düledt szemű békánál, amely olyan mérgező, hogy foltos hátának egyetlen érintése halál?

Mi köze Caracas felhőkarcolóinak ehhez a közelében burjánzó világhoz? Hogy került ide ez a dél-amerikai nagyváros, amely fölött szmogtól szennyes az égbolt, és körülötte nyomortelepektől gennyednek a domboldalak? A szépség ott szép, ahol találsz.

Éjszaka gyönyörűek még ezek az úgynevezett ranchitók is – a meredélyen tülekedő putrik ezrei a robajló műutak két oldalán –, pedig nincs bennük se folyóvíz, se csatornázás, túlszűfoltosságuk pofon minden korszerű komfort- és közegészségügyi szabványnak, mégis teleaggatják őket villanykörtek ragyogó füzereivel.

Néha úgy tűnik, hogy a fény át tud változtatni mindent! A fény a kegyelem vitathatatlan és kurthatatlan metaforája. De tudja ezt a ranchitók népe? A szépségért csinálják a kivilágítást? Vagy csak világosságot akarnak a viskókba? Nem érdekes.

Nem állhatjuk meg, hogy ne teremtsünk szépséget. Nem állíthatjuk meg a földet.

Csak tekintsünk le a folyóra, amely St. Laurent, a kis végvár mellett hömpölyög, és elő-elővillan a fák közül fényes pántlikája, ahogy egyre mélyebben fúrja magát az erdőbe, míg meg nem érkezik a Szent Margit Mária misszióhoz, az összebújó néhány épülethez a tisztáson, amelynek peremén türelmesen várakozik a

dzsungel. Hát nem szép a fehérre meszelt, bádogtetős épületek bokra, kezdetleges keresztjeivel, apró, világos ablakaival, az egyetlen rádió hangjával, amelyből vidáman pergő dobokkal kísért, indián szövegű vékony dallam kanyarog?

Milyen szépek a kis házak széles tornácai, a tarkára festett deszkahinták, padok és székek. Az ablakok szűnyoghálói réveteg puhasággal ajándékozzák meg a szobákat, mert hajszálvékony vonalaikkal sűrű raszterre bontják fel a színeket és a formákat, élénkebbé, láthatóbbá, tudatosabbá teszik őket – mintha Edward Hopper enteriőrjeit vagy egy gyerek kifestőkönyvét látnánk.

Persze annak is megvan a módja, hogy megakadályozzuk a szépség zabolátlan burjánzását. Nem kell hozzá más, mint szabályozás, csereszabatoság, a futószalag esztétikája, a funkcionális győzelme a véletlen fölött.

De itt hiába keresnénk ilyet!

Ez itt Gretchen sorsa, amelyből a modern világ összes rafinériáját kiküszöbölték; a laboratórium, ahol egyetlen erkölcsi kísérlet ismétlődik újra és újra: a jótét.

Az éjszaka hiába dalolja a kis tábor körül a káosz, az éhség, a pusztítás dalát. Itt az a fontos, hogy el tudjanak látni egy oltásra, műtetre, ő gyógyszerekre váró, korlátozott számú embercsoportot. Ahogy maga Gretchen mondta: a nagyobb lépték hazugság.

Órákig bolyongtam széles körben a dzsungelben, vígan és erősen tör tetve az áthatolhatatlan bozótban, megmászva az esőerdei fák púpos gyökereit, itt-ott megállva, hogy hallgassam a vad éjszaka mély, zavaros kórusát. Milyen gyöngédek a harmatos, viaszos virágok, amelyek a reggel ígéretében bízva szenderegnek a magasabb, zöldebb ágakon.

A félelmen újból fölülemelkedve nézhettem a folyamat nyálkás, korhadó rútságát. A foltnyi mocsár az oszlástól búzlott. A csúszómászó dolgok nem árthattak nekem, ennélfogva nem undorodtam tőlük. Ó, engedjétek hozzám az anakondát, szeretném érezni azt a gyorsan gyűrűző, szoros ölelést! Hogy élveztem az éles madárkiáltásokat, amelyek bizonyosan megrémítették volna az egyszerűbb lelkeket. Kár, hogy a szőrös majmocskák alszanak a legsötétebb órákban, mert szerettem volna elkapni őket, hogy összecsókoljam ráncos homlokukat és ajaktalan, csicsergő szájukat.

És a gondosan megművelt parcellák, az iskola, a kórház és a kápolna közelében álló kunyhókban alvó szegény halandók minden apró, hétköznapi részletükben a teremtés isteni csodáinak tűntek.

Hmm. Hiányzott Mojo. Miért nincs itt, hogy együtt portyázzunk a dzsungelben? Majd be kell idomítanom vámpirkutyának. Már láttam, hogyan vigyázza koporsómat a nappal óráiban az egyiptomi stílusú őrszem, elharapva a torkát minden halandó betolakodónak, aki valaha is letéved a lépcsőn a szentélybe.

Bár hamarosan viszontlátjuk egymást. E dzsungel mögött ott vár az egész nagyvilág. Ha behunytam a szememet, és érzékeny vevőkészülékké alakítottam a testemet, hallhattam mérföldeken át a caracasi sűrű forgalom zaját, felerősített hangjainak pattogós kiejtését, a tömény, dübörgő zenét a légkondicionált, sötét lebujokból, ahol mint gyertyafény az éjjeli lepkéket vonzottam magamhoz éhem elverésére a gyilkosokat.

Itt béke honolt, míg peregetek a percek a trópusok lágyan doromboló csendjében. Csillámló eső hullott az alacsony, felhős égből, elverte a port a tisztáson, sötét pettyeket rajzolt az iskola tisztára sepert lépcsőjére, és halkan dobolt a hullámbádog tetőkön.

Az apró hálótermekben és a külső házakban sorra aludtak el a fények. Csupán a sötét kápolnában hunyorgott mélyvörös izzás. Az alacsony toronyban hallgatott a csillogó harang. Kúp alakú bádog lámpaernyők alól apró, sárga villanyégők világították meg a tiszta ösvényeket és a meszelt falakat.

Elsötétült az első kis kórházépület is, ahol egyedül Gretchen dolgozott.

Időnként megpillantottam a szűnyoghálóra rajzolódó arcélét. Egy pillanatra láttam lehajtott fejét, tarkóján összetűzött haját, amikor annyi időre leült az ajtónál levő asztalhoz, hogy valamit feljegyezzen.

Végül hangtalanul elindultam az ajtóhoz, beosontam a zsúfolt kis irodába, ahol egyetlen éles fényű lámpa égett, majd pedig a kórterembe.

Gyerekkórház! Csupa apró ágy! Egyszerűek, kezdetlegesek, kettős sorban. Látomásaim vannak a sűrű félhomályban? Vagy valóban gyalultatlan deszkából barmolták, hánccsal kötözték össze, szűnyoghálóval terítették le őket? És ott, a fakó, alacsony asztalon nem gyertyacsonk áll egy kistányérban?

Hirtelen megszédültem. A látomás vakító élessége kilobbant. Nem ez a kórház... Hunyorogtam, hogy elválasszam az időtlen elemeket a logikusaktól. Az ágyak melletti krómozott állványokra függesztett plasztiktasakokból pici tüben végződő, pihekönnyű, fényes műanyag csövek vezették az intravénás folyadékot a vékony karocskába.

Ez nem New Orleans. Ez nem az a kis kórház! De nézd csak a falat! Nem kőből van? Letöröltem

homlokomról a véres verejték vékony hártáját. Folt esett a zsebkendőmön. Nem egy szőke hajú kisgyerek fekszik azon a túlsó ágyon? Ismét elkapott a szédülés. Mintha vidám, csúfolódó nevetés csilingelne halkan. De az biztosan egy madár a külső sötétségben! Itt nincsen vénséges ápolónő, aki háziszőttos rokokóját visel, és kendőt borít a vállára. Elment sok száz éve, a kórházzal együtt.

De a gyermek nyöszörgött; kicsi, kerek fején megcsillan a fény. Láttam gödrös kezét a takarón. Ismét hunyorogtam. Mellettem sötét árnyék hullott a padlóra. Igen, a légzésleállást jelző készülék, foszforeszkáló folyadékkristályos számaival! És az üvegezett gyógyszerszekrények! Nem az a kórház, de ez a kórház.

– Nem, nem fogom bántani? Nem akarom bántani! – Hangosan suttognék?

Messze távol állt a szűk szobában a kis széken, harangozott pici lábával, haja divatos loknikban omlott ruhájának puffos ujjára.

Ó, értettél! Tudod, ugye?

– Pszt, felébresztetted a gyerekeket! Menj innen! Te nem is vagy itt! Mindenki tudta, hogy te leszel a győztes. Tudták, hogy legyőzöd a testtolvajt. Most pedig itt vagy... eljöttél érte.

– Nem, nem azért, hogy bántsam! Hanem hogy a kezébe adjam a döntést!

– Monsieur? Miben segíthetek?

Felnéztem az előttem álló öregemberre, az apró pápaszemet viselő, foltos barkójú doktorra. Nem, nem ez a doktor! Honnan jött ez? Rámeredtem a névkártyájára. Ez Francia-Guyana. Azért beszél franciául. És a kórterem végén nem ül semmiféle gyerek semmiféle széken.

– Gretchenhez jöttem – suttogtam. – Marguerite szórórhöz. – Úgy gondoltam, hogy ebben az épületben lehet, őt láttam az ablakból. Tudtam, hogy itt van.

Tompa neszek a kórterem végéből. Az orvos nem hallhatja, de igen. Jön Gretchen. Hirtelen megcsapott a szaga, amibe a gyerekek szaga, az öregember szaga keveredett.

De még ezzel a szemmel se láttam az elviselhetetlen homályban. Honnan jön itt a fény? Gretchen az imént oltotta el az apró villanylámpát túlsó szobában, és most a kórteremben közeledett sietős, mégis törődött léptekkel, lehajtott fejjel. A doktor fáradtan intett, és elcsoszogott.

Ne bámuld a foltos barkót, a pápaszemet, a görbe hátat! Láttad a névkártyáját! Ez nem kísértet!

Halk puffanással csapódott be a szűnyoghálós ajtó. Az orvos elcammogott.

Gretchen állt a híg sötétségben. Milyen gyönyörű volt a sima homlokából hátrafésült hullámos haja, a rezzenéstelen tekintetű, nagy szeme. Előbb látta meg a cipőmet, mint engem. Akkor döbrent rá, hogy idegen itt ez a néma, halvány jelenés, akinek még a lélegzését sem hallani, és semmi keresnivalója a mozdulatlan éjszakában.

A doktor eltűnt, mintha az árnyék nyelte volna el, de bizonyosan kint volt valahol a sötétségben.

Az irodai villanynak háttal álltam. Szaga letaglózott: vér volt benne, és az élőlény tiszta illata. Istenem, hogy ezzel a szemmel láthatom arcának csillogó szépségét! De így elállok a fényt, hiszen az ajtó nagyon kicsi. Ő látja vajon az arcomat? Látja szememnek természetellenes lidércfényét?

– Ki maga? – súgta fojtottan, gyanakodva. Tőlem messze torpant meg az ágyak között, onnan kémlelt összehúzott, sötét szemöldöke alól.

– Gretchen – mondtam – Lestat vagyok. Megígértem, hogy eljövök, és most itt vagyok.

Szellő se rezdült a hosszú, keskeny kórteremben. Az ágyak mintha megfagytak volna a szűnyoghálók alatt. Ám a folyadékkal telt tasakokon úgy játszott a fény, mintha apró ezüstitűk hunyorognának a gyászos, fojtó sötétségben. Hallottam az alvó kis testek egyenletes, gyöngye lélegzését. Meg valami tompa, ütemes kopogást, mintha egy játékos gyerek láb rugdosná cipőjének pici sarkával a széket.

Gretchen a védekezés ösztönös mozdulatával lassan fölemelte a jobbját, és a mellére tette, oda, ahol a nyak átolvad a törzsbe. Érverése meglódult. Ujjai összezárultak, mintha egy medált szorítanának, aztán megláttam, hogy átszillan közöttük egy vékony aranylánc.

– Mi az a nyakadon?

– Ki maga? – ismételte karistoló suttogással, remegő szájjal. Szeme visszatükrözte az irodai lámpa fényét. Az arcomat, a kezemet bámulta.

– Én vagyok az, Gretchen. Nem foglak bántani! Mi sem áll távolabb tőlem, mint hogy bántsalak! Azért jöttem, mert megígértem, hogy eljövök.

– Nem... nem hiszek magának! – Gumitalpú cipője alig ütött zajt, mikor hátrálni kezdett a deszkapadlón.

– Gretchen, ne félj tőlem ennyire! Azt akartam, hogy tudd: az igazat mondtam! – Nagyon halkan beszéltem. Meghallja egyáltalán?

Láttam, hogy ugyanúgy iparkodik tisztábban látni, ahogyan én próbálkoztam az előbb. Szíve vadul vert,

melle gyönyörűen hullámozott a fehér vászon alatt, és hirtelen az arcába szökött a dús vér.

– Itt vagyok, Gretchen! Azért jöttem, hogy mindent megköszönjek! Hadd adjam ezt át a misszió céljaira!

Bután belenyúltam a zsebembe, kötegszám markoltam ki belőle a testtolvaj pénzét, és feléje nyújtottam. Az én kezem is úgy remegett, akár az övé. A pénz mocskosnak és értelmetlennek látszott, mint a hulladék.

– Vedd el, Gretchen! Tessék! Segíthet a gyermekeken. – Elfordultam, és újra megláttam a gyertyát – ugyanazt a gyertyát! Miért a gyertyát? Melléje tettem a pénzt, és hallottam, hogy recseg a deszka a súlyom alatt, mikor a kicsi asztalhoz lépek.

Visszafordultam, ránéztem. Félénken, tágra nyílt szemmel közeledett felém.

– Ki maga? – suttogta harmadszor. Milyen nagy volt a szeme, milyen sötét a szembogara, hogy repestek a pillái, mint az ujjak, mikor közelednek valamihez, ami megégetheti őket. – Ismételten kérem, hogy mondja meg az igazat!

– Lestat, akit a tulajdon házában ápoltál, Gretchen! Visszanyertem az igazi alakomat! Azért jöttem, mert megígértem, hogy eljövök.

Alig bírtam már. Úgy tüzesedett bennem a régi harag, ahogy benne erősödött a félelem, ahogy megmerevedett a válla, ahogy egyre jobban remegett a nyakláncát markoló keze.

– Nem hiszek magának! – mondta ugyanazzal az elfúló suttogással, és mintha egész testében visszahőkölt volna, holott meg sem mozdult.

– Nem, Gretchen! Ne nézz rám félelemmel, vagy úgy, mintha gyűlölnél! Mit ártottam neked, hogy így nézel rám? Ismered a hangomat. Tudod, mit tettél értem. Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak neked...

– Hazug!

– Nem, ez nem igaz. Azért jöttem, mert... azért jöttem, mert látni akartalak.

Uramisten, csak nem sírok? Már az érzelmeim is olyan kiszámíthatatlanok, mint a hatalmam? Gretchen pedig meg fogja látni az arcomon a véres csíkokat, és még jobban megrémül. Nem bírtam elviselni a nézését.

Elfordultam, rámeredtem a kicsi gyertyára. Láthatatlan akaratommal meggyújtottam a kanócot, és a láng vékony, sárga nyelvet nyújtott a magasba. Mon Dieu, ugyanaz az árnyjáték a falon! Gretchen elakadó lélegzettel bámulta a lángot, aztán engem, és ahogy megvilágosodott körülöttünk a sötétség, először láthatta tisztán és félreérthetetlenül a rászegeződő szememet, a feléje fordított arcomat keretező sörényt, ragyogó körmeimet, a szétnyílt ajkaim közül elővillanó, fehér fogamat.

– Gretchen, ne félj tőlem! Nézz rám, az igazság nevében! Te ígértetted meg velem, hogy jöjjenek el! Gretchen, én nem hazudtam neked! Megmentetted. Itt vagyok, és nincs Isten. Gretchen, magad mondtad! Más szájból érdektelen lenne, de ezt te mondtad nekem!

Kezét az ajkához kapva hátrált, ujjai közül kihullott a vékony lánc, a gyertyafényben láttam az aranykeresztet. Kereszt, hála Istennek, nem medál! Önkéntelenül hátrált még egy lépést.

– Távozz tőlem, tisztátalan szellem! – fuldokolta. – Ki innen az Isten házából!

– Nem foglak bántani!

– Távozz ezektől a kicsinyektől!

– Gretchen, nem fogom bántani a gyermekeket!

– Isten nevében, távozz tőlem... menj! – Jobbja ismét megragadta a keresztet, és felém tartotta, arca kivörösödött, nedvesen, ernyedten elnyíló szája reszketett a hisztériától, szeméből eltűnt minden értelem, Láttam a kereszten a halott Krisztus megcsavarodott, parányi testét.

– Ki ebből a házból! Ezt Isten védelmezi! Ő védelmezi a gyermekeket! Ki innen!

– Az igazság nevében, Gretchen! – könyörögtem. Hangom ugyanolyan fojtott és túlfűtött volt, akár az övé. – Egymással hálunk, és most itt vagyok!

– Hazug! – sziszegte. – Hazug! – Annyira reszketett, hogy úgy rémlett, mindjárt elveszíti az egyensúlyát, és összeesik.

– Nem, ez az igazság. Ha minden más hazugság is, ez igaz! Gretchen, nem fogom bántani a gyermekeket! Nem bántalak téged!

Még egy pillanat, és végleg elborul az elméje, telesikoltozza az éjszakát, kicsődíti a szabad ég alá valamennyi szegény párát, hogy ők is hallják, vagy talán vegyék át a jajkiáltást.

De egyelőre állt, egész testében reszketve, és hirtelen zokogó hangok törtek elő nyitott szájából.

– Gretchen, most elmegyek. Itt hagylak, ha valóban ezt akarod. De az ígéreteket megtartottam! Tehetek még valamit a kedvedért?

Mögötte halk kiáltás hallatszott az egyik ágyról, aztán nyöszörgés egy másikból. Ő lázasán kapta a fejét

ide majd oda.

Hirtelen eliramodott, berontott mellettem a kis irodába, repültek a papírok az asztalról, mikor elviharzott mellette, csapódott a szűnyoghálós ajtó. Gretchen belerohant az éjszakába.

Hallottam távolról a zokogását mikor bambán megfordultam.

Hangtalan, párás eső szitált. Gretchen már a tisztás túloldalán járt. Repült a kápolna felé.

Én mondtam, hogy csak bántam fogod!

Megfordultam, végigtekintettem az árnyas, hosszú kórtermen.

– Te nem vagy itt! Végeztem veled! – suttogtam.

Tisztán láttam a gyertyafénynél, pedig a szoba túlsó végében volt. Még mindig harangozott fehér harisnyás lábával, fekete cipellőjével rugdosva a szék lábát.

– Menj innen! – szóltam rá olyan szelíden, amennyire bírtam. – Vége. Könnyek patakzottak az arcomon, vérkönnyek. Látta őket Gretchen?

– Menj innen! – ismételtem. – Ez itt befejeződött, és én is elmegyek.

Úgy látszott, mintha mosolyogna, pedig nem mosolygott. Arca maga volt a megtestesült ártatlanság, az álombeli medál arca. És míg megbabonázottan bámultam, a kép egyszer csak mozdulatlaná merevedett, azután szertefoszlott.

Már csak egy üres széket láttam.

Lassan visszafordultam az ajtóhoz. Ismét letörültem a gyűlölt könnyeket, aztán eltettem a zsebkendőt.

Legyek csapódtak zümmögve a szűnyoghálónak. Milyen tiszta volt a földet mosdató, sűrűsödő eső. Halk suhogást hallottam, mintha maga az ég sóhajtana. Valamit elfelejtettem. Mit is? Jaj, a gyertya! Fújd el a gyertyát, mert még tűz üt ki, és bántja ezeket a gyöngye kicsinyeket!

Nézd csak ott a végén a kicsi szökét az oxigénsátorban! Úgy villog a gyűrött műanyag fólia, mintha féncserepekből lenne. Hogy lehattél ilyen ostoba, hogy tüzet gyújtottál ebben a szobában?

Eloltottam az ujjaim között a lángot. Kiürítettem az összes zsebemet, itt hagytam a mocskos, gyűrött bankjegyeket, sok száz dollárt, és a néhány érmét is, amit találtam.

Aztán kijöttem, és elbaktattam a nyitott ajtajú kápolna előtt. Hallottam rekedten hadaró imáját a szelíd suhogásban, és láttam, hogy az oltárnál térdel, keresztformán kitérve karjait, és előtte gyertya pislákol vöröses lánggal.

Menni akartam, megsebzett lelkem úgy érezte, hogy nincsen más vágyam, mint elmenni innen. De megint visszatartott valami. A friss vér félreismerhetetlen, átható szaga.

A kápolnából jött, és nem a Gretchenben lüktető vér volt, hanem olyan vér, ami a friss sebből folyik.

Addig húzódtam közelebb, vigyázva, nehogy zajt csapjak, amíg ott nem álltam az ajtóban. A szag erősödött. Aztán megláttam, hogy a tenyeréből vér csepeg. Láttam a padlón, amint apró csermelyként csordogál a lábából.

– Szabadíts meg a gonosztól, Uram, vegyél magadhoz, Jézus Szent Szíve, fogadj karjaidba...

Nem látott meg, nem hallotta, hogy a közelében vagyok. Arca köré elmosódó glóriát font a pislákoló gyertyaláng és a belőle sugárzó fény, a mindent fölemésztő elragadtatás, amelyben nem férhetett hozzá a világ, sem a mellette álló sötét alak.

Az oltárra pillantottam. Láttam fölötté a hatalmas feszületet, lent a csillogó kicsi szentségtartót, és a piros üvegtartóban az Úr jelenlétét mutató lángot. Egy széllel megmozgatta a harangot, bádoghangú futamot csalt ki belőle, ami olyan gyöngye volt, hogy majdnem beleveszett a szélbe.

Ismét Gretchent néztem, fölemelt arcát, mit sem látó szemét a félig leengedett szemhéj alatt, ernyedt száját, amelyből még mindig ömlöttek a szavak:

– Krisztusom, szerelmes Jézusom, vegyél föl engem a te karjaidba...

És láttam könnyeim ködén át, hogy tenyeréből kibuggyan és pirosan, dúsan, bőségesen patakzik a vér.

Suttogás hallatszott. Ajtók nyíltak és csukódtak. Emberek futottak a letaposott földön. Mikor megfordultam, láttam, hogy sötét alakok gyülekeznek a bejáratnál, szorongó női alakok. Valaki suttogva mondta franciául az “idegen” szót, majd felcsattant a fojtott kiáltás:

– Ördög!

Felém indultam a padok között. Szétrebbentek előlem, holott hozzájuk sem értem, rájuk se néztem. Elsiettem mellettük, ki az esőbe.

Ott megfordultam és visszanéztem. Gretchen még mindig térdelt a nők gyűrűjében. Hallottam halk, áhítatos kiáltásaikat: “Csoda!” meg “Stigma!” Keresztet vetettek, és térdre borultak Gretchen mellett, akinek szájából még mindig peregtek azon a réveteg, tompa hangon a szavak:

– És az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige, és az Ige testté lőn.

– Isten veled, Gretchen! – súgtam.

Azzal elmentem, szabadon és egyedül, a meleg karokkal ölelő, vad éjszakába.

HUSZONÖT

Miamiba kellett volna mennem azon az éjszakán, mert tudtam, hogy Davidnek szüksége lehet rám. Meg persze arról se volt fogalmam, hogy hol lehet James.

De nem volt kedvem hozzá – túlságosan fájdalmas ütest kaptam –, és a közeledő hajnal a kis Francia-Guyana keleti végein talált, az éhesen burjánzó őserdőben. Szomjaztam, de reményem sem volt, hogy olthatom a szomjamat.

Hajnal előtt körülbelül egy órával rátaláltam egy ősi templomra, egy nagy négyszögre, amelynek ragyás követ annyira benőtte az iszalag és a többi nedvdús lián, hogy a halandók talán még méternyiről se látták volna meg. Mivel azonban a dzsungelnek ebben a részében nem vezetett út, de még csapás sem, tudtam, hogy sok száz év óta senki sem járt erre. Ez az én titkom volt, ez a hely.

Meg persze a majmoké, akik a közelgő nappal együtt ébredtek. Törzsük megostromolta a kezdetleges épületet, huhogva, visítva hemzsegték a hosszú, lapos tetőn és a ferde falakon. Fásult könnyel bámultam őket, még mosolyogtam is a bolondozásukon. Mintha az egész dzsungel újjászületett volna. A madárkórus sokkal hangosabb lett, mint a sötétség óráiban volt, és ahogy elsápadt az ég, a zöld milliónyi árnyalatát fedeztem fel magam körül, és döbbenet állapítottam meg, hogy nem fogom látni a napot.

Kissé meglepődtem, hogy ennyire ostoba tudok lenni. Mennyire rabjai vagyunk a szokásainknak! Hát nem elég a pitymallati fény? Hát nem szintiszta öröm a régi testemben lenni?

... Amíg nem gondolok a szintiszta iszonyatra Gretchen arcán.

Sűrű pára szállt fel a dzsungel földjéből, felszívta ezt a drága világosságot, majd szétszórta, úgy, hogy jusson a legapróbb zugba és résbe is a borzongó virágok és levelek alatt.

Egyre szomorúbb lettem, ahogy körülnéztem. Illetve úgy sajogtam, mint akit elevenen nyúztak meg. A “szomorúság” túlságosan szelíd, enyhe szó. Mindegyre Gretchen jutott eszembe, de csak néma képekben. Aztán Claudiára gondoltam, és néma, zsibbadt konoksággal emlékeztem a szavakra, amelyeket lázálmaimban mondtam neki.

Mintegy lidércnyomásban rémlett föl a foltos barkójú, öreg doktor. A babakislány a széken. Nem, nem ott! Nem ott! Nem ott!

Na és, mit számít, ha ők is voltak? Az égvilágon semmit.

De nem tett boldogtalanná ez a megrendült bánat; tulajdonképpen talán még nagyszerű is, hogy átélhetem, igazából megismerhetem. Ó, igen, a régi önmagam voltam ismét!

Davidnek mindent el kell majd mesélnem erről a dzsungelről! Davidnek el kell mennie Rióba, mielőtt visszatér Angliába. Talán én is elkísérem. Talán.

Két ajtót találtam a templomon. Az egyiket eltorlaszolták súlyos terméskő tömbökkel, de a másik nyitva állt, mert a kövek régóta leomlottak formátlan halomba. Megmásztam a kupacot, leereszkedtem egy hosszú lépcsőn, végigmentem számos járaton, amíg olyan kamrákat nem találtam, ahova sohasem hatol be a fény. Az egyik ilyen fülkében döltem le aludni. Itt hűvös volt, és nem hallatszott le a dzsungel zaja.

Csúszómászó pici lények tanyáztak benne. Mikor lehajtottam arcomat a hűvös, nyirkos padlóra, éreztem, hogy az apróságok az ujjaim hegye körül futkosnak. Majd egy kígyó húzta át surrogó selymes súlyát a bokámon. Mosolyogtam rajtuk.

Hogy hőkölt és rémüldözött volna régi halandó énem! De hát halandó szemmel sose láttam volna meg ezt a sötét helyet.

Váratlanul remegni kezdtem, és megint elsírtam magamat, mert eszembe jutott Gretchen. Tudtam, hogy soha többé nem álmodok Claudiáról.

– Mit akartál tőlem? – suttoztam. – Valóban azt hitted, hogy megmenthetem a lelkemet? – Úgy láttam, mint a hagymázban, abban a régi New Orleans-i kórházban, ahogy megfogtam a vállát. Vagy az a szállodában történt? – Mondtam, hogy megtenném újra! Megmondtam!

Valami azért megmenekült abban a pillanatban. Megmaradt Lestat sötét útja a kárhozatba, és most már

semmi sem árthat neki.

– Isten veletek, drágáim! – súgtam. Aztán elaludtam.

HUSZONHAT

Ó, Miami, gyönyörű, délszaki metropoliszom az Antillák izzó ege alatt, mondjanak akármit a térképészek! Még a szigeteken sincs ilyen selymes levegő, mint ami gyengéden cirógatja az obligát tömegeket az Ocean Drive-on!

Keresztülsiettem a Park Central ékes art deco előcsarnokán, felrohantam a lakosztályomba, ledobtam dzsungeltől nyűtt ruhámat, és kerestem magamnak a szekrényemben fehér garbót, övvel átfogott, khakiszínű zubbonyt, hozzáillő nadrágot, puha barna bőrcsizmát. Jólesett megszabadulni a testtolvaj ruháitól, akármilyen kitűnő szabásúak voltak.

Utána haladéktalanul felhívtam a recepciót, és megtudtam, hogy David Talbot tegnap óta tartózkodik a szállodában, most pedig a Bailey étterem nyitott teraszán vár rám, valamivel lejjebb az utcában.

Nem volt hangulatom zsúfolt nyilvános helyekhez. Majd rábeszélem, hogy jöjjön fel a szobámba. Biztos, hogy még mindig elcsigázott a megpróbáltatástól. Az utcai ablaknál, az asztal mellett sokkal kellemesebben eldiskurálhatunk.

Addig mentem észak felé a zsúfolt járdán, amíg meg nem láttam a csinos fehér napvető ponyvák felett a cirkalmas neonbetűkkel írt Bailey szót, a rózsaszín lenvászon abrosszal leterített, gyertyával díszített asztalkákat, amelyeknél már vacsorázott az esti vendégek első hulláma. David ismerős alakja a terasz végében ült. Ugyanazt az illedelmes fehér vászonöltönyt viselte, mint a hajón, és a szokott élénk kíváncsisággal nézelődve várt rám.

Fellélegeztem, de mégse bírtam megállni, hogy rajta ne üssek: olyan hirtelenséggel termettem ott vele átellenben a székekben, hogy összerезzent.

– Te sátán! – súgta. Szája kissé megkeményedett egy pillanatra, mintha komolyan haragudna, de aztán elmosolyodott. – Hála Istennek, hogy jól vagy!

– Komolyan azt hiszed, hogy ezt kell mondani? – érdeklődtem. Amikor megjelent a jóképű fiatal pincér, egy pohár bort kértem, hogy később ne nyaggasson a rendeléssel. David már hozatott valami undokul tiritarka, egzotikus italt.

– Tulajdonképpen mi a fene történt? – kérdeztem, és kissé közelebb hajoltam, hogy kizárjam fülemből a ricsaj egy részét.

– Felfordulás – felelte. – Meg akart támadni, nem volt választásom, használnom kellett a pisztolyt. Elszökött a verandán át, mert nem bírtam egyenesen tartani azt a nyomorult fegyvert. Túl nagy volt ezeknek az öreg kezeknek. – Sóhajtott.

Fáradtnak, zaklatottnak látszott. – Ezek után fel kellett hívnom az anyaházat, akik letették értem az óvadékot. Telefon oda-vissza a liverpooli Cunardnak. – Legyintett. – Délre a miami gépen ültem. Nem akartalak egyedül hagyni a hajón, de valóban nem volt választásom.

– Az égvilágon semmi bajom sem esett. Csak érted aggódtam. Megmondtam, hogy engem ne félts!

– Nos, épp erre gondoltam. Persze, ráuszítottam őket Jamesre, abban a reményben, hogy eltávolíthatom a fedélzetről. De nyilvánvalóan szó sem lehetett róla, hogy kabinról kabinra átkutassák a hajót, így megnyugodhattam, hogy békén hagynak. Úgyszólván bizonyos vagyok benne, hogy James elhagyta a QE2-t a dulakodás után. Máskülönben letartóztatták volna. Részletes személyleírást adtam róla.

Elhallgatott, óvatosan hörpintett a tarka italból, majd letette.

– Nem ízlik ez neked igazán. Hol az undorító whisky?

– A szigetek itala – mondta. – Nem, nem ízlik, de nem érdekes. Aztán mi történt?

Nem feleltem. Most persze a régi szememmel láttam, ami az összes kis testi tökéletlenségét megmutatta. A bőre is áttetszőbb volt. Ám így is azt a csodálatos glóriát viselte, mint minden halandó a vámpír szemében.

Elcsigázottnak tűnt, megviselte az idegfeszültség. Szemét vörös gyűrű övezte, és a szája vonala ismét megkeményedett. Azt is észrevettem, hogy görnyedt a válla. Még jobban megvénítette volna az a szörnyű erőpróba? Nem bírtam, hogy ilyennek kell látnom. És még ő aggódott értem!

– Valami rossz történt veled – mondta még halkabban. Átnyúlt az asztalon, és rátette a kezét a kezemre. Milyen meleg volt az ujjai. – Látom a szemedet.

– Itt nem akarok beszélni róla – mondtam. – Gyere fel a hotelszobámba.

– Ne, maradjunk itt – kérte nagyon gyengéden. – Felzaklatott, ami történt. Túl nagy erőpróba volt az az én koromnak. Kimerített. Tegnap estére vártalak.

– Elnézést, hogy nem jöttem. Azt kellett volna tennem. Tudom, hogy borzasztó megpróbáltatás volt az neked, még akkor is, ha menet közben annyira élvezted.

– Gondolod? – Fáradtan, szomorúan mosolygott. – Innom kell valamit. Mit is mondtál? Whiskyt?

– Hogy én mit mondtam? Azt hittem, a te kedvenc italod!

– Hébe-hóba. – Intett a pincérnek. – Időnként túlságosan komoly. Malátás van? Nincs. Akkor Chivas Regal is megteszi. – Köszönöm, hogy így kényeztetesz. Szeretek itt lenni. Szeretem ezt a csendes forgatagot. Szeretem a szabad levegőt.

Még a hangja is fáradtnak tűnt. Hiányzott belőle az a csillogó szikra.

Ez aligha az az idő, amikor szóba hozhatok egy riói utat. Ebben is én vagyok a hibás.

– Óhajod parancs – mondtam.

– Most pedig meséld el, mi történt! – unszolt aggódalmasan.

hogy nyomja a lelked.

Akkor döbbsentem rá, mennyire szeretném elmondani Gretchent; legalább annyira hajtott ide ez a vágy, mint az ő féltése. Szégyelltem magamat, mégse állhattam meg, hogy ki ne tárulkozzak. Az asztalra könyökölve a part felé fordultam, és elpárasodhatott a szemem, mert az este színei fátyolosabban foszforeszkáltak. Elmondtam, hogy azért mentem el Gretchenhez, mert ígéretet tettem neki, de valahol mélyen azt reméltem és azért imádkoztam, hogy áthozhassam a világomba. Aztán elmagyaráztam a kórházat, hogy milyen furcsa volt, mennyire hasonlított az orvos arra az évszázadokkal ezelőtti doktorra, és nekem az az örült rögeszmém támadt, hogy Claudia ott van a kis kórteremben.

– Döbbenetes volt – suttoztam. – Álmomban se hittem volna, hogy Gretchen elutasítson. Tudod, mit gondoltam? Bár most olyan bárgyún hangzik. Azt gondoltam, hogy ellenállhatatlannak fog találni! Azt gondoltam, nem lehet másképp. Azt gondoltam, hogy ha a szemembe néz a mostani szemembe, nem a halandóba! – meg fogja látni az igazi lelket, amit szeretett. Sose hittem volna, hogy iszonyodni fog, és hogy ily feltétlen lesz az iszonyata, egyszerre testi és erkölcsi – hogy épp abban a pillanatban, amikor megérthetné, kik vagyunk, visszaretten, és elfordul tőlem! Nem értem, miként lehettem ilyen ostoba, hogy ennyire ragaszkodjak az öncsaláshoz! Hiúság ez? Vagy csak bolond vagyok? Ugye, David, te sose találtál visszataszítónak? Vagy ebben is áltatom magamat?

– Gyönyörű vagy! – sügta a felindulástól forró hangon. – De ellenkezel a természet törvényeivel, és az a nő azt látta meg. – Milyen mélységesen lesújtottnak látszott. Még sose hallottam türelmesebbnek, aggódalmasabbnak. Csakugyan olyan volt, mintha teljes mivoltával átérezné kínzó fájdalmamat. – Lásd be, nem volt hozzád való társ – érvelt szelíden.

– Igen, belátom, belátom! – Tenyerembe támasztottam homlokomat. Jobban szerettem volna, ha csendes szobámban lennék, de nem akartam erőltetni. Ismét az én barátom volt, olyan, amilyen barátom senki más nem tudott lenni. Azt fogom tenni, amit kíván. – Tudod, hogy te vagy az egyetlen – szólaltam meg hirtelen, törődött, rekedt hangon. – Az egyetlen, aki azt is elviseli, hogy tönkrevert legyek. Akkor sem fordulsz el tőlem.

– Ó, a többiek színleg átkoznak a féktelenségem, a forrófejűségem, az akarnokságom miatt, de valójában örömeiket lelik benne! Hanem mikor gyöngeséget mutatok, nyomban kirekesztenek. – Louis elutasítása jutott eszembe, és sötét elégedettség töltött el a gondolatra, hogy hamarosan viszontlátom. Hú, de meg fog lepődni. Aztán megszeppentem egy kicsit. Hogy fogok megbocsátani neki? Mivel fêkezsem magamat, nehogy tüzet okádjak veszett haragomban?

– Lélektelen hősöket akarunk – felelte vontatottan, csaknem szomorúan. – Rideg hősöket. Pedig nekik kellene emlékeztetniük minket az erő igazi jelentésére.

– Tényleg? – Szembefordultam vele. Az asztalra könyököltem, keresztbe fontam karjaimat, és a halványsárga bort bámultam a vékony pohárban. – Én valóban erős vagyok!

– Ó, igen, erőd, az mindig volt. Ezért irigyelnek és utálnak, ezért orrolnak rád annyira. De ezt nem tőlem kell megtudnod. Felejtsd el a nőt. Hiba lett volna, nagyon nagy hiba.

– No és te, David? Veled nem lenne hiba. – Felnéztem, és megdöbbsentem láttam, hogy könnyben úszik a szeme, és a szája ismét olyan merev. – Mi a baj, David? – kérdeztem.

– Nem, nem lenne hiba – felelte. – Most már egyáltalán nem gondolom, hogy hiba lenne.

– Azt mondd...?

– Vigyél át, Lestat! – súgta, majd nyomban visszahúzódott, mintha jól nevelt angol úriember mivoltában helytelenítené a saját felkavaró érzéseit, és a távoli tengert nézte, túl a tolongó tömegen.

– Komolyan beszélsz, David? Biztos vagy benne? – Igazából meg se akartam kérdezni. Egyetlen szóval se akartam többet mondani. De miért? Hogy juthatott erre az elhatározásra? Hová juttattam ezzel az eszeveszett kalanddal? Nem lennék Lestat, a vámpír, ha nem kapnék rajta. De micsoda árat fizethetett érte!

A grenadai partra gondoltam, ahol még olyan egyszerű dologra sem volt hajlandó, mint a szerelmeskedés. Most ugyanúgy szenvedett, mint akkor. Hirtelen már nem is volt olyan rejtélyes ez az elhatározása. Én űztem idáig a közös kis kalandunkkal, amikor legyőztük a testtolvajt.

– Gyere! – hívtam. – Most el kell mennünk ezekről, oda, ahol egyedül vagyunk. – Reszkettem. Hányszor álmodtam erről a pillanatról!

De olyan váratlanul jött, és oly sok mindent szerettem volna kérdezni még!

Hirtelen borzasztóan elbátortalanodtam. Rá se mertem nézni. Arra gondoltam, ami most fog következni, és nem bírtam volna el a tekintetét. Istenem, pont úgy viselkedtem, mint ő New Orleansban, amikor abban a nyalka halandó testben én ostromoltam a gerjedelmeimmel!

Szívem dübörgött a várakozástól. David vére átömlik belém, az anyám belé, és utána úgy állhatunk meg a tengerparton, mint sötét testvérek a halhatatlanságban! Nemhogy szólni, gondolkozni se bírtam.

Rá se nézve fölálltam, keresztülvágtam a teraszon, és lementem a lépcsőn. Tudtam, hogy követ. Úgy tettem, mint Orpheusz. Ha hátranézek, elveszítem. Hajam és szemem talán úgy villámlana egy elsuhanó autó reflektorfényében, hogy Davidet megbénítaná a félelem.

Mentem előtte a járdán, a ráérősen cammogó, strandruhás halandók, a kávéházak utcai asztalkái mellett. Meg se álltam a Park Centralig. Ismét keresztül a csillogó-villogó, sikkos előcsarnokon, ismét fel a lépcsőn a szobáimhoz.

Hallottam, ahogy becsukja mögöttem az ajtót.

Ismét az ablakhoz álltam, és néztem a ragyogó esti eget. Csitulj, szívem! Ne rohanj annyira! Itt most egyetlen lépést sem szabad elhamarkodni.

Nézd a felhőket, milyen sebesen gomolyognak, el a paradicsomból! A csillagok flittermorzsák csupán az este halvány fényfolyamában.

Vannak dolgok, amelyeket el kell mondanom, el kell magyaráznom neki. Mert mindörökké olyan lesz, amilyen most; nincs valami apróság amit változtatni szeretne magán? Esetleg nem akarna borotválkozni, rövidebbre vágni a haját?

– Az nem érdekes – mondta azon a lány, csiszolt angol hangján. – Mi baj? – Milyen kedves, mintha nekem lenne szükségem nyugtatásra. Nem ezt akartad?

– Ó, igen, de igen! Ám neked kell bizonyosnak lenned abban, hogy akarod – mondtam, és akkor végre megfordultam.

Az árnyékban állt elegáns fehér öltönyében. Az utcai lámpa fénye ragyogóan tükröződött a szemében, és egy pillanatra felvillantotta a nyakkendő halvány selymébe szúrt, apró, arany tűt.

– Nem tudom megmagyarázni – suttogtam. – Olyan gyorsan, olyan váratlanul történt, mikor már örökre lemondtam róla! Féltetek! Félek, hogy rettenetes hibát követsz el!

– Akarom! – mondta. De milyen görcsösen feszült a hangja, milyen ádáz, hova lett belőle a fényes dallam? – El sem tudod képzelni, mennyire akarom! Kérlek, tedd meg! Ne hosszabbítsd meg a kínjaimat! Gyere hozzám! Mit tegyek, hogy jöjj? Adjak bizonyosságot? Ó, te nem tudod, mióta vívódom! Emlékezz, milyen régóta ismerem a titkaitokat! Mindannyiótokét!

Milyen különös az arca. Milyen szúrós a tekintete, milyen merev és keserű a szája.

– Valami baj van, David – mondtam. – Tudom. Figyelj rám. Ezt meg kell vitatnunk. Ez lesz életünk talán legfontosabb beszélgetése. Mi történt veled, hogy egyszerre akarni kezdted? Mi bírta rá? A szigeten töltött idő? Mondd el nekem. Meg kell értenem.

– Csak az időt pocsékolod, Lestat!

– David, erre rá kell szólni az időt. Ez az utolsó alkalom, amikor számít az idő.

Közelebb léptem, tudatosan teleszívám a tudómet a szagával, magamhoz engedtem vérenek szagát, hogy felébredjen a vágy, amelyet oly kevésbé érdekel, ki vagyok én, vagy kicsoda ő – a nyers ösztön, amit csak halállal lehet jóllakatni. A szomszág gyűrűzött és pattogott bennem, mint egy óriási ostor.

Hátralépett. Láttam a szemében a félelmet.

– Nem, ne rettegj! Csak nem gondolod, hogy bántani foglak? Ha te nem vagy, miként győzhettem volna le azt az ostoba kis testtölvajt?

Egész arca megmerevedett, a szeme kisebb lett, a szája grimaszfelére torzult. Félelmetes volt, egészen kifordult önmagából. Mi az ördög járhat az eszében? Rossz a döntés, rossz a pillanat! Nincs benne se öröm, se meghittség. Itt valami nagy baj van!

– Nyílj meg nekem! – súgtam.

Megrázta a fejét, összeszűkülő szeme felvillant.

– Úgyis az történik, ha megárad a vér – mondta fahangon. – Adj nekem egy képet, Lestat. Hogy legyen mire gondolnom. Legyen mibe kapaszkodnom a félelem ellen.

Meglepődtem. Nem egészen értettem, mire gondol.

– Gondoljak rád és a szépségedre? – kérdezte gyengéden. – Hogy társak leszünk az örökkévalóságig? Az átvisz?

– Gondolj Indiára – súgtam. – Gondolj a mangroveerdőre, arra, amikor a legboldogabb voltál...

Még valamit akartam, azt akartam mondani, nem tudom, miért, hogy nem, ne ezt, de fölgaskodott bennem az éhség és az égető magány, ismét láttam Gretchent, és az arcán a szintisza iszonyatot. Közelebb léptem. David, David, végre... Csináld! Elég a beszédből, mit számítanak a képek, csináld! Mi van veled, hogy félsz megtenni?

Atöleltem, magamhoz szorítottam.

Ismét éreztem egy görcsös rándulás alakjában a félelmét, de nem viaskodott velem. Ki akartam élvezni magas, fejedelmi alakjának közelségét; szájam végigsiklott sötétszürke haján, beszívtam az ismerős illatot, aztán megragadtam a fejét, és mielőtt fékezhettem volna magamat, fogam átszakította a bőrét, és a vér sósan, forrón lövellt a számba.

David, David! Végre!

Záporoztak elém a képek: India őserdei, remeg a föld, ahogy végigdübörögnek rajta a nagy, szürke elefántok; ingatják hatalmas fejüket, kicsi fülük csapkod, mint levél az ágon. Napfénydárdák az erdőben. Hol a tigris? Uramisten, Lestat, te vagy a tigris! Te tetted ezt vele! Ezért nem akarta, hogy a tigrisre gondoljon! Láttam, ahogy áll a tisztáson szépséges fiatalságában, engem néz és mosolyog, és akkor egy töredék-másodpercnyi időre váratlanul eltakarta egy másik kép, vagy inkább kipattant belőle, mint a feslő rügy, és az egy másik volt, egy másik ember, egy fehér hajú, ösztövére aszott, sunyi tekintetű alak. Tudtam, mielőtt ismét eltűnhetett volna David halványodó, élettelen képében, hogy James az!

Jamest ölelgetem!

Ellöktem magamtól. A szájamhoz kaptam, dörzsöltem róla a vén.

– James! – üvöltöttem.

Az ágy oldalának csapódott. Vér csöpögött a gallérjára, egyik kezét védekezőn előrelökte.

– De ne hebehurgyáskodjon már! – kiáltotta azon az ismerős hangon. Zihált, arca izzadtan fénylett.

– Ördög vigyen a pokolba! – üvöltöttem.

Szeme lázasan villogott David arcából. Rárontottam. Eszelősen felvihogott, és hadarni kezdett, kásásan egybemosva a szavakat:

– Te hülye, ez Talbot teste! Nem akarhatod bántani Talbot... Már késő volt. Próbáltam én fékezni magamat, de a kezem addigra elkapta a torkát, és a fálhoz vágta.

Iszonyatos erővel csapódott a vakolathoz. A fal undok ropogással betört, James tarkójából szétfröccsent a vér, és mikor utánakaptam, egyenesen a karomba zuhant. Bambán elkerekedő szemmel bámult, szája görcsös erőlködéssel formálta a szavakat:

– Most nézd meg, mit műveltél, te barom, te hülye! Most nézd... most nézd meg...

– Maradj a testben, te szörnyeteg! – szúrtem a fogaim között. – Tartsd életben!

Levegőért kapkodott. Megeredt az orra vére, és vékony csíkban csorgott a szájába. A szeme forgott üregében. Tartottam, hogy el ne essen, de a lába máris úgy lógott, mintha megbénult volna.

– Te... te hülye... hívd anyát, hívjad... Anya, anya, Raglannek szüksége van rád... Ne Sarah-t hívd! Ne mondd meg Sarah-nak! Anyát hívd... – Elveszítette az eszméletét, feje előrecsuklott. Lefektettem az ágyra.

Magamon kívül voltam. Most mit csináljak? Begyógyítja a vérem ezt a sebet? Nem, a sérülés belül van, a fejében, az agyában! Ó, Istenem, az agy, David agya!

Felmarkoltam a telefonkagylót, elhebegtem a szobám számát, és hogy vészhelyzet van. Egy ember súlyosan megsebesült! Egy ember összeesett! Egy ember agyvérzést kapott! Azonnal hívjanak ehhez az emberhez mentőt!

Lecsaptam a kagylót, visszarohantam az ágyhoz, amelyen tehetetlenül hevert David teste. Szemhéja remegett, bal kezének ujjai szétnyíltak, összecsucskodtak, ismét szétnyíltak.

– Anya! – sügta. – Hozd ide anyát! Mondd meg neki, hogy Raglannek szüksége van rá. Anya...

– Már jön – feleltem. – Meg kell várnod. – Óvatosan oldalra fordítottam a fejét. Bár mit számít ez már? Repüljön ki, ha tud. Ez a test nem fog meggyógyulni. Ez a test soha többé nem lesz alkalmas hely Davidnek. Egyébként hol az ördögben van David?

Az ágytakaró már ázott a vérben. Felharaptam a csuklómat, néhány csepp vért ráhullattam a nyak szúrt sebeire. Talán segítene, ha a szájába is csepegtetnék. De mit csináljak az aggyal! Ó, Istenem, hogy tehettem ilyet...

– Hülye! – suttogta. – Te hülye! Anya!

Bal keze csapkodni kezdett az ágyon, aztán már az egész karja rángatózott. Szája bal szöglete folyamatosan rángott, a szembogara megmerevedett. Orrából tovább folyt a vér a szájába, vörösre kenve fehér fogát.

– Ó, David, nem akartam! – suttogtam. – Jaj, Istenem, meg fog halni!

Azt hiszem, még egyszer kimondta, hogy “anya”.

De most már szirénák sívítottak az Ocean Drive-on. Valaki dörömbölt. Odasuhantam, és mikor kicsapták az ajtót, úgy röppentem ki rajta, hogy senki sem vett észre. Halandók dübörögtek a lépcsőn fölfelé, de csak egy elcikázó árnyékot láthattak belőlem. Az előcsarnokban megálltam, és bambán bámultam a futkosó alkalmazottakat. A sziréna még rémesebben sivalkodott. Megfordultam, és jóformán kitántorogtam az utcára.

– Istenem, David, mit tettem?

Rám dudáltak. Egy másik kürt is elbődült, kirángatva a bódulatból. A forgalom kellős közepén álltam. Kihátráltam a homokra.

Előberregett egy nagy, fehér, szögletes mentőautó, és lefékezett a szálloda előtt. Drabális fiatalember ugrott ki az első ülésből, és berontott az előcsarnokba. A másik futva megkerülte az autót, és kitérte a hátsó ajtót. Az épületben ordított valaki. Láttam egy alakot a szobám ablakában.

Még tovább hátráltam. A lábam úgy remegett, mint egy halandóé, és bután markoltam a fejemet, miközben sötét szemüvegem mögül bámultam a fertelmes kis jelenetet. Persze, összeverődött a tömeg, az ögyelgők megálltak, a közeli éttermek asztalaitól is felálltak az emberek, és a szálloda elé csődültek.

Normális módon úgyszólván semmit sem lehetett már látni, viszont kiszemelgethettem a halandó elmékből a kép alkotóelemeit – ahogy David magatehetetlen testét a nehéz hordágyra szíjazva keresztülgurítják az előcsarnokon, ahogy a mentősök félretolják az embereket.

A mentőautó ajtaja becsapódott. Hátborzongatóan feljajdult a sziréna, a jármű elrobogott, vitte magával David testét, csak az ég tudja, hova!

Tennem kell valamit! De mit! Menj be a kórházba, hajtsd végre a testen az átváltoztatást! Mi más mentheti meg? És akkor ott lesz neked benne James? Hol van David? Édes Istenem, segíts! Bár miért segítenél?

Végre magamhoz tértem. Végignyargaltam az utcán a halandók között, akik szinte észre se vettek. Megláttam egy üvegfalú telefonfülkét, beugrottam, magamra rántottam az ajtót.

– Londonnal akarok beszélni! – Talamasca, hívott fél fizeti, hadartam a kezelőnek. Miért tart ez ilyen sokáig? Fülemhez szorítottam a kagylót, és az öklömmel vertem az üveget a türelmetlenségtől. Végre beleszólt egy olyan igazi udvarias, türelmes, talamascás hang.

– Figyeljen ide! – habogtam, miután megmondtam a teljes nevemet. Ez most értelmetlenségnek fog hangzani, de borzasztóan fontos! David Talbot testét épp most vitték be egy miami kórházba, azt se tudom, melyikbe! A test súlyosan sérült! A test meg is halhat, de kérem, értsen meg valamit: David nincs abban a testben! Figyeljen rám, David valahol másutt...

Elnémultam.

Sötét alak rajzolódott az üvegre, és mikor odanéztem, hogy elhessegessem – mit érdekel engem egy türelmetlenkedő ember? –, azt láttam, hogy a levetett halandó testem áll ott, az én barna hajú, szálas fiatal halandó testem, amelyben éltem annyi ideig, hogy ismerjem minden apró részletét, erejét és gyengeségét. Abba az arcba bámultam, amit még két napja is láttam a tükörben! Csak most kétujjnyival magasabb volt nálam. Az ismerős barna szempárral néztem farkasszemet.

A test ugyanazt a kretonöltönyt viselte, amit utoljára adtam rá. Ugyanazt a fehér garbót, amin én bújtattam át a fejét. Az ismerős kéz nyugodtan fölemelkedett, ugyanazzal a nyugalommal, ami az arcról

áradt, és félreérthetetlen mozdulattal jelezte, hogy tegyem le a telefont.

Visszaakasztottam a kagylót a villára.

A test könnyű léptekkel megkerülte a fülkét, és kinyitotta az ajtót. A jobb kéz megfogta a karomat, és kihúzott a járdára, a fűjdogáló szélbe, ami ellen egyáltalán nem tiltakoztam.

– David – mondtam – tudod, mit tettem?

– Tudni vélem. – Kissé felvonta a szemöldökét. A hang magabiztosan, az ismerős angol kiejtéssel szólt a fiatal szájából. – Láttam a szállodánál a mentőautót.

– David, félreértés történt, iszonyú, rettenetes félreértés!

– Gyere, tűnjünk el innen – mondta. Ez volt az a hang, amire emlékeztem, a megnyugtató, parancsoló, csendes hang.

– De David, nem érted, a tested...

– Nyugodtan elmondhatsz róla mindent.

– Haldoklik, David.

– Hát akkor itt már igazán nem sokat lehet tenni.

Legnagyobb megdöbbenésemre átkarolta a vállamat, elindult és engem is húzott magával, a szokott fölényével. Odament az utca sarkára, és lemeszelt egy taxit.

– Nem tudom, melyik kórházban van! – vallottam be. Még mindig reszkettem, a kezem valósággal rángatózott. És az már tényleg elviselhetetlen volt, hogy ő ilyen békésen néz rám, főleg mikor megint az ismerős hangját kellett hallanom abból a szikár, barna arcból.

– Nem megyünk a kórházba – közölte, mintha egy hisztérikus gyereket csitítana. A taxi felé intett. – Kérlek, szállj be.

Ő is becsusszant mellém a bőrülésre, és megadta a sofőrnek a Grand Bay szálloda címét Coconut Grove-ban.

HUSZONHÉT

Halandóhoz illő sokkos állapotban léptem be a márványpadlós nagy előcsarnokba. Báva tekintetem előtt összefolytak a pompás bútorok, hatalmas virágvázák, elegánsan öltözött turisták. Korábbi énem, a barna hajú, magas férfi türelmesen odakalauzolt a lifthez. Felhussantunk a magasba.

Nem bírtam levenni a szememet róla, pedig a szívem még mindig ki akart ugrani attól, ami az imént történt. Még mindig éreztem a nyelvemen a sebesült vérének ízét!

Pasztell árnyalatú, tágas lakosztályba léptünk, amelynek egész falat betöltő, földig érő ablakai a sötét, békés Biscayne-öböl kivilágított magas házaira nyíltak.

– Érted egyáltalán, mit próbálok elmondani? – kérdeztem, mikor letelepedett velem szemközt a kis, kerek asztalhoz. Örültem, hogy végre egyedül vagyunk. – Bántottam, David, kárt tettem benne, mert dührohamot kaptam. A falhoz... a falhoz vágtam.

– Az a te borzasztó ingerlékenységed, Lestat! – mondta, de most is olyan volt a hangja, mintha egy raplis gyerekhez szólna.

David félreismerhetetlen mosolya ragyogott fel a széles szájon. Nem tudtam mit válaszolni. Tekintetem lassan lecsúszott a sugárzó arcról a széles vállakra, a hanyag tartású alakra.

– Elhitette velem, hogy te vagy az! Neked adta ki magát! Úristen, David, kitálaltam neki minden nyomorúságomat! Ott ült, és hallgatott, hagyta, hogy kifordítsam magamat! Aztán a Sötét Ajándékot kérte! Azt mondta, meggondolta magát. Felcsalt a szállodába, hogy kicsikarja tőlem! Hátborzongató volt! Ez volt minden vágyam, valamiből mégis tudtam, hogy baj van. Volt benne valami vészjósló. Ó, és áruló jelek is voltak, csak én nem láttam őket! Én bolond!

– Test és lélek – mondta a velem átellenben ülő, sima bőrű, elegáns fiatalember. Levetette kretonzakóját, a közeli székre dobta, visszaült, és keresztbe fonta a karját. A garbó remekül érvényre juttatta az izmait, és a fehér pamuttól még szebbnek, majdnem óranyak látszott a bőre.

– Igen, tudom! – folytatta fesztelenül, azon a kellemes brit hangján. Valóban megrendítő. Magam is ugyanezt éltem át néhány napja New Orleansban, amikor egyetlen barátom ebben a testben toppant elém! Feltétlenül együtt érzek veled. Azt is értem – nem szükséges még egyszer megkérdezned –, hogy régi testem valószínűleg haldoklik. Csak azt nem értem, mit tehetnénk ezek után?

– Hát a közelébe nem mehetünk, az biztos. Ha méternyire lennél tőle, James megérezhetné a jelenlétedet, és összpontosíthatna annyira, hogy kiszabadulhasson.

– Úgy véled, hogy James még mindig benne van abban a testben? – Ismét felvonta a szemöldökét, pontosan úgy, ahogyan Davidnek szokása beszéd közben. Kissé előrehajtott a fejét, és a szája szegletében mosoly bujkált.

David ebben az arcban! A hangja majdnem ugyanúgy cseng.

– Ó... izé... Ja, igen, James. Igen, James benne van a testben! David, a fejét verte be. Emlékszel a beszélgetésünkre? Ha meg kell ölnöm, a fejére mérjek egy gyors ütést. Az anyjáról dadogott valamit, őt szólalagatta. Azt hajtogatta, mondják meg az anyjának, hogy Raglannek szüksége van rá. Még benne volt a testben, mikor kijöttem a szobából.

– Aha. Ez azt jelenti, hogy az agy működik, de súlyosan sérült.

– Pontosan! Nem érted? Azt hitte, nem fogom bántani, mert a testedben van. Tehát oda bújt el! Csakhogy rosszul hitte! De rosszul ám! És még megpróbált beugratni a Sötét Fortélyba! Ezt a hiúságot! Több esze lehetett volna. Abban a pillanatban meg kellett volna gyónnia kisdéd intrikáját, ahogy meglátott! Vinné el az ördög! David, ha nem is öltem meg a testedet, gyógyíthatatlanul megsebeztem!

Pontosan úgy merült el a gondolataiba, ahogy beszélgetés közben szokott töprengeni. Nagy szeme révülten bámult valamit a padlóig érő ablakokon túl, a sötét öböl felett.

– Akkor most el kell mennem a kórházba? – mormolta.

– Az ég szerelmére, csak azt ne! Azt akarod, hogy belegyömöszöljenek abba a haldokló testbe? Nem

mondhatod komolyan!

Kecses könnyedséggel felállt, az ablakhoz sétált, és kibámult az estébe. Láttam jellegzetes tartását, láttam az új arcon a zaklatott tépelődés félreérthetetlen bélyegét.

Micsoda tökéletes varázslat volt ez, ahogy fölénye, bölcsessége átsütött a fiatal testen, ahogy nyugodt értelmű kitekintett rám a fiatal szempárból!

– A halálom vár reám, igaz? – súgta.

– Hadd várjon. David, baleset volt, nem a sors akarata. Persze, van más választás. Te is tudod, mi az.

– Nevezetesen? – kérdezte.

– Odamegyünk együtt. Megbabonázzuk az orvosokat, hogy bejuthassunk a szobába. Te kilököd Jamest a testből, elfoglalod a helyedet, utána én átadom neked a vért, és idehozlak magamhoz. Nincs az a seb, amit ne gyógyítana meg a teljes vérátömlesztés!

– Nem, barátom. Több eszed lehetne annál, hogy ilyeneket javasolsz. Azt nem tehetem.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani! Akkor ne menj a kórház közelébe. Semmit se tégy, amivel felriasztod Jamest az elbutulásból.

Aztán hallgattunk, és néztük egymást. Riadalmam gyorsan enyhült. Már nem is reszkettem. És ekkor döböntem rá, hogy David egy pillanatig sem riadozott.

Még csak szomorúnak sem tűnt. Úgy nézett rám, mintha szavak nélkül kérné, hogy értsem meg. Bár az is lehetett, hogy egyáltalán nem foglalkozott velem.

Hetvennégy esztendő volt, aki egy mindenféle nyúggal és nyavalyával fenyegető, romló látású testből átjutott ebbe a gyönyörű, délceg alakba!

Hát persze, hogy fogalmam se lehetett, mit érez. Én egy isten testét adtam oda ezért a porhüvelyért; ő egy sír felé ballagó öregemberét, akinek lelki békéjét végzetesen kikezdték ifjúságának fájó emlékei, és megkeseredetten, csüggedten kellett volna végigtengődnie az utolsó néhány évet.

Most pedig visszakapta az ifjúságot! Leélhet egy egész új életet! Méghozzá olyan testben, amit ígézőnek, gyönyörűnek, sőt, felségesnek talált – ami benne is fölébresztette a vágyakozást.

Én pedig az összeroncsolt vén testet siratom, amelyből cseppenként szívárogo el az élet egy kórházi ágyon!

– Igen – mondta – magam is pontosan így összegezném a helyzetet. Ennek ellenére tudom, hogy oda kellene mennem a testhez! Tudom, hogy az ennek a léleknek az otthona. Tudom, hogy a várakozás minden percével az elképzelhetetlent kockáztatom, vagyis az kiszenved, nekem pedig ebben kell maradnom. Mégis ide hoztalak, és ezen a helyen szándékozom maradni.

Megborzongtam, Rámeredtem, úgy pislogtam, mintha fel szeretnék ébredni egy álomból. Aztán megint borzongtam, aztán eszelősen gúnyos hahotára fakadtam, és végül azt mondtam:

– Ül le, töltsél magadnak abból a nyomorult whiskydből, és meséld el, hogy jött ez össze!

Nem nevetett velem, csak bámult értetlenül vagy talán közömbösen abból a csodálatos testből, rám, a problémára és az egész világra.

Még egy darabig állt az ablaknál, nézte a távoli magas házakat, amelyek nagyon tiszták és fehérek voltak apró erkélyeik százaival, aztán a ragyogó ég felé nyújtózó tengerre tévedt a tekintete.

Tökéletesen természetes járással odajött a sarokban levő kis bárszekrényhez, kiemelte a whiskyspalackot meg egy poharat, és az asztalhoz hozta őket. Töltött magának egy rendes adagot a bűdös lötyyből, a felét felhajtotta, ugyanúgy grimaszolt ezzel az új, feszes arcával, ahogy s öregebbel, a puhábbal szokott, majd rám villantotta ellenállhatatlan szemét.

– Nos, valóban elbűjt – kezdte. – Pontosán az történt, amit te mondtál. Tudnom kellett volna, hogy ezt fogja tenni. De az ördögbe, eszembe se jutott. Hogy úgy mondjam, meghalni se értünk rá, annyira lefoglalt bennünket a csere. Azt meg végképp nem gondoltam, hogy megpróbál beugratni téged a Sötét Fortélyba. Miből képzelte, hogy akkor is bolonddá tehet, ha megárad a vér?

Csüggedten legyintettem.

– Meséld el, hogy volt – sürgettem. – Kiütött a testedből?

– Maradéktalanul. Egy pillanatig azt se tudtam, mi történt! El nem tudod képzelni az erejét! Persze hozzánk hasonlóan mindenre el volt szánva. Természetesen azonnal megpróbáltam visszafoglalni a testemet, de visszavert, aztán löni kezdett rád!

– Rám? De David, nekem nem árt a pisztoly.

– Csakhogy én azt nem tudtam biztosra, Lestat. És ha szemen talál az egyik golyó? Arra gondoltam, hogy egy jól célzott lövéssel esetleg kirepít a testedből, és visszafurakodik bele. Jómagam nem vagyok rutinos lélekvandor; bizonyosan nem vetekedhetek vele. Szabályosan rettegtem. Aztán te elmentél, én még mindig

nem tudtam visszafoglalni magamat, ő pedig ráfogta a pisztolyt a padlón heverő testre.

Még azt se tudtam, képes leszek-e beleszállni. Sose csináltam ilyet. Akkor se akartam megpróbálni, mikor feljárnottad. Megszállni egy másik testet! Erkölcileg legalább annyira visszataszító, mint a szándékos emberölés! Csakhogy James ki akarta loccsantani annak a testnek az agyvelejét – mármint ha sikerült volna engedelmességre bírnia a pisztolyt! És én? Akkor mi lesz velem? Ez a test volt az egyetlen esélyem, hogy visszatérjek az anyagi világba.

Pontosan úgy hajtottam végre, ahogy téged oktattalak. Azon nyomban talpra állítottam a testet, és hátralöktem Jamest, aki majdnem elejtette a pisztolyt. Addigra a folyosó megtelt halálra rémült utasokkal és pincérekkel! James még egyszer utánam lőtt, miközben kimenekültem a verandára, és leugrottam az alattunk levő fedélzetre.

Azt hiszem, akkor jöttem csak rá, mi történt, mikor már lent voltam. Ekkora esés bizonyosan eltörte volna öreg testem bokáját! Valószínűleg a lábamat is. Fel is készültem az éles fájdalomra, erre azt kellett tapasztalnom, hogy semmi bajom. Felpattantam, és végigrohantam a fedélzeten, be a Királynő Grillbe.

Természetesen ez volt a legrosszabb út. A biztonsági tisztek éppen akkor jöttek fel a panorámafedélzetre. Nem kételkedtem benne, hogy őrizetbe fogják venni Jamest. Kénytelenek lesznek. Ahogy az idétlenkedett a pisztollyal, Lestat! Pont ahogy leírtad. Nem tudja, hogyan mozgassa a lopott testeket. Ahhoz túlságosan önmaga maradt!

Elhallgatott, meghúzta a whiskyjét, aztán újra teletöltötte a poharat. Megigézve bámultam, hogyan egyesíti magában a parancsoló hangot és fellépést azzal a fénylő, ártatlan arccal. Korábban nem is gondoltam arra, hogy az a fiatal férfi voltaképpen most lépett ki az elhúzódó kamaszkorból. Minden tekintetben vadonatúj volt, mint a frissen vert pénz, amelynek tisztaságát egyetlen karcolás sem ékteleníti el.

– Ebben a testben nem részegedsz le annyira, igaz? – kérdeztem.

– Nem – válaszolta. – Korántsem. Tulajdonképpen semmi sem ugyanaz. Semmi. De hadd folytassam. Nem akartalak egyedül hagyni a hajón. Örültem aggódtam a biztonságodért. De muszáj volt.

– Megmondtam, hogy miattam ne izgulj! Ó, uramisten, majdnem ugyanezeket a szavakat használtam nála is... mikor azt hittem, hogy te vagy az. De folytasd. Mi történt aztán?

– Nos, kiléptem a folyosóra a Királynő Grill mögött, ahonnan továbbra is láthattam az ajtóba foglalt kis üveglakokon át. Feltételeztem, hogy erre kell hozniuk. Nem ismertem más utat. És tudnom kellett, hogy elfogták. Jól értsd meg, még nem döntöttem el, mitévő leszek. Néhány másodperc múlva egész csapat komor biztonsági ember tűnt fel, közrefogva engem, David Talbotot. Átsiettek vele a grillen, és eltűntek a hajóorr irányában. Hogy milyen látvány volt, mikor erőlködve próbálta megőrizni a fölényét, szapora szóval, szinte nyájasan beszélt az örökhöz, mintha befolyásos és gazdag ember lenne, aki bosszantó módon valamilyen szennyest kis afférba keveredett...

– Képzelem.

– Nem értettem, mire megy ki a játék. Arra persze nem jöttem rá, hogy máris a jövőre gondol, azt keresi, hova bújhatna előled. Csak azzal tudtam foglalkozni, hogy mit akar most? Aztán megértettem, hogy természetesen rám fogja kenni az egész ügyet, tehát engem fognak hajszolni a biztonságiak.

Rögtön megnéztem, mi van a zsebemben: Sheridan Blackwood útlevele, a pénz, amit te hagytál nálam arra a célra, hogy kirakassam a hajóról, és a régi emeleti kabinod kulcsa. Próbáltam kieszelni, hogy mit tegyek. Menjek föl abba a kabinba? Ott okvetlenül keresni fognak. James nem tudta, milyen névre szól az útlevele, de a hajópincérek majd segítenek összeállítani a képet.

Javában tépelődtem, mikor az ő nevét hallottam a hangosbeszélőkből. Egy nyugodt hang felszólította Mr. James Raglant, hogy haladéktalanul jelentkezzen valamelyik tisztnél. Tehát máris belekevert, abban a hiszemben, hogy az az útlevele van nálam, amit te kaptál tőle. Csak idő kérdése, mikor fogják összekapcsolni Sheridan Blackwood nevével. Nyilván épp most ad rólam személyleírást.

Nem mertem lemenni az ötödik fedélzetre, hogy ellenőrizzem, sikerült-e elrejtőznöd. Ha megpróbálom, még a nyomodra vezetem őket. Egy dolgot tehettem, mégpedig azt, hogy meghúszom magamat valahol, amíg azt nem látom, hogy James leszállt a hajóról.

Az látszott logikusnak, hogy Barbadoson őrizetbe veszik a pisztoly miatt. Valószínűleg azt se tudja, milyen név szerepel az útlevelemben; azt is ellenőrizhetik, mielőtt kivághatná magát valamivel.

Lementem a Lidó fedélzetre, ahol az utasok többsége reggelizett, szereztem magamnak egy csésze kávé, és behúzódtam egy zugba, de néhány perc után meg kellett értenem, hogy ez nem lesz jó. Megjelent két tiszt, látnivalóan kerestek valakit. Azért úsztam csak meg, mert szóba elegyedtem szomszédjaimmal, két kedves asszonnyal, és többé-kevésbé hozzájuk csapódtam.

Másodpercekkal a tisztek távozása után új üzenetet mondott be a hangosbeszélő. Most már tudták a nevet. Kérjük Mr. Sheridan Blackwoodot, hogy azonnal jelentkezzék valamelyik tisztnél. Akkor újabb hátborzongató gondolatom támadt. Egy londoni szerelő testében vagyok, aki legyilkolta az egész családját, és megszökött a bolondokházából. Ennek a testnek az ujjlenyomatai vélhetőleg benne vannak a bűnügyi nyilvántartóban. James nem hagyja ki, hogy ezt ne tudassa a hatóságokkal. Most pedig a brit Barbadoson fogunk kikötni! Ha egyszer elfognak, ezt a testet még a Talamasca sem szabadíthatja ki. Akármennyire féltelek egyedül hagyni, le kellett jutnom a hajóról.

– Tudhattad volna, hogy nem lesz nekem semmi bajom. De miért nem állítottak meg a palánknál?

– Ó, megtették volna, ha nincs akkora kavarodás. A bridgetowni kikötő kellőképpen nagy, ezért rendesen lehorgonyoztunk a mólónál, nem volt szükség a motorcsónakra. És olyan sokáig tartott a vámvizsgálat, hogy az alsó fedélzeten már több száz fős sorokban álltak a partraszállók.

A tisztek tőlük telhetően igyekeztek ellenőrizni a beszállókártyákat, de ismét sikerült odacsapódnom egy kis csoport angol hölgyhöz, akiknek elkezdtem jó hangosan áradozni Barbados szépségeiről meg a remek klímájáról, és velük sikerült átsiklanom.

Egyenesen elindultam a betonmólón a vámhivatal felé. A következő félelmem az volt, hogy ellenőrzik az útlevelemet, mielőtt átengednek.

És persze azt se felejtse el, hogy nem egészen egy órája tartózkodtam ebben a testben! Minden lépésem tökéletesen idegenszerű volt. Mindegyre a kezemre sandítottam, és akkor jött a megdöbbenés – ki vagyok én? Úgy néztem az emberekre, mintha két lyukon bámulnék ki egy fal mögül. Fogalmam sincs, milyennek láthattak!

– Hidd el, tudom, milyen ez.

– Viszont az az erő, Lestat! Azt nem tudhatod! Mintha tömény serkentőt ittam volna, ami átította minden porcikámat! És ez a fiatal szem! Milyen élesen, milyen messzire lát!

Bólintottam.

– Nos, hogy őszinte legyek – folytatta – nemigen gondolkoztam én akkor. A vámhivatalban borzasztó volt a zsúfoltság, mert több kirándulóhajó is befutott. Ott volt a *Wind Song* és a *Rotterdam*, és azt hiszem, ott horgonyzott a *Royed Viking Sun*, épp a QE2-vel szemben. Na szóval, a hivatalban nyüzsögtek a turisták, és hamarosan megállapítottam, hogy kizárólag azoknak az útlevelét ellenőrzik, akik visszaszállnak a hajójukra.

Bementem az egyik kis butikba – ismered, az a fajta, ami borzalmakat árul – és vettem egy jó nagy, foncsorozott napszemüveget, amilyeneket te viseltél, mikor olyan fehér volt a bőröd, és hozzá egy förtelmes inget, papagájjal.

Aztán levettem a zakómat és a garbómat, felöltöttem a förtelmes inget, feltettem a napszemüveget, és beálltam egy olyan helyre, ahonnan láthattam hosszában a mólót. Nem tudtam, mi mást tehetnék. Rettegtem, hogy elkezdik átkutatni a kabinokat. Mit tesznek, ha nem tudják kinyitni azt a kis ajtót az ötödik fedélzeten, vagy megtalálnak a hajóbőröndben? Másrészt viszont hogyan tudnának megszervezni egy ilyen kutatást? És miért tennék? Végül is, a fegyveres a kezükben van.

Ismét elhallgatott, amíg ivott egy korty whiskyt. Tökéletes ártatlansággal mesélte a viszontagságait, olyan ártatlanul, amilyen sose lehetett volna az öregebb húsban.

– Az örület kerülgetett. Megpróbáltam használni régi telepatikus képességeimet, és egy idő után meg is találtam őket. De a testet jobban megviselte, mint gondoltam.

– Nem lep meg – mondtam.

– Aztán már csak a hozzám legközelebbi utasoktól vettem gondolatokat és képeket. Egyáltalán nem ment. Szerencsére kínszenvedéseim ekkor véget értek, mert Jamest kihozták a partra, ugyanolyan hatalmas kísérettel.

Alighanem a Nyugat legveszedelmesebb bűnözőjének tekintették. Hozták vele a poggyászatot. Ismét maga volt a megtestesült brit jólneveltség és fennkölttség, derűsen csevegett, noha a tisztek láthatólag mélységesen gyanakodtak rá, és rettentő feszélyezetten terelték be az épületbe, ahol átadták az útlevelét a vámosoknak.

Megértettem, hogy leszállítják a hajóról. Még a poggyászát is átkutatták, mielőtt tovább engedték volna.

Ezenközben én, karomra vetett garbómmal-zakómmal, a vámhivatal falát támasztottam, mint egy ifjú jampec, ha úgy óhajtod, és bámultam régi méltóságteljes énemet a rettenetes napszemüvegen át. Azon töprengtem, hogy mire játszik James? Miért kell neki ez a test? Mint mondtam, meg se fordult a fejemben, micsoda agyafúrt manőver volt ez!

Követtem őket, ki az irodából. Ott már várakozott egy rendőrautó, amelybe betették a poggyászatot.

James egyfolytában karattyolt, és kezét rázott az összes tiszttel, akik nem tartottak vele.

Közelebb oldalogtam, annyira, hogy halljam terjengős hálálkodását és mentegetőzését, rémséges, lapos közhelyeit. Elrajongta, mennyire élvezte rövid utazását. Hát még ezt a maskarádét mennyire élvezhette!

– Igen – mondtam siralmasan. – Ez jellemző rá.

– Aztán a legkülönösebb dolog történt. Amikor kinyitották neki az autó ajtaját, abbahagyta a fecsegést, és megfordult. Egyenesen rám nézett, mintha tudná, hogy egész idő alatt itt voltam. Ügyesen azonnal tovább siklatta a tekintetét a hatalmas kapukon ki-be áramló tömegre, de aztán ismét rám sandított, és elmosolyodott.

Az autó már elhajtott, mire megértettem, mi történt. Szándékosan vitte el öreg testemet, és hagyott ott engem a huszonhat éves szép fiúban.

Ismét fölemelte a poharát, kortyolt, rám nézett.

– Az a pillanat talán nem mindenben lett volna alkalmas a cserére. Nem tudom. Mindenesetre tény, hogy kellett neki az a test. Én pedig ott álltam a vámhivatal előtt, és... fiatal voltam megint!

Mereven bámulta a poharát, amit nyilvánvalóan nem látott, majd visszafordult hozzám.

– A Faust, Lestat. Megvásároltam az ifjúságot. De az a különös, hogy... nem adtam el érte a lelkemet!

Vártam. Ő megilletődötten hallgatott, egyszer a fejét ingatta, mintha azon töprengene, mivel folytassa.

– Meg tudod bocsátani, hogy otthagytalak? – kérdezte végül. A hajóra semmiképpen sem térhettem vissza. És persze James is úton volt a fogdába, én legalábbis ezt hittem.

– Hát persze hogy megbocsátok! David, tudtuk, hogy bekövetkezhet ilyesmi. Arra számítottunk, hogy téged is lefoghatnak, akárcsak őt. Semmiség. De mit csináltál.” Hová mentél?

– Bridgetownba. Még csak nem is az én döntésem volt. Odajött hozzám egy barátságos, fiatal fekete taxis, abban a hiszemben, hogy üdülő vagyok – tulajdonképpen az is voltam –, és felajánlotta, hogy jó pénzért elvisz városnézésre. Évekig élt Angliában. Rokonszenves hangja volt. Úgy rémlik, nem is válaszoltam neki, csak bólintottam, és bemásztam a kicsi autó hátsó ülésére. Órákig vitt ide-oda a szigeten. Gondolom, csudabogárnak tarthatott.

Jártunk szépséges cukornádtáblák között. A sofőr elmagyarázta, hogy a keskeny utat még akkor építették, amikor kocsival-lóval közlekedtek erre, és én arra gondoltam, hogy ezek a mezők alighanem ugyanolyanok, mint kétszáz éve voltak. Lestat mesélhetne róla. Lestat tudná. Utána megint a kezemet bámultam. Mozgattam a lábamat, megfeszítettem karom izmait, mindenféle apró mozdulatot tettem, hogy érezzem ennek a testnek az erejét és egészségét. Ilyenkor annyira elfogott az álmélkodás, hogy megszűnt körülöttem a világ, és nem hallottam, miket mesél az a, szegény ember.

Végül megérkeztünk egy fűvészkerthez. Az úri modorú fekete sofőr leparkolt, és felajánlotta, hogy menjek be. Nekem édes mindegy volt. A pénzből, amit nagylelkűen nálam hagyta a testtolvaj számára, megvásároltam a jegyet, és beléptem a világ egyik csodájába.

Lestat, olyan volt, mint egy álom!

El kell, hogy vigyelek oda, mert ezt látnod kell. Hiszen te annyira szereted a szigeteket. Tulajdonképpen nem is tudtam másra gondolni mint... rád!

Itt meg kell magyaráznom valamit. Amióta ismerlek, egyszer nézhettem a szemedbe, hallhattam a hangodat, még csak nem is gondolhattam rád anélkül, hogy ne fájjon. Ez a halandóság kínja, amikor az ember ráébred a korára, a korlátjaira, és arra, amit örökre elveszített. Érted, mit akarok mondani?

– Igen. Tehát járkáltál a fűvészkertben, és rám gondoltál. És nem érezted a fájdalmat.

– Igen – súgta. – Nem éreztem a fájdalmat.

Megint vártam. Szótlanul ült, mohón meghúzta a whiskyjét, aztán eltolta a poharat. A magas, izmos test minden elegáns mozdulatában tetten érhető volt a parancsoló intelligencia.

– Oda el kell mennünk – szólalt meg ismét, nyugodt, hűvös hangján. – Ott kell állnunk a dombon a tenger felett. Emlékszel a grenadai pálmák hangjára, ahogy halkan zörögtek a szélben? De olyan zenét még nem hallottál, amilyen abban a barbadosi kertben szól, és a virágok, azok a zabolátlan, tomboló virágok! A te kaotikus Sötétlő Erdőd, mégis puha, kezes és biztonságos! Láttam az óriási vándorpálmát, amelynek olyan a friss hajtása, mielőtt kitárná leveleit, akár egy farkocs; láttam a viaszos monstrumot, a rákvirágot; és a gyömbérliliomok, ó, azokat muszáj megnézned! Azok még holdvilágnál is csodaszépek lesznek!

Azt hiszem, örökre ott ragadtam volna, ha nem jön egy buszra való turista, akik felverték révedezésemből. És tudod, hogy ők is a mi hajónkról jöttek? Pont a QE2-ről! – Olyan vidáman kacagott, hogy egész izmos alakja beleremegett. – Hát mondhatom, nagyon gyorsan eltűntem a kertből!

Megkerestem a sofőrt, és végigvittem magamat a nyugati parton, a divatos szállodák mellett.

Rengeteg angol vakációzik errefelé. Fényűzés, magány, golfpályák. Aztán megláttam álmaim vízparti üdülőjét – mindig ilyenről ábrándoztam, ha nagyon el akartam szabadulni Londonból valami szép helyre, ahol nincs hideg.

Szóltam a taxisnak, hogy vigyen fel a bekötőúton, hadd lássam közelebből. Rózsaszínre vakolt, zegzugos ház volt, bűbajos ebédlöje a fehér homokpartra nyílt, Csavargás közben átgondoltam a helyzetemet, vagy legalábbis megpróbáltam, és most úgy döntöttem, hogy egyelőre itt szállok meg.

Kifizettem a sofört, és kivettem egy elragadó, tengerre néző, kis szobát. Keresztülvezettek a kerten egy apró házig, amelynek cseppnyi fedett verandájáról keskeny ösvény vezetett a homokhoz. Semmi sem választott el a kék Karib-tengertől, csak a kókuszpalmák és néhány hibiszkuszcsereje, amelyeken lázvörös virágok nyíltak.

Lestat, kezdtem komolyan arra gondolni, hogy meghaltam, és ez a végső káprázat, mielőtt lehullana a függöny!

Bólogattam.

– Leültem az ágyra, és tudod, mi történt? Elaludtam. Feküdtem ott ebben a testben, és aludtam.

– Nem csoda – feleltem csendes mosollyal.

– Hát nekem csoda. Valóban az. Hogy tetszene neked az a kis szoba! Mint egy csendes kagyló, ami a passzátszelek felé fordul. Mikor délután felébredtem, a vizet láttam meg elsőnek.

Utána jött a megrendítő élmény, hogy még mindig ebben a testben vagyok! Mert mint rájöttem, egész idő alatt attól féltam, hogy James rám talál, kilök a testből, és akkor láthatatlanul bolyonghatok, a fizikai menedék reménye nélkül. Biztosra vettem, hogy ilyesmi történik. Még az is megfordul a fejemben, hogy leszakadok a horgonyról, ami ehhez a testhez fűz.

De ott voltam, és ezen a te csúf órán elmúlt három. Azonnal telefonáltam Londonba. Természetesen elhitték Jamesnek, aki megelőzött a telefonálásban, hogy ő David Talbot. Nagy türelemmel és elővigyázattal sikerült kipuhatolnom, hogy jogászaink rögtön elmentek a Cunard irodáiba, mindent elsimítottak, és ő már útna is van az Egyesült Államokba. Az anyaházban tulajdonképpen azt hitték, Miami-ból telefonálok, a Park Central Hotelből, és azt akarom közölni, hogy épségben megérkeztem, továbbá megkaptam az átutalt gyorssegélyt.

– Tudnunk kellett volna, hogy ilyesmit forgat a fejében.

– Igen. Jó sok pénz volt, amit azon nyomban átutaltak neki, mert David Talbot még mindig rendfőnök. Nos, mindezt türelemmel végighallgattam, majd kértem, hogy beszélhessek megbízható titkárommal, akinek többé-kevésbé elmagyaráztam, mi történt igazából. Egy ember, aki szakasztott másom, és nagyon ügyesen tudja utánózni a hangomat, kiadta magát David Talbotnak. Ez az illető nem más, mint a szörnyeteg Raglan James. Ha megint telefonálna, el ne árulják neki, hogy leleplezték, hanem tegyenek úgy, mintha híven teljesítenék minden kívánságát.

Nem hinném, hogy létezne még egy szervezet, ahol hitelt adnának egy ilyen sztorinak, akkor se, ha a vezető szájából jön. Nekem is alaposan be kellett vetnem a rábeszélő képességemet, ennek ellenére nem volt olyan nehéz, mint vártam. Simán azonosíthattam magamat, olyan apró részletek segítségével, amelyekről egyedül nekem és a titkáromnak van tudomásunk. Azt már nem közöltem vele, hogy egy huszonhat éves fiatalember testében tartózkodom.

Mondtam, hogy sürgősen szükségem van új útlevele. Nem óhajtottam Sheridan Blackwoodként elhagyni Barbadoszt. Utasítottam titkáromat, hogy hívja fel Mexikóvárosban a jó öreg Jake-et; ő majd közli velem annak a bridgetowni úriembernek a nevét, aki még aznap délután elvégzi a szükséges munkálatokat. Aztán szükségem volt némi pénzre is.

Éppen bontani akartam a vonalat, amikor titkárom tájékoztatott, hogy a szélhámós üzenetet hagyott Lestat de Lioncourt-nak, miszerint minél előbb keresse meg őt a miami Park Central Hotelben. A szélhámós erősködött, hogy Lestat de Lioncourt okvetlenül jelentkezni fog ezért az üzenetért, ezért mindenképpen adják át neki!

Elhallgatott, sóhajtott.

– Tudom, hogy Miami-ba kellett volna utaznom. Figyelmeztetnem kellett volna téged, hogy a testtolvaj ott van. De valami lejátszódott bennem, mikor meghallottam ezt az üzenetet. Tudtam, hogy ha most rögtön elutaznék, valószínűleg előttem érkezhetnék a Park Central Hotelbe, és magam küzdhetnék meg a testtolvajjal.

– És azt nem akartad.

– Nem, nem akartam.

– David, ez tökéletesen érthető.

– Az? – pillantott rám.

– Tőlem kérded, az ördögtől?

Csendesen mosolygott, majd ismét megcsóválta a fejét. Aztán folytatta:

– Barbadoson töltöttem az éjszakát, és a mai napnak is a felét. Még tegnap elkészült az útlevelem, éppen elérhettem volna az utolsó miami járatot. De nem mentem. Ott maradtam abban az elragadó, tengerparti szállodában. Megvacsoráztam, aztán csavarogtam a kis Bridgetownban. Csupán ma délben jöttem el.

– Már mondtam, hogy megértem.

– Meg? És mi lett volna, ha a látor ismét rád támad?

– Te is tudod, hogy nem volt lehetséges. Ha képes lett volna rá, az első alkalommal megteszi. Hagyd abba az önmarcangolást, David. Én se jöttem tegnap, pedig megfordult a fejemben, hogy szükséged lehet rám. Gretchen-nél voltam. – Szomorúan vállat vontam. – Ne emészd magad jelentéktelen dolgokon. Te tudod, mi a fontos. Az, ami most történik az öreg testeddel. Még mindig nem fogtad fel, barátom, hogy haldoklik, mert bevertem a koponyáját? Nem, látom, hogy nem. Csak hiszed, hogy igen, de még mindig olyan vagy, mint aki révületbe esett.

Ez nagyon fájhatott neki.

Szívszorító volt nézni, ahogy a szeme elködösül a bánattól, és az új, hibátlan bőrön megjelennek a keserűség árcai. De most is olyan igéző és csábító volt az érett lélek meg a fiatal test összessége, hogy szemem-szám elállt tőle. Homályosan eszembe jutott, hogy New Orleansban ő is így bámult. És hogy mennyire ingerült lettem tőle.

– Oda kell mennem, Lestat. Abba a kórházba. Látnom kell, mi történt.

– Én feltétlenül megyek. Jöhetsz velem. De a kórterembe egyedül megyek be. Hol a telefon? Fel kell hívnom a Park Centralt, ki kell derítenem, hova vitték Mr. Talbotot. Továbbá valószínűleg keresnek is. Az én szobámban történt az incidens. Lehet, hogy elég lenne telefonálnom a kórházba.

– Ne! – Megérintette a kezemet. – Ne tedd! Oda kell mennünk. Látnunk... kell... a saját szemünkkel. A magam szemével. Olyan... olyan rossz előérzetem van.

– Nekem is – mondtam. Bár több volt ez, mint rossz előérzet. Végül is, én láttam az acélszürke hajú öregembert, ahogy némán rángatózik a vérfoltos ágyon.

HUSZONNYOLC

Nagy közkórház volt, ide szokták hozni a baleseti sérülteket; a bejáratoknál még ilyen későn sem lanyhult a mentőautók forgalma, fehér köpenyes orvosok fogadták a közlekedés, a hirtelen szívroham, a véres kés vagy a közönséges pisztoly áldozatait.

Ám David Talbot: messze volt a szemfájdító fénytől és a folytonos lármától; őt felvitték egy magasabb emeletre, a hallgatók intenzív osztályra.

– Itt várj – mondtam határozottan, és betelereltem Davidet egy steril kis társalgóba, sivár modern bútorok és számárfüles képeslapok közé. – El ne mozdulj innen!

Néma csend volt a széles folyosón. Elindultam a távoli ajtóhoz.

Egy perc múlva visszatértem. David a semmibe bámult, keresztbe vetve hosszú lábát, karba fonva a kezét.

Úgy nézett rám, mint aki álmából ocsúdik.

Ismét elfogott a fékezhetetlen reszketés. Az pedig, hogy ő olyan békés derűvel néz rám, csak még borzasztóbbá tette iszonyatomat, és marcangoló büntudatomat.

– David Talbot halott – motyogtam, igyekezve, hogy minél egyszerűbben fogalmazzak. – Félórája meghalt.

Semmi sem látszott rajta. Mintha meg se szólaltam volna. Csak arra bírtam gondolni: ezt én döntöttem el helyetted! Én! Én hoztam a világodba a testtölvajt, holott óvtál tőle! És én sújtottam le a másik testre! Isten tudja, mit fogsz érezni, ha tudatosul benned, mi történt. Mert még nem tudod igazán.

Lassan feltápáskodott.

– Dehogynem tudom – felelte halkan, józanul. Odajött hozzám, a vállamra tette a kezét, és ez a gesztus annyira emlékeztetett a régi énjére, hogy mintha két lényt néztem volna, akik egygé olvadtak. – Ez a *Faust*, édes barátom, de te nem Mefisztó voltál, csak Lestat, aki odavág, ha dühös. És most már vége!

Hátralépett, és visszasüppedt a révedezésbe. Arcáról azon nyomban eltűntek a keserűség nyomai. Behúzódtam gondolatainak magányába, ahol nekem nem volt helyem. Csak álltam, reszketve próbáltam összeszedni magamat, és győzködtem magam, hogy valóban ezt akarta.

Egyszerre elkezdtem az ő szemével látni. Hogy is ne akarta volna ezt? És hirtelen megtudtam valami mást is.

Örökre elveszítettem. Most már soha, de soha nem lesz hajlandó átjönni hozzám. Ha volt is rá valami satnya esély, ez a csoda azt is eltüntette. Hogy is lehetne másként? Lassan, némán ülepedett le bennem a felismerés. Megint Gretchenre gondoltam, és arra, hogy milyen volt az arca. És egy lobbanásnyi pillanatra ott voltam ismét, egy szobában a hamis Daviddal, aki rám nézett éjszínű, szép szemével, és azt mondta, hogy akarja a Sötét Ajándékot.

Először csak megborzongatott a fájdalom, aztán fényesebb, erősebb lett, mintha belülről perzselne mindent elemésztő, gyilkos láng.

Nem mondtam semmit. Bámultam a csempével burkolt mennyezetbe épített, ronda, fluoreszkáló világítótesteket; bámultam az értelmetlen bútorzatot, amelynek pecsétes kárpitozásából lógott a cérna; bámultam egy maszatos magazint, amelyiknek címlapján egy gyerek vigyorgott. Bámultam Davidet. A kín lassan enyhült tompa sajgássá. Vártam. Most nem bírtam volna beszélni, most nem.

Hosszú idő után úgy tért magához, mintha igézetből ocsúdna. Mozdulatainak macskaszerű kecsessége most is megbabonázott. Halkan mormolta, hogy látni szeretné a holttestet. Bizonyosan meg lehet csinálni.

Bólintottam.

Aztán a zsebébe nyúlt, és kivett egy kis alakú brit útlevelet – vélhetőleg a Barbadoson szerzett hamisítványt –, és úgy nézte, mintha apró, de fontos rejtélyt szeretne megfejteni. Felém nyújtotta, fogalmam sincs, miért. Látom a bölcsesség jegyét hordozó fiatal arcot – miért kellene látnom a képét? Mégis megnéztem, mivel nyilvánvalóan ezt akarta, és azt láttam, hogy az új kép alatt ott a régi név.

David Talbot.

A saját nevét használta a hamis okmányhoz, mintha...

– Igen – mondta – mintha tudtam volna, hogy soha, de soha többé nem leszek az öreg David Talbot.

A kiszendedett Mr. Talbotot még nem szállították át a hullakamrába, mert minden percben várták az elhunyt kedves barátját, egy Aaron Lightner nevű embert, aki bérelt repülőgéppel jött New Orleansból.

Kicsi, patyolattiszta szobában feküdt a halott öregember. Sűrű, sötétszürke hajú, nagy feje alatt a párnával, törzse mellett kinyújtott karjaival olyan volt, mintha aludna. Ám az orcák már besüppedtek, megnyújtva az arcot, az orr a valóságosnál kissé kampósabbnak látszott a sárga lámpafényben, és olyan éles vonalú volt, mintha nem porcból, de csontból lenne.

Levették róla a lenvászon öltönyt, megmosták, rendbe szedték, egyszerű kórházi inget adtak rá, és betakarták halványkék huzatú, fehér pokróccal, amit elsimítottak a mellkasán. A szemhéj annyira rátapadt a szemgolyóra, mintha a bőr máris nyúlna, sőt olvadna. A vámpír kifinomult érzékszervei már felismerték a halál szagát.

De ez a David ezt nem tudja. Ő nem érzi a szagot. Állt az ágy mellett, nézte saját mozdulatlan testét. A sárgás arc valahogy szennyesnek, elhanyagoltnak tűnt a borostától. Tétován megérintette saját szürke haját, ujjai egy pillanatra megállapodtak a jobb fül mellett a hullámos tincseken. Aztán hátralépett, úgy, mint aki csak kondoleálni jött egy temetésre.

– Halott – mormolta. – Csakugyan halott. – Nagyot sóhajtott, tekintetét végigjártatta a kis szoba falain, mennyezetén, az ablak leengedett rolettáján, a padló piszokszínű linóleumán. – Nem érzek életet, se benne, se mellette – folytatta ugyanolyan halkan.

– Nem, csakugyan nincs semmi – válaszoltam. – A bomlás már elkezdődött.

– Azt gondoltam, hogy itt lesz! – súgta. – Mint egy füstfoszlány! Azt hittem, érezni fogom a közelségét, amint megpróbálja visszaverekedni magát.

– Talán itt is van – véltem. – Csak nem képes rá. Ez még neki is borzasztó lehet.

– Nem – mondta. – Nincs itt senki. – Ismét rámeredt a régi testére, mintha nem bírná elszakítani tőle a tekintetét.

Peregtek a percek. Figyeltem arcán az alig észrevehető feszültséget, ahogy a rugalmas, finom bőr meggyűrődik a felindulástól, majd ismét elsimul. Belenyugodott már vajon? Zárva volt előttem, mint mindig, sőt, ebben az új testben még mélyebbre bújt el, noha lelkének szép fénye átsütött rajta.

Még egyszer sóhajtott, aztán elfordult, és kijöttünk a szobából.

Megálltunk a fakó szürkésbarna folyosón, a sivár, sárga neon alatt. A vékony fekete rolettával takart ablak mögött Miami villogott és lángolt. Fojtott moraj hallatszott a közeli felüljáróról; a reflektorok zuhataga veszedelmesen megközelítette a kórházat, mielőtt a beton gólyalábakon álló út elkanyarodott, és tovairamodott a messzeségbe.

– Azt tudod, hogy elveszítetted az udvarházat – szólaltam meg. Talbot Manor azé az emberé volt.

– Igen, gondoltam már rá – felelte közömbösen. – Az a fajta angol vagyok, aki nem felejt el az ilyesmit. Ha elgondolom, hogy annak az unalmas unokatestvéremnek jut, aki rögtön el akarja majd adni!

– Visszavásárolom neked.

– A rend is megteheti. Úgy végrendelkeztem, hogy az ingatlan nagyobb része őket illeti.

– Ebben ne légy olyan biztos. Erre talán még a Talamasca sem áll készen. Különben is, az embereket megvadítja a pénz. Hívd fel a párizsi ügynökömet. Majd én utasítom, hogy adjon meg mindent, amit kérsz. Gondoskodom róla, hogy az utolsó fontig visszakapd a vagyonedat, mindenekelőtt a házat. Ami az enyém, az a tied is.

Kissé meghökkent, aztán meghatódott.

Nem győztem ámulni rajta. Tudtam-e valaha is ilyen fesztelenül mozogni ebben a magas, ruganyos testben? Az én mozdulataim biztosan hevesebbek, sőt némileg szögletesebbek voltak. Ő viszont tökéletesen látszott ismerni ebben a testben minden csontot és inat.

Láttam magam előtt az öreg Davidet, amint hosszú léptekkel siet az amszterdami macskaköves keskeny utcákon, és kerülgeti az elhúzó biciklistákat. Már akkor ilyen elegáns volt a mozgása.

– Lestat, te nem vagy felelős ezért – mondta. – Nem te idézted elő. Hirtelen nagyon nyomorultnak éreztem magamat. De hát ezeket a szavakat ki kellett mondani.

– David – kezdtem, igyekezve, hogy ne áruljam el a fájdalmat –, ha te nem vagy, nem verhettem volna agyon. Már New Orleansban megmondtam, hogy rabszolgád leszek az örökkévalóságig, ha segítesz visszaszerezni a testemet. És meg is tetted. – Gyűlöletesen remegett a hangom. De miért ne mondjuk ki most? Minek hosszabbítanám meg a kint? – Természetesen tudom, David, hogy ezzel örökre elveszítettelek.

Most már sose fogadod el tőlem a Sötét Ajándékot.

– De Lestat, miért mondasz ilyet, hogy elveszítettél? – kérdezte fojtott hévvel. – Miért kellene meghalnom azért, hogy szeresselek? – Összeszorította a száját, hogy megfékezze hirtelen felindulását. – Miért kellene ezt az árat fizetnem, főleg most, mikor előbb vagyok, mint valaha? Egek Ura, csak felfogod, micsoda hatalmas dolog történt! Újjászülettem! – Vállamra tette a kezét. Ujjai próbálták megszorítani a kemény, emberfölötti húst, ami alig engedett a nyomásuknak; olyan idegen tapintása volt, amit ő valószínűleg sohasem fog ismerni. – Szeretlek, barátom – súgta ugyanazzal a hévvel. – Kérlek, ne hagyj el most. Annyira közel kerültünk egymáshoz.

– Nem, David. Az utóbbi napokban közel kerültünk, mert mindketten halandók voltunk. Ugyanazt a napot, ugyanazt a szürkületet láttuk, ugyanaz a nehézkes erő húzta le a földre a lábunkat. Együtt ittunk, együtt törtük meg a kenyeret. Szeretkezhettünk is volna, ha megengeded. Ám ez gyökeresen megváltozott. Visszakaptad az ifjúságot, és minden káprázatos csodát, ami ezzel jár. De én akkor is a halált látom, ha rád nézek. Látok valakit, aki úgy jár a napfényben, hogy a sarkában mindig ott a halál. Tudom, hogy nem lehetek a társad, és te sem lehetsz az enyém. Túl sok fájdalommal kellene fizetnem érte.

Némán, hősies önfegyelemmel lehajtotta a fejét.

– Ne hagyj még el! – súgta. – Ki más érthetne meg engem?

Hirtelen kedvem támadt érvelni: Gondold el, David, a halhatatlanságot, ebben a gyönyörű, ifjú alakban! Fel akartam sorolni, hány helyre mehetnénk el, két halhatatlan, milyen nagyszerűségeket láthatnánk. Le akartam írni a sötét templomot, amit felfedeztem az esőerdő mélyén, el akartam mesélni, milyen érzés félelem nélkül járni a dzsungelt, olyan szemmel, ami belát a legfeketébb zugba... Ó, már készülődött bennem a szózuhatag, és nem is igyekeztem leplezni érzéseimet vagy gondolataimat. Ó, igen, igen, visszafiatalodtál, és fiatal lehetnél örök időkre! Ennél szebb hordozót nem is kaphattál volna az éjszakai utazáshoz, mintha maguk a sötét istenek adták volna előkészítésedre ezt a testet! Tied a bölcsesség és a szépség. Isteneink csodát tettek. Most pedig jöjj hozzám!

De nem szóltam. Nem érveltem. Némán álltam a folyosón, beszívtam a vérszagot, ami közös a halandókban, még sincs közöttük két egyforma. Hogy kínozott ez az új életerő, ez a szárazabb hőség, és az egészségesebb, lassabb szívdobogás, amit úgy hallottam, mintha a test szólna hozzám olyan nyelven, amit a gazdája nem ért.

Abban a New Orleans-i kávéházban az életnek ugyanez az éles aromája csapott meg ebből a testből, de az nem volt ilyen. Nem, egyáltalán nem volt ilyen.

Egyszerűen ki lehetett zárni. Meg is tettem. Visszasüllyedtem a közönséges halandó rideg, magányos csendjébe. Kerültem David pillantását. Nem akartam, hogy még több mentegetőző és tökéletlen szót mondjon.

– Hamarosan megkereslek – mondtam. – Tudom, hogy szükséged lesz rám. Szükséged lesz egyetlen tanúdra, amikor majd túlságosan nyomaszt a titok és az iszonyat. Jönni fogok, de most adj időt. És ne feledd: hívd fel a párizsi ügynökömet. Ne bízz a Talamascában. Csak nem akarod nekik adni ezt az életedet is?

Fordultam volna, hogy elmenjek, amikor a liftajtó tompa zaját hallottam. Megjött David barátja, egy alacsony, fehér hajú ember, aki ugyanolyan előírásos, mellényes öltönyt viselt, amelyet gyakran láttam Daviden is. Gondterhelt arccal, gyors, ruganyos lépésekkel közeledett, aztán észrevettem, hogy lelassul a lépte, és valósággal belém dőfi a tekintetét.

Sietve távoztam, a tudatom alá söpörve az idegesítő tényt, hogy ez az ember ismer engem, tudja, ki vagyok, mi vagyok. Annál jobb, mert akkor valószínűleg elhiszi Davidnek ezt a különös mesét.

Az éjszaka várt rám, mint mindig, de a szomjam már nem bírt tovább várni. Egy darabig álltam, hátra vetett fejjel, csukott szemmel, nyitott szájjal, szomjazva, és üvölteni szerettem volna, mint egy vadállat. Igen, amikor nincs más, amikor minden szépsége ellenére üresnek, szívtelennek rémlik a világ, akkor ide megint a vért! Ide hozzám, régi barátom, vért fakasztó halál! Itt van Lestat, a szomjas vámpír. Ma éjszaka nem mondhattok neki nemet.

De míg hajtottam kedvenc kegyetlen áldozataimat a rossz hírű, lepusztult utcákon, tudtam, hogy elveszítettem a szépséges, délszaki Miami-t, legalábbis egy időre.

Egyre a Park Central Szálló elegáns kis szobáját láttam magam előtt, a tengerre nyíló ablakaival, és a hamis Davidet, amint azt mondja, hogy nyújtsam át neki a Sötét Ajándékot. Fogok-e valaha is úgy gondolni ezekre a pillanatokra, hogy ne jusson eszembe Gretchen, akinek történetét meggyóntam a Davidnek hitt embernek, mielőtt megmáasztuk a szobámba vezető lépcsőt, és a szívem azt dobolta: Végre! Végre!

Keserű voltam, dühös, és üres. Soha többé nem akartam látni a South Beach szép szállodáit.

HUSZONKILENC

Két éjszakával később tértem vissza New Orleansba, miután becsavarogtam floridai korallzátonyokat, kedvesen ósdi, déli kisvárosokat, órák hosszat csatangoltam déli partokon, mezítláb gázoltam a fehér homokban.

De végre otthon voltam. A hideget elfűjták a szelek, a levegő szinte már simogatott – az én városom! – és a nyargaló felhők fölött ragyogott a magas ég.

Rögtön mentem bérlőmhöz, a drága öreg nénihez, és szólítottam Mojót, aki a hátsó udvaron aludt, mert túl melegnek találta a kis lakást. Nem morgott, mikor beléptem az udvarba, de a hangomról ismert rám igazán. Ahogy kimondtam a nevét, ismét az enyém volt.

Futott hozzám, felágaskodott, vállamra tette súlyos, bársonyos mancsát, és megnyalta arcomat nagy nyelvvel, ami rózsaszín volt, akár a sonka. Megölelgettem, összecsókoltam, beletemettem arcomat puhán fénylő, szürke prémjébe. Megint olyan volt, mint a georgetowni első éjszakán, amikor megláttam benne a vad erőt és a nagy szeretetet.

Állatnak volt-e valaha ijesztőbb külseje, és jóságosabb, szelídebb szíve? Mojo ígézőn egyesítette magában a kettőt. Letérdeltem a kopott kockakövekre, birokra keltem vele, a hátára fordítottam, és befűrtam a fejemet vastag szőrgallérjába. Ő morgott, nyüszített, aprókat nyikkant, ahogy akkor szokták a kutyák, ha szeretnek valakit. És mennyire szerettem én is őt!

Ami bérlőmet, a kedves öregasszonyt illeti, aki a konyhaajtóból figyelt minket, ő könnyeket hullatott, hogy Mojo elmegy. Legott meg is egyeztünk; a kutya a néninél marad, én pedig akkor jöhetek látogatni a kertkapun át, amikor kedvem támad. Ez így maga volt a tökély, mert mégse lett volna tisztességes azt várnom, hogy Mojo a kriptában háljon velem; különben sem volt szükségem ilyen őrizőre, akármilyen vonzónak találtam elsőre a képet.

Gyengéd és gyors pusztit adtam az öregasszonynak, nehogy megérezze a démon közelségét, aztán sétára indultam Mojóval a Francia Negyed szép síkátoraiban. Magamban mulattam, hogy mekkora szemekkel bámulják Mojót a halandók; hatalmas ívben kikerülték, láthatólag rettegtek tőle, holott kitől kellett volna inkább félniük?

Következőnek a Royal utcában álltam meg, annál a – mint említettem, félig romos – háznál, ahol Claudia, Louis meg én éltük le közös földi létünk káprázatos sziporkázó öt évtizedét a vén század első felében.

Ott találkoztam azzal az értelmes fiatalemberrel, aki híres volt arról, hogy palotákat tud varázsolni koszlott ruinákból, és akit most fölvezettem a lépcsőn a korhatag lakásba.

– Olyan legyen, amilyen száz éve volt – mondtam. – De jól figyeljen, semmi angol, semmi viktoriánus. Kizárólag francia! – Aztán végigvezettem a szobákon, és miközben ő lázasan körmölt a noteszébe, noha alig-alig látott a sötétségben, sorra elmondtam, milyen tapétát akarok ide, azt az ajtót milyen árnyalatúra kell lakkozni, abba a sarokba próbáljon szerezni egy ilyen-és-ilyen karosszéket, erre a padlóra pedig perzsa vagy indiai szőnyeg kell.

Milyen éles volt az emlékezetem!

Ismételten figyelmeztettem, hogy jegyezzen le minden szót.

– Szerezzen be egy görög vázát, nem, másolat nem jó. Ilyen magasat, és táncoló alakok legyenek rajta. – Nem Keats ódája ihlette azt a réges-régi vásárlást? Hová lett az az urna? – Azon a kandallón az ott nem az eredeti párkány. Fehér márvány legyen, volutákkal, a rostély felett ívelt. Ó, és ezeket a kandallókat ki kell javítani, hogy szénnel lehessen tüzelni bennük.

– Amint elkészült, ismét itt akarok lakni – mondtam –, úgyhogy sietnie kell. Még valamire figyelmeztetném. Mindent, amit esetleg talál például elrejtve a régi vakolat mögött –, át kell adnia nekem.

Micsoda élvezet volt itt állni a magas mennyezetek alatt, és milyen öröm lesz látni őket, ha majd felújították a porladó párkányokat! Milyen szabadnak, békésnek éreztem magamat! A múlt itt volt, és mégse volt itt. Már nem suttogtak a szobákban kísértetek, ha ugyan visszajártak valaha is.

Kapkodás nélkül leírtam, milyen csillárokat akarok, ha nem emlékeztem a márkákra, szavakkal rajzoltam képet arról, ami itt volt valaha. Kérek olajlámpát is, oda és oda, bár persze be kell vezetni a villanyt, és a televíziós képernyőket csinos faliszekrényekbe kell rejteni, hogy ne rontsák az összhatást. Oda lesz egy szekrény a videokazettáimnak és lézerlemezeimnek. Majd keresni kell valami megfelelőt – jó lenne például egy keleti sifon. A telefonokat is dugja el.

– És egy telefax! Okvetlenül szükségem van egy ilyen kis csodára! Ennek is alakítson ki egy rejtékhelyet. Azt a helyiséget átalakíthatja dolgozószobává, de szép és könnyed legyen! Csak olyasmi látszhat, ami polírozott réz, finom gyapjú, fényes fa, selyem vagy pamutcsipke. Abba a hálósobába falfestményt akarok. Jöjjön, megmutatom. De nézze csak azt a tapétát! Az jó lesz falfestmény helyett. Hozzon ide egy fotóst, fényképeztesse le minden körömnyi helyet, aztán lásson hozzá a restauráláshoz. Alapos munkát végezzen, de minél gyorsabban.

Miután végeztünk a sötét, nyirkos szobákkal, meg kellett beszélni, mi legyen a hátsó udvarral, a törött szökőkúttal, és hogy miként újítsák fel a régi konyhát. Bougainvilleát akarok és hajnalszépét, hogy szeretem a hajnalszépét, és óriás hibiszkuszt, most láttam ezt a pompás növényt az Antillákon, meg természetesen holdvirágot. Banáncserje is jöhet. Ó, hiszen omlanak a régi falak! Foltozza be őket. Dúcolja fel őket. És az emeleten, a hátsó tornácra páfrányokat akarok, mindenféle gyönyörű páfrányt. Melegszik az idő, ugye? Jól fogják érezni magukat.

Most pedig föl még egyszer a ház, hosszú, barna üregébe, és ki az utcai tornácra.

Föltéptem a francia ablakot, és kiléptem a korhadó deszkákra. A szép, régi kovácsoltvas korlát még nem is volt olyan rozsdás. Az ereszt persze ki kell cserélni. De hamarosan itt fogok üldögegni, mint a régi napokban, és figyelem a jövő-menőket az utca másik oldalán.

Könyveim buzgó, hűséges olvasói hébe-hóba láthatnak majd. Louis emlékiratainak olvasói, akik idejönnek megnézni, hol éltünk, bizonyára felismerik a házat.

Nem érdekes. Hitték benne, de az egész más, mintha el is hitték volna. Mit számít, ha megint egy szőke fiatalember könyököl a korláton, és lemosolyog rájuk a magas erkélyről? Sose torozok ezeken a szelíd ártatlanokon, még akkor se, ha lemeztelenítik a torkukat, és azt mondják: “Tessék, Lestat!” (Mert kedves olvasó, ilyen is megtörtént velem a Jackson téren, még hozzá nem is egyszer.)

– Sietnie kell – mondtam a fiatalembernek, aki buzgón jegyzetelt, méricskért, magában motyogott színekről meg szövegekről, időnként összerázkódva, amikor észrevette Mojót maga előtt, vagy mellett, vagy a lába alatt. – Nyár előtt legyen készen! – Azt se tudta, hol áll a feje, amikor elbocsátottam, és ott maradtam Mojóval a vén házban, egyedül.

A manzárd. A régi időkben sose mentem fel oda. Pedig indult egy rejtett lépcső a hátsó tornácra, pontosan a hátsó szalon mögött, ahol Claudia egykor elnyiszálta zsenge, vékony fehér bőrömet villogó nagy késével. Most viszont kimentem a lépcsőhöz, és felkapaszkodtam a rézsútos tetejű, alacsony szobákba. Ó, itt simán elfér egy száznyolcvan centiméter magas ember, és a manzárdablakok beengedik a fényt az utcáról.

Itt kéne berendezni a rejtékhelyemet, gondoltam. Sima, kemény szarkofág kellene, olyan fedéllel, amit meg se tudna mozditani egy halandó ember. Egész könnyen be lehetne építeni az oromzat alá egy kis fülkét. A vastag bronzajtót magam tervezném. Ébredés után lemennék a házba, és mindent úgy találnék, ahogy azokban a bűvös-bájos évtizedekben volt, kivéve, hogy ott lennének a kezem ügyében a technika csodái, amelyekre igényt tartok. Nem visszaszerzem a múltunkat, hanem eltörlöm.

– Igaz, Claudia? – súgtam a hátsó szalonnak. Semmi. sem válaszolt. Nem szólt a csembaló, nem trillázott a kanári a kalitkában. Most is lehetnének énekesmadaraim, igen, sok-sok énekesmadár, és Haydn vagy Mozart túlradó, nagyszerű muzsikájától zengene a ház.

Ó, drágám, bár itt lennél velem!

És ismét boldog az én sötét lelkem, mert csupán rövid ideig tud más lenni, és mert fekete, mély tenger a bánat, amibe bele is fulladhatnék, ha nem kormányoznám biztos kézzel kicsi hajómat a hullámok fölött, a nap felé, ami nem kel föl soha.

Már elmúlt éjfél; körülöttem zümmögő kórusba olvadtak össze a város hangjai, amibe néha belekattogott egy távoli vonat, belesípolt egy hajó a folyón, belemorajlott az Esplanade utca forgalma.

Bementem a régi szalonba, és néztem az ajtóba foglalt üvegtáblákon beszűrődő fényt. Ledőltem a csupasz deszkára, Mojo mellém hevert, és elaludtunk.

Nem álmodtam Claudiáról. Akkor miért sírtam halkan, amikor eljött az ideje, hogy elvonuljak kriptám biztonságába? És hol volt Louis, az álnok, a megátalkodott? Hogy fáj. Pedig még jobban fog fájni hamarosan, amikor majd viszontlátom.

Arra rezzentem föl, hogy Mojo a vérkönnyeket nyalogatja az arcomról.

– Nem, ezt nem szabad! – Befogtam a száját. – Abból a vérből soha, abból a gonosz vérből! – Egészen megrendültem. Mojo azonnal szót fogadott, és hátrált egy kicsit, a maga fenséges, ráérős módján.

Milyen démoni volt a szeme, ahogy fölnézett rám! Mennyire csalóka a látszat! Ismét megcsókoltam hosszú, szőrös ábrázatának legérzékenyebb pontján, a szeme alatt.

Megint Louis-ra gondoltam, és úgy hasított belém a fájdalom, mintha valamelyik öregtől kaptam volna egy kemény ütést a gyomorszájamra.

Olyan keserű lángokat lövellt bennem a harag, hogy egészen megriadtam. Egy percre nem gondoltam semmire, és nem éreztem semmit, egyedül ezt a fájdalmat.

Láttam a többieket. Felidéztem az arcukat, mintha az endori boszorkány lennék, aki az üstjével hívja a holtakat.

Egyszerre láttam Maharetet és Mekarét, a vörös ikreket, legöregebbjeinket, akik talán nem is tudtak dilemmámról, annyira messze álltak tőlünk korban és bölcsességben, annyira lefoglalták őket időtlen és elkerülhetetlen gondjaik; elképzeltem Eriket, Maelt és Haimant, akik elég hidegen hagytak, még akkor is, ha szándékosan megtagadták a segítséget. Sose voltak a társaim, nem érdekeltek. Aztán Gabrielle-t láttam, imádott anyámat, aki ugyancsak nem tudhatott az engem fenyegető, szörnyű veszedelemről; most is valamelyik kontinensen kóboroghat a rongyos istennő, és csakis a lélektelen dolgokat engedi közel magához, mint világléletemben. Már azt se tudtam, kell-e még neki az embervér; úgy rémlik egyszer mesélt egy erdei sötét dúvad öleléséről. Megőrült-e az anyám ott ahova elment? Nem hiszem. Az biztos, hogy még megvan, de az is biztos hogy sose találhatnák rá.

Következőnek Pandorát képzeltem el. Pandora, Marius szeretője réges-rég elpusztulhatott. Marius még Róma idején teremtette; mikor utoljára láttam, közel állt az összeroppanáshoz. Évekkel ezelőtt nyoma veszett, amikor váratlanul eltűnt Éjszigetről, utolsó igazi bokrunkból. Egyike volt az elsőnek, akik elmentek.

Ami Santinót, az olaszt illeti, róla szinte semmit sem tudtam, tehát semmit sem vártam tőle. Fiatal volt, kiáltásaim talán sose értek el hozzá. Mellesleg, még ha meghallja is, minek figyelt volna oda?

Aztán Armand-t képzeltem el, régi ellenségemet és barátomat. Régi ellenfeletem és bajtársamat, Armand-t, az angylarcú gyermeket, aki megteremtette Éjszigetet, utolsó otthonunkat.

Hol volt Armand? Szándékosan hagyta, hogy boldoguljak, ahogy tudok? Miért ne?

Hadd forduljak most Mariushoz, az ősi, hatalmas mesterhez, aki sok száz éve szerelemmel alkotta Armand-t; Mariushoz, akit évtizedekig kerestem; Mariushoz, két Millennium igaz gyermekéhez, aki elvezetett értelmetlen históriánk mélységeibe, és rám parancsolt, hogy imádjam a szentélyben Azokat, Akiket Őrizni Kell.

Azok, Akiket Őrizni Kell. Meghaltak és elmúltak, mint Claudia, mert királyaink és királynőink épp oly könnyen pusztulnak, mint zsenge gyermekarcú sarjaink.

De én élek. Én itt vagyok. Erős vagyok.

És Marius, akárcsak Louis, tudott szenvedéseimről! Tudta, mégsem volt hajlandó segíteni!

Haragom erősödött, még félelmetesebb lett. Itt van Louis a közelben, valamelyik utcában? Ökölbe szorítottam kezemet, küzdöttem a harag ellen, nehogy kicsapjon belőlem.

Marius, te hátat fordítottál nekem. Voltaképpen nem volt meglepetés. Te mindig a tanító voltál, a őrző, a főpap. Nem gyűlöllek érte. De Louis! Te, akitől sose tudtam megtagadni semmit, mégis elküldtél.

Tudtam, hogy itt nem maradhatok. Nem állhatnék jól magamért, ha meglátnám. Még nem.

Hajnal előtt egy órával visszavitettem Mojót kis kertjébe, elbúcsúztam tőle, aztán kisiitem az óváros peremére, átvágtam a Faubourg Marignyn, és meg se álltam a mocsárig. Ott fölemeltem karjaimat a csillagokhoz, amelyek villogva úszkáltak a felhőkön túl, és fölszálltam olyan magasra, hogy belevezzek a szél dalába. Dobáltattam magamat a légáramlatokkal, és szívvel-lélekkel élveztem, hogy ilyen tehetséges vagyok.

HARMINC

Teljes hétig csavaroghattam a világban. Először a behavazott Georgetownba, és megkerestem azt a sovány, szálnalmas fiatal nőt, akit halandó énem olyan szégyenletesen megerőszakolt. Most bezzeg olyan volt, mint egy egzotikus madár, miközben a szemét erőltetve próbált jobban látni a fura kis halandó étterem szagos homályában, nem akarta elismerni, hogy valaha is találkozott “francia barátommal”, majd pedig elállt a lélegzete, amikor egy smaragdos-gyémántos, antik olvasót nyomtam a markába.

– Ha akarja, chérie, adja el nyugodtan! – biztattam. – Ő azt szeretné, ha tetszése szerint használná fel az ékszert. Csak egy dolgot áruljon el. Nem várandós?

Megrázta a fejét, és azt suttogta, hogy nem. Szerettem volna megcsókolni, olyan gyönyörű volt, de nem mertem. Nem csak azért, mert ráijeszthettem volna, hanem mert alig bírtam ellenállni a kísértésnek, hogy megöljem. Valami brutális him ösztön le akarta tarolni, csak azért, mert egy előző életben más módon már letaroltam.

Órákon belül távoztam az Újvilágból. Kószáltam és vadásztam Bangkok, Hongkong és Szingapúr fortyogó nyomornegyedeiben, aztán a fagyos és kietlen Moszkvában, aztán a bájosan ódon Bécsben és Prágában. Rövid időt töltöttem Párizsban. Londonba nem akartam menni. A végsőkéig fokoztam a sebességet, felszálltam és elmerültem a sötétségben, néha olyan városokban érve földet, amelyeknek nem ismertem a nevét. Fáradhatatlanul habzsoltam a gonoszakból és az elvetemültekből, hébe-hóba a kallódókból, a bolondokból és az ártatlanokból is, ha a szemem elé kerültek.

Igyekeztem nem ölni. Igazán igyekeztem. Kivéve, ha a vacsora úgyszólván ellenállhatatlan volt, például első osztályú gazember. Akkor lassú és irgalmatlan volt a halál. Utána épp olyan éhes voltam, mint előtte, és máris lódultam, hogy fogjak egy másikat, mielőtt feljön a nap.

Még sose leltem ekkora kedvemet a tehetségemben. Még sose emelkedtem ilyen magasra a felhőkben, még sose utaztam ilyen gyorsan.

Órák hosszat sétáltam a halandók között Heidelberg, Lisszabon és Madrid régi, szűk utcáin. Átszeltem Athént, Kairót és Marrakest. Jártam a Perzsa-öböl, a Földközi-tenger és az Adria partjain.

Hogy mit csináltam? Mire gondoltam? Bizonyosságot nyert a régi közhely; enyém volt a világ.

És ahová csak mentem, tudattam, hogy ott vagyok. Úgy szálltak belőlem a gondolatok, mint mikor a megpendített lant hangot ad.

Itt van Lestat, a vámpír! Jön Lestat, a vámpír! Okosabb, ha tágultok!

Nem akartam látni a többieket. Nem igazán kerestem őket, se fületem, se elmémet nem nyitottam meg nekik. Nem volt mit mondanom nekik. Csak annyit akartam, hogy tudják: itt vagyok.

Vettem különböző helyeken névtelenek hangjait, ismeretlen csavargókét, az éjszaka vagabundjai voltak, akik véletlenül megúszták a közelmúltban lezajlott tömegmészárlást. Olykor egyetlen villanás utalt valami hatalmas lényre, aki azon nyomban elfátyolozta az elméjét. Máskor tisztán hallottam, amint valami szörnyeteg lelkifurdalás, história vagy cél nélkül csörtet az örökléten át. Talán mindig is lesznek ilyenek!

Most már, ha kedvem szottyanna ismerkedni ilyen kreatúrákkal, itt van előttem az egész örökkévalóság. Egyelőre nem tudtam másra gondolni, mint Louis-ra.

Louis-ra.

Egy percre sem tudtam elfelejteni. Mintha valaki örökké kántálta volna a nevét a fülembbe. Mitévő legyek, ha legközelebb látom? Miként zabolázzam a haragomat? Fogok törekedni rá egyáltalán?

Végül elfáradtam. Ruhám rongyokban lógott. Nem bírtam tovább. Haza akartam menni.

HARMINCEGY

Ültem az elsötétült székesegyházban, amit órákkal ezelőtt bezártak, de én a tilalom ellenére bevonultam a főkapun, elcsendesítve a riasztóberendezést, és nyitva hagytam az ajtót neki.

Öt éjszaka telt el a hazatérésem óta. Mint a karikacsapás, úgy ment a munka a Royal utcában, amire persze neki is föl kellett figyelnie. Láttam az utca másik oldalán, ahogy a tornác eresze alatt ácsorogva bámul fölfele. Megjelentem neki az erkélyen egy rövid pillanatra, olyan rövidre, hogy halandó szem nem is érzékelhetett volna.

Azóta is bújócskáztam vele.

Ma este közel engedtem magamhoz a régi Francia Piacon. Hogy meghökkent, mikor látott Mojóval! Még rá is kacsintottam, hadd tudja, hogy a valódi Lestatot látja.

Mire gondolhatott az első pillanatban? Hogy Raglan James az, az én alakomban, és azért jött, hogy őt elpusztítsa? Hogy James épített házat magának a Royal utcán? Nem, tudta ő egész idő alatt, hogy én vagyok az.

Aztán lassan elindultam a templomhoz. Mojo fürgén kocogott mellettem. Mojo, az én horgonyom a jó, szilárd anyaföldhöz.

Azt akartam, hogy Louis jöjjön utánam. Ennek ellenére hátra se pillantottam, hogy megnézzem, követ-e?

Meleg volt az éjszaka, és korábban hullott annyi eső, hogy elsötétítse a Francia Negyed öreg házainak rózsaszínjét, elmélyítse a téglák barnáját, kedvesen fénylő hártáival vonja be a macskaköveket és a kockaköveket. Tökéletes éjszaka a sétára New Orleansban: nyirkos és illatos. A kertfalakon kibuggyantak a virágok.

Am a találkozáshoz a sötét székesegyház csendjére és nyugalma volt szükségem.

Kicsit reszketett a kezem: ez időnként előjött, amióta visszanyertem régi alakomat. Nem volt fizikai oka, csak az, hogy olykor-olykor elfogott a düh, aztán hosszú ideig elégedett voltam magammal, utána meg ijesztő úrben találtam magamat, aztán újra visszatért a majdnem tökéletes boldogság, de olyan törekenyen, mintha nem lenne egyéb vékony zománcnál. Kijelenthettem-e, hogy nem ismerem a saját lelkem állapotát? A féktelen indulatra gondoltam, amellyel szétvertem David Talbot fejét, és összerázkódtam. Félek még vajon?

Hmmm. Nézd csak ezeket a csillogó körmű, napbarnított ujjakat. Ha az ajkamhoz szorítottam őket, éreztem a reszketésüket.

Ültem a sötét padban, több sornyira az oltártól, néztem a sötét szobrokat, a festményeket, és ennek a hideg, üres helynek az aranyos ékességeit.

Elmúlt éjfél. A Bourbon utca változatlan hangerővel zajongott. Mennyi csillámló halandó hús. Már ettem. És még fogok enni.

Megnyugtattak az éjszaka hangjai. A Francia Negyed szűk utcáiban, apró lakásaiban, hangulatos kiskocsmáiban, cifra koktélbárjaiban és éttermeiben boldog halandók nevetgéltek, fecsegték, csókolóztak és ölelkeztek.

Kényelmesen hátradőltem, és keresztbe fontam karjaimat a tarkóm mögött, mintha kerti padon ülnék. Mojo, hosszú orrát mancsaira hajtva, már elaludt mellettem a padok közötti folyosóban.

Bár olyan lehetnék, barátom, mint te. Külsőre maga az ördög, belül tele túláradó, cammogó jósággal. Igen, jósággal. A jóságot éreztem, ha átöleltem a nyakát, és a szőrébe fűrtam az arcomat.

De most belépett a templomba ő.

Éreztem a jelenlétét, bár egy sziporkányi gondolatát vagy érzését sem vettem, sőt a lépéseit sem hallottam. Azt se hallottam, hogy nyílna vagy csukódna az ajtó, valamiből mégis tudtam, hogy itt van. Aztán a bal szemem sarkából láttam is a közeledő árnyékot. Beült a padba, tőlem kissé távolabb.

Hosszú hallgatás után ő törte meg a csendet.

– Te gyújtottad fel a kis házamat, ugye? – kérdezte gyöngye, remegő hangon.

– Netán hibáztatsz érte? – kérdeztem mosolyogva, még mindig az oltárt nézve. – Mellesleg ember voltam, mikor azt tettem. Kis emberi gyarlóság. Akarsz nálam lakni?

– Ez azt jelenti, hogy megbocsátottál?

– Nem jelenti. Szórakozni akarok veled. Akár el is pusztíthatlak, azért, ahogy velem viselkedtél. Még nem döntöttem el. Nem félsz?

– Nem. Ha végezni akarnál velem, már megtetted volna.

– Ezt ne vedd olyan biztosra. Nem mindig önmagam vagyok. Csend. Csupán az alvó Mojo szuszogott zajosan.

– Örülök, hogy látlak – szólalt meg. – Tudtam, hogy győzni fogsz. Csak azt nem tudtam, hogyan.

Nem válaszoltam, csak magamban fortyogtam. Miért van az, hogy mindig kihasználják az erőnyeimet és a bűneimet is?

Bár mi értelme lenne vádaskodni, elkapni a grabancát, megrázni, magyarázatot követelni? Jobb is talán, ha nem tudom.

– Meséld el, mi történt – kérte.

– Nem mesélem – mondtam. – Mi az ördögnek akarod tudni?

Suttogásunk fojtottan visszhangzott a hajóban. Remegő gyertyafény játszott az aranyozott oszlopfőkön, a távoli szobrok arcán. Ó, hogy szerettem itt ülni ebben a hűvös csendben! És a szívem mélyén boldog voltam, mert Louis eljött. Néha ugyanazt a célt szolgálja a gyűlölet és a szerelem.

Megfordultam, ránéztem. Egyik térdét felhúzta maga alá, és a padra könyökölt. Sápadt volt, mint rendesen. Egy művészies csillám a sötétségben.

– A kísérlettel kapcsolatban igazad volt – közöltem. Legalább az én hangom nem reszketett.

– Hogyan? – Nem volt sem rideg, sem kihívó – őszintén tudni akarta, De milyen vigasztaló volt az arca, nyútt ruhájának enyhe pországa, és az eső friss illata sötét hajában!

– Te figyelmeztetted, édes öreg barátom, régi szeretőm – mondtam –, hogy nem is igazán akarok ember lenni. Hogy álom az egész, amit hazugságokból, ostoba önáltatásból és kevélységből szöttem.

– Nem állíthatom, hogy megértettem – mondta. – Még most sem értem.

– Ugyan már. Nagyon jól érted te ezt. Mindig is értetted. Talán elég sokáig éltél; talán mindig is te voltál az erősebb. Mindenesetre tudtad. Nem kellettek a gyengeségek, nem kellettek a korlátok, nem kellettek az undorító szükségletek és az örökös kiszolgáltatottság; nem kellett a lucskos verejték és a fázás. Nem kellett a vaksötétség, a fületem eldugaszoló láрма, a görcsös, kapkodó kielégülés az érzéki szenvedélyben, nem kellett az olcsóság, nem kellett a rútság. Nem kellett az elszigeteltség, nem kellett az örökös fáradtság.

– Ezt már korábban elmagyaráztad. Kell lennie valaminek... valami apróságnak... ami jó!

– Mire gondolsz?

– A napfényre.

– Pontosan. A nap fénye a havon; a nap fénye a vízen; a nap fénye... az ember arcán, a kezén, ahogy megnyílnak tőle a világ titkos redői, akár a virágszirom, mintha egyazon sóhajtó, hatalmas lénynek a részei lennének. A nap fénye... a havon.

Elhallgattam. Voltaképpen nem is akartam elmondani neki. Elárultam magamat.

– Voltak más dolgok – szólaltam meg ismét. – Ó, sok dolog volt. Csak egy bolond nem látta volna meg őket. Talán egy éjszakán el is mesélem, majd ha olyan meleg meghittség lesz közöttünk, mintha ez meg se történt volna.

– De nem volt elég.

– Nekem nem. Most nem.

Csönd.

– Talán az volt a legjobb része – mondtam –, a felfedezés. Meg az, hogy nem áltatom többé magamat. Hogy megtudtam: szeretek az a kis ördögadta lenni, aki vagyok.

Megfordultam és ráragyogtattam a legszebb, legkomiszabb mosolyomat. Túl okos volt, hogy ennyinek bedőljön. Hosszan sóhajtott, lesütötte a szemét, megint fölneézett.

– Csak te voltál képes, hogy oda átmenj – mondta –, és aztán visszajöjj.

Szerettem volna közölni vele, hogy ez nem igaz. Bárki más lett volna olyan bolond, hogy megbízzon a testtolvajban? Ki más ugrott volna fejest ilyen nemtörődöm módon a kalandba? Most, hogy vége volt, rájöttem arra, ami kezdettől nyilvánvaló volt: hogy tudtam, mekkora kockázatot vállallok. Úgy vettem, ez az ár, amit meg kell fizetni érte. A sátánfajzat nem is titkolta, hogy hazug és csaló. De én akkor is megtettem, mert számomra nem volt más út.

Louis persze nem egészen így értette, de akkor is ez az igazság.

– Sokat szenvedtél a távollétemtől? – kérdeztem, az oltárt bámulva.

– Maga volt a pokol – felelte szárazon.

Nem válaszoltam.

– Ahányszor kockáztatsz, rajtam ejtesz sebet – folytatta. – De hát ez már az én bajom és az én hibám.

– Miért szeretsz engem? – kérdeztem.

– Tudod te azt, mindig is tudtad. Szeretnék olyan lenni, mint te. Szeretném megismerni azt az örömet, ami kitölti minden percedet.

– És vállalnád a kínját is?

– A te kínodat? – Elmosolyodott. – Természetesen. Soha nagyobb baj ne érjen, mint a te kínjaid.

Váratlanul fellobbant bennem a düh. Arcomba szökött a vér.

– Te öntelt, cinikus, hazug fattyú! – suttoztam. – Szükségem volt rád, és te elzavartál! Kizártál a halandó éjszakába! Elutasítottál! Háttal fordítottál nekem!

Megriasztotta indulatos hangom. Engem is megriasztott. Ismét reszketett a kezem, az a kéz, amely a hamis David után kapott, akkor, amikor minden más öldöklő erőmet fegyelmezni tudtam.

Egyetlen szóval sem válaszolt. Láttam az arcán a megdöbbenés apró jeleit, szemhéjának futó rángását, ahogy szájának vonala megkeményedett, majd felpuhult. Mindeközben állta vádló tekintetemet. Aztán lassan lesütötte a szemét.

– Ugye, David Talbot, a halandó barátod segített át rajta? – kérdezte.

Bólintottam.

Pedig már attól, hogy a nevet hallottam, úgy éreztem, mintha izzó dróttal sütötték volna meg az idegvégződéseimet. Épp elég nekem ennyi bánat, nem akarok még Davidről is beszélni. Nem akarok Gretchenről beszélni. Akkor rádöbrentem, hogy nincs nagyobb vágyam, mint odafordulni Louis-hoz, a vállára borulni, és kisírni magamat, úgy, mint még soha.

Micsoda szégyen! Milyen lapos! Milyen ízetlen! És milyen édes.

Nem tettem.

Ültünk némán. A város hangzavara tompán hullámszórt a színes üvegablakokon túl, amelyek magukba gyűjtötték az utcai lámpák derengő izzását. Ismét eleredt az eső, a New Orleans-i puha, szelíd eső, amiben olyan jól lehet sétálni, mintha csak könnyű pára lenne.

– Bocsáss meg nekem – szólt Louis. – Értsd meg, nem gyávaság volt, és nem gyengeség. Én akkor az igazat mondtam neked. Nem tehettem meg. Senki embert nem hozhatok át ebbe. Még akkor se, ha az a halandó te vagy belülről. Egyszerűen nem tehetem.

– Mindezt tudom – közöltem vele.

Itt megpróbáltam abbahagyni. De nem bírtam. Nem akart csillapodni a dühöm, az én félelmetes ingerlékenységem. Ami szétverette velem David Talbot fejét a falon.

– Megérdelek mindent, amit mondani akarsz – szólalt meg ismét.

– Ó, és még annál is többet! – vágtam rá. – De egy valamit tudni akarok. – Felé fordultam, és az összeszorított fogaim között szűrtem a szavakat: – Örökké elutasítottál volna? Ha a többiek – Marius, meg aki még tudott róla – elpusztítják a testemet, ha rabul esem abban a halandó alakban, ha abban járulok eléd, újra és újra, esdekelve, rimánkodva, akkor is ajtót mutattál volna? Akkor is ilyen tántoríthatatlan lettél volna?

– Nem tudom.

– Ne hamarkodd el a választ. Magadban keresd az igazságot. Tudod te azt. Használd azt a szennyes fantáziádat. Nagyon is tudod. Elzavartál volna?

– Nem tudom a választ!

– Undorodom tőled! – súgtam rekedten. – El kellene, hogy pusztítsalak! Be kellene fejeznem, amit akkor kezdtem, amikor megteremtettelek! Porrá kellene, hogy éggesselek, aztán pedig a szélbe szórnám a hamvait! Tudod, hogy képes lennék rá! Fél kézzel, ahogy a halandók mondják! Úgy elhamvaszthatnám, ahogy a házadat! Semmi se menthetne meg! Az égvilágon semmi!

Gyilkosan meredtem rá. Finom csontú, egykedvű arca sápadtan foszforeszkált a székesegyház homályában. Milyen szép volt az egymástól távol ülő két szeme, a sűrű fekete pillák sátorában! Milyen tökéletes volt felső ajkának íve!

Savként mart a düh, szétroncsolta az ereket, amelyekben áramlott, üszkös lett tőle a természetfölötti vér.

Mégse tudtam bántani. Magam se értettem, hogy fenyegetőzhetek ilyen otrombán és gyáván. Én magam

sose tettem volna kárt Claudiában. Ó, csinálni valamit a semmiből, az más. Belevágni valamibe, aztán ahogy esik, úgy puffan, azt is lehet. De bosszút állni? Ó, meddő, csúnya, ízléstelen bosszúállás! Mi közöm nekem ahhoz?

– Csak gondold bele – susogta. – Ezek után, ami történt, te képes lennél alkotni egy újat? Képes lennél újra végrehajtani a Sötét Fortélyt? Ó, te is meggondolod a választ! Szállj csak magadba, ott keresd az igazságot, ahogy nekem mondtad! Nem szükséges közölnöd velem, amit megtudtál.

Aztán előrehajolt, áthidalva kettőnk távolságát, és arcomhoz szorította selyemsima száját. El akartam húzódni, de ő minden erejét összeszedve kapaszkodott belém, így hát eltértem a szenvedélytől mentes, hideg csókot. Az oltárt néztem akkor is, amikor ő húzódott el tőlem, mint egy önmagába omló árnyék, és már csak a keze fogta a vállamat.

Lassan felálltam, kikerültem. Intettem Mojónak, hogy ébresztő, jöjjön velem.

Végigmentem a hajón a templom kapujáig. Megtaláltam azt a beugrót, ahol a fogadalmi gyertyák égtek a Szűzanya szobra előtt. Egy egész fülke, tele imbolygó, szépséges lángokkal!

Visszatért hozzám az esőerdő szaga és hangja, a minden bebugyoláló sötétség az óriási fák között. Láttam a tisztáson a meszelt falú kis kápolna kitárt ajtaját, hallottam a szélről megrezdülő harang kísérteties, tompa zengését. Éreztem a Gretchen tenyerén megnyílt sebből kibuggyanó vér szagát.

Fölemeltem a gyertyagyújtáshoz odakészített, hosszú viasztekercset, megmártottam egy régi lángban, és teremtettem egy újat, amely először pislákol, de aztán kiegyenesedett, és sárgán, tüzesen árasztotta az égő viasz illatát.

Már épp ki akartam mondani, hogy Gretchenért, amikor megértettem, hogy nem érte gyújtottam a gyertyát. Felnéztem a Szűz arcába. Láttam a feszületet Gretchen oltára fölött. Ismét körülvelt az esőerdő békéje. Láttam a kis kórtermet, az apró ágyakat. Claudiáért, az én drága, gyönyörű Claudiámért? Nem, érte sem, akármennyire szerettem...

Tudtam, hogy az a gyertya érettem ég.

A barna hajú férfiért, aki Georgetownban szerette Gretchent. A szomorú, kárhozott, kék szemű démonért, aki voltam, mielőtt férfi lett belőlem. A sok száz évvel ezelőtti, halandó suhancért, aki az anyja ékszereivel és egy szál gúnyában szökött el Párizsba. A vásott, meggondolatlan kreatúráért, aki a karjaiban tartotta a haldokló Claudiát.

Mindezekért, és az ördögért, aki itt áll, mert szereti a gyertyákat, és szeret fényt teremteni a fényből. Mert nincs Isten, akiben hinne, nincsenek szentek, és nincs a mennyeknek királynője.

Mert uralkodott féktelen természetén, és nem pusztította el a barátját.

Mert egyedül van, akármilyen közel legyen hozzá ez a barát. És mert visszatért hozzá az öröm, mint egy kiújuló betegség, amiből sose gyógyulhat ki teljesen; máris ott a száján a kópé mosoly, fickándozik benne a szomjúság, noszogatja, hogy menjen, csavarogjon a síkosan fénylő utcákon.

Igen, Lestatért, a vámpírért ezt a gyertyácskát, ezt a csodálatos kicsi gyertyát, hogy egy cseppnyivel több legyen a világban a fény! És hogy égjen az üres templomban a többi gyertya között egy éjen át. Égni fog reggel is, ha jönnek a hívek, ha ezen az ajtón besüt a nap.

Virrassz, kicsi gyertya, sötétben és napsütésben.

Igen, értem.

HARMINCKETTŐ

Azt gondolták, hogy ezzel vége? Befejeződött a Vámpírkronikák negyedik kötete?

A könyvnek csakugyan be kellett volna fejeződnie. Ezzel kellett volna véget érnie, hogy meggyújtom a kis gyertyát, de nem lett vége. Ezt másnap este értettem meg, mikor kinyitottam a szememet.

Ha tudni akarják, mi történt, olvassák el a harmincharmadik fejezetet. Bár, ha úgy tetszik, itt is abbahagyhatják. Lehet, hogy megbánják, ha nem ezt teszik.

HARMINCHÁROM

Barbados.

Még akkor is itt lakott, mikor utolértem. Egy tengerparti szállodában.

Hetek teltek el, magam sem értem, miért vártam ilyen sokáig. Nem kíméletből, nem is gyávaságból. A Royal utcában rohamtempóban haladt a pompás kis lakás felújítása, már elkészült néhány pazarul berendezett szoba, hogy legyen hol töltenem az időt, azon tűnődve, mi minden történt, és mi történhet még. Louis visszaköltözött hozzám, és buzgón kutatott olyan íróasztal után, ami hasonlít arra, ami több mint száz éve állt a szalonban.

David számos üzenetet hagyott párizsi ügynökömnél. Azt tervezte, hogy hamarosan indul a riói karneválra. Hiányoztam neki. Szerette volna, ha elmennék hozzá.

Az ingatlankérdést nagyon ügyesen sikerült elrendezni. David Talbot, a Miami-ban elhunyt öregember fiatal rokona volt az udvarház új tulajdonosa. A Talamasca gavallérosan visszaadta a rájuk testált vagyont. Megegyeztek egy bőkezű évjáradékban. David már nem volt rendfőnök, de fenntartotta lakosztályát az anyaházban. Holtáig élvezni fogja a Talamasca pártfogását.

Van egy kis ajándéka számomra, ha kérem: egy medál, Claudia miniatűr arcképével. Megtalálta. Gyönyörű portré, vékony aranyláncon. Ott van nála, elküldi nekem, ha kérem. Esetleg nem jönnek el hozzá, hogy személyesen adja át nekem?

Barbados. Muszáj volt visszatérnie a bűntény színhelyére, hogy úgy mondja. Gyönyörű idő van. Megírta, hogy ismét a *Faustot* olvassa. Olyan sok mindent szeretne kérdezni tőlem. Mikor jövök?

Nem látta viszont az Istent vagy az ördögöt, bár mielőtt elhagyta Európát, hosszú időt töltött különböző kávéházakban. Ezt az életet nem fogja azzal tölteni, hogy az Istent vagy az ördögöt keresse. “Csak te ismerheted – írta – az embert, aki most vagyok. Hiányzol. Szeretnék beszélni veled. Nem emlékezhetsz arra, hogy segítettem neked, és nem bocsáthatnád meg a többit?”

Az a tengerparti üdülő volt, amiről beszélt, a szép, rózsaszínre vakolt épületek, illatos kertek, végtelenségbe nyúló, tiszta homok, sziporkázó, áttetsző tenger.

Előbb azonban felmentem a hegyi kertekbe, megálltam azokon a szirteken, amelyekről mesélt, kitekintettem az erdős csúcsokra, és hallgattam a szél motozását a zörgő kókuszpálmák ágai között.

Szólt a hegyekről? Hogy innen lelátni a bársonyos, mély völgyekbe, és azt hisszük, kézzel elérhetnénk a lejtőket, holott nagyon-nagyon messze vannak?

Nem hinném, de jól leírta a növényeket, a rákvirágot, az orchideafát, és a gyömbérliliomot, igen, a haragosvörös liliomot, a remegő, finom szirmaival, a mélyedésekben összebújó páfrányokat, a viaszvirágot, a bolyhos barkát himbáló, magas fűzfákat, és a trombitafolyondár sárga torkú, parányi tölcsérjeit.

Ott együtt kellene sétálnunk, mondta.

Hát majd megteesszük. Milyen halkán roppan a kavics, és ó, még sose voltak ilyen szépek az ingó kókuszpálmák, mint ezeken a szirteken!

Kivártam, hogy elmúljon az éjfél, csupán akkor ereszkedtem le a zezugos tengerparti szállodába. Az udvar olyan volt, amilyennek David leírta: rózsaszín azaleák, nagy, viaszos begóniák, sötétén fénylő cserjék.

Átmentem a sötét, néptelen ebédlőn, a hosszú, nyitott tornácokon, le a partra, onnan ki a sekélyesbe, jó messzire, hogy távolabbról lássam a fedett verandájú kunyhókat. Rögtön megtaláltam.

A nyitott ajtóból sárga fény szűrődött ki a festett asztallal és székekkel berendezett, macskaköves, apró teraszra. Ő bent ült, mint egy megvilágított színpadon, szemközt az éjszakával meg a vízzel, és egy apró, hordozható számítógépen gépelt. Még a habzó hullámverés lusta susogásában is hallatszott a billentyűk percegése.

Egy szál fehér sortját leszámítva meztelen volt. A bőre óaranyra sötétedett, mintha a napon aludt volna. Sötétbarna hajában napszívtá pászmák aranylottak. Meztelen válla, szőrtelen, sima mellkasa csillogott. A hasa nagyon izmos volt. Combjának, lábszárnak pelyhe, kézfejének gyér szőrszála aranyporként

ragyogtak.

Élő koromban észre se vettem ezt a szőrt. Vagy talán nem tetszett. Nem tudom. Most mindenesetre tetszett. Kicsit nyúlánkabbnak tűnt, mint én voltam abban az alakban. Igen, most jobban látszottak a csontok, feltételezem, a modern egészségfelfogásnak megfelelően, ami szerint divatosan alutáplálnak kell lennünk. Illett Davidhez, illett a testhez; azt hiszem, illett mindkettőjükhöz.

A szoba nagyon csinos volt, a szigetek rusztikus stílusában: gerendás mennyezet, rózsaszín csempés padló. Az ágytakarón fűrészes indián motívumok díszlettek vidám pasztellszínekben. A fehér szekrényekre tarka virágokat festettek. A sok egyszerű lámpából záporozott a fény.

Mosolyognom kellett, ahogy ült ebben a luxusban, és böszön kopácsolt a gépén. David, a tudós! Sötét szeme táncolt a gondolatai ritmusára.

Közelebb húzódtam, és megállapítottam, hogy tisztára van borotválva. A körmét levágatta és kifényeztette a manikűrössel. A haja ugyanaz a dús erdő volt, amit én olyan nemtörődöm hanyagsággal viseltem, de ő ezt is rövidebbre nyíratta, és tetszetősebb fazonra igazította. Mellette ott volt kinyitva Goethe *Faustja*, a könyvben toll. Több lapnak behajtott a sarkát, vagy apró, ezüst gémkapoccsal jelölte meg.

Javában vizsgálódtam nagy ráérősen – számba véve a whiskysüveget a vastag, metszett poharat, egy csomag rövid, vékony szivart, amikor föltekintett, és meglátott.

A homokon álltam, elég messze az alacsony cement mellvéddel szegélyezett kis verandától, de azért jól látszottam a fényben.

– Lestat! – súgta. Az arca gyönyörűen felragyogott. Rögtön felállt, és elindult felém, ismerős, kecses járásával. – Hála Istennek, hogy eljöttél!

– Gondolod? – kérdeztem. Eszembe jutott a perc, amikor New Orleansban figyeltem a Café du Monde-ből eliszkoló Jamest. Arra gondoltam, hogy az a test, más gazdával, úgy mozoghatna, akár egy párduc.

Át akart ölelni, de mikor megmerevedtem, és egy kicsit elhúzódtam, megállt, és keresztbe fonta karjait. Ez a mozdulat egészen ezé a testé lehetett, legalábbis Miami előtt egyszer se láttam tőle. Ez a karja izmosabb volt a réginél. A mellkasa szélesebb.

Milyen pőrének látszott. Milyen sötét rózsaszín volt a mellbimbója. Milyen éles és tiszta a pillantása.

– Hiányoztál – mondta.

– Komolyan? De csak nem éltél remeteéletet?

– Nem, inkább túlzásba vittem a társasági életet. Túl sok volt a vacsora Bridgetownban. Aaron barátom többször is járt nálam. Más rendtagok is voltak itt. – Egy pillanatig hallgatott. – Nem bírom őket, Lestat! Nem bírom a kúriát, ahol játszanom kell a személyzetnek, hogy régi énem unokatestvére vagyok! Az valami ijesztő, ami történt! Van, hogy a tükörbe se bírok belenézni! De nem akarok beszélni erről az oldaláról.

– Miért nem?

– Ez átmeneti időszak, alkalmazkodás. A sokkoló hatás majd csak elmúlik. Olyan sok dolgom van. Jaj, úgy örülök, hogy eljöttél! Éreztem, hogy jössz. Reggel majdnem elutaztam Rióba, de határozottan éreztem, hogy éjjel látni foglak.

– Úgy is van.

– Mi baj? Miért ilyen sötét az arcod? Miért haragszol?

– Nem tudom. Mostanában nincsen szükségem okra a haraghoz. Különbösen is boldognak kellene lennem. Hamarosan az is leszek. Mindig így történik, és végül is, ez egy fontos éjszaka.

Rám bámult, azt próbálva kihüvelyezni, mit érthettem ez alatt, vagy inkább hogy mi ilyenkor a helyes válasz?

– Gyere be – mondta végül.

– Miért nem ülünk le inkább a tornácon, az árnyékban? Szeretem a szellőt.

– Természetesen, ahogy akarsz.

Bement a kis szobába, töltött a whiskypalackból egy pohárba, aztán kijött hozzám a faasztalhoz. Addigra leültem az egyik székbe, és a tengert néztem.

– No és miket műveltél? – kérdeztem.

– Ó, hol is kezdjem? Egyfolytában erről írok – próbálom megragadni a kis érzéseket, az új felfedezéseket.

– Nem kell tartanod tőle, hogy nem horgonyoztál le elég szilárdan ebben a testben?

– Egyáltalán nem. – Meghúzta a whiskyjét. – És nem észlelek semmiféle elfajulást. Mert tudod, ettől féltem. Akkor is féltem tőle, mikor te voltál ebben a testben, de nem akartam szóba hozni. Épp elég idegeskedni valónk volt. – Megfordult, rám nézett, váratlanul elmosolyodott, és azt mondta halkán, megdöbbenően: – Egy olyan emberrel ülsz szemben, akit belülről ismersz!

– Nem igazán. Arról mesélj, hogyan kezeled az idegenek reakcióit... azokét, akik semmit sem sejtnek. Behívnak a nők a hálósobájukba? Hát a fiatal férfiak?

A tengert nézte, és hirtelen egy kis keserűség jelent meg az arcán.

– Tudod a választ. Nem csinálhatok hivatást ezekből a találkozásokból. Semmit sem jelentenek számomra. Nem mondom, hogy nem volt részem néhány élvezetes hálósobai szafariban, de fontosabb dolgaim vannak, Lestat, sokkal fontosabb dolgaim vannak! Utazni akarok, el akarok látogatni tájakta és városokba, amelyekről mindig álmodtam. Rio csak a kezdet. Vannak talányok, amelyeket meg kell fejtenem, dolgok, amelyeket ki kell derítenem.

– El tudom képzelni.

– Mikor utoljára voltunk együtt, valami nagyon fontosat mondtál nekem: azt, hogy ezt az életemet csak nem adom oda a Talamascának. Hát nem adom. Nem ismerek fontosabb célt, mint hogy ne tékozzoljam el. Hogy valami igazán jelentős dologra fordítsam. Most persze még nem látom az irányt. Utaznom, tanulnom, elemeznem kell, mielőtt kitűzhetem. És tanulás közben írok is. Mindent leírok. Néha olyan, mintha maga a megörökítés lenne a cél.

– Tudom.

– Sok dolgot akarok kérdezni tőled. Nem hagytak nyugodni a kérdések.

– Miért? Mit akarsz kérdezni?

– Hogy mit éltél át ebben a néhány napban, és sajnálod-e, hogy ilyen gyorsan lett vége a kalandnak.

– Miféle kalandnak? Úgy érted, halandó életemnek?

– Igen.

– Nem sajnálom.

Szóra nyitotta száját, becsukta, aztán mégis megkérdezte:

– Mit vittél vissza magaddal? – kérdezte fojtott, forró hangon.

Megfordultam, újból megnéztem magamnak. Igen, az arc határozottan csontosabb. A személyiség tette elesebbé és határozottabbá. Tökéletes.

– Ne haragudj, David, elbambultam. Ismételd már meg a kérdést.

– Mit vittél vissza magaddal? – kérdezte a szokott türelmes módján. Milyen leckét?

– Nem tudom, lecke volt-e – mondtam. – És időbe telhet, amíg megértem, mit tanultam.

– Igen, ez természetesen érthető.

– Azt mindenesetre közölhetem, hogy új étvágyam van a kalandra, a bolyongásra, azokra a dolgokra, amiket az imént írtál le. Vissza akarok térni az esőerdőbe. Olyan rövid ideig láthattam, amikor meglátogattam Gretchent. Volt ott egy templom. Azt újból meg akarom nézni.

– Sose mesélted el, mi történt.

– Elmeséltem én, de te akkor Raglan voltál. A testtolvaj hallgatta meg azt a kis gyónást. Mi az ördögért akarta ellopni még ezt is? De eltérek a tárgytól. Én is nagyon sok helyre akarok elmenni.

– Igen.

– Továbbá éhezem az időre, és a jövőre, a természet titkaira. A figyelő akarok lenni, akinek szerepébe belekényszerítettek azon a réges-régi párizsi éjszakán. Elveszítettem az illúzióimat. Elveszítettem a kedvenc hazugságaimat. Úgy is mondhatnád, hogy felülvizsgáltam a pillanatot, és újjászülettem a sötétségre a magam akaratából. De micsoda akaratból!

– Ó, igen, megértem.

– Valóban? Az jó, ha megérted.

– Miért beszélsz így? – kérdezte lassan, fojtottan. – Annyira szükséged van az én megértésemre, mint nekem a tiedre?

– Sose értettél meg engem – közöltem vele. – Ó, nem vádaskodom. Neked illúzióid vannak rólam, ezért tudsz pletykálni, beszélgetni velem, sőt befogadni engem és segíteni rajtam. Nem volnál képes rá, ha csakugyan tudnád, ki vagyok. Én próbáltam szólni. Amikor az álmaimról meséltem...

– Tévedsz, belőled a hiúság beszél – szakított félbe. – Szeretted rosszabbnak képzelni magadat, mint amilyen valójában vagy. Miféle álmokról? Nem emlékszem, hogy valaha is szóba hoztad volna az álmaidat.

Mosolyogtam.

– Nem? Gondolkozz csak, David. Az álmom a tigrisről. Féltettelek. És most valóra válik, amivel az álom fenyegetett.

– Hogy érted ezt?

– Megcsinálom veled, David. Áthozlak magamhoz.

– Hogy? – Hangja suttogássá tompult. – Miket mondasz te nekem? Előre hajolt, hogy lássa az arcomat. De háttal voltunk a fénynek, és az ő halandó szeme nem volt elég éles.

– Érthetően mondtam. Megcsinálom veled, David.

– Miért? Miért mondod ezt?

– Mert igaz – válaszoltam. Felálltam, félrerúgtam a széket. Lentről bámult föl rám. A teste most jelezte csak a veszélyt. Láttam, ahogy a karján megfeszülnek az izmok. Tekintetét belefúrta a szemembe.

– Miért mondasz ilyeneket? Ezt nem teheted meg velem! – mondta.

– Dehogynem tehetem. Meg is fogom tenni. Méghez a most. Mindig mondtam, hogy gonosz vagyok. Maga az ördög vagyok. A *Faust* ördöge, a látomásod ördöge, az álombeli tigrisem!

– Nem, ez nem igaz! – Feltápáskodott, közben felborította a széket, és majdnem elveszítette az egyensúlyát. Visszahátrált a szobába. – Nem az ördög vagy, ezt te is tudod, nem az vagy! Ne tedd ezt velem! Megtiltom! – Az utolsó szót a fogai között szűrte. – A szíved ugyanolyan emberi, mint az enyém. Nem fogod megtenni!

– Fenét nem – mondtam. Kipukkadt belőlem a nevetés. – David, a rendfőnök! David, a kandomblé pap! – kacagtam.

Végighátrált a csempés padlón. A fény tökéletesen megvilágította arcát és karjának feszülő izmait.

– Küzdeni akarsz velem? Fölösleges. Nincs az a földi erő, ami visszatárhathatna attól, hogy megtegyem.

– Előbb halok meg – mondta fojtottan.

Arca sötétre pirult. Ó, David vére!

– Úgyse engedem, hogy meghalj. Miért nem szólítod régi braziliai szellemeidet? Nem emlékszel, hogy kell, mi? Nem mered. Nos, azzal se mennél az égvilágon semmire, ha mernéd.

– Nem teheted ezt! – Küzdenie kellett, hogy megőrizze a higgadtságát. – Nem fizethetsz nekem ezzel!

– Pedig az ördög így fizet azoknak, akik segítik!

– Lestat, én segítettem neked Raglan ellen! Mit fogadtál nekem, amikor segítettem visszaszerezned ezt a testet? Mit mondtál akkor?

– Hazudtam, David. Hazudok magamnak és másoknak. Erre tanított meg rövid kirándulásom az emberi húsba. Hazug vagyok. Ámulatba ejtesz, David. Haragszol, nagyon haragszol, de nem félsz. Olyan vagy, mint én, David. Egyedül benned és Claudiában van meg igazán az én erőm.

– Claudia – biccentett. – Ó, igen, Claudia. Van valamim a számodra, drága barátom. – Háttal fordított, mutatva, mennyire nem fél, és odament az éjjeliszekrényhez – lassan, nem volt hajlandó sietni. Mikor megfordult, apró medál volt a kezében. – Az anyaházból. A medál, amiről beszéltél.

– Ó, igen, a medál. Add ide.

Csak most láttam, mennyire reszket a keze, mikor a tojásdad kis tokkal bajlódott. És az ujjai. Nem is ismeri őket olyan jól. Végre kinyitotta, eléem tartotta. Lenéztem a festett miniatűrre, és láttam Claudia arcát, szemét, aranyfürtjeit. Egy gyermek nézett vissza rám az ártatlanság álarca mögül. Ha ugyan álarc volt.

És az emlékezet óriási, elmosódó örvénye lassan eléem pörgette a pillanatot, amikor először láttam ezt az aranyláncra fűzött medált... amikor a sötét, sáros utcán rábukkantam a mótélyes viskóra, amelyben holtan feküdt az anyja, és a halandó gyermekből étek lett a vámpírnak, kicsi fehér test, amely tehetetlenül didergett Louis karjaiban.

Hogy kikacagtam! Hogy mutogattam rá! Aztán kiragadtam a bűdös ágyból a halott asszonyt – Claudia anyját –, és körbetáncoltam vele a szobát. Ez az aranyláncra fűzött medál csillogott a nyakában, mert még a legarcátlanabb tolvaj se merészkedett volna be a viskóba, hogy a ragály agyarái közül csaklizza el az ékszert.

Elengedtem a szegény hullát, és a bal kezemmel elkaptam a medált. A kapocs kinyílt, én meglobogtattam a láncot, mint a pillanat kicsi trófeáját, majd zsebre vágtam, átléptem a haldokló Claudián, és Louis után futottam az utcán.

Hónapokkal később találtam meg az ékszert ugyanabban a zsebben. A fényhez tartottam. Elő gyerek volt, mikor megfestették, ám a festő ecsetje felruházta azzal a cukorédes tökélyel, amit a Sötét Vér adott neki. Az én Claudiám volt. A medált egy bőröndben hagytam, és hogy aztán miként került a Talamascához vagy akárhova, azt már nem tudom.

Fogtam a kezemben a képet. Főlnéztem. Az előbb még olyan volt, mintha abban a romos házban lennék, most meg Davidre bámulok. Beszélt hozzám, de nem hallottam. Aztán kitisztult a hangja:

– Meg akarod tenni velem? – kérdezte. A hangja ugyanúgy elárulta, mint a remegő keze. – Nézd csak meg őt. Ezt akarod tenni velem? Ránéztem a pici gyerekarcra, aztán ismét a férfira.

– Igen, David – feleltem. – Neki is megmondtam, hogy megtenném ismét. És meg is fogom tenni veled.

Kidobtam a medált a szobából, át a verandán, túl a homokon, bele a tengerbe. A vékony lánc pillanatnyi aranyszín karcoló hasadék volt az éjszaka szövetén, aztán eltűnt, mintha beleolvadt volna a foszforeszkáló fénybe.

David meghökkentő sebességgel hátrált a falig.

– Ne tedd ezt, Lestat!

– Ne berzenkedj, édes barátom. Főlösképpen erőlködnél. Előtted áll az egész hosszú éjszaka, tele újdonságokkal.

– Nem fogod megtenni! – kiáltotta, de olyan fojtottan, hogy az inkább torokhangú hörgés volt. Rám vetette magát, mintha azt képzelné, hogy kibillenthet az egyensúlyomból. Két ököllel sújtott le a mellemre, de meg se tudott mozdítani, csak a keze lett zúzódásos. Hátratántorodott, felháborodottan meredt rám elpárasodott szemével. Ismét az arcába szökött a vér, amitől még sötétebb lett a bőre. Csak most próbált meg elfutni, mikor látta, hogy nem védekezhet.

Elkaptam a nyakát, mielőtt a tornáchoz érhetett volna. Eszeveszett vergődéssel próbálta kitépni magát a markomból. Ráérősen fölemeltem, a bal kezembe fogtam a tarkóját. Haraptam nyakának fiatalságtól illatos, finom bőrét, és magamba fogadtam az első kilövellő sugarat.

Ó, David, imádottnak érzem! Még sose ereszkedtem alá lélekbe, amit ilyen jól ismertem volna. Milyen dús, csodás képekkel dédelgetett: a mangroveerdőn keresztül nyilazó napfény puha, szépséges pászmáival, a bozótos síkság magas fűvének ropogásával, a nagy puska dördülésével, a föld remegésével az elefánt lába alatt. Megvolt benne minden; a dzsungelt mosdató nyári esők, a tornác deszkáit, a cölöpöket nyaldosó víz, az égen lobogó villám, a lázongó tiltakozással dobogó szív, elárulsz engem, elárulsz engem, akaratom ellenére viszel át, és a vér sűrű, sós forrósága.

Ellöktem. Első kortyra ez is elég. Figyeltem, milyen erőlködve próbál feltérdelni. Mit látott ezekben a másodpercekben? Tudja már, milyen sötét és szeszélyes a lelkem?

– Szeretsz engem? – kérdeztem. – Én vagyok az egyetlen barátod ezen a világon?

Néztem, ahogy négykézláb mászik a csempén. Belekapaszkodott az ágy támlájába, és fölegyenesedett, aztán szédülten visszaesett, de nem hagyta abba a küszködést,

– Ó, hadd segítsék! – mondtam. Megpördítettem, felkaptam, és beleszúrtam a fogamat ugyanazokba a pici lyukakba.

– Az Isten szerelmére, hagyd abba, ne csináld ezt, Lestat! Könyörögve kérlek, ne csináld!

Hiába könyörögsz, David. Ó, milyen ínycsiklandó ez a fiatal test, ez a két kéz, amelyek még az önkívületben is el akarnak lökni, ó, micsoda akaratom van, gyönyörű barátom! Most pedig a régi Brazíliában vagyunk, ugye, az apró szobában, ő pedig a kandomblé szellemeket szólítja, hívja őket, jönnek a szellemek vajon?

Elengedtem. Újból térdre rogyott, aztán az oldalára esett. Ez elég második támadásnak.

Halk zörgés hallatszott a szobában. Halk kopogtatás.

– Ó, társaságunk van? Láthatatlan kis barátaink? Odanézz, billeg a tükör! Még leesik! – A tükör a csempének csapódott, és szétrobbant. Fénycserepek pattogtak a keretből.

Ismét fel akart állni.

– Tudod, milyenek, David? Hallasz? Olyanok, mintha selyemzászlók lobognának körülöttem. Olyan gyengék.

Figyeltem, ahogy megint feltérdel. Aztán ismét négykézláb mászott. Hirtelen felemelkedett, előredőlt. Felkapta a számítógép mellől a könyvet, és hozzám vágta. A könyv a lábaimhoz esett. David tántorgott. Alig bírt állni, a szeme elhomályosodott.

Aztán megfordult, és úgyszólván kizuhant a kis tornácra. Átbukdácsolt a mellvéden, le a partra.

Nyomába szegődtem, követtem tántorgását, lefelé a fehér homokos lejtőn. A szomjúság ágaskodott, többet akart az imént kapott vérből. David a vízhez ért, megállt, dülöngélt. Csupán vasakarata tartotta talpon.

Gyengéden megfogtam a vállát, átöleltem a jobb karommal.

– Nem, menj a pokolba, menj a pokolba, nem! – Minden apadó erejét összeszedve megütött, két ököllel csépelte az arcomat, és felhorzsolta kezét a kökemény bőrön.

Megpördítettem. Rugdosta a lábamat, ütött-vágott azzal a puha, tehetetlen kezével. Megint odafűrtam az arcomat a nyakához, nyaldostam, szagolgattam, aztán harmadszor is belevágtam a fogamat. Mmmm... mennyei! Az a kortól elnyűtt másik test kínálhatott volna valaha is ilyen lakomát? Tenyérrel ütötte az arcomat. Milyen erős! Nagyon erős! Ez az, harcolj csak. Harcolj, ahogy én harcoltam Magnusszal. Milyen édes, ahogy harcolsz. Annyira szeretem, annyira.

Nálam ez volt annak idején a pillanat, amikor alázuhantam az aléltságba? A legátszellemültebb imák peregetek a szájából, nem az istenekhez, akikben nem hittünk, nem a megfeszített Krisztushoz, nem is a régi Mennyei Királynőhöz. Hozzám imádkozott.

– Lestat, drága barátom! Ne vedd el az életemet! Ne! Engedj el!

Mmmm. Még erősebben szorítottam magamhoz, és nyalogattam a sebeket.

– Rosszul választod meg a barátaidat, David – súgtam, véres szájamat nyaldosva. Már majdnem meghalt. Milyen szép volt a szabályos, erős, fehér fogsora, és a zsenge húsú száj. Csak egy fehér csík látszott a szemhéja alatt. És hogy küzdött a szíve, az a fiatal, makulátlan, halandó szív! Az a szív, ami lüktetve küldte a vért az agyamba; ami kihagyott, és megugrott, amikor megriadtam, mert láttam a közeledő halált.

A mellére hajtottam a fülemet, hallgatóztam. Hallottam a mentőautó szirénázását a georgetowni utcán.

– Ne engedd, hogy meghaljak!

Láttam az álomban, annak a réges-régi szállodának a szalonjában, Louis-val és Claudiával. Ennyi lennének, véletlen teremtmények az ördög álmaiban?

A szív lassult. Már majdnem eljött a perc. Csak még egy kortyocskát, barátom.

Felkaptam, visszavittem a szobába. Megcsókoltam az apró sebeket, nyalogattam, szopogattam őket, aztán ismét beléjük vágtam a fogamat. Görcsösen összerándult, és halkán feljajdult.

– Szeretlek – súgta.

– Én is szeretlek – válaszoltam elfúlón, mert rátapadt az arcom a húsrá, amelyből forrón és ellenállhatatlanul lövellt ki ismét a vér.

A szívverés még lassabb lett. David bukdácsolva pörgött lefelé az emlékekben, vissza a bölcsőig, túl az első szótágokon, és nyögdécselt, mintha egy régi dalt kísérne.

Karja ernyedten lógott, teste elnehezedett, lecsukott szemű feje a tenyeremben pihent. A nyögdécselés félbeszakadt, a szívverés pihegő verdeséssé gyorsult.

Addig haraptam a nyelvemet, ameddig bírtam a fájdalomtól, aztán jobbra-balra mozgattam, és többször felszúrtam a szemfogammal. Majd a szájára tapasztottam a szájamat, erővel szétfeszítettem az ajkait, és a nyelvére csorgattam a véretem.

Az idő megállt. Éreztem semmivel össze nem téveszthető ízét a véremnek, ahogy megtöltötte a szájüreget, majd átömlött az övébe. Foga váratlanul összeecsattant a nyelvemen, fenyegetően, élesen, a halandó állkapocs minden erejével, kaparta a természetfölötti húst, kipréselte a vért az árokból, amit az én fogam hasított, és olyan vadul harapott, hogy a nyelvemet is letépte volna, ha teheti.

Egész testében összerándult, gerince megfeszült. Amikor elhúzódtam tőle, sajgó szájjal, fájó nyelvvel, éhesen, vakon fölágaskodott. Feltéptem a csuklómát. Íme, szerelmem! Vedd és add, nem cseppenként, hanem lényemnek ősfolyamából. Olyan erővel szívta, hogy minden sejtem belesajdult, és a szívem is megremegett égő hálójában.

Érted, David. Igyál kedvedre. Légy erős.

Most már nem halhatok bele, akármilyen sokáig tart. Tudtam ezt, és eszembe jutottak régi idők, mikor gyáván, esetlenül, bután csináltam. De az emlékek villámgyorsan kifakultak, és én kettesben maradtam vele.

A padlón térdeltem, öleltem magamhoz, és hagytam, hogy a kín végigperzselje összes eremet, úgy, ahogy kell. Olyan izzóvá hevült bennem a tűz és a fájdalom, hogy lassan ledőltem vele a padlóra, még mindig a tenyeremben tartva a fejét, miközben ő a csuklómát szívta. Szédülni kezdtem, szívverésem veszélyesen lelassult. Szívott és szívott, és én láttam csukott szemhéjam mögött a ragyogó sötétségben a parányi ereket, mint szél szaggatta pókháló vékony fekete szálait, ahogy ezrével húzódnak, lappadnak és lötytyennek össze.

Ismét New Orleansban voltunk, a régi szállodában, és Claudia csendesesen ült a széken. Kint a városka lámpásai hunyorogtak tompa fénnel. Milyen sötét és alacsony volt az ég, ki hitte volna, mekkora glóriája lesz az eljövendő városoknak.

– Megmondtam, hogy meg fogom csinálni újra! – közöltem Claudiával.

– Most mit fárasztod magadat a magyarázattal? – bosszankodott, – Te is tudod, hogy sose kérdeztem ilyet. Én meghaltam régen.

Kinyitottam a szememet.

A hideg, csempés padlón feküdtem. Ő fölöttem állt, és lenézett rám, Arca delejes fényben izzott.

A szeme nem volt már barna, mert bővöletes, puha aranyfényben úszott. Sima barna bőrébe már beépült a természetellenes csillám, ami egy kicsit megsápasztotta, még tisztább arannyá színezte, és a haja fölvette azt a gonosz, isteni ragyogást, mintha magába gyűjtené és visszaverné a fényt, amely úgy játszott körülötte,

mintha ellenállhatatlannak találná ezt a bamba, kiürült arcú, szálas, angyali jelenséget.

Nem szólt, és én nem olvashattam az arcából. Csak én tudtam, minő csodákat láthat. Tudtam, mit lát, mikor végigjártatja tekintetét a lámpán, a tükörcserepeken, a kinti égen.

Megint rám nézett.

– Te szenvedsz – súgta.

Hallottam a hangjában a vért.

– Igen? Csakugyan szenvedsz?

– Az ég áldjon meg – feleltem rekedt, tépett hangon –, mit érdekel téged, ha szenvedek?

Visszahőkölt, a szeme elkerekedett, mintha minden másodperccel élesedne a látása, aztán úgy fordult meg, mint aki már el is felejtette, hogy ott vagyok. Ugyanolyan révetegen bámult maga elé. Az arca hirtelen eltorzult, és ő kétrét görnyedt a fájdalomtól. Megfordult, kiment a kis tornácon át a tengerhez.

Felültem. Vibrált körülöttem a szoba. Odaadtam neki minden csepp vért, amit el tudott venni. Bénító szomjúságot éreztem, alig bírtam tartani magamat. Átkulcsoltam a térdemet, úgy igyekeztem megmaradni ültömben, nehogy visszazuhanjak a gyengeségtől a padlóra.

Főlemeltem a bal kezemet, hogy láthassam a fényben. A kidagadó erek a szemem láttára simultak el.

Szívem mohón lüktetett. Akármennyire kínozott a szomjúság, tudtam, hogy az várhat. Hogy miként gyógyulhattam fel abból, ami történt, arról nem tudtam többet, mint egy halandó beteg. Mindenesetre már munkálkodott bennem szorgosan és csendesen valami sötét motor, mintha egy ilyen prima gyilkológépet gyorsan meg kellene javítani, hogy megint vadászhaszon.

Mire feltápáskodtam, önmagam voltam megint. Sokkal több vért adtam neki, mint bármelyiknek a többiek közül. Tökéletes lett. Jól tettem, amit tettem. Nagyon erősnek kell lennie. Uram Isten, akár még az öregeknél is erősebb lesz!

De most meg kell keresnem, mert haldoklik. Segítenem kell neki, akkor is, ha megpróbál elkergetni.

Derékig állt a tengerben, didergett, és annyira szenvedett, hogy aprókat hörgött, bár igyekezett hallgatni. A medált fogta, a lánc rá volt tekerve az öklére.

Átkaroltam, biztattam, hogy nem fog sokáig tartani. És ha elmúlt, akkor örökre vége lesz. Bólintott.

Valamivel később éreztem, hogy elernyednek az izmai, unszoltam, hogy jöjjön ki a sekélyesbe, ahol könnyebb a járás. Elindultunk kettesben a parton.

– Enned kell – mondtam. – Gondolod, hogy képes leszel egyedül?

Megrázta a fejét.

– Jól van. Elviszlek, és megmutatok mindent, amit tudnod kell. De először menjünk fel a vízeséshez. Hallom a hangját. Te hallod? Ott megmosakodhatsz.

Bólintott és jött utánam, lehajtott fejjel, karjaival továbbra is átkulcsolva magát. Teste időnként megvonaglott a heves görcsöktől, amelyek együtt járnak a halállal.

A vízesésnél könnyedén felszökdécselt a csúszós köveken, ledobta sortját, meztelenül beállt a zuhatag alá, odatartotta arcát, testét, nyitott szemét a robajló víznek. Egyszer megrázta magát, és kiköpte a szájából a vizet.

Néztem őt, és másodpercről másodpercre erősebbnek éreztem magamat. Aztán felszökkentem, jóval magasabbra a vízesésnél, és leereszkedtem a sziklára. Láttam apró alakját a víz közepén, ahogy a mélyből bámul föl rám.

– Fel tudsz jönni? – kérdeztem halkan.

Bólintott. Remek, hogy meghallotta. Hátrált, nagyot ugrott, ki a vízből, és alig pár méterrel alattam szállt le a meredek sziklára, ügyesen megkapaszkodva a síkos kőben. Innen fölkapaszkodott hozzám, egyszer se nézve hátra.

Komolyan elképedtem az erejétől. De nemcsak attól. Hanem hogy mennyire nem fél. Ő meg mintha észre se vette volna. Csak bámulta a gomolygó fellegeket, és a puhán fénylő égboltot. A csillagokat nézte, aztán a szárazföldet, a szirteken felkapaszkodó dzsungelt.

– Érzed a szomjúságot? – kérdeztem.

Bólintott, de épp csak egy pillantást vetett rám, aztán megint a tengert nézte.

– Jól van, akkor most visszamegyünk a régi szobádba, hogy rendesen felöltözhess a portyázáshoz, és bemegyünk a városba.

– Olyan messze? – A láthatárra mutatott. – Arra kint van egy kis hajó. Megkerestem pásztázással, és megnéztem a fedélzeten tartózkodó ember szemével. Kegyetlen, visszataszító kreatúra. Csempész. Dühöngött, mert részeg társai otthagyták, hogy boldoguljon egyedül.

– Rendben van – mondtam. – Odamegyünk.

– Nem – válaszolta. – Azt hiszem, szívesebben megyek... egymagam.

Válaszomat meg se várva elfordult, és kecses fürgeséggel leereszkedett a partra. Villámsebesen átsuhant a sekélyesen, a hullámokba vetette magát, és gyors, erőteljes csapásokkal úszni kezdett.

Kimentem a szirt szélére, találtam egy rögzös, keskeny csapást, fásultan leereszkedtem rajta. Bementem a szobába, megszemléltem a dülást – a törött tükröt, a felborult asztalt, az oldalára fordult számítógépet, a padlóra hullott könyvet, a tornácon a feldőlt széket.

Megfordultam, kijöttem.

Visszamentem a kertbe. A hold az égbolt tetején járt. Felsétáltam a kavicsos ösvényen a kert legmagasabb pontjára, onnan néztem a homokpart keskeny, fehér pántlikáját a csendes tenger partján.

Később leültem egy nagy, sötét fa tövébe, ágainak szellős baldachinja alá, a törzsnek támaszkodtam, a térdemre tettem a karomat, és a karomra hajtottam a fejemet.

Eltelt egy óra.

Hallottam, hogy jön a kavicsos ösvényen; ilyen fürge suhanásra nem képes a halandó láb. Mikor felnéztem, láttam, hogy megfürdött, felöltözött, még meg is fészülködött. Még érzett rajta a megivott vér szaga; talán a szájából jött. Nem olyan gyenge és emberi lény volt, mint Louis, ó, nem! Sokkal erősebb volt. Pedig még nem is ért véget a folyamat. A halál kínjain már túlesett, de úgyszólván a szemem láttára lett egyre keményebb, Bőrének arany csillogása maga volt az igézet.

– Miért tetted ezt? – kérdezte. Akár egy lárva, olyan volt az arca, Aztán átvillámlott rajta a düh. – Miért tetted ezt?

– Nem tudom.

– Eh, hagyjál már! És ne pityeregj! Miért tetted?

– Az igazat mondom. Nem tudom. Felsorolhatnék egy csomó okot, de nem tudom. Azért tettem, mert meg akartam tenni. Mert látni akartam, mi lesz belőled, ha megteszem, mert akartam... de nem bírtam megcsinálni. Már akkor tudtam, mikor visszamentem New Orleansba. Én csak... vártam és vártam, de nem bírtam megtenni. Most pedig megvan.

– Te nyomorult, hazug féreg! Azért csináltad, mert kegyetlen vagy és aljas! Azért csináltad, mert dugába dőlt a kis kísérleted a testtolvajjal, és mikor nekem jutott az ifjúságnak ez a csodája, meg az újjászületés, evett a mérge, hogy így is lehet, hogy nekem hasznom van abból, amiben te csak szenvedtél!

– Talán ez az igazság.

– Ez. Ismerd el. Ismerd el, milyen pitiáner vagy. Mennyire silány. Nem bírtad elviselni, hogy megszökhessek a jövőbe ezzel a testtel, amit neked nem volt bátorságod elviselni.

– Meglehet.

Közelebb lépett. Keményen megragadta a karomat, és fel akart rántani. Persze semmi se történt. Egy hajszálnyit se mozdíthatott rajtam.

– Az ilyen játszadozáshoz még mindig nem vagy elég erős – mondtam. – Ha nem hagyod abba, úgy megütlek, hogy hanyatt esel! Az pedig nem fog tetszeni. Ahhoz túlságosan fenséges vagy. Úgyhogy kérlek, kímélj meg ettől az olesó halandó bunyótól.

Elfordult, keresztbe fonta karjait, lehajtotta a fejét. Hallottam a belőle felszakadó kétségbeesett, halk hangokat. Szinte tapintani lehetett a keserűségét. Otthagytott, és én ismét a karomra hajtottam az arcomat.

De aztán hallottam, hogy visszajön.

– Miért? Valamit akarok tőled. Akarok valamiféle beismerést.

– Nem – mondtam.

Belemarkolt a hajamba, és fölrántotta a fejemet, hogy az egész fejbőröm belefájdult.

– Ez már túlzás, David! – mordultam rá, és kiszabadítottam magamat. – Még egy ilyen húzás, és ledoblak a szirtől.

De mikor láttam az arcát, láttam rajta a szenvedést, belém szakadt a szó. Elém térdelt. Így majdnem egy magasságban volt a szemünk.

– Miért, Lestat? – kérdezte szívfájdító, megtört szomorúsággal. Szégyenemben, nyomorúságomban megint csak elrejtettem az arcomat a könyököm hajlatába, még a bal kezemmel is eltakartam a fejemet, és semmi se vehetett rá, hogy fölnezzek, se átok, se könyörgés, se kiabálás, se az, amikor végül szó nélkül elment.

Messze volt még a hajnal, amikor a keresésére indultam. Rendet tett a kis szobában. A bőröndjét az ágyra készítette, a laptopot összehajtotta, a *Faust* a számítógép sima műanyag tokján hevert.

De ő nem volt ott. Átkutattam a szállodát, de sehol sem találtam. Átkutattam a kertet, tűvé tettem az erdőt. Hiába.

Végül kerestem magamnak egy kis barlangot, fent a hegyen, beástam magamat a földbe, és aludtam.

Minek írnám le nyomorúságomat? Minek írnám le a tompa, sötét fájdalmat? Minek mondanám, hogy teljes mértékben felfogtam, milyen igazságtalan, becstelen és irgalmatlan voltam? Tudtam én, micsoda förtelmességet műveltem vele.

Ismertem magamat és a gonoszúságomat; nem is vártam mást a világtól, mint ugyanezt a gonoszúságot.

Ahogy a nap eltűnt a tengerben, azonnal felébredtem. Egy sasbércről végignéztam az alkonyt, aztán lementem a városba vadászni. Nem kellett sokáig várnom a szokásos tolvajra, aki megpróbált kirabolni; behurcoltam egy kis sikátorba, ahol lassan és nagy élvezettel lecsapoltam, alig néhány lépésre a turistáktól, utána otthagytam a sikátor mélyén, és mentem tovább a magam útján.

És mi volt az én utam?

Visszatértem a szállodába. David holmija még most is ott volt, de ő nem. Ismét hasztalanul kutattam utána, és az a rettenetes félelmem támadt, hogy talán már végzett is magával, de aztán észbe kaptam, hogy ahhoz túlságosan erős. Még ha ki is szolgáltatta magát a nap dühének, amiben erősen kételkedtem, akkor se pusztulhatott el mindenestől.

Mégse szabadulhattam a félelmeimtől. Talán annyira összeégett és megnyomorodott, hogy most magatehetetlen. Rábukkantak a halandók. Vagy eljöttek a többiek, és elrabolták. Esetleg felbukkan, és ismét megátkozik. Ettől is rettegettem.

Végül megint lementem a városba. Addig nem bírok elmenni a szigetről, amíg nem tudom, mi történt vele!

Bridgetownban ért a hajnal.

A következő éjszakán sem találtam.

Azután se.

Végül hazatértem, szellemben-lélekben összetörten, azt mondvá magamnak, hogy nem is érdelek mást.

New Orleansba megérkezett a meleg tavasz, és a szokásos turistahadak hemzsegték a violaszínű tiszta esti ég alatt. Először régi házamba mentem, hogy elhozzam Mojót az öregasszonytól, akit csak az vigasztalt a kutya elvesztéséért, hogy az állat láthatólag nagyon hiányolt engem.

Aztán elindultunk kettesben a Royal utcába.

Még fel se értem a hátsó lépcsőn, de már tudtam, hogy vannak a lakásban. Egy percre megálltam, és lenéztem a felújított udvar megtisztított macskaköveire, romantikus kis szökőkútjára, amelynek medencéjébe angyalok ontották bőségszarut formázó nagy csigahéjakból a tiszta vizet.

Édesen illatozó, sötét virágokat ültettek a régi téglafal tövébe, és a sarokban már borzolta a banáncserjék lombjának hosszú pengéit a szellő. Ez kimondhatatlanul felvidította gonosz, önző kis szívemet. Bementem. A hátsó szalon végre elkészült, a vastag, halványvörös perzsaszőnyegen ott álltak a törékeny antik székek, amelyeket én választottam.

Végigtekintettem a sötét szőnyeggel leterített, frissen tapétázott, arany-fehér csíkos folyosón, és megláttam az első szalon ajtajában Louis-t.

– Ne kérdezd, hol jártam vagy mit csináltam – mondtam. Félresöpörtem az útból, és beléptem a szalonba. Ó, ez felülmúlta a várakozásaimat! Louis régi íróasztalának szakasztott mása állt az ablakok között, megvolt az ezüstdamaszttal kárpitozott, tevehátú kanapé, az intarziás mahagóniasztal. És a fal mellett a spinét.

– Tudom, hol jártál – mondta –, és tudom, mit csináltál.

– Úgy? És most mi következik? Agysorvasztó és végeérhetetlen prédikáció? Akkor add elő, hadd menjek aludni.

Megfordultam, mert látni szerettem volna, milyen hatással volt rá a gorombaság, már ha ugyan volt. Louis mellett karba font kezekkel David támaszkodott az ajtófélfának, talpig nagyon elegáns, fekete mikrokordban.

Engem nézett a két sápadt, kifejezésten arc; David magasabb, sötétebb volt, egyébként elképesztően hasonlítottak. Nem is fogtam fel azonnal, hogy Louis kiöltözött erre az alkalomra; most az egyszer nem úgy festett, mint aki a padlásról, valami ládából rángatta elő a ruháját.

David törte meg a csendet.

– Holnap kezdődik a riói karnevál – mondta. A hangja még elbűvölőbb volt, mint halandó korában. – Gondoltam, lemehetnének.

Gyanakodva méregettem. Sötét fény áradt belőle, a szeme keményen villogott. De a szelíd szájban nyoma se volt rosszakaratnak vagy keserűségnek. Semmiféle fenyegetést nem éreztem benne.

Louis felocsúdott révedezéséből, és csendesen elbaktatott a folyosóról nyíló régi szobájába. Milyen ismerős volt, ahogy a deszkák megreccsentek a lépéseitől!

Rettenetesen zavarban voltam. Leültem a pamlagra, és intettem Mojónak, aki nehézkesen elém heveredett, és a lábamnak dőlt.

– Komolyan beszélsz? – kérdeztem. – Azt akarod, hogy együtt menjünk?

– Igen – válaszolta. – Utána pedig az esőerdőbe. Milyen lenne, ha bevennénk magunkat a dzsungelbe? – Lehajtotta a fejét, és járkálni kezdett, hosszú, lassú léptekkel. – Említettél valamit, már nem emlékszem, mikor... Talán az elméből csíptem el a képét, még mielőtt ezek történtek volna, egy templomról, amit nem ismernek a halandók, az erdő legsötétebb sűrűjében. Ó, csak gondold bele, hány ilyen dolog vár még felfedezésre!

Milyen őszintén mondta, milyen zengő hangon!

– Miért bocsátottál meg nekem? – kérdeztem.

Abbahagyta a járkálást, rám nézett. Annyira fölzaklatott a vér jegyeinek látványa a bőrén, a haján, a szemében, hogy gondolkozni se bírtam egy darabig. Könnyörögve felemeltem a kezemet, hogy ne szóljon. Miért nem tudom megszokni ezt a mágiát? Aztán leengedtem a kezemet, engedélyezve, nem, könnyörögve, hogy most már beszéljen.

– Tudtad, hogy meg fogok – mondta régi kimért, tartózkodó modorában. – Mikor csináltad, már akkor tudtad, hogy ettől még tovább foglak szeretni, hogy szükségem lesz rád, hogy keresni foglak, és csüggeni fogok rajtad, mint soha senki más.

– Ó, nem, esküszöm, nem tudtam – súgtam.

– Egy kis időre elmentem, hogy megbüntesselek. Hozzád csakugyan vértanúi türelem szükséges. Nálam bölcsebbek is megmondták, hogy gazember vagy. De tudtad, hogy visszajövök. Tudtad, hogy itt leszek.

– Nem, nem is álmodtam róla!

– El ne kezdj sírni megint!

– Szeretek sírni. Muszáj. Mi másért bőgnék ennyit?

– Akkor hagyd abba!

– Hú, hát ez vicces lesz! Azt képzeled, te vagy a gazda ebben a kis bokorban, és máris dirigálni akarsz!

– Megint kezdod?

– Még csak nem is úgy nézel ki, mintha kettőnk közül te lennél a vén. Sose voltál vén. Hagytad, hogy csodaszép és ellenállhatatlan arcom a legprimitívebb és legbárgyúbb módon félrevezessen. Én vagyok a gazda. Én mondom meg, hogy megyünk-e Rióba.

Kacagni kezdett. Először lassan, aztán áradó, zengő hangon. Ha rejtőzött benne valami fenyegetés – bár szerintem szó se volt ilyesmiről –, az csupán arcának hirtelen változásaiban, szeme sötét villogásában árulta el magát.

– Te vagy a gazda? – kérdezte lenézően. A régi fölény.

– Igen, én vagyok! Tehát elszöktél... meg akartad mutatni, hogy megvagy nélkülem is. Tudsz vadászni önállóan, tudsz rejtekhelyet találni nappalra. Nem volt szükséged rám. Most mégis itt vagy!

– Jössz velünk Rióba, vagy nem?

– Velünk? Azt mondtad: “velünk?”

– Azt.

Odament ahhoz a székhez, amelyik a legközelebb volt a pamlaghoz, és leült. Arra gondoltam, hogy máris tökéletesen tud parancsolni új képességeinek. Nézésből persze nem állapíthattam meg, mennyire erős igazából. Sötét bőre sokat eltakart. Bár hanyag mozdulattal vetette keresztbe a lábát, mozdulataiban csorbíthatatlanul megőrizte David méltóságát. Például abban, hogy egyenes gerinccel ült, és nem támaszkodott a szék támlájának, ahogy az alkarja hozzásimult a szék karfájához, vagy az elegáns mozdulatban, amellyel a másik keze megpihent a bokáján.

Csupán a dús, hullámos barna hajerdő volt némi ellentétben a méltósággal, mert a homlokába hullott, amíg gépies mozdulattal hátra nem dobta.

Váratlanul fellazult a tartása, és a vonásaira kiült a zavar, aztán a kétségbeesés.

Látni se bírtam, de hallgatást parancsoltam magamnak.

– Megpróbáltalak gyűlölni – gyónta elhaló hangon, és a szeme még nagyobbra nyílt. – Nem bírtalak. Kész. – Egy pillanatra átsütött rajta a fenyegetés, az embertelen harag, de aztán az arc megtört a

szomorúságtól.

– Miért nem?

– Ne játssz velem.

– Sose játszottam veled! Ha ilyet kérdezek, mindig komolyan kérdezem! Miért nem tudsz gyűlölni?

– Ha gyűlölnék, ugyanazt a hibát követném el, mint te – mondta, és felvonta a szemöldökét. – Nem látod, mit tettél? Átnyújtottad nekem az ajándékot, de megkíméltél a fegyverletételtől. Minden ügyességedet és erődöt összeszedve alkottál meg, de nem követelted tőlem az erkölcsi vereséget. Elragadtad tőlem a döntést, és megadtad, amit kénytelen voltam akarni.

Elállt a szavam. Mert az igazat mondta, de ez ugyanakkor a legordasabb hazugság volt, amit hallottam valaha.

– Akkor hát az erőszak és a gyilkosság az utunk a dicsőséghez! Ezt nem veszem be. Mocskosak. Kárhoztok vagyunk, és most már az vagy te is. Ezt tettem veled.

Úgy viselte, mintha szelíd pofonokat kapna. Épp csak egy kicsit rándult meg a szavaimtól, aztán ismét rám szögezte a szemét.

– Neked kétszáz évbe telt megtanulnod, hogy akartad – mondta. – Én abban a pillanatban tudtam, amikor magamhoz tértem a bambaságból, és láttalak ott feküdni a padlón. Olyan voltál, akár egy üres héj. Tudtam, hogy elmentél a végsőig. Rettogtem érted. Már akkor ezzel az új szemmel láttalak.

– Igen.

– Tudod, mi futott át az agyamon? Hogy megtaláltad a módot a halálra. Nekem adtad minden csepp véredet, és most itt haldokolsz a szemem láttára. Tudtam, hogy szeretlek. Tudtam, hogy megbocsátottam neked. Minden lélegzetvételnél, minden fölfedezett új formánál és árnyalatnál tudtam, hogy akartam azt, amit te adtál nekem: az új látást és az új életet, amit egyikünk sem képes igazán leírni! Ó, nem ismerhettem be! Átkoznom kellett téged, el kellett futnom tőled egy kis időre. De az valóban nem volt több egy kis időnél.

– Sokkal okosabb vagy nálam – mondtam halkan,

– Ez csak természetes. Miért? Mit vártál?

Mosolyogva hátradőltem a pamlagon.

– Ó, a Sötét Fortély! – suttogtam. – Milyen igazuk volt a régieknek, mikor ezt a nevet adták neki! Engem nem most szedett rá vajon? Hisz egy vámpír ül mellettem, hatalmas erejű vérivó, az én gyermekem – mit neki már a régi érzések?

Ránéztem, és újból könnyek szöktek a szemembe. Könnyből nálam soha sincs hiány.

Összevonta a szemöldökét, a szeme kissé kinyílt. Úgy látszik, ez fájó ütés lehetett. De nem szólt. Zavartan megcsóválta a fejét, mintha nem tudna mit válaszolni.

Rádöbbsentem, hogy nem a sértettséget láttam rajta, hanem inkább a részvétet, és az aggodást éretem.

Hirtelen fölállt a székből, elém térdelt, vállamra tette a fejét, ügyet se vetve hűsleges Mojómra, aki egykedvűen bámulta. Tudta-e vajon, hogy én ugyanígy térdeltem Claudia elé a lázálomban?

– Ugyanaz vagy – mondta. Megcsóválta a fejét. – Ugyanaz.

– Mint mikor?

– Ó, valahányszor eljöttél hozzám, mindig megindítottál, felébresztetted bennem az oltalmazó ösztönt. Felébresztetted bennem a szeretetet. Most ugyanez van. Csak most még magányosabbnak tűnsz, akinek még nagyobb szüksége van rám. Már látom, hogy nekem kell előre vinnem téged. Én vagyok a köteléked a jövőhöz. Általam látod az előtted álló éveket.

– Te is ugyanaz vagy. A tökéletes ártatlan. A sültbolond. – Le akartam söpörni a kezét a vállamról, de nem sikerült. – Nagy bajod lesz még ebből. Majd meglátod.

– Jaj, de izgalmas! Most pedig gyere, indulnunk kell Rióba, nehogy bármit is kihagyjunk a karneválból! Bár persze elmehetünk jövőre is... meg azután... meg azután. De most gyere.

Nagyon mozdulatlanul ültem, és addig néztem rá, amíg ismét nyugtalankodni kezdett. Ujjai erősen nyomták a vállamat. Igen, minden tekintetben kiváló munkát végeztem.

– Mi az? – kérdezte félénken. – Miattam búsulsz?

– Talán, egy kicsit. Mint említetted, én nem látom olyan tisztán, mint te, hogy mit akarok. De azt hiszem, ezt a percet megpróbálom belevésni az agyamba. Örökké emlékezni akarok rá, amilyen most vagy, itt velem... mielőtt romlásnak indulnának a dolgok.

Felállt, és váratlanul, játszi könnyedséggel talpra állított engem is. Lágy, diadalmas mosoly ragyogott fel az arcán, mert észrevette meghökkenésemet.

– Igen érdekes lesz ez a kis csatározás – állapítottam meg.
– Nos, megverekezhetsz velem Rióban, amíg az utcákon táncolunk.
Intett, hogy kövessem. Nem tudtam, mi lesz a következő mozdulata, vagy miként tesszük meg ezt az utat, de olyan jóleső izgalomba hozott, hogy igazán nem törődhettem az apró részletekkel.
Louis-t persze rá kell majd beszélni, hogy jöjjön, de szövetkezünk ellene, és valahogy majd elcsábítjuk, akárhogy húzódozzék.
Már indulni akartam utána, amikor megakad a szemem valamin. Louis régi íróasztalán hevert.
Claudia medálja volt. A csigavonalban összetekert aranylánc apró szemei csillogtak a fényben, az ovális medál nyitva támaszkodott a tintatartónak, és a csepp arc mintha egyenesen rám nézett volna.
Fölemeltem, tüzetesen megnéztem a kicsi képet, és rájöttem valami szomorúra.
Claudia már nem igazi emlék volt, hanem lázálom. Ő ült a dzsungelkórházban, ő állt a georgetowni napfényben, az ő kísértete futkosott a Notre Dame-ban. Az életben sose volt a lelkiismeretem. Claudia, az én könnyörtelen Claudiám ugyan nem. Micsoda álom! Ez csak álom.
Sötét, rejtelmes, keserű és könnyes mosollyal néztem, mert semmi sem változtathatott a tényen, hogy én adtam a szájába a vádló szavakat. Mert ugyanaz történt. Megkaptam az esélyt a megváltásra – és nemet mondtam.
Mondani akartam valamit neki, ahogy álltam ott, kezemben a medállal, mondani akartam valamit annak a lénynak, aki valaha volt, a saját gyengeségemnek, és a bennem élő gonosz, mohó fajzatnak, aki ismételten diadalt aratott. Mert győztem. Én győztem.
Igen, borzasztóan akartam mondani valamit, ami csupa költészet lesz, csupa mély értelem, és vezekel majd kapzsiságom, élveteg szívem gonosz bűneiért. Hiszen megyek Rióba Daviddal meg Louis-val, és új kor kezdődik...
Igen, mondani kell valamit – az Istenért, Claudiáért –, kellően sötétre satírozva, hogy tévedés ne essék; hogy felmetszhessem az iszonyat kelevényét.
De nem tudtam.
Egyáltalán kell itt még mondani valamit?
A mesét elmeséltem.

Lestat de Lioncourt New Orleans 1991

A testrabló meséje és az azt időben megelőző regények történeti összefoglalása

i.e. kb 5500

A Hold Előtti Idő. Maharet és Mekare ősei idáig tudják visszavezetni a Nagy Család boszorkányainak eredetét. [*A kárhozottak királynője*]

A Hold Eljövetele. Ősi legendák szerint a Hold ekkor érkezik meg Föld körüli pályájára árvizektől, földrengésektől és viharoktól kísérvé. [*A kárhozottak királynője, Táltos*]

i.e. 4000 előtt

Maharet és Mekare (a Nagy Család boszorkányikrei) születése a Kármel-hegyen. [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 4000

Az egyiptomi Akasa királyné és Enkil király lemészároltatja a Kármel-hegy népét, az ikreket pedig erővel Egyiptomba hozatja, hogy megismerje boszorkánytudományukat. Az ikrek nem hajlandóak megosztani tudásukat. Akasa megerőszakoltatja őket Enkil sáfárjával, Haimannal, [*Interjú a vámpírral, Lestat, a vámpír, A kárhozottak királynője, Boszorkányok órája, Lasher, Táltos, A múmia, A Csontok szolgája*] majd hazaengedi őket. Megszületik Maharet és Haiman gyermeke, Miriam. Akasát és Enkilt meggyilkolják ellenségeik. Amel, egy kísértet, aki valaha ember volt, és ismét anyagi testre vágyik, beleköltözik a haldokló Akasába és halhatatlan vámpírt csinál belőle. Akasa vámpírt csinál Enkilből. Akasa az ikrek segítségét kéri akik azonban nem hajlandóak segíteni. Akasa halálra ítéli őket. A kivégzés előtt Akasa vámpírt csinál Haimanból. Haiman vámpírt csinál Maharetből és Mekaréből, és megszökteti őket. A szökevények sok halandóból vámpírt csinálnak, hogy azok felvegyék Akasával és Enkillel a harcot. Végül elfogják Maharetet és Mekaret, és egy-egy kökoporsóba zárva keletre és nyugatra viszik őket. Később kiszabadulnak, de nem találják meg egymást. A Dél-Amerikába vetődött Mekare barlangfestményeket készít, megörökítve az "Ikrek Legendáját". [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 3980

Maharet visszatér a Kármel-hegyre, és elmondja Miriamnak vámpírrá válásának történetét. Lánya leszármazottait az egész világon nyomon követve, Maharet a Nagy Család krónikása és gondnoka lesz. [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 3780

Maharet lejegyzí a Nagy Család első kétszáz évének leszármazottait, és saját őseinek neveit, vissza a Hold Előtti Időig. [*A kárhozottak királynője*]

A vámpírok a véristenek, termékenységistenek, ligetistenek szerepét játszva elterjednek mindenfelé. Néha háborúznak is egymással. Akasát és Enkilt hosszú időn át rabságban tartják, szipolyozzák a vérüket. [*Lestat, a vámpír*]

kb. i.e. 3000

Akasa és Enkil egyre kevesebbet mozog, és végül szótlán mozdulatlanságba dermed. [*Lestat, a vámpír*]

kb. i.e. 2030

Ashlar születése a táltosok szigetén. [*Táltos*]

kb. i.e. 2000

A táltosok szigetének pusztulása. A táltosok áttelepülnek a Brit-szigetekre. A Brit-szigetek hideg telei újra és újra megtizedelik őket. A legnagyobb csoport Ashlar vezetése alatt az évszázadok során jelentős társadalmi evolúción megy keresztül: korábbi, szinte gyermeki életük helyébe magasabban civilizált vadászó-gyűjtögető kultúra lép, mely később a Brit-szigeteken uralkodóvá válik. A táltosok találkoznak a szigeteken elszórtan élő, primitív emberekkel, a Beaker Folkkal. Megépítik a szigetek kőköreit, köztük Stonehenge belső két körét. [*Táltos*]

i.e.1279-1213

II. Ramszesz uralkodása. Ramszesz egy hettita papnőtől kap egy elixírt, mely halhatatlanná teszi. [*A múmia*]

kb. i.e. 1270

II. Ramszesz fia, Meneptah születése.

i.e. 1213

Ramszesz fia, a közel 60 éves Meneptah halhatatlanná akar válni. Megpróbálja kizsarolni apjától a halhatatlansága titkát, de Ramszesz nem ad neki az elixírből. Ramszesz megrendezi saját halálát, Meneptahra hagyja Egyiptom trónját, és elindul bejárni a világot. [*A múmia*]

i.e. 1187-1156

III. Ramszesz uralkodása. II. Ramszesz, a halhatatlan sikertelenül próbál véget vetni saját életének, majd elmegy III. Ramszesz udvarába, és a fáraó tanácsadója lesz. III. Ramszesz halálát követően számos fáraó tanácsadója. [*A múmia*]

kb. i.e. 1030

Erik születése.

kb. i.e. 1000

Maharet vámpírt csinál Erikből.

kb. i.e. 700-400

Európából kelta népcsoportok települnek át a Brit-szigetekre, és irtani kezdik a táltosokat, akik a Skót-félföldre szorulnak vissza. Ashlar népe letelepszik Donnelaith völgyében. Kb. száz év alatt a táltosok majdnem teljesen eltűnnek a Brit-szigetéről. A táltosok és az emberek itt-ott kereszteződnek egymással, létrehozva a vad táltosokat és a kis népet. A táltos gének belekeverednek némelyik emberi vérvonalba, főleg a boszorkánypesszésekkel rendelkező családokéba. Ashlar donnelaithi klánja a túlélés érdekében magára ölti a piktek álcáját. [*Táltos*]

kb. i.e. 560

Ázriel születése Babilonban egy zsidó család sarjaként. [*A Csontok Szolgája*]

i.sz. 4

Az Akasát és Enkilt őrző Vén kiviszi őket a napra. A vámpírok világszerte megégnek, és rengetegen elpusztulnak. Egy kelta druida, Mael elrabolja Mariust, hogy népe ligetistént csináljon belőle megégett istenük helyett. A megégett, gyenge vámpír-ligetisten vámpírt csinál Mariusból. Akasa hívását hallva Marius elhagyja Mael népét, megkeresi Akasát és Enkilt, és a gondozójukká válik. Egyiptomból Antiokheiába viszi őket. [*Lestat, a vámpír*]

A kereszténység térhódításával a vámpíristeneket világszerte gonosznak kiáltják ki, és azok lassan kihalnak.

Helyüket átveszik a babonás, vallásos vámpírok, a Sötétség Gyermekai, akik a Sátán szolgálóinak tartják magukat. A vámpírok világszerte elfelejtik fajuk eredetét. [*Lestat, a vámpír*]

Ashlar átveszi Szt. Columbától a keresztény hitet. [*Lasher*]

A kereszténység kezdete Donnelaith-ben. Ashlar megpróbálja felvetetni népével – az egyetlen megmaradt táltos közösséggel – a kereszténységet. A táltosok egy része nem tér át a keresztény hitre. Harc robban ki, mely során a donnelaithi táltosokkal eddig együtt élő emberek rájönnek Ashlar népének különbözőségére, és gyakorlatilag kiirtják őket. Janet (Ashlar felesége) meghal. Ashlar túléli a pusztítást. Templomot épít Donnelaith-ben, majd elhagyja a települést. Később – az alkalmanként boszorkányok és a kis nép kereszteződéséből születő táltosok kapcsán – elterjed Szent Ashlar újjászületésének legendája. [*Táltos*]

Tudósok egy csoportja létrehoz egy szervezetet a boszorkányok, szellemek, vámpírok és egyéb “természetfeletti” jelenségek megfigyelésére. Az alapításnál Ashlar is jelen van. A szervezet egyik célja egy táltos férfi és nő párosítása. [*A kárhozottak királynője, Táltos*]

Azim tanyát ver a Himalája egyik templomában. A szentélybe érkező zarándokok véréből issza a következő ezer éven keresztül. [*A kárhozottak királynője*]

1646

Petyr van Abel születése. [*Boszorkányok órája*]

1652

Suzanne Mayfair és Donnelaith earljének lánya, Deborah Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1654

Petyr a Talamascához kerül, majd később a rend tagja lesz.
[*Boszorkányok órája*]

kb. 1658

Suzanne Mayfair megidézi Lasher földhöz kötött kísértetét Donnelaith-ben. Az idézés révén Lasher erőt nyer, és ismét anyagi test után kezd vágyni. [*Boszorkányok órája*]

1664

Suzanne Mayfair megégetik boszorkányság miatt. Petyr van Abel, a Talamasca tudósa magával viszi Deborah Mayfair az amszterdami anyaházba. [*Boszorkányok órája*]

1664-1667

A Talamasca intése ellenére Deborah is megidézi Lashert, és a kísértet segítségével hatalmas vagyont kezd felhalmozni. Elhagyja az anyaházat, és nem sokkal később Monteleve-be költözik, ahol tovább gyakorolja boszorkánytudását. [*Boszorkányok órája*]

1667

Charlotte Mayfair születése Deborah és Petyr rövid szerelmi kapcsolatából. [*Boszorkányok órája*]

1669

Geertruid van Stolk (talamascás boszorkány) halála. [*Boszorkányok órája*]

1685

Charlotte férjhez megy Antoine Fontenay-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1689. szeptember

Deborah-t elítélik boszorkányság miatt. Charlotte Saint-Domingue-re menekül. Deborah öngyilkos lesz. Halálakor leég a donnelaith-i kastély, az earl meghal a tűzben. Charlotte Saint-Domingue-en ültetvény-

tulajdonos lesz. Boszorkánytudása révén manipulálja Lashert, és fokozatosan hatalmas vagyonra tesz szert. [*Boszorkányok órája*]

1689. október

Petyr a Talamasca tilalma ellenére lánya után megy, hogy figyelmeztesse, ne vegye igénybe Lasher szolgálatait. Charlotte teherbe esik az apjától. Petyr van Abel halála. [*Boszorkányok órája*]

1690

Charlotte és Petyr ikergyermekei: Peter és Jeanne Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1690 után

A Talamasca folytatja a Mayfair család megfigyelését. A boszorkányság a családban majdnem minden generációban jelen van, főleg a nőkben. A család egyre gazdagabb és kiterjedtebb. Az egyre erősödő Lasher mindig az adott generáció boszorkányát szolgálja, és közben igen gyakran családon belüli házasságra, kereszteződésre veszi rá őket. A beltenyészet révén a boszorkányképességek általában erősödnek az egyre újabb generációkban, miközben Lasher a család génállományát titokban a saját reinkarnációját lehetővé tevő végső egyed, a tizenharmadik boszorkány megszületése felé tereli. [*Boszorkányok órája*]

1725

Jeanne Louise és Peter gyermeke, Angélique Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1730

Gabrielle születése. [*Lestat, a vámpír*]

1743

Charlotte Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1755

Angélique Mayfair férjhez megy Vincent St. Christophe-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1759

Lestat de Lioncourt születése. [*Lestat, a vámpír*]

1760

Angélique és Vincent St. Christophe gyermeke, Marie Claudette Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1766

Louis de Pointe du Lac születése. [*Interjú a vámpírral*]

1771

Peter és Jeanne Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1773

A Talamasca angliai csoportja beköltözik a londoni anyaház épületébe. [*A kárhozottak királynője*]

1779

Lestat Párizsba megy színészkedni. [*Lestat, a vámpír*]

1780 tél

Egy ősi vámpír, Magnus vámpírt csinál Lestatból, majd elégeti magát. Lestat vámpírt csinál anyjából, Gabrielle-ből. Párizsban Lestat találkozik Armanddal, és meggyőzi nézeteinek tévességéről. Armand felgyűjtja a Sötétség Gyermekeinek otthonát. Lestat és Armand létrehozza a Vámpírszínházat. [*Lestat, a vámpír*]

1780 május

Armand története alapján Lestat keresni kezdi Mariust, üzeneteket hagy neki szerte a világon. [*Lestat, a vámpír*]

A Sötétség Gyermekeinek helyét mindenhol fokozatosan az új, világi vámpírok veszik át. [*Lestat, a vámpír*]

1789

Forradalom Franciaországban. Lestat apja New Orleansbe menekül. Marius megkeresi Lestatot, elmondja neki a vámpírok történetét, és megmutatja neki Akasát és Enkilt. Lestat New Orleansbe megy. Claudia születése. [*Interjú a vámpírral, Lestat, a vámpírral*]

Marie Claudette átköltözteti a Mayfair családot Saint-Domingue-ről Louisianába, a Riverbendnél létrehozza a La Victoire ültetvényt. [*Boszorkányok órája*]

1791

Lestat vámpírt csinál Louis de Pointe du Lac-ból. [*Interjú a vámpírral*]

1794

Lestat és Louis elhagyja a Pointe du Lac birtokot, és New Orleansbe költözik. [*Interjú a vámpírral*]

1794. szeptember 21.

Lestat vámpírt csinál Claudiából. [*Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynője*]

1799

Marie Claudette és Henry Marie Landry lánya, Marguerite Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1813

Octavius születése. [*Lasher*]

1819

Marguerite Mayfair férjhez megy Tyrone Cliffor McNamarához. [*Boszorkányok órája*]

1824

Marie Claudette Mayfair férje, Henry Marie Landry halála. [*Boszorkányok órája*]

1825

Augustin Mayfair születése. Francois Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1827

Rémy Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1828

Marguerite és Tyrone McNamara fia, Julien Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1829

Tyrone McNamara halála. Marguerite Mayfair férjhez megy Arlington Kerrhez. Hat hónappal később Arlington eltűnik. [*Boszorkányok órája*]

1830

Marguerite és Arlington Kerr lánya, Katherine Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1831

Marie Claudette halála. [*Boszorkányok órája*]

1836. szeptember 21.

Claudia egy naplót kap “születésnapjára” Louistól. [*A kárhozottak királynője*]

1843

Julien véletlenül agyonlövi Augustin Mayfairt. Augustin fia, Tobias elköltözteti a Mayfair család egy ágát a Fontevrault ültetvényre. [*Boszorkányok órája*]

1847

Edith Savarell születése. [*A múmia*]

1856

Arthur Langtry (talamascás boszorkánykutató) születése. [*Boszorkányok órája*]

1857

Katherine Mayfair férjhez megy Darcy Monahanhoz. Telket vásárolnak New Orleansben, az Első utcán, és építkezni kezdenek. [*Boszorkányok órája*]

1858

Katherine és Darcy beköltözik New Orleansbe, az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1859

Clay Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

Elliott Savarell születése. [*A múmia*]

1860

Louis és Claudia megpróbálja megölni Lestatot. Lestat nagyon meggyengül, de életben marad. Louis és Claudia Európába megy az óvilági vámpírok után kutatni. Párizsban megtalálják Armandot és a Vámpírszínházat. Lestat Louisék után megy Párizsba. Claudia halála. A vámpírszínház leégése. Armand és Louis elhagyja Párizst. [*Interjú a vámpírral*]

1862

Lestat visszatér Európából New Orleansbe. [*Lestat, a vámpír*]

1865

Vincent Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1871

Darcy Monahan halála. Katherine visszaköltözik a Riverbendre. [*Boszorkányok órája*]

1872

Katherine és Julien lánya, Mary Beth Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1875

Julien feleségül veszi Suzette Mayfairt. [*Boszorkányok órája*]

Julien és Suzette fia, Cortland Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1880

Richard Llewellyn születése. [*Boszorkányok órája*]

1882

Az Amelia utcai Mayfair-ház építése. Később Tobias Mayfair és családja ide költözik a Fontevrault

ültetvényről. [*Lasher*]

Henry Stratford születése. [*A múmia*]

1885

Suzette Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1887

Julien és Mary Beth Mayfair Európába utazik. Victor Gregoire halála. [*Lasher*]

1888

Julien és Mary Beth megveszi a donnelaith-i kastélyromot, és ásatásokba kezd. Belle Mayfair születése. [*Boszorkányok órája, Lasher*]

1889

Julien, Mary Beth és Belle hazatér Európából. [*Boszorkányok órája*]

Alex Savarell születése. [*A múmia*]

1891

Marguerite Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1893

Julie Stratford születése. [*A múmia*]

1895

Stuart Townsend születése. [*Boszorkányok órája*]

1896

A Mississippi elárasztja a Riverbendet. A Mayfair család fő ága beköltözik a La Victoire ültetvényről az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1897. február 11.

Daniel McIntyre anyjának halála. [*Boszorkányok órája*]

1897

Rémy Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1899. január 15.

Mary Beth Mayfair feleségül megy Daniel McIntyre-höz. [*Boszorkányok órája*]

1899

Barbara Ann és Cortland lánya, Evelyn Mayfair (Ó Evelyn) születése. Barbara Ann belehal a szülésbe. [*Lasher*]

1899. szeptember 1.

Mary Beth és Daniel McIntyre lánya, Carlotta Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1900. november 2.

Mary Beth és Daniel McIntyre fia, Lionel Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1901. október 10.

Julien és Mary Beth lánya, Stella Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

Armand elhagyja Louis-t. Louis San Franciscóba megy. [*Interjú a vámpírral*]

1903

Stuart Gordon születése. Később a Talamasca tagja lesz. [*Táltos*]

1905. január 2.

Katherine Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1905

Daniel McIntyre bíró lesz. Stuart Townsendet egy lázas delirium során meg szállja Antoinette Fielding kísértete. [*Boszorkányok órája*]

1907

Sheffield Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1911

Pierce Mayfair születése. Lily Mayfair születése.. [*Boszorkányok órája*]

1913

Julien elviszi magával Evelyn az Amelia utcai Mayfair-házból az Első utcaiba. Julien és Evelyn lánya, Laura Lee Mayfair születése. [*Lasher*]

1914

Felice Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

Lawrance Stratford felfedezi II. Ramszeszt, a halhatatlan sírját, és benne az alvó Ramszeszt. Henry Stratford megöli Lawrance-t, hogy pénzt szerezzen tőle. Ramszesz felébred álmából. Ramszesz és Julie Stratford egymásba szeret. Ramszesz felfedezi Kleopátra mumifikálódott holttestét egy egyiptomi múzeumban, és az elixírral feléleszti. Kleopátra megöli Henryt. Ramszesz ad az elixírből Elliott Savarellnek és Julie-nek, akik megisszák, és halhatatlanná válnak. [*A múmia*]

1914.

nyár közepe Julien Mayfair halála. [*Lasher*]

1915

Stuart Townsendet egy fejsérülés során elhagyja Antoinette Fielding kísértete, Stuart visszanyeri valódi énjét. [*Boszorkányok órája*]

Joan Cross születése. Később a Talamasca tagja lesz. Ashlar Amerikába költözik. [*Táltos*]

1916

David Talbot születése. [*A testtolvaj meséje*]

Peter Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1918

Stuart Townsend csatlakozik a Talamascához. [*Boszorkányok órája*]

1919

Nancy Mayfair születése. Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1921

Aaron Lightner születése. [*Boszorkányok órája*]

1921. november

Stella és Cortland lánya, Antha Marie Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1922

Dr. Jack születése. [*Táltos*]

1923

Raglan James születése. [*A testrabló meséje*]

Ellen Louise Mayfair (Ellie) születése. Beatrice Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1924

Stella Mayfair egy fénykép hátulján üzenetet küld a Talamascának. Lauren Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1925. május

Megállapítják, hogy Mary Beth rákos. [*Boszorkányok órája*]

1925. szeptember 12

Mary Beth Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1925. december

Daniel McIntyre halála. [*Boszorkányok órája*]

1928

Stella összegyűjt 13 Mayfair-boszorkányt, hogy a prófécia szerint "áthozzák" Lashert. A próbálkozás sikertelen. Aaron Lightnert bemutatja apja a Talamascának telekinetikus képessége miatt. A Talamasca megtanítja Aaronnak, hogyan bánjon pszichikus képességeivel. Aaron ekkortól rendszeres kapcsolatban van a Talamascával. [*Boszorkányok órája*]

1929

Lestat New Orleansben a föld alá vonul aludni és gyógyulni. [*Lestat, a vámpír*]

Jonathan Ben Isaac születése. [*A Csontok Szolgáloja*]

1929. június

A Talamasca engedélyével Stuart Townsend kapcsolatot létesít Stella Mayfairrel, majd erőszakos halált hal az Első utcai Mayfair-házban. [*Boszorkányok órája*]

1929. augusztus

Arthur Langtry nyomoz Stuart Townsend eltűnése miatt, találkozik Stuart kísértetével a Mayfair-házban. Stella kéri Arthurt, hogy segítsen rajta, vigye magával a Talamascához. Lionel Mayfair agyonlövi Stellát, majd megőrül, és elmeegógyintézetbe kerül. [*Boszorkányok órája*]

1929. szeptember 7.

Arthur Langtry halála. [*Boszorkányok órája*]

1929. november 6.

Lionel Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1935

Emilie Blanchard halála. [*Boszorkányok órája*]

1936

Ryan Mayfair születése. Aaron Lightner beköltözik a Talamasca londoni anyaházába. [*Boszorkányok órája*]

1938. április

Antha Mayfair megszökik otthonról, összeköltözik Sean Lacy-vel New Yorkban. [*Boszorkányok órája*]

1941

Michael Curry születése. [*Boszorkányok órája*]

1941. július 1.

Sean Lacy meghal. Antha Mayfair hazakerül New Orleansbe. [*Boszorkányok órája*]

1941. október 4.

Antha és Sean Lacy lánya, Deirdre Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1941. december 10.

Antha Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1943

Aaron Lightner a Talamasca tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

1944

Laura Lee lánya, Gifford Mayfair születése. [*Lasher*]

1945

Comell Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1945 után

Egy régész megtalálja Mekare barlangfestményeit Peruban. [*A kárhozottak királynője*]

1949

Barclay Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1950

Jessica Reeves (a Nagy Család egyik tagja) születése. [*A kárhozottak királynője*]

Gretchen születése [*A testtolvaj meséje*]

1951

Garland Mayfair halála. Grady Mayfair halála. Amanda Grady Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1952

Sheffield Mayfair halála. Irwin Dandrich halála. [*Boszorkányok órája*]

1953

Daniel Molloy születése. [*A kárhozottak királynője*]

1954

Ellie Mayfair férjhez megy Graham Franklinhez. [*Boszorkányok órája*]

1955

Edith Mayfair születése. [*Lasher*]

1957

Elaine Barrett (talamascás boszorkánykutató) halála. [*Boszorkányok órája*]

1958

Aaron Lightner megkezd New Orleansben a Mayfairek megfigyelését. Cortland Mayfair megpróbálja megmérgezni Aaront. [*Boszorkányok órája*]

1959

Cortland megerősöskolja Deirdre Mayfair. Richard Llewellyn halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. október

Cortland Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. november 7.

A Megszületik Deirdre és Cortland lánya, Rowan Mayfair, akit születése után Carlotta azonnal elvitet San Franciscóba nevelőszülőkhöz (Ellie Mayfairhez és Graham Franklinhez), hogy megszabadítsa a családi átoktól, Lashertől. Rowan úgy nő fel, hogy semmit nem tud a Mayfair családról és saját, rendkívül erős boszorkányképességeinek hátteréről. [*Boszorkányok órája*]

1960

Yuri Stefano születése. [*Lasher*]

1962

Yuri Stefano apjának halála. [*Lasher*]

1963

Laura Lee lánya, Alicia Mayfair születése. [*Lasher*]

1965

Gerald Mayfair születése. Hamilton Mayfair születése. [*Lasher*]

1967

Marklin George születése. Tommy Monohan születése. [*Táltos*]

1969

Yuri Stefano a Talamascához kerül. A Talamasca Amszterdamban kezdi taníttatni. [*Lasher*]

1970

Jesse Reeves először találkozik személyesen a Nagy Család gondnokával, Maharettel, de nem tudja meg, hogy ő és társai vámpírok. [*A kárhozottak királynője*]

1971

Mary Jane Mayfair születése. [*Táltos*]

1972

Aaron Lightner apjának halála. [*Boszorkányok órája*]

1973

Jesse Reeves a Talamascának kezd dolgozni. [*A kárhozottak királynője*]

1975

Daniel Molloy riporter interjút készít Louis-zal. Az anyagból megírja az Interjú a vámpírral c. könyvet. Az interjú után Daniel felkeresi Lestat házáat, ahol Armandba botlik, és társává szegődik. [*Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynője*]

David Mayfair születése. Yuri Stefano befejezi amszterdami tanulmányait, és Oxfordban tanul tovább. [Lasher]

1976

Anne Rice írói álnév alatt kiadják az Interjú a vámpírral.

1976. november

Alicia és Patrick lánya, Mona Mayfair születése. [Lasher]

1978. szeptember

Benjy (Mayfair?) születése. [Táltos]

1979

Millie Mayfair halála. Marklin George és Tommy Monohan megismerkednek egymással. [Boszorkányok órája, Táltos]

1981

David Talbot, a Talamasca rendfőnöke megbízásából, Jesse Reeves a vámpírok után kezd kutatni. Lestaték régi New Orleans-i házában megtalálja Claudia naplóját, mely a Talamasca birtokába kerül. [A kárhozottak királynője]

Yuri Stefano befejezi oxfordi tanulmányait. [Lasher]

1984

Lestat előjön a föld alól. Az Interjú a vámpírral olvasása után zenélni kezd az Elszabadult Lucifer nevű együttesel. Az együttes nevét Lestat, a vámpírra változtatja. [Lestat, a vámpír]

Idősebb Pierce Mayfair halála. [Boszorkányok órája]

1985

Lestat a világ elé tárja a vámpírok történetét a Lestat, a vámpír c. könyvben Anne Rice álnéven. A Lestat, a vámpír elolvasása során Jesse Reeves rádöbben az igazságra Maharettel és a vámpírokkal kapcsolatban. Lestat zenéje hatására Akasa megtöri évezredes mozdulatlanságát. Enkil vérét kiszívja, majd elhagyja Marius rejtékhelyét. A világ vámpírjainak legtöbbjét (köztük Azimot is) felgyűjtja. Armand vámpírt csinál Daniel Molloyból. A Lestat, a vámpír koncertje. Maharet vámpírt csinál Jesse Reevesből. Akasa elrabolja Lestatot, vérével nagyon erőssé teszi. Lestattal az oldalán egy jobbára nőkből álló, háborútól mentes világot akar létrehozni a férfiak többségének megölésével. Mekare előkerül, megöli Akasát, és hogy Amelnek, a vámpírok létrehozójának továbbra is anyagi teste legyen, megeszi Akasa agyát és szívét. Maharet elrejtí Mekarét. [Lestat, a vámpír, A kárhozottak királynője]

1985 ősze vége – tél

Lestat hozzákezd A kárhozottak királynője c. könyv megírásához.

1986. január

Lestat összebarátkozik David Talbottal. Befejezi A kárhozottak királynője írását. [A kárhozottak királynője]

1986

Yuri Stefano a Talamasca tagja lesz. [Lasher]

1987

Erich Stolov a Talamascának kezd dolgozni. [Lasher]

1987. ősz

Bridget Mary nővér halála. [Boszorkányok órája]

1988. január

Nancy Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1988

Kiadják A kárhozottak királynője c. könyvet Anne Rice álnév alatt. Graham Franklin halála. Ellie Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

Raglan James gyógyíthatatlan rákban szenved. Hogy lelke elkerülje a halált, kiszorítja egy 24 éves fiatalember lelkét annak testéből, és átköltözik a testbe. [*A testtolvaj meséje*]

1989

Stuart Gordon felfedez Indiában egy táltos nőt, Tessát. Titokban Angliába viszi, és a Talamasca tudta nélkül elrejtí saját lakásán. [*Táltos*]

1989. május 1.

Michael Curry San Franciscóban a tengerbe fullad. Rowan Mayfair kimentí és újraéleszti. [*Boszorkányok órája*]

1989. augusztus

Michael és Rowan egymásba szeret. Michael New Orleansba utazik, ahol Aaron Lightner megismerteti a Mayfair család történetével. Deirdre Mayfair meghal. A halálhírré Rowan New Orleansba megy, és megismeri a család történetét. Carlotta Mayfair halála. Aaron felveszi a kapcsolatot Rowannel. Michael és Rowan beköltözik az Első utcai Mayfair-házba. Rowan teherbe esik. [*Boszorkányok órája*]

1989. november 1.

Michael és Rowan összeházasodik. Az esküvő után Lasher fokozatosan a hatalmába keríti Rowant, a tizenharmadik Mayfair-boszorkányt. [*Boszorkányok órája*]

1989. december

David Talbot lemond a Talamasca rendfőnöki posztjáról, helyét Anton Marcus veszi át. [*Lasher*]

1989. december 24.

Lasher erőszakos vetélést idéz elő Rowanben, majd a magzatot percek alatt felnőtté változtatva annak testében reinkarnálódik. Rowan és Lasher eltűnik. [*Boszorkányok órája*]

Lasher és Rowan Európába, majd Donnelaith-be utazik. [*Lasher*]

1990. eleje

Lestat néhány napra testet cserél Raglan James-szel. James elszökik Lestat testében. David Talbot segítségével Lestat utoléri Jamest, visszaszerzi testét. Lestat tudtán kívül James kiszorítja Davidet a testéből, és beleköltözik. David lelke kénytelen James fiatal testében megtelepedni. James – eljátszva, hogy ő David Talbot – megkeresi Lestatot, és kéri, hogy tegye halhatatlan vámpírrá. Lestat rájön, hogy David idős testében valójában James próbál vámpírrá válni, és megöli a testet és vele együtt James lelkét is. [*A testrabló meséje*]

Mona Mayfair elcsábítja Michaelt. Rowan titokban Lashertől származó vér- és egyéb mintákat küld génanalízisre. Lasherről kiderül, hogy nem ember, hanem más intelligens fajba tartozik, 92 kromoszómával. A felfedezés nyomán elkezdik feltérképezni a Mayfair család génállományát is: kiderül, hogy a Mayfairek egy része szintén 92 kromoszómával rendelkezik, de ebből 46 inaktív. A Talamasca szintén analizálja Lasher és a Mayfairek génállományát, és rádöbbennek, hogy Lasher egy táltos. A felfedezés kapcsán Stuart Gordon és társai (Marklin George és Tommy Monohan) a saját szakállukra titkokban megpróbálják megszerezni Lashert, hogy a Gordonnál rejtgetett Tessával párosítsák. Anton Marcust megvesztegetik, aki szemet huny a Talamasca tudta nélkül zajló terv fölött. Lasher és Rowan az USA-ba utazik. Több, vetelésbe torkolló próbálkozás után Lashernek sikerül ismét teherbe ejteni Rowant, aki ezúttal nem vetél el. [*Lasher*]

1990. február 28.

Lasher teherbe ejti Gifford Mayfairt, aki azonban elvetél, és elvérzik. [*Lasher*]

1990. március 3.

Gifford temetése. Lasher további 5 Mayfair-nőt ejt teherbe, hogy feltámassza a táltos fajt, de a nők (Edith, Mandy, Alicia, Lindsay és Clytee) mind elvetélnek és elvéreznek. [*Lasher*]

1990. március 3. után

Rowan megszökik Lashertől. Megszületik Lasher és Rowan táltos lánya, Emaeth, és rendkívül gyorsan felnőtté válik. Aaron Lightner és Beatrice Mayfair összeházasodik. Lasher a Mayfair-házba megy, ahol Michael Curry megöli. Rowan megöli Emaeth-et. [*Lasher*]

Lestat vámpírt csinál a 26 éves testben élő David Talbotból. [*A testtolvaj meséje*]

1990. április közepe

Megkezdődik a Mayfair Gyógyintézet építése. Tovább folyik a Mayfair család genetikai analízise. Stuart Gordonék megöletik Aaron Lightnert. Aaron társa, Yuri Stefano találkozik Ashlarral. Együtt kinyomozzák, ki ölette meg Aaront. Ashlar megöli Anton Marcust. Rowan megöli Stuart Gordont. A rendfőnöki székbe Joan Cross kerül. A Talamasca kivégzi Marklin George-ot és Tommy Monohant. Tessáról kiderül, hogy már túl öreg, meddő. A Talamasca a gondjaiba veszi Tessát. Megszületik Michael Curry és Mona Mayfair táltos lánya, Morrigan. Ashlar és Morrigan Donnelaith-be megy. [*Táltos*]

1991

Lestat megírja A testtolvaj meséje c. könyvet.

1992

A testtolvaj meséje kiadása Anne Rice álnév alatt.

1994

Gregory Belkin, a Lélek Templomának vezetője azt tervezi, hogy a Föld lakosságának nagy részét kiirtja, majd egyháza egy új, jobb világot épít fel. Ázriel megakadályozza Gregory Belkin apokalipszisét. [*A Csontok Szolgálója*]

1994 tél

Ázriel elmondja történetét Jonathan Ben Isaacnek, aki megírja A Csontok Szolgálóját. [*A Csontok Szolgálója*]

1996

A Csontok Szolgálójának megjelenése.

1997. július 5.

David befejezi a Pandora írását.

1998

A Pandora megjelenése.

Összeállította: Dr. Torkos Attila